

**MİRZƏ FƏTƏLİ AXUNDZADƏ**

# **ƏSƏRLƏRİ**

**ÜÇ CİLDDƏ**

**I CİLD**

**“ŞƏRQ-QƏRB”  
BAKI-2005**

*Bu kitab “Mirzə Fətəli Axundov. Əsərləri. Üç cildə. I cild”  
(Bakı, Elm, 1987) nəşri əsasında təkrar nəşrə hazırlanmışdır*

Tərtib edəni, ön sözün  
və izahların müəllifi:

**Nadir Məmmədov**

**894.3613 - dc 21**

**AZE**

**Axundzadə Mirzə Fətəli. Əsərləri. Üç cildə. I cild.** Bakı, “Şərq-Qərb”,  
2005, 296 səh.


Peşəkar milli teatr sənətinin, realist bədii nəsrin, demokratik fəlsəfi və estetik fikrin, ilk əlifba inqilabının, bütövlükdə mənəvi mədəniyyətimizin bütün sahələrində “yeni dövr”ün banisi olan böyük ədib, alim və filosof Mirzə Fətəli Axundzadənin zəngin və çoxcəhətli yaradıcılığı ümumşərq və ümumbəşəri bir tarixi mənə və əhəmiyyət kəsb edir.

Milli ədəbiyyatın taleyinə və tarixinə təsir baxımından məhz bir maarifçi olaraq onun gördüyü işin hüduqları XII əsrdə Nizami, XVI əsrdə Füzuli dühasının miqyasları ilə müqayisə oluna bilər. Lakin tarixi inkişafın yeni mərhələsinə uyğun olaraq Axundzadə doğma ədəbiyyatın qarşısında duran vəzifələrə böyük bəşəri vüsətlə yanaşı daha fərqi və milli bir konkretlik də gətiribdir.

Əsərlərinin I cildinə mütəfəkkir sənətkarın bədii irsi – 1850-1855-ci illər arasında yazdığı altı komediya, həmçinin 1856-cı ildə qələmə aldığı “Aldanmış kəvakib” povesti və eləcə də şeirləri daxil edilmişdir.


**ISBN 9952-418-73-3**

© “ŞƏRQ-QƏRB”, 2005



Azərbaycan Respublikasının Prezidenti  
İLHAM ƏLİYEVİN  
**“Azərbaycan dilində latın qrafikası  
ilə kütləvi nəşrlərin həyata  
keçirilməsi haqqında”**

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı  
ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına  
hədiyyə edilir



## M.F.AXUNDZADƏNİN HƏYATI VƏ BƏDİİ YARADICILIĞI

Mirzə Fətəli Axundzadə (1812–1878) mütərəqqi Azərbaycan mədəniyyətinin, ictimai-siyasi, fəlsəfi, etik və ədəbi-tənqidi, fikrinin ən görkəmli nümayəndələrindən biridir. Nadir istedadla, dərin tənqidi ağılla, iti müşahidə qabiliyyətinə, geniş erudisiyaya, böyük əzmə malik olan Mirzə Fətəli qırx ilin ərzində çox qızgın, müntəzəm və olduqca mənalı fəaliyyət göstərmiş, zəngin və rəngarəng irs yaratmışdır. O, istedadlı şair, Azərbaycan dramaturgiyasının banisi, görkəmli nasir, realist ədəbiyyatın qüdrətli nümayəndəsidir. Fəlsəfi, ictimai-siyasi və estetik fikrimizin inkişafında da M.F.Axundzadənin böyük xidməti və rolu olmuşdur. O, yalnız Azərbaycanda deyil, eyni zamanda Yaxın Şərqlərdə də maarifçilik hərəkatının görkəmli ideoloqu və nümayəndəsi, ateist-materialist filosof, böyük ictimai xadim kimi tanınmış, şöhrət tapmışdır.

Öz çoxcəhətli yaradıcılığının ictimai məzmununu, ideya istiqamətini və pafosunu baxımından dünya maarifçi yazıçı və mütəfəkkirləri sırasına mənsub olan M.F.Axundzadə əsərlərində feodal-patriarxal üsuli-idarəsi və qayda-qanunlarına, zülm və özbaşınalığa, ədalətsizlik və qanunsuzluğa, nadanlıq, dini fanatizm və ətalətə qarşı çıxmış, doğma xalqının və ümumən Şərqlərdəki xalqlarının milli intibahı, iqtisadi-mədəni tərəqqisi, zəhmətkeş kütlələrin azad və xoşbəxt həyatı uğrunda fəal mübarizə aparmışdır.

**Həyatı.** M.F.Axundzadə 1812-ci ildə (ay və gün məlum deyildir) Nuxa (indiki Şəki) şəhərində anadan olmuşdur. Onun atası Təbriz vilayətinin Xammə qəsəbəsindən, anası isə Şəkidəndir. Ata tərəfdən Fətəli əyalət hakimləri nəslinə mənsub idi. Babası Hacı Əhməd, onun vəfatından sonra isə atası Mirzə Məmmədağa uzun illər Xammə qəsəbəsinin və onun yaxınlığında olan bir sıra kəndlərin hakimi – kəndxudası olubdur. XIX əsrin ilk onilliyində Mirzə Məmmədağa ilə Cənubi Azərbaycanın ali hakim dairələri arasında ciddi ixtilaf baş vermişdi. Bunun nəticəsində o, vəzifəsindən azad edilmiş və 12 min tımən məbləğində var-dövləti müsadirə olunmuşdu. Ağır iqtisadi və mənəvi məhrumiyyətlərə düçar olan Məmmədağa təxminən həmin onilliyin sonlarında ailəsini Xammədə qoyub Şəkiyə gəlir və burada ticarətlə məşğul olur. O, təxminən 1810–1811-ci illərdə Nuxanın tanınmış ruhanilərindən olan və Şəki xanlarının himayəsi altında yaşayan Axund Hacı Ələsgərin qardaşı qızı Nanə xanım ilə evlənir.\* Bir ildən sonra Fətəli anadan

---

\* Nanə xanımın valideynləri və onun qardaş-bacısı olub-olmaması haqqında əlimizdə heç bir məlumat yoxdur. Çox güman ki, Nanə xanım kiçik yaşlarında ata-anasını itirmiş və ailədə yeganə övlad olmuşdur. Ata-anasını itirdikdən sonra, əmisi Hacı Ələsgərin himayəsi altında yaşamışdır.

olur. 1814-cü ildə Mirzə Məmmədağlı yeni ailəsi ilə birlikdə Xamnəyə qayıdır. Lakin burada Nanə xanımla Mirzə Məmmədağlının ilk arvadı arasında daim didişmə, dedi-qodu baş verdiyi üçün gənc qadının vəziyyəti çox ağır keçirdi. Mirzə Fətəli “Tərcümeyihal”ında yazır ki, anası Xamnədə dörd il məşəqqətli həyat sürdükdən sonra ərindən ayrılıb öz kiçik oğlu ilə birlikdə Cənubi Azərbaycanın Qaradağ vilayətinin Horand kəndində yaşayan əmisi Hacı Ələsgərin yanına köçür. Bu vaxtdan etibarən Fətəli Hacı Ələsgərin himayəsi altına keçir və o, el arasında “Hacı Ələsgərin oğlu” kimi tanınır.

Mirzə Fətəli ilk təhsilə hələ Xamnədə – mollaxanada başlamışdır. Lakin o, köhnə tədris üsulunun sərt, dözülməz qayda-qanunlarına tab gətirməyib, məktəbdən qaçmışdı. Hacı Ələsgər kiçik Fətəlinin istedadlı bir uşaq olduğunu görüb, onun təhsil və tərbiyəsi ilə şəxsən özü məşğul olmağa başlayır. Hacı Ələsgər öz dövrünün savadlı, gözüaçıq, alicənab və böyük hörmət, nüfuz sahibi olan ruhanilərdən biri idi. Mirzə Fətəli “Tərcümeyi-hal”ında onu “istər farsca və istərsə də ərəbcə bütün islami elmlər” sahəsində mükəmməl məlumatı olan “nadir bir alim” (M.F.Axundzadə. Əsərləri, III cild, Bakı, 1962, s. 418) kimi təqdim edirdi. Axund Hacı Ələsgər kiçik Fətəliyə dini təhsil verir, fars və ərəb dillərini öyrədir, Şərqi ədəbiyyatı klassiklərinin əsərləri ilə tanış etməyə başlayır.

M.F.Axundzadə onun üç yaşınadək Cənubi Azərbaycanın Qaradağ vilayətində əvvəl Horand kəndində, sonra isə Unküt elinin Vəlibəyli obasında yaşayır. 1825-ci ildə Hacı Ələsgər ailəsi ilə birlikdə Gəncə şəhərinə köçür. Bir il sonra Rusiya ilə İran arasında baş verən müharibə vaxtı (1826-1828) Gəncə dağıdılır, onun əhalisinin var-dövləti tar-mar edilir. Axund Hacı Ələsgər də bu müharibədə böyük ziyan çəkir, tam müflis bir hala düşür. Mirzə Fətəli “Tərcümeyi-hal”ında atalığına üz vermiş bu bəlanı belə təsvir edirdi: “Bu müharibədə Axund Hacı Ələsgərə və onun ailəsinə üz verən müsibətlər, dıçar olduqları bəlalər, Gəncə qalasında qarət edilərək, bütün mal və əşyalarından məhrum və müflis olmaları kitab və dəftərə sığmazdır” (III cild, s.418).

Həmin ildə Axund Hacı Ələsgər Şəkiyə qayıdır, Fətəlinin təhsilinə böyük diqqət və qayğı göstərmiş, onun fars, ərəb dilləri və müxtəlif elmlər sahəsində biliklərini olduqca təkmilləşdirmişdi.

1832-ci ilin əvvəllərində Axund Hacı Ələsgər Məkkə ziyarətinə gedərək Fətəlini Gəncəyə gətirib, Şah Abbas məscidi yanındakı mədrəsəyə qoyur. M.F.Axundzadə burada Molla Hüseyn Pişnəməzadədən məntiq və fiqh dərsi alır, məşhur Azərbaycan şairi M.Ş.Vəzəhdən isə xəttatlıq öyrənir. Tezliklə Mirzə Şəfi ilə şagirdi arasında yaxın dostluq əlaqəsi yaranır. Öz tələbəsinin nadir istedadına və ağılla mənsub bir gənc olduğunu görüb, M.Ş.Vəzəh onunla açıq söhbət aparır, Fətəliyə dini-sxolastik təhsilin “puçluğunu” və gərəksizliyini açıb göstərir, ruhanilərin “riyakar və şarlatan” adam-

lardan ibarət olduğunu söyləyir. Mirzə Fətəli “Tərcümeyi-hal”ında yazır ki, M. Şəfi ilə aparılan söhbətlərin təsiri altında onun “gözlərindən qəflət pərdəsi götürülür” və o, ruhani olmaq fikrindən birdəfəlik əl çəkib, ömrünü dünyəvi elmləri öyrənməyə həsr etmək qərarına gəlir.

M.F.Axundzadə 1833-cü ildə Şəkiddə ibtidai rus məktəbinə daxil olub, rus dilini öyrənməyə başlayır. Lakin yaşının çoxluğuna görə bir ildən sonra buranı tərk etmək məcburiyyətində qalır.

1834-cü ildə Axund Hacı Ələsgər öz oğulluğunu Tiflisə gətirib Qafqazın baş hakimi baron Rozenin dəftərxanasında Şərq dilləri üzrə mütərcim şagirdi vəzifəsinə düzəldir.\* Rus dilini bir qədər öyrəndikdən sonra Mirzə Fətəli mütərcim vəzifəsinə keçirilir. Həmin ildən ta ömrünün sonuna qədər baş dəftərxanada əvvəl mülki, sonralar həm də hərbi işlər üzrə mütərcim vəzifəsində çalışan M.F.Axundzadə Rusiya ilə İran, Rusiya ilə Türkiyə dövlətləri arasında aparılan bir sıra mühüm diplomatik danışıqlarda fəal iştirak etmiş, Zaqafqaziya daxilində hökumətin bəzi vacib dövlət tədbirlərinə cəlb olunmuşdur.

O, dövlət xidmətində sürətlə irəliləyən getmişdir; ona 1842-ci ildə praporşik, 1846-cı ildə podporuçik, 1850-ci ildə poruçik, 1852-ci ildə ştabs-kapitan, 1854-cü ildə podpolkovnik, 1873-cü ildə isə polkovnik rütbəsi verilmiş, Rusiya, İran və Türkiyə dövlətləri tərəfindən bir sıra orden və medallarla təltif olunmuşdur.

Mirzə Fətəli Tiflisdə mənalı və gözəl bir ədəbi-mədəni mühitə düşür; 30-40-cı illərdə görkəmli Azərbaycan yazıçıları A.Bakıxanov, İ.Qutqaşınlı, M.Ş.Vazeh və Q.Zakirlə, gürcü dramaturgiyasının banisi Georgi Eristavi, Qafqazda sürgündə olan dekabrist yazıçı A.A.Bestujev-Marlinski, polyak inqilabçısı Tedeuş Lado-Zablotski, 50-60-cı illərdə isə məşhur rus şairi Polonski, görkəmli rus şərqşünasları Xanikov, A.Berje və başqa ziyalılarla yaxından tanış olur, qarşılıqlı dostluq əlaqəsi yaradır. Bu tanışlıq və əlaqələr

---

\* Fətəli dövlət xidmətinə daxil olduqda şəxsi işində ad və familiyasını “Мирза Феть-Али Ахундов” kimi göstərmişdir. Məlumdur ki, 1920-ci illərə qədər Azərbaycanda müəyyən savadı olan və yazı-pozu, kargüzarlıq işi ilə məşğul olan hər bir adamı Mirzə adlandırırdı və bu sözü onun adının əvvəlinə əlavə edirdilər. Fətəlinin öz adının qabağına Mirzə sözünü əlavə etməsi də bununla bağlıdır. Çox güman ki, anasının əmisi Axund Hacı Ələsgərə dərin hörmət əlaməti olaraq o, axund sözündən də özünə Axundzadə familiyası götürmüşdür. Bu vaxtdan etibarən bir qayda olaraq, rusca olan bütün rəsmi sənədlərdə onun adı və familiyası “Мирза Феть-Али Ахундов” kimi verilmişdir. O, rus dilində dərc etdirdiyi ayrı-ayrı əsərlərində və 1853-cü ildə Tiflisdə nəşr olunan “Komedyalar” məcmuəsində də bu ad və familiyanı tam göstərmişdir. Azərbaycan və fars dilində bütün mənbələrdə isə o öz ad və familiyasını Mirzə Fətəli Axundov və Mirzə Fətəli Axundzadə kimi yazmışdır.

də M.F.Axundzadənin dünya görüşünün, maraq və bilik dairəsinin, ədəbi-elmi fəaliyyətinin inkişafına qüvvətli təsir göstərir.

M.F.Axundzadə Tiflisdə öz bilik dairəsini genişləndirməyə xüsusi diqqət yetirmiş, böyük həvəs, qızgın ehtirasla və ardıcıl sürətdə dünya mədəniyyətinin nailiyyətlərinə yiyələnmişdi. O, klassik Azərbaycan və Şərq ədəbiyyatı, fəlsəfi fikri sahəsində biliklərini təkmilləşdirmiş, hind çarvaqları, Firdovsi, Nizami, Rumi, Hafız, Cami, Sədi, Əla-Zikrihiəssəlam, İbn Sina, Şeyx Mahmud Şəbüstəri, Vaqif, Vazeh, Zakir və A.Bakıxanovun yaradıcılığına dərin-dən bələd olmuşdur. Mirzə Fətəli eyni zamanda rus ədəbi və ictimai fikrinin görkəmli nümayəndələrinin – Lomonosov, Derjavin, Karamzin, Qriboyedov, Puşkin, Lermontov, Qoqol, Belinski, Çernışevski, Dobrolyubov və başqa rus yazıçıları, tənqidçiləri və mütəfəkkirlərinin əsərləri ilə tanış olmuş, rus mədəniyyətinin mütərəqqi ideyalarına yiyələnmişdi. O, rus dili vasitəsilə Qərbi Avropa ədəbi, ictimai-siyasi, fəlsəfi və elmi fikri sahəsində geniş, hərtərəfli və mükəmməl məlumat əldə etmişdir. M.F.Axundzadə əsərlərində Homer, Heraklit, Sokrat, Platon, Aristotel və Ksenofonun adlarını çəkmiş, Petrarka, Rotterdamlı Erazm, Spinoza, Volter, Monteskyö, Russo, Holbax, Renan kimi görkəmli yazıçı və mütəfəkkirlər haqqında mülahizələr söyləmişdir. Onun şəxsi kitabxanasında məşhur Avropa tarixçiləri, sosioloqları və təbiətşünaslarından Boklun “İngiltərədə sivilisasiyanın tarixi”, Bartunun “Hindistan İngiltərənin hakimiyyəti altında”, Minyenin “Fransız inqilabının tarixi”, Qizonun “Fransada sivilisasiyanın tarixi”, Dreperin “Avropanın əqli inkişafı tarixi”, D.C.Lebekin “Sivilisasiyanın mənşəi və ibtidai insanın səciyyəsi”, C.S.Millin “Siyasi iqtisadın əsasları”, K.F.Neymanın “Amerika birləşmiş Ştatlarının tarixi”, A.Tyerin “Fransada konsulluq və imperiyanın tarixi”, C.L.Lyusin ikicildlik “Yunan dövründən müasir dövrə qədər fəlsəfə tarixi”, Ç.Darvinin, T.Q.Hekslinin, M.Faradeyin, Şleydenin, Simmermanın əsərləri saxlanılır.

Şəksiz, M.F.Axundzadənin həm Şərq, həm rus, həm də Qərbi Avropa ədəbi, fəlsəfi və elmi fikri sahəsində məlumat və biliyi adlarını çəkdiyimiz yazıçı, mütəfəkkir və alimlərlə məhdudlaşmır. Ümumən, o, dünya ədəbi, fəlsəfi və ictimai fikir tarixinə dərin-dən bələd olan, onun mütərəqqi ideyalarına mükəmməl yiyələnən bir ziyalı olmuşdur. Lakin yeri gəlmişkən bir məsələni də xüsusi qeyd etməyi lazım bilir ki, Mirzə Fətəli dünya mədəniyyətinin mütərəqqi ənənələrindən tənqidi, yaradıcı sürətdə istifadə etmiş və sözün həqiqi mənasında orijinal, müstəqil, böyük bir realist yazıçı və ateist-materialist mütəfəkkir olmuşdur.

M.F.Axundzadə dövlət qulluğunda çalışmaqla bərabər, 1836-1840-cı illər arasında Tiflis rus qəza məktəbində Azərbaycan dili müəllimi vəzifəsində işləmişdir.

M.F.Axundzadə 1844-cü ildə M.Ş.Vazehlə birlikdə nəşriyyat yaratmaq təşəbbüsündə olmuş, bu barədə Qafqazın baş hakimi Qolovinə müraciətlər təqdim etmişdir. Lakin onların bu işi uğurla nəticələnməmişdir.

1845-ci ildə Tiflisdə rus teatrı təşkil olunur və burada Qərbi Avropa və rus dramaturqlarının əsərləri, o cümlədən Şekspirin, Molyerin, Qoqolun, Ostrovskinin pyesləri tamaşaya qoyulur. Tiflis rus teatrında tamaşaya qoyulan pyeslərlə, eləcə də şəxsi mütalibə yolu ilə dünya və rus dramaturgiyasının görkəmli nümayəndələrinin əsərləri ilə tanışlıq sayəsində M.F.Axundzadədə dramaturgiyaya və teatra qızğın məhəbbət hissi oyanır. Doğma xalqını orta əsr feodal dünyasının bəlalarından, nadanlıq və cəhəlet bataqlığından xilas etmək, ictimai-siyasi şüurunu oyatmaq, mədəni xalqlar səviyyəsinə çatdırmaq üçün teatr və dramaturgiyanı çox münasib və təsirli bir vasitə hesab edən Mirzə Fətəli 1850-1855-ci illər arasında bir-birinin ardınca altı orijinal, yüksək ideya-bədii xüsusiyyətlərlə səciyyələnən komediya yazır və beləliklə, yalnız Azərbaycanda deyil, bütün Yaxın Şərqdə dramaturgiyanın əsasını qoyur, 1857-ci ildə isə o, məşhur “Aldanmış kəvakib” povestini qələmə almışdır.

M.F.Axundzadə “Kavkaz” qəzetində fəal əməkdaşlıq etmiş, burada öz komediyalarını, Kırım müharibəsində olarkən yazdığı “Zakirə məktub” şerini, “Bağdad yaxınlığında Türkiyə ordusunun vəziyyəti” adlı tarixi məqaləsini, “Aldanmış kəvakib” povestini və bir neçə tərcüməsini dərc etdirmişdir.

1851-ci ilin martında Mirzə Fətəli Rusiya İmperator Coğrafiya Cəmiyyətinin Qafqaz şöbəsinin üzvü seçilmiş, görkəmli şərqşünas Adolf Berjenin rəhbərliyi altında hazırlanan “Qafqaz arxeoqrafiya komitəsinin aktları” məcmuələrinin əsas tərtibçi və tərcüməçilərindən biri olmuşdur. 1853-cü ildə isə komediyalarını rus dilində, 1859-cu ildə isə komediyalarını və “Aldanmış kəvakib” povestini “Fehristi-kitab” adlı müqəddimə ilə birlikdə “Təmsilat” başlığı altında Qafqaz canişinliyinin nəşriyyatında bir kitab halında nəşr etdirmişdir.

1857-ci ildə M.F.Axundzadə ərəb əlifbası əsasında yeni əlifba tərtib edib, həmin əlifba layihəsini dövrünün məşhur dilşünas alimlərinə, şərqşünaslarına, həmçinin İran və Türkiyənin dövlət başçılarına göndərir, əlifba islahatı uğrunda fəal mübarizə aparmağa başlayır. Bu məqsədlə o, 1863-cü ildə İstambula gedib, layihəni Türkiyənin baş naziri Fuad paşaya təqdim etmişdi. Layihə baş nazirin göstərişi ilə “Cəmiyyəti-Elmiyyəyi-Osmaniyyə”də müzakirə olunmuşdur. Cəmiyyətin üzvləri M.F.Axundzadənin təşəbbüsünü təqdir etsələr də, konkret heç bir tədbir görməmişdilər. Bu işdə ona hamıdan çox İranın Türkiyədəki baş səfiri Mirzə Hüseyn xan ciddi mane olmuşdu. O, türk ictimaiyyəti arasında Mirzə Fətəlini müsəlman xalqlarının bədxahı, islam dininin düşməni kimi qələmə verərək hörmətdən salmışdı. Türkiyədən Axundzadə çox peşman, onun öz sözləri ilə demiş olsaq, “mın kədər və təəs-süflə” qayıtmışdı. Lakin bu uğursuzluq onu ruhdan salmamış, özmindən dön-



dərməmişdi. Əksinə, M.F.Axundzadə bu sahədəki fəaliyyətini daha böyük səy və ehtirasla davam etdirərək, ərəb əlifbası əsasında ikinci bir layihə hazırlamış, ən nəhayət isə, ərəb əlifbasından tam əl çəkib, latın əlifbası qrafikası əsasında yeni bir layihə tərtib etmişdi. Ömrünün sonuna qədər o, ərəb əlifbasının islahı uğrunda ardıcıl və fəal mübarizə aparsa da, onun bu gözəl təşəbbüsü İran və Türkiyənin hakim dairələrinin biganəliyi və məhdudluğu üzündən həyata keçirilməmişdi.

Müsəlman xalqlarının iqtisadi-mədəni intibahı və yeni əlifba uğrunda aparılan mübarizənin heç bir müsbət nəticə verməməsi M.F.Axundzadə Şərqi despot hakimlərinə və mürtəce ruhanilərinə qarşı kəskin nifrət hissi doğurur. İstanbuldan qayıtdıqdan sonra o, Şərqi feodal üsuli-idarəsinin, islam dininin əsasını sarsıtmaq, müsəlman Şərqiində “fanatizmi aradan qaldırmaq”, “Asiya xalqlarını nadanlıq və qəflət yuxusundan oyatmaq” və iqtisadi-mədəni tərəqqi yoluna salmaq məqsədilə 1863-1865-ci illərdə məşhur “Kəmalüddövlə məktubları” fəlsəfi traktatını yazır. Bir qədər sonra o, “Kəmalüddövlə məktubları”nı yaxın dostu, İranın qabaqcıl ziyalıları Mirzə Yusif xanla birlikdə fars dilinə, 1874-cü ildə isə, uzun illər dostluq və əməkdaşlıq etdiyi rus şərqşünası Adolf Berje ilə birlikdə rus dilinə tərcümə edir. M.F.Axundzadə öz fəlsəfi traktatını Peterburqda, Parisdə nəşr etdirmək uğrunda fəal və müntəzəm mübarizə aparmışdır. Lakin onun bu səyi və gərgin əməyi də uğurla nəticələnməmişdi.

Keçən əsrin 60-70-ci illərində Mirzə Fətəli Azərbaycanın, İran və Türkiyənin mütərəqqi ziyalıları – Mirzə Melkum xan, Cəlaləddin Mirzə, Mirzə Yusif xan, Əli xan, Mirzə Məmməd Cəfər, Həsən bəy Zərdabi, Hind yazıçısı və alimi Manekçi-Limci Sahib ilə yaxın dostluq əlaqəsi yaratmış, onları öz mütərəqqi görüşləri ilə tanış etmiş və Yaxın Şərqiə görkəmli yazıçı, maarifçi-demokrat ideoloq və ictimai xadim kimi dərin hörmət və geniş şöhrət qazanmışdır.

Mirzə Fətəli 1842-ci ildə Axund Hacı Ələsgərin qızı Tubu xanımla evlənmişdi. O, gözəl bir ailə qursa da, ailə həyatı çox da uğurlu olmamışdır. Onun on üç övladından yalnız ikisi – oğlu Rəşid və qızı Nisə uzun müddət ömür sürmüş, qalanları isə uşaq və gənc yaşlarında ikən vəfat etmişdir. M.F.Axundzadə hər iki övladının təlim-tərbiyəsinə xüsusi diqqət yetirmişdi. Oğlu Rəşid Tiflisdə klassik gimnaziyanı bitirdikdən sonra Belçika Universitetində oxumuş, yol mühəndisi ixtisasına yiyələnmişdi. Qızının təhsili ilə isə o, şəxsən özü məşğul olmuş, ona fars və rus dillərini öyrətmiş, tam muasir ruhda təlim-tərbiyə vermişdi.

Uzun illər fasiləsiz məsul və ağır dövlət qulluğunda çalışmaqla bərabər, qızğın bədii, ictimai-siyasi və elmi fəaliyyət göstərən, Azərbaycan ədəbi-ictimai fikrinin klassik nümunələri olan altı komediya, “Aldanmış kəvakib”

povesti, əlifba layihələri, “Kəmalüddövlə məktubları” fəlsəfi traktatı və başqa ictimai-siyasi, fəlsəfi, ədəbi-tənqidi əsərlər, çoxlu məktublar yazması, əlifba islahatı, “Kəmalüddövlə məktubları”nın nəşri uğrunda gərgin mübarizə aparması, öz ali, müqəddəs ideyalarını həyata keçirə bilməməsi, uşaqlarının vəfatı M.F.Axundzadəyə çox ağır təsir bağışlamış, vaxtından əvvəl qocalmış və fiziki cəhətdən hədsiz zəifləmişdi. Bütün bunların nəticəsində o, 1877-ci ilin sonunda ağır ürək xəstəliyinə məruz qalmış, vəziyyəti getdikcə pisləmiş və nəhayət, 1878-ci ildə fevralın 27-də (yeni təqvimlə martın 10-da) vəfat etmişdir. Öz vəsiyyətinə görə o, Tiflisdə müsəlman qəbiristanlığında, sabiq müəlimi və dostu M.Ş.Vazehin qəbri yaxınlığında dəfn olunmuşdur.

**Poeziyası.** M.F.Axundzadənin zəngin və çoxcəhətli irsində şeirləri müəyyən yer tutur. O, gənclik illərində bir şair kimi bədii fəaliyyətə başlamış və demək olar ki, ömrünün sonuna qədər bu sahədə yaradıcılığını davam etdirərək, həm klassik şeir, həm də xalq şeri üslubunda bir silsilə əsərlər – lirik qoşmalar və gəraylılar, mənzum məktublar, satirik və əxlaqi-didaktik şeirlər, qəsidə və mədhhiyələr yazmışdır. Mirzə Fətəlinin bir şair kimi təbii istedadı, incə zövqü, həqiqi şerin mahiyyəti, tələb və vəzifələri, ictimai-tərbiyəvi rolu, emosional təsir qüvvəsi barədə düzgün, mükəmməl təsəvvürü var idi. O, hələ gənclik illərində klassik Azərbaycan və Şərq poeziyasının görkəmli nümayəndələrinin irsinə də dərinlən bələd olmuşdu. Lakin bütün bunlara baxmayaraq o, poeziya ilə müntəzəm məşğul olmamış və bu sahədə çox kiçik bir irs yaratmışdır.

M.F.Axundzadənin bədii yaradıcılığa nə vaxtdan başladığı dürüst məlum deyildir. Səbuhi təxəllüsü ilə yazılmış “Zəmanədən şikayət” adlı şeir, onun bizə gəlib çatmış ilk bədii əsəri hesab edilir. Şerin hansı ildə qələmə alınması barədə heç bir qeyd mövcud deyildir. Lakin “Zəmanədən şikayət”in məzmunu ilə ümumi tanışlıq aydın göstərir ki, Mirzə Fətəli onu dövlət xidmətinə girmək ərəfəsində, təxminən 1832-1833-cü illərdə yazmışdır.

“Zəmanədən şikayət” fars dilində, klassik Şərq şeri ənənələri əsasında, məsnəvi formasında qələmə alınmışdır. Öz ideya-bədii strukturuna görə o, bizə klassik Azərbaycan və Şərq şerində geniş yayılmış “Vəsf-i hal”ları, “Şikayətnamə”ləri xatırladır.

Avtobioqrafik səciyyə daşıyan “Zəmanədən şikayət” şerini şərti olaraq iki hissəyə bölmək olar. Birinci hissə tam bədbin bir məzmunu və ruha malikdir. Mirzə Fətəli burada öz həyatından, acı taleyindən, onu əhatə edən mühitdən, dost-aşnadan acı-acı şikayətlənir.

Əsərin ikinci hissəsi isə nikbin bir ruhda yazılmışdır. Bu hissədə Mirzə Fətəli Tiflis şəhərini və mühitini tərənnüm edir. Şair söyləyir ki, buraya gələn hər bir şəxs tezliklə həyatda özünə müəyyən bir mövqe tutur, hörmət, ehtiram qazanır. Müəllif şerinin ikinci hissəsində Tiflisdə yaşayan bir azərbay-

canlı ziyalı xüsusi tərif edirdi. Şair göstərirdi ki, o, həm dərin bilikli, geniş erudisiyalı bir alim, həm istedadlı bir şair, həm də yüksək əxlaqi-mənəvi keyfiyyətlərə malik olan bir insandır. Bu müdrik şəxs ona pənah aparan hər bir azərbaycanlıya hamilik edir, dərdinə qalır, yaxından kömək göstərir. Gənc şair də Tiflisə gedib, onun köməyi ilə həyatında, taleyində bir dönüş yaratmaq arzusunda idi. Əsər gələcəyə belə bir inam hissi ilə bitir. Ədəbiyyatşünaslarımız yekdil olaraq belə güman edirlər ki, gənc Mirzə Fətəlinin təsvir və təqdir etdiyi bu ziyalı həmin illərdə Tiflisdə dövlət idarəsində xidmət edən və böyük hörmət qazanan görkəmli Azərbaycan alimi və şairi Abbasqulu ağa Bakıxanovdur.

“Zəmanədən şikayət” əsərində Xaqani, Rumi, İbn Sina, Söhbən, Bezavi kimi görkəmli Şərq şairləri, alimləri və mütəfəkkirlərinin adları çəkilmişdir. Bu aydın göstərir ki, həmin illərdə Mirzə Fətəli klassik Şərq bədii, fəlsəfi və elmi irsinə mükəmməl bələd imiş.

M.F.Axundzadənin bizə gəlib çatmış ikinci poetik əsəri 1837-ci ildə yazdığı “Puşkinin ölümünə Şərq poeması”dır.

Tiflisdə dövlət qulluğunda işlədiyi üç ilin ərzində rus dilini mükəmməl öyrənən Mirzə Fətəli rus ədəbiyyatını, xüsusən, rus ədəbi-ictimai fikrinin inkişafı tarixində misilsiz xidmətlər göstərən həm öz şəxsi həyatı, həm də bədii yaradıcılığı ilə Qafqazla bilavasitə bağlı olan və Qafqaz xalqlarının bir sıra qabaqcıl nümayəndələri ilə yaxından dostluq edən A.S.Puşkinin əsərlərini böyük səy və diqqətlə oxumuşdu. O, dahi rus şairinin poetik qüdrətinə heyran olmuş, ona dərin və hədsiz məhəbbət bəsləmişdi. 1837-ci il yanvarın sonunda Puşkinin dueldə öldürülməsi M.F.Axundzadəni çox dərindən kədərləndirmiş və o, acı təəssürat altında xüsusi bir əsər yazmaqla, böyük rus şairinə hədsiz məhəbbətini ifadə etmişdi.

“Puşkinin ölümünə Şərq poeması”da fars dilində, klassik Şərq şeri üslubunda yazılmışdır. İdeya-bədii strukturu baxımından o, ənənəvi “Müsibətnamələr”ə yaxın olan bir əsərdir. Lakin bədii materialına, mövzusuna görə poema Azərbaycan ədəbiyyatında tam yeni və orijinal bir hadisə idi. Məhz bu poema ilə Milli ədəbiyyatımıza yeni bir ədəbiyyatın, yeni bir mədəniyyətin nəfəsi, ruhu, ənənəsi daxil olmağa başlayır və milli-ədəbi və ictimai fikrimizin inkişafında mühüm rol oynayan Azərbaycan-rus ədəbi əlaqələrinin ilk əsasları qoyulur.

Poema baharın ilk çağlarının romantik bir üslubda tərənnümü ilə başlayır. Bu, əsərin yazılma tarixi ilə bağlı olan bir məsələ idi. Puşkin 1837-ci ilin yanvarın 29-da öldürülmüş, bu bərdə xəbər isə Tiflisə təxminən fevralın sonu və yaxud martın əvvəllərində gəlib çatmışdı. Məlumdur ki, bu dövrdə Tiflisdə bahar başlanır.

Şair əsərinin əvvəlində Şərq romantik şerinə məxsus bir tərzdə, təmtəraqlı, əlvan bir üslub və dildə yazın ilk oyanışını, tərəvətini, gözəlliyini təs-

vir edir. Lakin baharın gəlişi onda nikbin bir ruh, yaşamaq həvəsi, həyata bağlılıq hissi doğurmur. Şair belə bir əqidədədir ki, yaz yelinin arxasınca payız yeli gəlir, vəfasız dünyaya heç bir etibar yoxdur, fələk daim tərsinə dövrən edir. Buna ən yaxşı dəlil Puşkinin vaxtsız ölümüdür.

Mirzə Fətəli əsərində Puşkini yüksək poetik istedadla malik olan, “söz-dən qerib naxışlar” izhar eyləyən, Rusiyada böyük şan-şöhrət qazanan bir şair, “söz ordusunun başçısı” adlandırır. Diqqətəlayiq cəhət bir də ondadır ki, müəllif Puşkinin öz sələfləri ilə Lomonosov, Derjavin və Karamzinlə üzvi bağlılığını və onun rus poeziyasının inkişafı tarixində oynadığı böyük rolu çox düzgün müəyyənləşdirir.

Nəzm evini süsləyən Lomonosovdu,  
Orda Puşkin xəyalı oldu bərqərar.  
Derjavin tutmuşdusa sözün mülkünü,  
Yerində Puşkin oldu nəzmi ilə muxtar.  
Camə bilik meyini tökdü Karamzin,  
Puşkinə qismət oldu o cami-gülzar.

Mirzə Fətəli bu qüdrətli şairin ölümünə dərindən kədərlənir, onun qatillərinə lənət yağdırır və rus xalqının böyük dərdinə şərik çıxır. Poema belə bir əlamətdar misralarla bitir:

Torpağına saçmağa iki gül ötri,  
Qopar Baxçasaraydan bir incə ruzgar.  
Tutulub bu xəbərdən ağ saçlı Qafqaz,  
Səbuhinin şerilə yasını saxlar.

M.F.Axundzadənin bizə gəlib çatmış başqa poetik əsərləri keçən əsrin 40–70-ci illəri arasında qələmə alınmışdır. Onlardan bir qismi xalq şeri, ikinci qismi isə klassik şeir üslubunda yazılmışdır.

Mirzə Fətəlinin aşıq şeri üslubunda olan şeirləri iki qoşma, bir müxəmməs və qoşma janrında dost və tanışlarına yazdığı bir neçə mənzum məktubdan ibarətdir. Bu əsərlərdə o, öz yaxın sələfləri M.P.Vaqif və Q.Zakirin poetik ənənələrini davam etdirmişdir. Onun qoşma və müxəmməslərində real gözəl, real məhəbbət, real insani hiss-həyəcanlar təsvir və tərənnüm olunur, canlı xalq dilində yazılmış bu əsərlər təbiiliyi, səmimiyyəti və xəlqiliyi ilə diqqətə layiqdir.

M.F.Axundzadə yaxın dostu Q.Zakirə zarafət tərzində, xəfif bir yumorla yazdığı mənzum məktubunda şairlə Xurşidbanu Natəvan arasında yaranmış dostluq əlaqələrindən söz açır. Zakirə xitabən yazılmış başqa bir mənzum

məktub isə 1853–1855-ci illərdə Rusiya ilə Türkiyə və onun müttəfiqləri (Fransa və İngiltərə) arasında gedən müharibəyə həsr olunmuşdur. Bir mütərcim kimi Kırında hər b meydanında iştirak edən şair şerində bu müharibədə Rusiyanın öz düşmənləri üzərində qələbə çalacağını söyləyir və rus dövlətinin qüdrət və şöhrətini tərənnüm edirdi.

M.F.Axundzadə Zakirə müraciətlə yazdığı bu şerini rusca sətri tərcüməsi ilə birlikdə “Kavkaz” qəzetində dərc etdirir. Zakir də öz növbəsində Mirzə Fətəliyə cavab olaraq bir şeir yazıb, “Kavkaz” qəzetinə yollamışdı. Həmin şeir də rusca sətri tərcüməsi ilə birlikdə qəzetdə çap olunmuşdur.

Cəfərqulu xana yolladığı bir mənzum məktubunda şair yeni əlifbaya qarşı çıxan Qarabağ mollalarından şikayətlənir, onları nadan, cahil, başıboş adamlar kimi qamçılıyır. Başqa bir şerində isə Cəfərqulu xanın ona soyuq münasibət bəsləməsindən, məktubunu cavabsız qoymasından gileylənir, xanla əlaqədar olaraq Tiflisdə gördüyü işlər haqqında məlumat verir.

M.F.Axundzadənin müxtəlif illərdə klassik şeir üslubunda yazılmış bir neçə tənqidi-satirik ruhlu şeirləri də vardır. Bunların içərisində farsca olan “Yeni əlifba haqqında” şeri xüsusi yer tutur. Təxminən 1867-ci ildə İran hökmdarı Nəsirəddin şahə müraciətlə yazılmış şerində o, islam əlifbasının islahı uğrunda apardığı, böyük və ağır mübarizəsindən müfəssəl bəhs edir, onun bu işinə laqeyd münasibət bəsləyən İranın və Türkiyənin ali hakimlərini tənqid atəşinə tutur və Nəsirəddin şahı İranda ciddi islahatlar keçirməyə çağırır.

M.F.Axundzadə 1876-cı ildə klassik Şərq ədəbiyyatının görkəmli nümayəndəsi Cəlaləddin Ruminin məşhur “Məsnəvi”sinə həsr olunmuş “Mollayə Rumi və onun təsnifi babında” adlı ədəbi-tənqidi məqalə, eyni zamanda ona təqlidən “Hekayəti-bədiəxani-Ərdəbili və Məşədi Buttən Səlyani”, “Hekayəti-pota Kərim və Səfər dəllək” və “Hekayəti-Seyyid-Ələm Səlyani” adlı mənzum hekayələr yazmışdır. Tənqidi-didaktik səciyyə daşıyan bu əsərlərdə tüfeylilik, tamahkarlıq, acgözlük kimi mənfi sifətlər pislənilir.

Türkiyəyə səfəri zamanı Batumidə olarkən Səid adlı bir gəncə xitabən yazılmış nəsihətnaməsində şair ona türk, ərəb, fars, fransız dillərini öyrənməyi, yazıda xəttin gözəlliyini deyil, mənanı əsas götürməyi, cümlələri aydın, səlis bir dildə ifadə etməyi, artıq, lüzumsuz sözlərdən, təkrardan qaçmağı məsləhət görürdü. Farsca yazılmış bir şerində o, mərsiyəxanların acgözlüyünü və tamahkarlığını tənqid edir, ikinci bir şerində isə təqlidçilik əleyhinə çıxıb, İranın bütün bədbəxtliyini məhz kor-koranə təqlidçiliyin nəticəsi olduğunu söyləyir, ağıllı adamları bu pis adətlərdən bir dəfəlik əl çəkməyə çağırırdı. Fars dilində olan başqa bir şerində isə o, oxuculara boş, cəfəng şeylər, eys-şrət deyil, mərifət dalınca getməyi məsləhət görürdü.

Bir şair kimi M.F.Axundzadənin fəaliyyətinin ümumi qiymətini və ədəbiyyat tariximizdə tutduğu mövqeyini müəyyənləşdirərkən açıq demək

lazımdır ki, onun poetik əsərləri zəngin və çoxsahəli irsinin az bir qismini təşkil edir və bir neçə şerini – “Zəmanədən şikayət”i, “Puşkinin ölümünə Şərq poeması”nı, “Yeni əlifba” mənzuməsini və qoşmalarını istisna etmək şərti ilə onlar yüksək ideya-bədii məziyyətə malik deyildir. Ümumən Mirzə Fətəli poetik istedadla malik olub, ədəbi-tənqidi məqalələrində həqiqi şeir, klassik Azərbaycan və Şərq ədəbiyyatının görkəmli nümayəndələri haqqında qiymətli mülahizələr söyləsə də, bu sahəyə çox az diqqət yetirmiş və bütün bədii istedad və qüvvəsini bədii ədəbiyyatın tam yeni forma və janrlarına həsr etmişdir.

**Dramaturgiyası.** M.F.Axundzadə Azərbaycan ədəbiyyatı tarixində ilk növbədə Milli dramaturgiyamızın banisi kimi geniş şöhrət qazanmışdır. Keçən əsrin 50-ci illərində bir-birinin ardınca yazdığı “Hekayəti-Molla İbrahimxəlil kimyagər” (1850), “Hekayəti-Müsyö Jordan həkimi nəbatat və dərviş Məstəli şah caduküni-məşhur” (1850), “Hekayəti-xırsı-quldurbasan” (1851), “Sərgüzəşti-vəzir-xani Lənkəran” (1851), “Sərgüzəşti-mərdi-xəsis” (“Hacı Qara”) (1852) və “Mürəfiə vəkillərinin hekayəti” (1855) adlı komediyalarla o, Azərbaycan ədəbiyyatında böyük, əsaslı bir dönüş yaratdı və onu tam yeni bir inkişaf yoluna saldı. M.F.Axundzadə öz pyesləri ilə milli ədəbiyyatımızın real gerçəkliklə əlaqəsini olduqca qüvvətləndirdi, ona dövrün aktual ictimai-siyasi məsələləri və problemləri, xalqın zəruri tələbləri ilə bağlı olan yeni mündəricə, yeni ideyalar gətirdi və ədəbiyyatımızda yeni bir ədəbi formanın mükəmməl təməl daşlarını qoydu. O, həm də yalnız Azərbaycanda deyil, ümumən Yaxın Şərq ölkələrində dramaturgiyanın banisi kimi fəxri ad qazandı.

M.F.Axundzadənin dramaturgiyaya müraciət etməsi onun maarifçi görüşləri, öz həyatını, istedadını, tükənməz enerjisini şüurlu olaraq Azərbaycanda maarifçilik ideyalarının təbliğinə həsr etməsi ilə bilavasitə bağlı idi.

Qərbi Avropa və rus maarifçiləri kimi, M.F.Axundzadə də xalq kütlələri arasında maarifçilik ideyalarını yaymaq üçün dramaturgiyanın ən münasib, ən əlverişli bir vasitə, kəsərli ideoloji mübarizə silahı olduğunu düzgün və vaxtında görmüş, bir maarifçi kimi qızğın ədəbi-ictimai fəaliyyətə başlayarkən ilk növbədə dramaturgiyaya müraciət etmiş və ədəbi-tənqidi məqalələrində də dram əsərlərinin təbliğinə xüsusi diqqət yetirmişdir.

Dram janrları içərisində M.F.Axundzadə komediyanı daha çox sevmiş və Azərbaycanda yeni ədəbiyyatın əsaslarını məhz bu janrdə yazdığı əsərlərlə qoymuşdur. Onun ilk növbədə komediyaya müraciət etməsini qətiyyənlə təsədüfi bir hadisə saymaq olmaz. Bunu müəyyən obyektiv, həmçinin subyektiv amillər şərtləndirmişdir.

XIX əsrin ortalarında Azərbaycanda feodalizmin tənəzzülü qüvvətlənmiş və o, öz tarixi inkişafının son mərhələsinə ayaq basmışdı. Bu iqtisadi, sosial tarixi proses nəticəsində feodal hakimlərinin daxili komik mahiyyəti, onların zahiri dəbdəbəsi, təmtərağı, iddiaları ilə həqiqi daxili mənası, puçluğu, geri-

liyi, həyatda öz əvvəlki rolunu, mövqeyini saxlamaq iqtidarına malik olması, cəmiyyətin iqtisadi-mədəni tərəqqisi qarşısında ciddi bir bəlaya çevrilməsi arasında ziddiyyətlər kəskin və barışmaz bir şəkil almışdı. Beləliklə, bu dövr Azərbaycan həyatında satirik əsərlər, o cümlədən komediya üçün zəngin material, real komik ziddiyyətlər və konfliktlər yaranmışdı. Mirzə Fətəlinin komediyaları da bilavasitə Azərbaycan gerçəkliyində yaranmış bu yeni məzmunundan doğmuşdu.

M.F.Axundzadənin komediyaya müraciət etməsində bu janrın onun təbii istedadına, yaradıcılıq meyillərinə uyğun gəlməsi də mühüm rol oynamışdır. Mirzə Fətəli öz təbiəti etibarilə həqiqətən yüksək komik istədədə, iti tənqidi ağıla, incə yumor hissinə, real gerçəklikdə obyektiv surətdə mövcud olan komik hadisələri və ictimai ziddiyyətləri görmək, onun həqiqi daxili mənasını, gələcək iqbalını dərk etmək qabiliyyətinə malik idi. Nəhayət, onun bir komedioqraf kimi formalaşmasına və fəaliyyət göstərməsinə dünya komediyənəvisliyinin görkəmli nümayəndələri, xüsusən, Molyer və Qoqol qüvvətli təsir göstərmişdir.

M.F.Axundzadənin komediyaları realist sənət prinsipləri əsasında yaradılmışdır. Məhz onun komediyaları ilə ədəbiyyatımızda realist sənətin, sözün həqiqi mənasında realizm yaradıcılıq metodunun mükəmməl binası ucaldılmışdır. Onların əsas ideya məzmununu və problemlərini isə maarifçilik təşkil etmişdir.

M.F.Axundzadə komediyalarında xalq həyatı və məişətinin geniş, dərin, rəngarəng əksini vermişdir. O, pyeslərinin bədii materialını, mövzusunu dərinləndirən müşahidə etdiyi real həyat hadisələrindən almış və bu həyatı, olduqca düzgün, təbii, inandırıcı surətdə təsvir etmişdir. Onun dram əsərlərində təsvir olunmuş həyat hər cür mücərrəd, dini-mifik təsəvvürlərdən azaddır. Mirzə Fətəli həm də real gerçəkliyə empirik münasibət bəsləməmiş, xalq həyatını kortəbii, naturalistcəsinə, bir fotoqraf kimi qələmə almamış, eyni zamanda süni surətdə gözəlləşdirməmiş, romantik bir dona bürüməmişdir. O, təsvir etdiyi həyatın, hadisə və faktların daxili mahiyyətinə, ruhuna nüfuz etmiş, onun ən mühüm cəhətlərini, tipik xüsusiyyətlərini qələmə almışdır.

M.F.Axundzadənin komedioqraf kimi əlamətdar, diqqətəlayiq bir xüsusiyyəti də onda olmuşdur ki, əsərlərində doğma xalqının müəyyən tarixi bir dövrünün, bilavasitə XIX əsrin 30-40-cı illərinin ailə-məişət və ictimai münasibətlərinin dolğun, realist təsvirini vermişdir. O, həyatı sabit, durğun bir halda deyil, hərəkətdə, inkişafda götürmüş və əsərlərində onun həm köhnəlmiş, donub qalmış, dəhşətli bir ictimai bəlaya çevrilmiş sahələrini, həm də yeni doğulan, təşəkkül tapan və böyük gələcəyi olan cəhətlərini əks etdirmişdir.

Dünyagörüşü etibarilə maarifçi olan M.F.Axundzadə pyeslərində öz dövrünün mühüm, aktual məsələlərinə toxunur, feodal cəmiyyətinin əsas konflikt

və ziddiyyətlərini açıb göstərirdi. Bu konflikt və ziddiyyətlər dərin ictimai-siyasi səciyyə daşıyır və keçən əsrin ortalarında hakim dini-feodal təbəqələrlə yeni baş qaldırmaqda olan mütərəqqi qüvvələr arasında gedən mübarizəni əks edirdi. Böyük ədibimiz Cəlil Məmmədquluzadənin doğru olaraq göstərdiyi kimi, onun “əl vurduğu məsələlərin hamısından qan qoxusu gəlirdi”.\*

M.F.Axundzadə komediyalarında təsvir olunmuş zəngin və rəngarəng surətlər aləmində mənfi qəhrəmanlar mühüm yer tutur. İctimai həyatı maarifçilik ideologiyası meyarından qiymətləndirən Mirzə Fətəli feodal cəmiyyətinin əsas nöqsan və eyiblərini ilk növbədə hakim imtiyazlı təbəqələrlə – bəylər və ruhanilərlə bağlamış və buna görə də ilk növbədə onları öz komediyalarının əsas qəhrəmanları və tənqid hədəfləri kimi götürmüşdür. Onun pyeslərində təsvir olunmuş Molla İbrahimxəlil kimyagər, dərviş Məstəli şah, Xan, vəzir Mirzə Həbib, Heydər bəy, Hacı Qara, Ağa Mərdan kimi mənfi tiplər mücərrəd bir bəy, mücərrəd bir ruhani, mücərrəd bir hakim, mücərrəd bir tacir və yaxud müəyyən eyibləri əks etdirən fiqurlar, sxematik, birtərəfli surətlər deyildir. Onlar konkret bir ictimai təbəqənin, zümrənin tipik xüsusiyyətlərini özlərində ümumiləşdirən, eyni zamanda fərdi keyfiyyətlərlə verilən həyatı, canlı, dolğun xarakterlər, sözün həqiqi mənasında tipik şəraitdə verilmiş tipik surətlərdir. Məsələn, “Kimyagər” komediyasında Molla İbrahimxəlil və “Müsyö Jordan və dərviş Məstəli şah” komediyasında Məstəli şah surətində M.F.Axundzadə sadəcə olaraq fırldaqçı bir kimyagəri, dərviş deyil, feodal cəmiyyətinin müəyyən ictimai qruplarının tipik nümayəndələrini yaratmışdır. Molla İbrahimxəlil surətində yalançı kimyagərlərə, alimlərə məxsus xüsusiyyətlər ümumiləşdirilmişdir. Bu surətdə eyni zamanda müsəlman ruhaniləri üçün səciyyəvi olan bir sıra tipik cəhətlər də parlaq əksini tapmışdır. Məstəli şah surətində isə Azərbaycan və Yaxın Şərq xalqlarının həyatında mühüm rol oynayan dərvişlərin xarakterik keyfiyyətləri toplanmışdır. Dramaturq Molla İbrahimxəlili də, Məstəli şahı da xalqın avamlıq və geriliyindən istifadə edib, onu soyub-talayan, inkişafı qarşısında duran ciddi bir əngəl, mühüm ictimai bir bəla kimi kəskin tənqid atəşinə tutmuşdur. Lakin kimyagər və dərviş surətlərində eyni zamanda dərin daxili bir məna da ifadə olunmuşdur. Bu surətlər vasitəsilə dramaturq orta əsrə xas sxolastik düşüncənin puçluğunu, görəksizliyini açıb göstərir, bütövlükdə dini-feodal təfəkkür əleyhinə çıxırdı. Komediyalarda tənqid və inkar həm də konkret müsbət ideal naminə aparılır, ağılın, dünyəvi elmlərin, qabaqcıl mədəniyyətin, həqiqi zəhmətin, dünyanı yeni dərk etmə sisteminin təbliğinə xidmət göstərirdi.

“Vəzir-xani-Lənkəran” komediyasında təsvir olunan Xan və vəzir Mirzə Həbib surətlərində Mirzə Fətəli feodal-istibdad üsuli-idarəsinin ali hakimlə-

---

\* M.F.Axundzadə. Məqalələr məcmuəsi. Bakı, 1962, s.67



rinin səciyyəvi sifətlərini əks etdirmişdir. Əsərdə xan da, vəzir də ölkənin, xalqın taleyinə laqeyd münasibət bəsləyən, müasir dövrdə ali dövlət başçılarının qarşısında duran böyük, ciddi, məsul vəzifələrdən, tələblərdən tam bixəbər olan, yalnız öz şəxsi mənafeyi, vəhşi instinktləri haqqında düşünən nadan, kütbaş, zalım, ədalətsiz hakimlər kimi təsvir olunmuşdur. Komediya müəllif xanın və baş vəzirin nöqsanlarını bu və ya digər hakimə xas olan əzəli bir xüsusiyyət kimi deyil, ümumən feodal hakimlərinin tipik cəhətləri kimi qiymətləndirmişdir. Onun “Hacı Qara” komediyasının mənfə qəhrəmanı olan Heydər bəy surətində əsrin ortalarında müflisləşməyə doğru gedən mülkdarların tipik surəti yaradılmışdır. Mirzə Fətəli əsərində Heydər bəyin dili ilə “guya ki, mən Banazor ermənisiyəm ki, gərək gündüz axşamadək kotan sürəm, ya ləmbəranlıyam ki, qurd bəsləyəm və ya ləkəm ki, kəndlərdə çərçilik edəm!.. Heç vaxt Cavanşirdən (burada söhbət böyük tarixi keçmiş olan varlı, adlı-sanlı bəylikdən gedir – *N.M.*) kotançı və kümçü görükməyib! Mənim atam Qurban bəy onu etməyib, mən ki onun oğlu Heydər bəyəm, mən də etməyəcəyəm” – deməklə məsələnin kökünə, mahiyyətinə nüfuz edir və göstərir ki, tüfeylilik, zəhmətə xor münasibət bu və ya digər bir bəyə xas olan sifət yox, ümumiyyətlə bəyliyin tipik xüsusiyyətidir. Həmin əsərin ikinci qəhrəmanı olan Hacı Qara surətində isə bu dövr Azərbaycan tacirliyinin səciyyəvi sifətləri ümumiləşdirilmişdir. Əsərdə tacir xəsislik, tamahkarlıq, acgözlük timsalı kimi qələmə alınmışdır. Müəllif Hacı Qaranın da nöqsanlarını konkret tarixi həyatın məhsulu kimi alır, əsrin ortalarında burjua keyfiyyəti kəsb edən tacirliyin səciyyəvi sifətləri kimi verir. “Mürəfiə vəkilləri” komediyasında Ağa Mərdan surəti timsalında M.F.Axundzadə ictimai həyatda mühüm mövqə tutan başqa bir təbəqənin – məhkəmə məmurlarının satirik-realist bədii surətini meydana gətirmişdir. Ağa Mərdan öz işinə görə özbaşınalıq və qanunsuzluq əleyhinə çıxmalı, həqiqət, düzlük və ədalət keşiyində durmalıdır. Lakin ən adi insani hisslərdən, xalq qarşısında borc, məsuliyyət hissindən tam məhrum olan Ağa Mərdan vəkillikdən bir qazanc mənbəyi kimi sui-istifadə edir, xalqın başına çox müsibətlər gətirir. M.F.Axundzadə əsərində aydın və bariz şəkildə nümayiş etdirirdi ki, rüşvətخورluq, ədalətsizlik, qanunsuzluq bu təbəqənin – məmurların tipik sifətləridir. Komediya eyni zamanda belə bir aydın qənaət alınır ki, məmurların bu sifətləri ictimai mühitin məhsuludur, mövcud üsuli-idarə ilə bilavasitə şərtlənir.

Bütövlükdə götürdükdə, hakim imtiyazlı təbəqələri təmsil edən mənfə tiplər silsiləsi vasitəsilə Mirzə Fətəli feodal cəmiyyətinin əsas ictimai nöqsanlarını və ziddiyyətlərini açıb göstərir, onun xalqa zidd bir quruluş olduğu nəticəsini çıxarırdı.

M.F.Axundzadə bir maarifçi kimi komediyalarında feodal cəmiyyətinin əsas ictimai eyblərini tənqid atəşinə tutmaqla bərabər, öz müasirlərini, xüsusilə, gəncliyin maarifçilik ideyalarına, dünyəvi elmlərin və mütərəqqi Avropa

mədəniyyətinin nailiyyətlərinə yiyələnməyə çağırmış, insan ağılına, zəkasına yüksək qiymət vermiş, şəxsiyyət azadlığı uğrunda fəal mübarizə aparmışdır. Bütün maarifçilər kimi, onun da yaradıcılığında zəhmət mövzusu, ictimai-faydalı əməyin, sənətin təqdiri və təbliği mühüm yer tutur.

“Molla İbrahimxəlil kimyagər” komediyasının müsbət qəhrəmanı olan şair Hacı Nuru Azərbaycan ədəbiyyatında maarifçilik görüşlərini ifadə edən ilk ziyalı obrazıdır.

Hacı Nuru “nuxuluların” və kimyagərin tam ziddini təşkil edir. O, ağılı, maarifi, zəhməti təmsil edən bir surət kimi təqdim olunmuşdur. Hacı Nuru durğun və qaranlıq feodal dünyasında parlayan bir işıq şüasıdır. Heç təsadüfi deyildir ki, müəllif şairi Nuru – işıq adlandırmışdır.

Hacı Nuru xalqının, vətənin taleyi haqqında düşünən ağıllı, işgüzar, istedadlı bir ziyalıdır. Lakin onun cəmiyyətdə heç bir mövqeyi yoxdur. O, ictimai mühitə, müasirlərinin həyat tərzinə təsir göstərə bilmir, vətənin tərəqqisi yolunda konkret iş görmək iqtidarında deyildir. Şair özü də kasıb bir həyat sürür. Müəllif onun bu faciəsini də “nuxulular” aləmi ilə bağlayır. Komediyada “nuxulular”dan birisi “...bəs sən niyə öz sənətindən xoşgüzəran deyilsən? Qış tapsan, yaz tapmazsan; yaz tapsan, qış tapmazsan; sənin sözünlə, sənin hünərin, yəni şeir demək bəs görək bir böyük iksir olaydı?!” – dedikdə Hacı Nuru ona belə cavab verir: “Bəli, mənim hünərim filhəqiqə iksirdir. Amma necə ki, siz deyirsiniz, iksirə laməhalə başqa filizzat lazımdır ki, onun təsirini qəbul edə: habelə mənim hünərim üçün dəxi ərbbəli-zövq və kamal və mərifət lazımdır ki, dedyim əşarın qədrini bilələr. Zəmani ki, mənim bəxtimdən həmsəhərlilərim də ki, sizsiniz, nə kamal var, nə ağıl var, nə beyin var; bu surətdə mənim hünərimdən nə fayda hasil olacaq, mənim şerim nəyə məsrəfdir? Bu sözlərlə Hacı Nuru, bir tərəfdən, “nuxuluları” tərəqqi, inkişaf, işıq düşməni kimi damğalayır, ikinci tərəfdən isə, feodal cəmiyyətində ağılı, zəkası, istedadı başına bəla olan ziyalıların acı taleyini, faciəsini açıb göstərirdi. M.F.Axundzadə Hacı Nurunun dili ilə “hər kəsin öz sənəti özünə iksirdir və xoş güzəranına bəisdir” – deməklə öz amalını ifa edir, ağıla, zəhmətə himn oxuyurdu.

“Müsyö Jordan və dərviş Məstəli şah” komediyasında M.F.Axundzadə hiyləgər, fırldaqçı, avam adamları aldadıb soyan, tüfeyli həyat sürən dərviş Məstəli şaha qarşı fransız nəbatat alimi müsyö Jordan obrazını yaratmışdır. Əsərdə o, elm, maarif və tərəqqi dünyasının nümayəndəsi kimi təqdir və təbliğ olunur. Çox əlamətdardır ki, Məstəli şah geridə qalmış feodal ölkəsi olan İrandan, nəbatat alimi isə, inkişaf etmiş burjua ölkəsi olan Fransadan gəlmişdir. Həmin komediyada gənc Şahbaz bəy surətində Mirzə Fətəli Azərbaycan gəncliyinin yeni dünyaya qovuşmaq, elmə, maarifə, Avropa mədəniyyətinin nailiyyətlərinə yiyələnmək cəhdlərini təqdir edirdi. Müəllifin böyük məhəbbət və səmimiyyətlə qələmə aldığı Şahbaz bəy surəti sonralar N.Vəzirov, Ə.Haqverdiyev, N.Nərimanov və Cəlil Məmmədquluzadə tərəfindən yara-

dılmış mübariz maarifçi, ziyalı qəhrəmanlar silsiləsinin ilk nümayəndəsi kimi diqqətəlayiqdir.

“Vəzir-xani-Lənkəran” komediyasında Mirzə Fətəli Teymurağa surətində maarifçi hakim ideyalarını təbliğ etmişdir. “Xırs quldurbasan” komediyasının gənc qəhrəmanı Bayram xalqımızın bir sıra müsbət keyfiyyətlərini özündə təmsil edən dolğun kəndli surətidir. Onun “Mürəfiə vəkilləri” komediyasında yüksək insani sifətləri ilə səciyyələnən Səkinə xanım və Əziz bəy surətləri yaradılmışdır.

“Xırs quldurbasan” və “Hacı Qara” komediyalarında Mirzə Fətəli çar məmurlarının bədii obrazlarını da yaratmışdır. Onların içərisində zasedatel və naçalnik surətləri xüsusi əhəmiyyət kəsb edir. Dramaturq hər iki çar məmuru müsbət planda qələmə almış, onları ölkədə qanun-qaydanı gözləyən, ədalətli hakimlər kimi təqdim etmişdir. Qeyd etmək lazımdır ki, zasedatel və naçalnik surətlərinin təsvirində müəllif həyat həqiqətlərini təhrifə, idealizmə yol vermişdir. Lakin o, çar hakimlərinin ictimai qəbahətlərinə tam laqeyd olmamış, hər iki əsərində yeri gəldikcə onların bürokratizmini, rüşvətxorluğunu və ədalətsizliyini açıq və kəskin tənqid atəşinə tutmuşdur. Məsələn, “Hacı Qara” komediyasında M.F.Axundzadə çar hakimlərinin ictimai nöqsanlarını belə ifşa edirdi. Qaçaq mal keçirmək barədə bəylərlə söhbət apararkən Hacı Qara çar bürokratik üsuli-idarəsi, yerli çar məmurları haqqında belə bir mülahizə söyləyir: “Rus adı gələndə (Mirzə Fətəli çar məmurlarını nəzərdə tutur – N.M.) bağrım yarıdır. Onların qılıncı-tüfəngi o qədər məni qorxutmur ki, silisti, apar-gətiri canıma vəlvələ salır”.

M.F.Axundzadənin komediyalarında bir silsilə qadın surətləri mövcuddur. Bu surətlər klassik poeziyamızda romantik üslubda təsvir edilmiş ilahi gözəllər və ya müti, aciz, dilsiz-ağızsız qadınlar deyildirlər. Mirzə Fətəlinin qadın qəhrəmanları qabarıq milli koloritlə qələmə alınmış canlı xarakterlər, sözün həqiqi mənasında Azərbaycan ədəbiyyatında yeni, orijinal və dolğun realist surətlərdir.

M.F.Axundzadənin qadın surətləri müxtəlif ictimai təbəqələrə mənsubdurlar. Onlar xarakter, ağıl və düşüncə tərzini, ailədə və həyatda tutduqları mövqe baxımından da bir-birlərindən kəskin surətdə fərqlənirlər. Onların arasında həm müti, aciz, öz taleyinə sözsüz boyun əyən, həm də şəxsi arzusu, mənafeyi uğrunda fəal mübarizə aparmağı bacaran, həm avam, sadələvh, həm də hiyləgər, dələduz qadın surətləri vardır.

M.F.Axundzadənin əlvan və rəngarəng boyalarla qələmə aldığı qadın surətləri silsiləsi onun dramaturgiyasının və ümumən Azərbaycan ədəbiyyatının böyük nailiyyəti idi.

M.F.Axundzadə komediyalarında bir silsilə ikinci dərəcəli və epizodik surətlərə də təsadüf edirik. Onlar başlıca olaraq əsas surətlərin xarakterini və psixologiyasını mükəmməl açmaq məqsədi ilə komediyalara daxil edilmişlər. Lakin bu surətlər müəyyən müstəqim mənaya, idrak əhəmiyyətinə də malikdirlər.

Mirzə Fətəli öz ikinci dərəcəli və epizodik surətlərini bir neçə dialoqu ilə onların xarakterinin və psixologiyasının başlıca xüsusiyyətlərini açmağa müvəffəq olmuş, müxtəlif təbəqələri, ictimai qrupları təmsil edən orijinal bədii obrazlar yaratmışdır. Məsələn, onun ilk komediyasında Şeyx Salah və Molla Həmid surətlərində müsəlman ruhanilərinin səciyyəvi sifətləri ümumiləşdirilmişdir. “Vəzir-xani-Lənkəran” komediyasında o, yaltaq, ikiüzlü, hiyləgər saray əyanlarının bədii surətlərini yaratmışdır. Həmin komediyada eyni zamanda vəzirin ev xidmətçiləri simasında feodal dünyasında insani ləyaqəti, hüquqları tapdanan, günahlı-günahsız hər cür təhqir və işgəncəyə məruz qalan nökrələrin bədii surətləri qələmə alınmışdır. Axundzadənin “Xırs quldurbasan” komediyasında xarakter, həyat və düşüncə tərzinə görə bir-birindən kəskin surətdə fərqlənən bir sıra kəndli surətləri (Namaz, Nəcəf, Tarverdi, Oruc, Vəli) vardır.

Beləliklə, Axundzadə öz komediyalarında Azərbaycan həyatının geniş, hərtərəfli, dərin əksini vermiş, Azərbaycan cəmiyyətinin demək olar ki, əsas sinif, təbəqə, ictimai qruplarının dolğun bədii surətlərini yaratmışdır. Məhz buna görə onun dramaturgiyası XIX əsrin 30-40-cı illər Azərbaycan həyatının güzgüsü, ensiklopediyası hesab olunur.

M.F.Axundzadə komediya janrının xüsusiyyətlərinə, sirlərinə dərinləndirən bələd olan bir dramaturqdur. O, əsərləri üçün həyatı, təbii, orijinal və maraqlı surətlər düşünüb tapmış, təsvir etdiyi hadisələri dinamik, gərgin və maraqlı bir kompozisiya ətrafında birləşdirmişdir. Onun komediyaları həyatı bir zavyazka ilə başlayır, rəvan, təbii və real bir şəkildə davam və inkişaf etdirilir, gərgin bir kulminasiya nöqtəsinə qaldırılır və əsasən inandırıcı, məntiqi və əlamətdar bir razvyazka ilə tamamlanır.

Dramaturq komediyalarında təsvir etdiyi surətləri mühitlə sıx əlaqədə götürür, onları müxtəlif şəraitə, vəziyyətlərə salır, daim işdə, hərəkətdə, gərgin bir mübahisədə, toqquşma və mübarizədə əks etdirir. Komediyalarda süjetin və kompozisiyanın bütün komponentləri, hətta ən kiçik detallar və epizodik surətlər belə müəllifin məqsəd və idealının düzgün və mükəmməl açılmasına tabe edilmişdir.

M.F.Axundzadə nadir istedadla malik olan komedioqraflar nəslinə mənsubdur. Onun komediyaları əvvəlcədən sonuna qədər komizmlə, gülüslə aşılanmış, yağlanmışdır. Dramaturqun əsərlərində təsvir edilmiş surətlərin mahiyyətindən, düşükləri vəziyyətdən asılı olaraq gülüş bəzən satirik, bəzən isə yumoristik səciyyə daşıyır. O, məni qəhrəmanlarını əsasən satirik boyalarla, rəğbət bəslədiyi, təqdir və təbliğ etdiyi surətləri isə xəfif yumoristik boyalarla qələmə almışdır.

M.F.Axundzadənin komediyaları canlı xalq dili əsasında yaradılmışdır. İti müşahidəyə, nadir hafizəyə, yüksək istedadla malik olan M.F.Axundzadə Azərbaycan dilinin tükənməz sərvətinə mükəmməl yiyələnmiş, onun səciyyə-

yövi xüsusiyyətlərini, qrammatik qayda-qanunlarını, ən incə çalarlarını, müxtəlif ictimai təbəqələrin nitq-danışıq üslublarını dərinləndirən öyrənmiş, xalq dilinin zəngin və rəngarəng söz ehtiyatından, qüdrət və imkanlarından məharətlə istifadə etmişdir. Bədii dilin təbiiliyi canlılığı, zənginliyi, rəngarəngliyi, səlisliyi və aydınlığı dramaturqun dram dilinin ümdə xüsusiyyətlərini, məziyyətlərini təşkil edir. Onun komediyalarını oxuduqda personajların dilində işlənmiş canlı xalq dilinə mənsub olan söz və ifadələrin, idioma və frazeoloji birləşmələrin, atalar sözü və məsələlərin zənginliyinə və rəngarəngliyinə heyran olmamaq qeyri mümkündür. Onu da qeyd etmək vacibdir ki, komediyalarda istifadə olunmuş canlı xalq dilinə məxsus söz və ifadələrin böyük bir hissəsini yazılı ədəbiyyatımıza ilk dəfə məhz Mirzə Fətəli gətirmiş, onlara tam vətəndaşlıq hüququ qazandırmışdır. Akademik Məmməd Arif onun Azərbaycan ədəbi dilinin inkişafı tarixində böyük xidmətindən bəhs edərkən doğru olaraq göstərmişdir ki, “təkcə bu xalq dili M.F.Axundzadənin xatirəsini Azərbaycan xalqının qəlbində əbədiləşdirməyə kifayətdir”\*

M.F.Axundzadənin bir dramaturq kimi böyük məharəti bir də onda olmuşdur ki, o, müəyyən bir sinfin, təbəqənin bədii surətini yaradarkən onu özünəməxsus bir üslubda danışdırılmış, hər bir surətin nitqini onun öz həyat və düşüncə tərzinə, psixologiyasına, mədəni səviyyəsinə, ailədə və cəmiyyətdə tutduğu mövqeyə, düşüncə şəraitə, söhbət etdiyi, müsahibə apardığı, mübarizə etdiyi adamlara uyğun bir tərzdə, təbii və düzgün əks etdirmiş və realist ədəbiyyatın ən mühüm prinsiplərindən biri olan dildə tipikləşdirmə və fərdiləşdirməni məharətlə gözləmişdir.

M.F.Axundzadənin dramaturgiyası xalqımızın XIX əsr danışmaq dilinin ümumi mənzərəsini mükəmməl və düzgün əks etdirir. Onun Azərbaycan ədəbi dilinin həqiqi xalqilik və realizm yolunda inkişafında, tam milli dil keyfiyyəti almasında xidməti misilsizdir.

**Nəsr.** Azərbaycan ədəbiyyatında bədii nəsrin təşəkkülü və inkişafı tarixində də Mirzə Fətəli müstəsna xidmət göstərmişdir. 1857-ci ildə yazdığı “Aldanmış kəvakib “ povesti ilə o, Azərbaycan bədii nəsrinin çox uğurlu bir nümunəsini yaratmış, ədəbiyyatımızda bədii nəsrə tam hüquq qazandırmış və onun gələcək inkişaf yollarını müəyyənləşdirmişdir.

Bir tərəfdən, Qərbi Avropa maarifçi nəsr, ikinci tərəfdən isə, XIX əsr rus realist nəsr və tənqidi-nəzəri fikri ilə dərinləndirən tanışlıq sayəsində M.F.Axundzadə dərk etmişdi ki, xalq həyatının hərtərəfli və rəngarəng təsvirini vermək, dövrün aktual problemlərindən bəhs etmək, mövcud cəmiyyətin ictimai yaralarını açmaq və geniş zəhmətkeş kütlələr arasında maarifçilik ideyalarını yaymaq üçün nəsr əsərləri çox geniş imkanlara malikdir. Odur ki, komediyalarının ardınca o, “Aldanmış kəvakib” adlı povestini yazmışdır.

\* M.Arif. Ədəbi-tənqidi məqalələri. Bakı, 1958, s.399

“Aldanmış kəvakib” povestinin mövzusu tarixi bir hadisədən alınmışdır. Onun süjetinin əsasına İran tarixçisi İskəndər bəy Münşinin “Tarixi-aləm-arayı-Abbasi” əsərində təsvir edilmiş bir hadisə qoyulmuşdur. M.F.Axundzadə bu tarixi hadisəni yaradıcılıq süzgəcindən keçirmiş, yeni hadisələrlə, epizodlarla zənginləşdirmiş, ona tam yeni bir mənə vermişdir. Bir növ macərə, sərgüzəşt səciyyəsi daşıyan həmin hadisənin əsasında o, İran feodal üsuli-idarəsinin bütöv bir mənzərəsini əks etdirən və yüksək ideya-bədii məziyyətlərə malik olan satirik bir povest meydana çıxartmışdır.

Povestın mövzusu tarixi hadisədən alınsa da, o öz bədii məzmununa, satirik istiqamətinə və müsbət ideyasına görə tam müasir səciyyə daşıyır. Əsərin əsas ideya məzmununu maarifçilik ideyalarının təbliği təşkil edir. Povestdə ədib maarifçilik ideologiyası konsepsiyasından feodal üsuli-idarəsinin, despot hakimlərin ictimai qəbahətlərini kəskin tənqid atəşinə tutur və yüksək, ali bir məqsəd – İranın və ümumən müsəlman Şərq ölkələrinin iqtisadi, sosial, mədəni tərəqqisinə nail olmaq, geniş xalq kütlələrinin güzəranını yaxşılaşdırmaq, dünyəvi elmlər, maarifçi-demokratik ideyalar uğrunda fəal mübarizəyə qalxır. Gerçəkliyi əks etdirmək prinsipləri, surətlərin dərkı və təsviri, bədii strukturu baxımından isə əsər realizm yaradıcılıq metodu əsasında yazılmışdır. “Aldanmış kəvakib” Azərbaycan realist nəsrinin ilk, həmdə çox uğurlu bir nümunəsidir.

“Aldanmış kəvakib”də ədib şah Abbas və onun vəzirləri surətlərində böyük məharətlə ali feodal hakimlərinə məxsus sifətləri ümumiləşdirmişdir. Surətlərin səciyyəvi, tipik cəhətlərinin düzgün və sərrast təsviri povestın mühüm ideya-bədii məziyyətlərindəndir.

Mahir satira ustası olan M.F.Axundzadə İranın ali dövlət xadimlərinin cəmiyyətdə tutduqları yüksək mövqə ilə bu mövqeyə heç bir ləyaqətləri olmaması arasındakı ziddiyyətləri açıb göstərmək üsulu ilə onları ifşa etmiş və bu hakimlərin dolğun, mükəmməl satirik realist portretlərini yaratmışdır. Mirzə Fətəlinin sənəkarlığı bir də onda özünü göstərdi ki, o, İranın ali hakimlərinin bədii surətlərini yaratmaq üçün geniş həyati lövhələrin təsvirinə, təfərrüata, detallara müraciət etməmişdir. Sadəcə olaraq o, şah və vəzirlərin həyatından yalnız bir maraqlı və əlamətdar hadisəni təsvir etməklə, onların xarakterinin, mənəvi aləminin, əxlaqının tipik, səciyyəvi xüsusiyyətlərini açmağa nail olmuşdur. Xüsusi olaraq qeyd etmək lazımdır ki, bu dünya ədəbiyyatında çox nadir satiriklərə nəsis olan bir keyfiyyətdir.

“Aldanmış kəvakib”in satirik qəhrəmanları içərisində ilk növbədə şah Abbas surəti diqqəti cəlb edir. Povestdə şah Abbas surətinə geniş yer verilmişdir. Ədib şahın əsas simasını, səciyyəvi sifətlərini, bir tərəfdən, bilavasitə onunla əlaqədar olan səhnələrdə, o biri tərəfdən isə onun vəzirlərinin fəaliyyəti əsasında şərh etmişdir. Biz eyni zamanda əsərin ümumi məzmunundan çıxış edərək şahın xarakteri, psixologiyası və mənəvi aləmi haqqında məlumatımızı kamilləşdirir, təsəvvürümüzü tamamlayırıq.

M.F.Axundzadə göstərir ki, İran şahı dövlət, hakimiyyət işlərinə heç bir ləyaqəti olmayan bir adamdır. Ali dövlət başçısının qarşısında duran böyük, məsul, ağır vəzifələr barədə onun ən adi təsəvvürü yoxdur. Şah yalnız öz şəxsi mənafeyini düşünür, günlərini eyş-işrətlə keçirir, İrani iqtisadi, siyasi və mədəni iflasdan xilas etmək, xalqın ağır güzəranını yaxşılaşdırmaq üçün heç bir tədbir görmür, bir təşəbbüs göstərmir. O, elm, mədəniyyət və tərəqqi ələmindən tam bixəbərdir. Şah Abbas hər cür münəccim xəbərlərinə inanır, hətta öz canını ulduzların bəlasından xilas etmək üçün şahlıqdan belə əl çəkir. Şah Abbasın hakimiyyəti illərində din xadimlərinə geniş ixtiyar verilmiş, ölkədə dini təəssübkeşlik, fanatizm, ruhanilərin xalqa zülmü olduqca qüvvətlənmiş, sünnilərə zorla şiə məzhəbi qəbul etdirilmişdir.

Povestdən belə bir qənaət alınır: hər şeydən əvvəl şahın nadanlığı üzündən İran dövləti və xalqı dəhşətli bir vəziyyətə düşmüşdür; ticarət və əkinçilik süqut etmiş, şəhər və kəndlər viran olmuş, körpülər və karvansaralar uçulub-tökülmüş, ölkə büsbütün bir xarabazara dönmüşdür. Hər yerdə zalım, nadan, ədalətsiz, rüşvətxor dövlət məmurları və feodal hakimləri xalqa olmanın zülm edir, onu soyub talayır, başına min bir oyun açrlar. Adi dağadan başlamış baş vəzirə qədər – bütün İran hakimləri nadürüst adamlar olsalar da, şah onlardan çox razıdır. Taxt-tacdan əl çəkən zaman Şah Abbas İranın ali hakimlərini saraya çağırır onlara öz minnətdarlıq hissini belə bildirir: “Cəmaət, imdi yeddinci sənədir ki, mən cənabi-əqdəsi-ilahinin məşiyəti ilə sizə padişaham və bəqədri- imkan sizin hər birinizə nəvaziş və mərhəmət göstərmişəm və sizdən dəxi çox razı və xoşnudam; çünki Səfəviyyə ocağına olan iradə təbəbilə həmişə mənə ixtis və sədaqət göstəribsiniz”.

Öz növbəsində İran hakimləri də şahdan çox razıdırlar, çünki şah Abbasın hakimiyyəti dövründə onların hamısının günü və işi “çox xoş keçirdi”.

“Aldanmış kəvakib”in final səhnəsində Şah Abbasın tam səciyyəsinə verərək ədib yazırdı: “Bu kəvakibin həmaqətinə mən təəccüb edirəm ki, necə bilmədilər iranilər oları aldadırlar? Yusif Sərrac hərgiz İranın şahı deyil idi. İranilər onu hiylə üzündən padşahı-məsnə eləmişdilər. Belə sadəlik olurmu ki, kəvakib özlərini iranilərə aldadıb biçərə və bitəqsir Yusif Sərracı bədbəxt etdilər? Şah Abbası kənar qoyub qırx il sərəsər onun səffaklığına və cəbbarlığına bətinə nazir oldular?”

Şah Abbas cəbbarlığının ədna əlaməti bu idi ki, bir oğlunu öldürdü, ikisinin dəxi gözünü çıxartdı”.

Şah Abbas surətində ali feodal hakimlərin tipik sifətlərini ustalıqla ümumiləşdirən ədib onu despotizm və özbaşnalıq, ədalətsizlik və qanunsuzluq, kütlük və nadanlıq timsalı kimi tam və parlaq verməyə nail olmuşdur.

Baş vəzir Mirzə Möhsün də şah kimi tutduğu yüksək rütbəyə heç bir ləyaqəti, iqtidarı olmayan bir hakimdir. Onun da ali dövlət başçısının üzərinə düşən yüksək, məsul vəzifələrdən heç bir xəbəri yoxdur. Onu da ölkənin iqtisadi-

siyasi süqutu, xalqın ağır vəziyyətə düşməsi qətiyyənlə düşündürmür. Mirzə Möhsün də nadan və fanatikdir, hər cür cəfəng münəccim xəbərlərinə inanır. İranda qanunsuzluğun, özbaşınalığın, rüşvətxorluğun geniş intişar tapmasına da ilk növbədə o, günahkardır. Baş vəzir bütün saray xidmətçilərindən müxtəlif bəhanələrlə bəxşeyiş adı altında rüşvət alıb, onlara məsul dövlət vəzifələrini açıqdan-açığa satır. Bunun nəticəsində İranda nadürüst adamlar bütün dövlət idarələrini öz əllərinə keçirmişlər. Lakin bu səfeh və cinayətkar hərəkatlərinə baxmayaraq, Mirzə Möhsün özünü İran dövlətinə, bilavasitə şah Abbasa böyük xidmətlər göstərən qabiliyyətli, müdrik, uzaqqörən bir vəzir sayır.

Maliyyə naziri Mirzə Yəhya baş nazirin yaxın qohumu və “dəsti-pərvərdəsi”dir, bilavasitə onun himayəsi altında böyük mənsəb sahibi olmuşdur. Mirzə Yəhyanın da ali məclisdəki çıxışından məlum olur ki, o, dövlətin ən adi qanunlarına belə əməl etmir. Nazir, bir tərəfdən kiçik məmurlara və qoşuna maaş verilməsi haqqında açıq əmr elan edir, ikinci tərəfdən isə, vilayət hakimlərinə məxfi məktub göndərir ki, onun xüsusi icazəsi olmadan heç kimə məvacib verilməsin. Mirzə Yəhya şah qarşısında öyünür ki, “həmin tədbir səbəbilə xəzineyi-amirənin mədaxili çox təzayüd behəm edibdir”.

Baş sərkar Zaman xan da özünü “dövləti-aliyənin xədamətində ixtlas və hünər ilə” xidmət edən ağıllı, tədbirli, uzaqqörən bir sərkərdə sayır. Lakin ali məclisdəki çıxışı aydın göstərir ki, o, qabiliyyətsiz, qorxaq bir ordu başçısıdır və öz fəaliyyəti ilə İranda dərin fəlakətə uğratmışdır.

Ali hakim surətləri içərisində mollabaşı Axund Səməd diqqəti xüsusilə cəlb edir. Ədib əsərində başqa ali hakimlərə nisbətən ona bir qədər geniş yer vermiş və mollabaşının əməllərini müfəssəl təsvir etmişdir.

Mollabaşı Axund Səməd İranın dövlət aparatında böyük nüfuza malikdir. O, bütün dövlət məsələlərinin müzakirəsində fəal iştirak edir: şah da, vəzir də onunla hesablaşır, məsləhətlərinə qulaq asır, ona xüsusi ehtiram bəsləyir, hətta bir qədər qorxurlar da.

Axund Səməd ali məclisdəki çıxışında öyünə-öyünə deyir ki, mollabaşı vəzifəsinə keçən kimi İran əhalisinin yarısını təşkil edən sünnilərə zorla şiəlik məzhəbini qəbul etdirmişdir. O, hətta İranda yaşayan erməni və yəhudilərə də şiə məzhəbi qəbul etdirmək əqidəsində olmuş, lakin “bir para keyrəndiş kimsələr”dən başqa ölkələrdə bu xalqların dininə toxunulmadığını eşidib, öz təşəbbüsündən əl çəkmişdir. Şahın tam etimadını nazanmaq, sarayda öz nüfuzunu möhkəmləndirmək üçün mollabaşı islam dininin müqəddəs və toxunulmaz sayılan qanunlarını belə təhrif etmişdir.

Mollabaşı paxıl, xain və bədxah bir adamdır. O, baş münəccimə düşmən münasibət bəsləyir və onu aradan götürmək üçün bir bəhanə axtarır. Şahın gərgin, çıxılmaz vəziyyətə düşməsindən istifadə edərək, mollabaşı ona söyləyir ki, “münəccimbaşı kəvakibin təsirini bildirib, dəfinin əlacını izhar etməyibdir, əlbəttə, bir xəbis fikrə görə; necə ola bilər ki, zəhri göstərə, padzəhri



göstərməkdən özünü kənar çəkə”. O, şahı qızıdır ki, “bu hadisənin dəfi üçün onun özündən əlac istəsin. Əgər üzr gətirsə boynunu vurdursun”.

İran hakimlərinin və ruhanilərinin eyiblərini xalq arasında ifşa etdiyi üçün mollabaşı Yusif Sərraca da dərin kin bəsləyir, onu da məhv etmək üçün bir bəhanə axtarır.

Ədib əsərində mollabaşı simasında ruhanilərin əsas səciyyəvi sifətlərini ustalılıqla ümumiləşdirmiş və onları istibdad üsuli-idarəsinin müdafiəçisi, ölkədə dini fanatizmin, nadanlıq və geriliyin bəisi, geniş xalq kütlələrinin, ölkənin mütərəqqi qüvvələrinin düşməni kimi kəskin tənqid atəşinə tutmuşdur.

Əsərdə Yusif Sərrac elmi, maarifi, iqtisadi-mədəni tərəqqini təmsil edən maarifçi hökmdar kimi qələmə alınmışdır. Lakin Yusif Sərracı yalnız müəllifin idealını əks etdirən rezonyer bir surət kimi səciyyələndirmək düzgün deyildir. Bu surətdə eyni zamanda Azərbaycanın, eləcə də İran və Türkiyənin mütərəqqi ziyalılarının bir sıra müsbət sifətləri öz əksini tapmışdır.

Yusif Sərrac kəndli ailəsində anadan olmuşdur. Onun atası bir “mömin və müttəqi” adam olduğundan oğlunu ruhani etmək arzusunda olmuş və onu Qəzvində dini məktəbə qoymuşdu. Qəzvində ruhani məktəbini bitirdikdən sonra o, təhsilini İsfahanda davam etdirmiş, sonra Kərbəla şəhərində “böyük alimlərin məclisində təkmili-ülümə” nail olmuşdu. İti ağıla, dərin müşahidə qabiliyyətinə malik olan, nəcib, ali hisslərlə yaşayan, həqiqət və doğruluğu hər şeydən üstün tutan Yusif ruhanilərin ikiüzlülüynü, yalançılığını və tüfeyliliyini görüb, – onlara dərin nifrət bəsləyir və ruhani olmaq niyyətindən əl çəkir. Burada Yusif Sərracın həyatı bizə bilavasitə “Aldanmış kəvakib”in müəllifinin bioqrafiyasını xatırladır. Məlumdur ki, M.F.Axundzadə anasının əmisi Hacı Ələsgərin himayəsi və rəhbərliyi altında mükəmməl dini təhsil alsada, molla və axundların eyiblərini yaxından müşahidə edib, ruhani olmaq səyindən imtina etmişdi.

Dini mənəbdən üz döndərən Yusif sərraclıq sənətini öyrənir və İranın paytaxtı Qəzvində bir dükən açıb, öz zəhməti ilə ailəsini dolandırmağa başlayır. O, ətrafına bir qrup həqiqətpərəst, ağıllı, sağlam düşüncəli adamları toplayıb, onlara öz görüşlərini təbliğ edir. Nadan və qabiliyyətsiz İran hakimlərinə, satqın və tüfeyli məmurlara dərin nifrət bəsləyən, zəhmətkeş xalqın dərd və halına ürəkdən acıyan Yusif Sərrac öz dostlarına və həmfikirələrinə cəsarətlə söyləyir ki, kəndxudadan tutmuş padşahadək bütün hakimlər “əhli-zələmə” və yolkəsəndirlər. Onlar ölkəyə və xalqa heç bir fayda vermir, öz işlərində qanunqaydaya əməl etmir, yalnız öz şəxsi mənafeyi haqqında düşünür, biçarə xalqı müxtəlif cərimə və vergilər vasitəsilə soyub talayırlar. Yusif Sərrac ruhanilərin yalançılığını, ikiüzlülüynü, tüfeyli həyat sürmələrini də kəskin tənqid edir, müqəddəs dini müharibələr, xüms və imam malı verməyin əleyhinə çıxır.

Bir təsadüf nəticəsində İranda şah olduğdan sonra Yusif Sərrac ölkədə geniş ictimai-siyasi və iqtisadi islahatlar keçirməyə başlayır. İlk növbədə o, İranın

ali hakimlərini həbs etdirir və onların vəzifəsini dərin hörmət və etibar bəslədiyi məslək dostlarına tapşırır. Münəccimlərin dövlətə və xalqa ziyandan başqa heç bir fayda vermədiklərinə görə münəccim vəzifəsini birdəfəlik ləğv etdirir.

Yeni şah bütün vilayət hakimlərinə belə bir təliqə göndərtir ki, onlar nahaq iş tutmasınlar, xalqı talayıb çapmasınlar, öz şəxsi mənafeyi üçün heç kəsi cərimə etməsinlər, burun-qulaqlarını kəsməsinlər, gözlərini çıxartmasınlar, ölümə məhkum etməsinlər. O, eyni zamanda hər vilayətə mütəbər baxıcılar yollayır ki, onlar ölkənin əhvalını, xalqın ehtiyaclarını öyrənib bu haqda şaha məlumat versinlər.

Yusif şah vilayət rəislərinə ciddi surətdə tapşırır ki, bundan sonra şaha və ali hakimlərə peşkəş adı altında rüşvət verib, mənəb sahibi olmaq istəyənlərə heç bir vəzifə tapşırmasınlar, hakimlik vəzifəsinə dövlət işlərindən yaxşı baş çıxaran savadlı, qeyrətli, namuslu adamları cəlb etsinlər.

Dövlət gəlirini nizama salmaq üçün Yusif şah qərar qoyur ki, bütün əhalidən – şahzadələrdən, bəyzadələrdən, bəylərdən, tacirlərdən, ruhanilərdən və başqa hakim-İmtiyazlı təbəqələrdən vergi alınsın, şəhər əhli öz gəlirindən ondan biri, kənd əhli isə iyirmidən biri qədər dövlət xəzinəsinə vergi versin. O, ölkədə dini işlərin nizama salınması, din xadimlərinin hüquqlarının məhdudlaşdırılması, şəhər və kəndlərdə ruhanilərin sayının azaldılması haqqında xüsusi dövlət idarələrinə tapşırır, xüms və imam malı toplanmasını qəti qadağan edir. Yusif şah ticarət və əkinçiliyin inkişafına, yolların təmir olunmasına, körpülər salınmasına, karvansaralar tikilməsinə, xəstəxanalar və məktəblər açılmasına, susuz yerlərə su çıxarılmasına, dullara, yetimlərə və şikəstlərə ianə verilməsinə xüsusi diqqət yetirir və ölkə, xalq üçün faydalı olan başqa tədbirlər görür.

Yeni şahın geniş islahatları sayəsində İranın ictimai-siyasi həyatında böyük dəyişiklik yaranır, onun padşahlığı vaxtında “İran üçün əyyami-firuzluq, əyyami-səadət və iqbal üz” verir.

Yusif şahın fəaliyyətinin mahiyyətinə nüfuz etdikdə aydın olur ki, onun islahatları obyektiv olaraq İranın orta əsr feodal ziddiyyətlərindən və ictimai yaralarından xilas olub, tam yeni inkişaf yoluna düşməsinə, ölkədə burjuva münasibətlərinin bərqərar olmasına aparıb çıxardır. Axundzadənin bu müsbət qəhrəmanının orta əsr klassik poeziyamızda və xalq ədəbiyyatında təsvir olunmuş ideal şah surətlərindən fərqi və ədəbi-ictimai fikir inkişafı tariximizdə böyük qiyməti, orijinallığı da məhz bundan ibarətdir.

M.F.Axundzadə “Aldanmış kəvakib” povestini yazdığı illərdə belə bir əqidədə idi ki, feodal cəmiyyətinin qəbahətlərini və ziddiyyətlərini adil, ağıllı, namuslu hökmdarın yuxarıdan islahatlar keçirməsi yolu ilə aradan götürmək və ölkənin, xalqın iqtisadi-mədəni tərəqqisinə nail olmaq mümkündür. Şübhəsiz ki, M.F.Axundzadənin bu arzuları maarifçilik xülyaları ilə bağlı idi. Məlumdur ki, keçən əsrin 70-ci illərində o, bu xülyalardan tam xilas olub,

feodal cəmiyyətinin xalq üsyanı vasitəsilə məhv edilməsi qənaətinə gəlib çıxmış və Azərbaycan ictimai-siyasi fikir tarixində inqilabi demokratizm ideyalarının ilk əsaslarını qoymuşdu.

“Aldanmış kəvakib” bədii keyfiyyət cəhətdən də yüksək məziyyətlərə malikdir. Povestdə yeni mütərəqqi ideyalar orijinal və maraqlı bir bədii formada əks olunmuşdur.

M.F.Axundzadə əsərin bütün bədii komponentlərini feodal cəmiyyətinin ictimai yaralarının kəskin tənqidinə, maarifçilik ideyalarının aydın və bariz təbliğinə yönəlmiş, tabe etmişdir.

“Aldanmış kəvakib” dil və üslub baxımından da çox diqqətə layiqdir. Povestin əvvəlində hadisələr sakit, rəvan, səlis bir dil və üslubda nəql olunmağa başlayır. Lakin bu sakit, rəvan, dil və üslub hadisələrin inkişafının istiqamətinə və müəllifin qarşısına qoyduğu məqsədə uyğun olaraq tezliklə və hiss edilmədən tənqidi, satirik mahiyyət alır. Bu cəhət xüsusən İranın ali hakimlərinin təsvirində özünü daha aydın, qabarıq göstərir. Ədib bilavasitə İranın ali hakimlərinin öz dili ilə, dediyimiz kimi, başlıca olaraq ali məclisdəki bir çıxışı ilə, onların komik mahiyyətini açıb göstərmiş və dolğun bədii portretlərini yaratmışdır. O, eyni zamanda qəhrəmanlarının hər birini özünəməxsus bir tərzdə danışdırmış, dildə fərdiləşdirməni məharətlə gözləmişdir.

Ədib əsərində saray həyatını, ali dövlət hakimlərini qələmə aldığı üçün dildə tənənnəni, etiketi, bər-bəzəyi gözləməli olmuş və qəhrəmanlarının dilində çoxlu ərəb-fars söz və ifadə işlətməmişdir. Bu, şəxsiz, təsvir olunan həyatın, təqdim olunan surətlərin mahiyyətindən irəli gəlmişdir.

M.F.Axundzadə Yusif Sərracı hadisələrin sonrakı inkişafına cəlb etməklə əsərinin məzmununda və ideya istiqamətində dönüş yaratdığı kimi, üslub və dilində də əsaslı dəyişiklik etmişdir. Bu zaman povestdə hadisələr, Yusif Sərracın əməlləri, bir şah kimi fəaliyyəti səlis, aydın, bitkin gür üslub və dildə təsvir olunur. Yusif Sərrac surətində maarifçi hakim ideyasını irəli sürən ədib onu savadlı, ağıllı, mədəni bir ziyalı kimi danışdırır.

“Aldanmış kəvakib” povesti Yusif Sərracın taxtdan salınması və şah Abbasın yenidən hakimiyyətə gətirilməsi ilə tamamlanır. Buna münasib olaraq ədib əsərinin üslub və dilində də yenidən dəyişiklik edir. Əsər istehza, kinayə, rişxəndlə yağrulmuş dərin sətiraltı mənası olan belə bir cümlə ilə bitir; “Vallah, qərribə əhməqdirlər bu ingilis tayfası ki, belə xətərli millət ilə az qalmışdı cəng başlayalar”.

M.F.Axundzadə “Aldanmış kəvakib”in dilində uzunçuluğa, geniş, yersiz təfərrüata, təsvirlərə, ritorikaya, bər-bəzəyə yol verməmişdir. Aydınlıq, yığcamlıq, sözə qənaət, az sözlə böyük fikir ifadə etmək, eyni zamanda ifadəlilik, emosionallıq onun mühüm sənətkarlıq məziyyətlərindəndir.

Yüksək ideya-bədii keyfiyyətlərlə səciyyələnən “Aldanmış kəvakib” povesti Azərbaycan bədii nəsrinin klassik nümunəsi kimi diqqətəlayiqdir.

Mirzə Fətəli öz əsəri ilə ədəbiyyatımızda realist ədəbi prinsiplərin və maarifçilik ideyalarının inkişafı sahəsində misilsiz rol oynamışdır.

M.F.Axundzadənin bədii əsərlərinin böyük ictimai-tərbiyəvi əhəmiyyəti olmuşdur. Feodal cəmiyyətinin əsas ictimai eyib və ziddiyyətlərini satira atəşinə tutan və maarifçi-demokratik ideyalar təbliğ edən M.F.Axundzadənin bədii yaradıcılığı geniş zəhmətkeş kütlələrin ictimai şüurunun oyanmasında mühüm rol oynamış, onlarda zülüm və özbaşınalığa, qanunsuzluq və ədalətsizliyə, gerilik və ətələtə, bütövlükdə feodal üsuli-idarəsinə qarşı nifrət hissi aşılaraq, onları iqtisadi-mədəni tərəqqi, azad və xoşbəxt həyat uğrunda mübarizəyə ruhlandırılmışdır.

M.F.Axundzadə Azərbaycan ədəbiyyatının gələcək inkişafına qüvvətli təsir göstərmişdir. Görkəmli Azərbaycan yazıçıları N.Vəzirov, Ə.Haqverdiyev, C.Məmmədquluzadə, R.Əfəndiyev, S.S.Axundov, N.Nərimanov bilavasitə M.F.Axundzadənin təsiri altında bədii yaradıcılığa başlamış, onun ədəbi ənənələrini yeni tarixi şəraitdə davam və inkişaf etdirərək, milli dramaturgiyamızı və nəsrimizi yeni ideya-estetik keyfiyyətlərlə zənginləşdirmiş, tənqidi-realist ədəbiyyatımızı yüksək bir mərhələyə qaldırılmışlar.

Yaxın Şərqi ölkələrində, xüsusən, Cənubi Azərbaycanda və İranda dramaturgiyanın və yeni bədii nəsrin təşəkkülü də bilavasitə M.F.Axundzadənin adı ilə bağlıdır. Keçən əsrin son rübündə M.F.Axundzadənin bilavasitə təsiri altında Cənubi Azərbaycan yazıçılarından Mirzə Ağa Təbrizi bir sıra qiymətli komediyalar, Zeynalabdin Mərağayi və Əbdürrəhim Talbov isə romanlar yazmaqla Cənubi Azərbaycanda və İranda dramaturgiya və bədii nəsrin əsaslarını qoymuşlar.

M.F.Axundzadənin bədii yaradıcılığı öz ictimai-tərbiyəvi və bədii qiymətini indi də saxlamaqdadır. Axundzadə hər şeydən əvvəl nadanlığı, tufeyliliyi, əməyə xor münasibəti, acgözlüyü, özbaşınalığı, haqsızlığı kəskin tənqid atəşinə tutan və zəhməti, maarifi, elmi, iqtisadi-mədəni tərəqqi ideyalarını qızğın təbliğ edən bir realist yazıçı kimi qiymətlidir.

Azərbaycan ədəbiyyatının yaranması və inkişafında M.F.Axundzadənin bədii əsərlərinin əhəmiyyətli rolu olmuşdur. Keçmişin mütərəqqi ənənələrini yeni tarixi şəraitdə, orijinal bir tərzdə davam və inkişaf etdirən Azərbaycan yazıçıları M.F.Axundzadə irsindən çox şey öyrənmişlər.

M.F.Axundzadənin ədəbiyyatımızın qızıl fonduna daxil olmuş ölməz bədii əsərləri yazıçılarımız üçün bir sənət məktəbi olaraq qalmaqdadır.

*Nadir Məmmədov*



*Komediyalar*



# HEKAYƏTİ-MOLLA İBRAHİMXƏLİL KİMYAGƏR

*Təmsili-qisseyi-vaqiə ki, keyfiyyəti dörd məclisdə  
bəyan olub itmamə yetir*

## ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Molla İbrahimxəlil – kimyagər, kəldəkli.<sup>1</sup>  
Molla Həmid – onun şagirdi, samuxlu.<sup>2</sup>  
Dərviş Abbas – onun nökrəri, iranlı.  
Hacı Kərim – zərgər, nuxulu.  
Ağa Zaman – həkim, nuxulu.  
Molla Salman – mərhum Molla Cəlil alimin oğlu, nuxulu,  
mərtub və qəviheykəl.  
Məşədi Cabbar – tacir, nuxulu.  
Səfər bəy – mülkədar, nuxulu.  
Şeyx Salah – xaçmazlı.  
Hacı Nuru – şair, nuxulu.

## ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Nuxu şəhərində Hacı Kərim zərgərin evində vəqə olur min iki yüz qırx səkkizinci ildə,<sup>3</sup> baharın orta ayında. Hacı Kərim zərgər, xaçmazlı<sup>4</sup> Şeyx Salahın Nuxuya varid olduğu səbəbindən öz evinə dəvət edibdir: aşnaları Ağa Zaman həkimi və Molla Salmanı və Məşədi Cabbar taciri və Səfər bəy mülkədarı və həm Şeyx Salah xaçmazlını. Amma Hacı Nuru şair ittifaqən çağırılmamış gəlibdir. Tamam əhli-məclis öz adəti libaslarında əyləşiblər. Şeyx Salahdan başqa ki, müəmməmdir, əlində uzun təsbeh çevirir. Ev sahibi Hacı Kərim zərgər əhli-məclisə mütəvəccəh olub mətləb başlayır.

Hacı Kərim zərgər. Həzərat, bilirsiniz ki, mən sizi nə işdən ötrü çağırmışam?

Məşədi Cabbar tacir. Biz bir zad bilmirik.

Hacı Kərim. Sizə qəribə xəbərim var. Kəldəkli Molla İbrahimxəlil, deyirlər ki, Tiflisə gedib, rüsxət alıb, gəlib Xaçmazın dağlarında çadır qurub, kimya qayırır. Məsələn, bir zad dürüst edibdir ki, adına iksir deyirlər. Bir misqal ondan bir batman misə vurur, xalis gümüş olur.

Ağa Zaman həkim. Mən dəxi eşitmişəm.

Hacı Kərim zərgər. Şeyx Salah öz gözü ilə görübdür ki, Əylis erməniləri iyirmi beş min manat sikkəli pul gətirib, Molla İbrahimxəlildən əlli put xalis gümüş alıb aparıblar; belədimi şeyxəna?!

Şeyx Salah. Bəli, oxuduğum haqqı,<sup>5</sup> mən gözümlə gördüm ki, Molla İbrahimxəlilə hər kəs sikkəli pul gətirdisə, iki çəkisi bərabəri sikkəsiz xalis gümüş aldı apardı.

Səfər bəy mülkədar. Biz də gedək, alağ!

Molla Salman. Əgərçi nəqd pulumuz yoxdur, amma mən pullu Hacı Rəhim ilə dostam, əgər bir ilə on-on iki fayda və möhkəm girov verməyə razı olursunuz, mən ondan sizə və özümə nə qədər pul istəsəniz ala bilərəm.

Məşədi Cabbar tacir. Molla, mənim özümün pulum var, amma tamam nisyədir. Tezliklə ələ gətirmək çox çətindir. Əgər mümkün olur isə, mənim üçün Hacı Rəhimdən min manat al, iki dükanım var, yanında girov olsun.

Hacı Kərim zərgər. Min manat da mənim üçün al, evimi girov verdim.

Ağa Zaman həkim. Min manat da mənim üçün al, övrətimin bağını girov verdim.

Səfər bəy mülkədar. Min manat da mənim üçün al, kəndim girov olsun.

Hacı Nuru şair (*bimövqə cibindən bir kağız çıxarmış*). Həzərat, bir yaxşı əhvalat, yəni avar ləzgisi altmış il bundan əqdəm Xanbütayın sərkərdəliyilə Nuxunu gəlib çapdığına nəzm etmişəm. Hələ bir qulaq asın, onu oxuyum, görün bu keyfiyyəti necə bəlağət və fəsahtlə bəyan etmişəm.

Ağa Zaman həkim. Eh, Hacı Nuru, bu məclis nə şeir məclisidir! Ağzımızda söz danışırıq, məsləhət edirik, bu da gəldi ki, mən altmış il bundan əvvəl olan keyfiyyəti nəzm etmişəm. Ləzgi belə gəldi, belə getdi, bizə nə və bunun bizə faydası var?

Hacı Nuru şair (*incimiş*). Necə nə faydası var? Görərsiniz ki, o vaxt ləzgilər nə işlər sizin babalarınızın başına gətiriblər, nə birəhmlik onların haqqında ediblər. Məgər keçmiş güzərişatı bilmək bifaydadır?

Hacı Kərim zərgər (*xoşluqla*). Hacı Nuru, hələ şeir oxumaq vaxtı deyil. Bir özgə farağət vaxtda oxuyarsan. İndi de görək, Molla İbrahimxəlildən gümüş almağa getməyi sən dəxi məsləhət bilirsənmi? Yəqin ki, sən dəxi əqlin qəbul edən işdir.



Hacı Nuru şair (*mükəddərliklə*). Xeyr!

Molla Salman. Nə səbəb ilə?

Hacı Nuru şair. O səbəbə ki, hər kəsin öz sənəti özünə iksir-  
dir və xoş güzəranlığına baisdir; dəxi nə lazımdır ki, adam kimyagər-  
lərin dalısınca düşsün. Molla İbrahimxəlili mən görməmişəm, amma  
fərasət ilə bilirəm ki, haramzadalıq pəstahası açıbdır. Hərçənd bir  
neçə vaxt bundan irəli, belə deyirlər, o, Tiflisə getmişdi, amma ona  
kimya qayıрмаğa kim izin verdi və kim gördü? İksirin aləmdə vücudu  
yoxdur. Əgərçi Xaçmazdan gələn bu Şeyx Salah sizi bir mərtəbədə  
inandırıb və əqlinizi çaşdırıb ki, mənim sözümə hərgiz etimad etmə-  
yəcəksiniz.

Hacı Kərim zərgər. İksirin aləmdə vücudu olmağına dəlil  
çoxdur, ehtiyacı təqrirə yoxdur. Hələ sən bunu isbat elə ki, hər kişinin  
öz sənəti necə özünə iksirdir? Mən ki, zərgərəm, yövmiyyə xərcim-  
dən ötrü acizəm.

Hacı Nuru şair. Ondan ötrü ki, xalqın arasında etibardan düşüb-  
sən. Heç kəs sənə iş tutdurmur. Əvəildə yanına əsbab qayıрмаq üçün  
hər nə qədər qızıl və gümüş gətirdilər, nisfindən artıq oğurladın, mis  
və bürünc qatıb sahiblərinə rədd etdin, axırda fisqin bürüz etdi. Dəxi  
yanına bir adam iş gətirmir. Əgər doğru rəftar eləsəydin, əlbəttə, indi  
dövlətli kimsənələrin biri idin.

Ağa Zaman həkim. Xub, mən niyə biövzaəm?

Hacı Nuru şair. Ondan ötrü ki, öz sənətini tərk edib bilmədi-  
yin işə ayaq qoydun; həkimlik sənin sənətin deyil idi. Sənin atan usta  
Rəhman dəllək, ülgüc-bülöv ilə məqul dövlət qazandı, sən puç etdin.  
Mərhum zəhmət çəkib sənə pakizə dəlləklik öyrətmişdi, sən ona razı  
olmayıb, Tiflis dəlləkləri kimi, istədin ki, həkimlikdə dəxi şöhrət  
edəsən. Odur, bir qəbiristanlıq adam qırdın, xalq işindən başa düşdü,  
tərkini qıldı. İndi nə dəlləksən, nə həkim... Neçə kərə mən sənə dedim  
ki, rus həkiminin yanına gedib barı qızdırma davasını ondan öyrən;  
qarpız suyu ilə qızdırmaya müalicə etməkdən əl çək, sözümə qulaq  
asmadın...

Ağa Zaman (*etiraz ilə*). Mən dedilər ki, rus həkimi qızdırmaya  
xleb-sol ilə müalicə edir. Rus dili bilənlərdən soruşdum: sol nədir?  
Dedilər duz. Mümkünmüdür qızdırmaya müalicə etmək duz ilə?

Molla Salman (*Ağa Zamanın ağzını yumub*). Kəs səsini, allahı  
sevirsən. Həmaqətini az bildir, o duz başqa duzdur. (*Sonra üzün Hacı*

*Nuruya tutub*). Hacı Nuru, sənin qiyasına görə mən gerek Qarun<sup>6</sup> olaydım; bəs niyə bir həsir və lüləyindən qeyri bir zadə malik deyiləm?!

Hacı Nuru şair. Onun da səbəi var. Ondan ötrü ki, sən çox yaxşı qatırçılığa layiqsən; amma beyninə düşübdür ki, mən də gerek molla olam, ondan ötrü ki, atam molla idi. Atan oxumuşdu, kamalı var idi, molla idi. Sən ki öz adını dürüst yazmağa qadir deyilsən; nə üçün molla olursan? Kamal ata kürkü deyil ki, irslə övlada yetişə. O səbəbdən xalq arasında miqdarın yoxdur; dövlətin haradan olsun? Əgər qatırçılıq etsəydin, bu qavara və zor ilə ildə əlli manata pul deməzdin.

Səfər bəy mülkədar. Mənim niyə dövlətim yoxdur?

Hacı Nuru şair. Sən mülkədarsan, sənə lazım idi ki, əkdirəydin, biçdirəydin və dövlət qazanaydın; amma sən əbəs yerə özünü saldın qalmaqala, durdun onun ilə, bunun ilə döyüşməyə, xalqın dalınsınca yaman sözlər danışmağa. Ümənayi-dövləti təqsirlidən, təqsirsizdən şikayət etməklə təngə gətirdin. Axırda nadinc adam qələminə getdin. Üç il divana düşdün, üç il sürgünə sürüldün, gözəl ömrün keçdi. İndi istəyirsən ki, bir yalançı kimyəgərin dövlətindən birdən pullanasan, necə ki, Məşədi Cabbar təməinin çoxluğundan puluna yekə-yek fayda kəsib, tamam cüsvi tənaxımı birdən xalqa dağıtdı ki, birdən pullansın. İndi yalnız tənaxına da razıdır, əgər ələ gələ...

Hacı Kərim zərgər. Cənab şair, bərfərə ki, bizim hər birimizdə bir təqsir var ki, sənətindən bəhrəyab olmur, bəs sən niyə öz sənətindən xoşgüzəran deyilsən? Qış tapsan, yaz tapmazsan; yaz tapsan, qış tapmazsan; sənin sözlə, sənin hünərin, yəni şeir demək bəs gerek bir böyük iksir olaydı?!

Hacı Nuru şair. Bəli, mənim hünərim filhəqiqə iksirdir. Amma necə ki, siz deyirsiniz, iksirə laməhalə başqa filizzat lazımdır ki, onun təsirini qəbul edə; habelə mənim hünərim üçün dəxiərbabizövq və kamal və mərifət lazımdır ki, dediyim əşarın qədrini bilələr. Zəmani ki, mənim bəxtimdən həmişəhərlilər də ki, sizsiniz, nə kamal var, nə ağıl var, nə beyin var; bu surətdə mənim hünərimdən nə fayda hasil olacaq, mənim şerim nəyə məsrəfidir?

Hacı Kərim zərgər. Bu nə qələt edir, nə yava danışır? Səni kim bu məclisə çağırdı? Nəsihət verən vəqə oldu! Görəsən, haradan bu belə filosof olubdur? Çıx get, sənin nəsihətin bizə lazım deyil!

Tamam əhli-məclis (*bir yerdən*). Çıx get, sənin nəsihətin bizə lazım deyil!

Hacı Nuru şair (*tələsik şeir kağızını götürüb qoynuna dürtüb*). Gedirəm, doğru söz acı olar (*gedir*).

Hacı Kərim zərgər (*əhli-məclisə*). Həzərat, sözümlər sözdür. Gərəkdir ki, gələn həftənin başında pullar hazır ola, yola düşək Molla İbrahimxəlilin hüzuruna, Xaçmaz dağlarına.

Tamam əhli-məclis (*bir yerdən*). Bəli sözümlər sözdür.

*Pərdə salınır*

## İKİMCİ MƏCLİS

İkinci məclis Xaçmaz dağında vaqə olur. Dağın damənəsində bir müsəttəh və müəttər və rəngarəng gül, giyah ilə müzəyyən çəməndə iki çadır qurulubdur. Əlli qədəm bir-birindən aralı çadırların aşağı tərəfində ağacdan bir çardağ tikilib, içində böyük bir misgər kürəsi və bu kürəyə münasib bir körük nəsb olub. Kürənin çevrəsində ənbar ilə əzilmiş mis paraları tökülüb, guya tezliklə ərinib gümüş olasıdır. Çadırın birisinin yavığında genə ağacdan çardağ qurulubdur.

Çəmənün üst tərəfi getdikcə uca, qarlı dağlara müttəsil olur və qabağında bir dərə var, içindən bir balaca çay axır. Dərənin hər iki tərəfində bitmiş yüzillik palıd və fisdıq ağaclarının budaqları ahəstə əsən nəsimdən hərəkətdədir. Ənva və əqsam quşlar ağacların bir budağından o biri budağına qalxıb, qonub mövzun nəğmət ilə dərəyə qülgülə salırlar. Çəmənün müqabilindən bir budaq suyu qayadan ahəstə və həzin səs ilə axıb dərəyə tökülür və axdıqca qətəratı ətrafa səpələnir. Çəmənün gündoğan tərəfi göz işləməyən səhradır. Dərəyə getdikcə çadırların birisində sakindir Molla İbrahimxəlil kimyəgər, birisində Molla Həmid, onun şagirdi. Balaca çardaqda olur dərviş Abbas, onun xidmətkarı, öz alət və əsbabi ilə.

Sübhdən iki saat keçmişdi. Günün şüası dərədən təcridlə mütəsaid olan dumanın üstündə bərç vururdu. Bu halda Molla İbrahimxəlil kimyəgər öz çadırından çıxıb, şagirdi Molla Həmidin çadırı tərəfinə üz qoyub Molla Həmidə çağırır. Molla Həmid çadırdan çıxıb qabağına gəlir, ədəbli durur. Molla İbrahimxəlil başlayır ona deməyə.

Molla İbrahimxəlil. Molla Həmid, Nuxudan yola düşən adamlar Şeyx Salahın yazmağına görə, gərək bu gün ilkinci çağı buraya yetişsinlər.

Molla Həmid. Bəli, ağa, dəxi tez.

Molla İbrahimxəlil. Molla Həmid, onlar gələndə hörmət elə, çadırda əyləşdir, əhvalat xəbər al, soruş ki, nə mətləbə gəliblər. Əgər desələr ki, pul gətirmişik, gümüş alacayıq, de ki, ustadım keçmiş kürələrin gümüşünü tamam Əylis ermənilərinə veribdir və bu əldəki

kürənin gümüşü dəxi onlara satılıbdır və ikinci kürənin iksirinin tək-mil və tamam olmağına bir ay qalıbdır. Nahaq yerə siz cəfa çəkib gəlibsiniz... Ustadım sizdən nə pul qəbul edəcəkdir və nə gümüş verə biləcəkdir. Əgər məni görmək istəsələr, de ki, ustadım üç günün etikafına əyləşib, ibadətdədir. Bu üç gündə adamla görüşmək və danışmaq ona mümkün deyil.

Molla Həmid. Niyə, ağa, belə buyurursan? Bəlkə elə dedim, pulları götürdülər, geri qayıtdılar.

Molla İbrahimxəlil. Qərribə əhməğsən, sən nuxuluları mənə tanıdırsan? Oları öldürməsən, məni görməmiş və pulları mənə verməmiş buradan getməzlər. Sənə hər necə deyirəm, elə eylə. (*Gedir öz çadırına*)

Molla Həmid (*dalınca*). Baş üstə, ağa.

Bundan sonra, axşama iki saat qalmış nuxulular yetişir. Molla Həmid çadırdan onların qabağına çıxır.

Nuxulular (*Molla Həmidə*). Salam-əleyküm!

Molla Həmid (*onlara*) Əleyküm-səlam! Xoş gəlibsiniz, səfa gətiribsiniz. Buyurun çadıra, əyləşin, rahat olun!

Nuxulular (*Molla Həmidə*). Çox müştəqvar idik sizi görməyə. Əhvalınız yaxşıdır mı? Damağınız çağdır mı?

Molla Həmid. Allaha şükür, belə səfalı yerdə, yaylada damağ çağ olmaz mı? Xüsusən Molla İbrahimxəlil kimi büzürgüvarın xidmətində!..

Nuxulular. Bəli, belə səfalı yerlər çox tapılar, amma Molla İbrahimxəlil kimi büzürgüvar ələ düşməz. Aya, biz bu gün o cənabın ziyarətinə müşərrəf ola bilərik mi?

Molla Həmid. Mövlana üç günün etikafına oturub, ibadətlə məşğuldur. Bu üç gündə bəni-adəm ilə müləqat və müləlimə etmək və bir tərəfə çıxmaq ona mümkün deyil. Üç gündən sonra onu görmək olar. Hələ buyurun görək zəhmət çəkməyinizdən qərəz məhz o cənabın ziyarətidir, ya başqa bir məramınız dəxi var?

Nuxulular. Əvvələn, o cənabın ziyarəti ümdə mətləbdir. Saniyən, hər birimiz bir töhfəyi-həqir xidmətinə gətirmişik, əgər qəbul edib öz şəfqətini bizə şamil edə.

Molla Həmid. Bəli, anladım Yəqin ki, pul gətirmişsiniz, gümüş almaq istəyirsiniz. Həqiqəti – mətləb budur ki, mövlana Molla İbra-

himxəlil sizdən pul almayacaqdır; ondan ötrü ki, keçən kürənin və əldəki kürənin gümüşünü tamam sikkəli pulun iki çəkisi bərabəri sövda edib veribdir və ikinci kürənin də iksirinin tamam və təkmil olmağına bir ay qalıbdır. Bu surətdə mümkün deyil ki, mövlana sizin pullarınızı qəbul etsin və sizə gümüş verə bilsin. Ələlxusus, gümüş xahiş edənlər bir mərtəbədə çoxdur ki, hər kürənin gümüşünü bir ay, iki ay pişəki sövda edib alırlar.

**Nuxulular.** Bizim ixlasımızın nisbəti mövlana Molla İbrahim-xəlilə görə sair kimsənlərin ixlasına bənzəməz. Əgər biz özünü görə bilsəydik, çox yaxşı olardı.

**Molla Həmid.** Bu surətdə üç gün gerek səbr edəsiniz, taki mövlana müddəti-etikafını itmamə yetirə. Üç gün mənim əziz qonağımsınız.

**Nuxulular.** Çox yaxşı, çox gözəl.

Bu halda dərviş Abbas, sinni otuz, saçları çiyinə tökülmüş, kəndümgün, qırma-saqqal, dolu bıçlı, uca qamətli, başında tac, çiyində pələng dərisi, əlində şahnəfir, qoltuğunda bir qırmızı böyük xoruz öz mənzilindən çıxıb heybətli səs ilə “ya hu, ya həqq” deyib, çadırların yuxarı səmtinə üz qoyub, bir münasib yerdə mıx çalıb, üç kərə şahnəfiri bozlu yub, dağa-daşa səs salıb, xoruzu mıxa bağlayıb, Şeyx Sədinin<sup>7</sup> əşarından bu üç fərdi xoş avaz ilə oxuyur.

## NƏZM

Ruzi – bəharəst xiz, ta bə – təməşə rəvim,  
Təkyə bər əyyam nist, ta digər ayəd bəhar.  
Xiz qənimət şümər cümbüşü – rəbi,  
Naleyi – mövzuni – mürğ, buyi – xoşi – lələzar,  
Bərki-dirəxtani-səbz dər nəzəri-huşmənd,  
Hər vərəqi dəftərist mərifəti kirdgar.<sup>8</sup>

Genə üç kərə şahnəfiri bozlu yub, xoruzdan on qədəm iraq otların üstündə pusti – pələngi salıb, genə qaim və heybətli səs ilə “ya hu, ya həqq” çağırır, pusti – pələngin üstündə iki dizin qucaqlayıb oturur. Nuxulular dərvişin və şahnəfirin səsindən əvvəl halda sərəsimə çadırdan dışqarı sıçrayıb, bu növ hələti – qərribənin müşahidəsindən mədhuşvar keyfiyyətin axırınadək nigaran olub, dağdan-daşdan avazın əksi kəsilib sakit olandan sonra, nəhayət, təəccüb ilə Molla Həmidə mütəvəccəh olub məqami – suala gəlirlər.

**Nuxulular** (*Molla Həmidə*). Molla Həmid, bu dərviş nədir, bu xoruz nədir?

Molla Həmid (*qəhqəhə ilə*). Xa-xa-xa-xa-xa-xa! Bəli, bu sualı etməyə haqq tərəfinizdir. Çünki siz biçarələr əsrardan qafil və ülmumi – hikmət və kimyadan bixəbər adamlarsınız. Aman ələf ki, iksirin güzi-əzəmidir və vücudu bu dağlarda olur və mövlana Molla İbrahimxəlildən başqa bir kimsənə onu tanımağa qadir deyil, həkəmayi – yunanın təhqiqinə görə xoruz sövti ilə nümuvv edər; dərviş Abbasın öhdəsinə müqərrərdir ki, hər axşam bu xoruzu gətirib, haman gördüyünüz rüsümü cari edib bir təzə yerdə bağlasın. Gecə-sabahadək yatmasın, xoruzu çaqqal və tülküdən mühafizə etsin; tainki gecə xoruz banlasın və onun səsi ilə ələfi-iksir nümüvv etsin və xoruzun xidməti bə-qeyr əz tayifeyi dərviş sair əsnafi-xəlqə caiz deyil; necə ki, kitabı – Əcaibül – Qəraibdə sərəhətən qeyd olunubdur.

Nuxulular (*təəccüb üzü ilə*). Allahü əkbər... Sübhanallah...

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçüncü məclis genə haman yerdə Molla İbrahimxəlilin çadırında vaqə olur. Molla İbrahimxəlil, sabah vaxtı səccadə üstündə, başında əmmamə, əlində uzun təsbeh, dizi üstə oturub övrad<sup>9</sup> oxumağa məşğuldur. Molla Həmid, onun sağirdi, əl bağlayıb qabağında durubdur.

Molla Həmid. Ağa, buyurursunuzmu, qonaqları hüzurunuza çağırım?

Molla İbrahimxəlil. Yaxşı, get çağır.

Molla Həmid baş vurub çadırdan çıxır. Nuxulular ilə bərabər qayıdıb Molla İbrahimxəlilin hüzuruna daxil olur.

Nuxulular (*bir yerdən Molla İbrahimxəlilə*). Səlaməleyküm!

Molla İbrahimxəlil təbəssüm ilə halətinə əsla təğyir verməmiş, ahəstə gah o tərəfə gah bu tərəfə yırganmaqda təsbehin dənələrin çevirə-çevirə səlamı rədd edir.

Molla İbrahimxəlil. Əleyküm-səlam, xoş gəlibsiniz, səfa gətiribsiniz. Zəhmət çəkibsiniz (*Nuxululara yer göstərir oturmağa*).

Nuxululardan birisi (*oturandan sonra*). Sizin kimi büzür-güvarın ziyarəti üçün çəkdiyimiz zəhmət bizlərə eyni rahət və səadət göründü.

Molla İbrahimxəlil (*kəməli-istiğna və təbəssümlə*). Mənim şagirdim Molla Həmid, sizin hüsni-övsafınızı mənə təqir edibdir. Mən də sizi görməyə çox şaiq idim. Nəhayət, bir əmr barəsində, vallah, bil-mirəm necə deyim, zahirən sizdən şərməndə olacağam; çünki Molla Həmidin təqirindən məlum oldu ki, siz guya bir miqdar pul gətirib gümüş xahiş edirsiniz.

Nuxulular (*təməllüq ilə*). Bəli, ağa, əgər şəfqətiniz şamil olsa.

Molla İbrahimxəlil (*xoşnudluqla*). Vallah, sizin kimi əziz qonaqlardan şərməndə oluram. Gümüş müştərisi o qədərdir ki, hər kürənin gümüşünü bir ay, iki ay pişəki alıb pulun verirlər. Keçmiş və əldəki kürələrin gümüşünü alıblar. Bu ayın başında tamam olası iksirin və kürənin gümüşünü də Vartaşen yəhudiləri yalvarıb alıblar. Bu yavuş zamanda getdilər pul gətirməyə. Bu xüsusda mən hətta hələ Molla Həmidə də deməmişəm, çünki onun yəhudilərdən zəhləsi gedir. Amma mənim olara rəhmim gəldi. Çünki onlar bu yavuş kəndə olduqları cəhətdən mənə çox qulluq edirlər.

Molla Həmid (*miyani-kəlamda*). Ağa, bunlar...

Molla İbrahimxəlil. Hələ yavaş! Müxtəşəri-kəlam gümüş xahiş edənlər bir mərtəbədə çoxdur ki, hətta mənə aman vermirlər ki, iksirin müddətitəkmilini itməmə yetirəm. Çünki iksirin əcza tərkibi gərək iyirmi gün müttəsil kükürd ərəqində yata, gilihikmətdən qayrılmış zərfin içində və hər gün miqdari-müəyyəndə ona təzə ərəqi-kükürd qatıla. Sonra həmin əczayi-iksir gərək on gün müttəsil tizabiərgəvanidə qəri inqibin içində qala və hər gün keçmiş tizab dəyişib tazələnə.

Bu dövreyi-tərbiyə itməmə yetişəndən sonra əczayi-iksir gərəkdir hərərəti-nariyyə vasitəsilə öz təkmilini itməmə yetirsin. Gili-hikmətdən yapılmış butənin içində üç saəti-nücuminin ərzində xaricdən sair əczayi-əsrariyyə tədricilə məxlut olunmaq imdadı ilə ki, əvvəl bir cismi-maye nəzərə gəlir və sonra müncəmid olub yumşaq cismi-sabit olur. İksir, iksir ibarətdir həmin bundan ki, filizzati-kəsifəni, məsələn, mis kimi miqdari-müqərrərdə ərinəndən sonra bə-müçərrədi-məzc xalis gümüşə münqəlib edir. Mənim işim həmin budur. Amma əhməq xəlx əz qərarı ki, eşidirəm, hər yerdə şöhrət verir ki, mən kəşf və kəramət sahibiyəm. Hərgiz belə deyil. Mən deyiləm, məgər bir təqva sevən və həsənata talib adam ki, əvvələn, cənababarinin tövfiqi ilə və saniyən, elmi-kimyada olan bihəsr ittılaat və tətəbbüatımın imdadı ilə ülumihikmətdə müddətlər ilə gördüyüm təcürübün vasitəsilə aləmi-təbiətin əsrarına pey aparıb, iksirin tərkibinin keyfiyyətinə vaqif olmu-

şam. Hər dəfəyi-tərki bində bir para xarici, mənəvi şəraiti diqqətlə məmül və məlhuz etmək ilə ki, iksirin xəvassının müqtəziyyatındadır. Əgərçi sair mütəarif xalqa görə bu növ şəraiti-mənəviyyə badii-nəzərdə qəribə və əcibə görünür.

Molla Həmid. Ağa, onu ərz edirdim ki, bular hamı müsəlmandırlar, bunların tərchi məlun cuhudlara vacibdir, əgər kərəminiz olsa...

Molla İbrahimxəlil (*bir az dikəlib*). Xeyr, elə deyil, mən söz vermişəm, milyon üçün öz sözü mü dəyişməyəm. Bax, mənim xatirimə nə gəlir; hələ əvvəl sən mənə de görüm; bu ayın kürəsinin iksiri müddəti-təkmilindən sonra neçə pud misi gümüşə münqəlib etməyə kifayət edəcək?

Molla Həmid (*başını yuxarı qovzuyub, gözünü çadırın səqfinə dikib, sağ əlini baş barmağı ilə çənəsinə təkəyə verib, yarım dəqiqə mütəəmmil olub cavab verir*). Otuz iki pud gümüşün iksiri mürəttəbdir ki, otuz gündən sonra təkmilə yetib, otuz iki pud misə vurulub xalis məhəkədən çıxmış gümüş edəcəkdir. Sən iki pudu dəxi misin tortasına-zadına çıx, gələnin ayın əvvəlində otuz pud gümüş mövcuddur, necə ki, iksirin və filizzati-kəşifənin miqdarını mülahizə etməkdən müşəxxəs olur.

Molla İbrahimxəlil. Bu həzərat nə qədər pul gətiriblər?

Nuxululardan birisi. Beş min manat, ağa.

Molla İbrahimxəlil. Xub, Molla Həmid, bax, mənim xatirimə nə gəlir: bu həzəratın pulu cüzvi imiş. Bunlara on pud gümüş vermək lazımdır. Yerdə qalır iyirmi pud, onu da yəhudilər aparsınlar ki, vədim xilaf olmasın. Sən necə bilirsən yaxşı kəsdim işi? Həm sənənin təvəssütün həmməzhəblərin bərəsində məğbul oldu, həm mənim sözü mü pozulmadı.

Nuxulular (*baş vurub razılıq yolundan*). Allah dövlətinizi artırsın. Buyurursunuz, pulları hüzurunuza təslim edək?

Molla İbrahimxəlil (*azca qaşını əyib ahəstə, istiğna ilə*). Pulları mənə nə lazım təslim etmək. Məndə hanı o qədər vaxt və fürsət ki, hər cüzviyyata özüm mübaşir olam. Sayın, tapşırın Molla Həmidə, otuz gündən sonra genə buraya gəlin, on pud gümüşünüzü alın, aparın. Xudahafiz! Günorta namazının vaxtı yetişir.

Nuxulular (*baş vurub xoşhallıq ilə*). Allah ömür və dövlətinizi artırsın.

Çadırdan çıxırlar

*Pərdə salınır*



## DÖRDÜMCÜ MƏCLİS

Dördümcü məclis genə haman yerdə vaqə olur. Nuxulular vədə verilmiş otuzuncu gündə sübh çağı uzaqdan görünürlər. Molla İbrahimxəlil tez belinə bir ağ fitə bağlayır biləklərini çırmayır, mütəarif ev libasında, çit şəbküləh başında, əmmaməsiz çadırın qabağında durub, şagirdi Molla Həmid çağırır, Molla Həmid qabağına gələndən sonra bu növ ilə ona buyruq verir.

Molla İbrahimxəlil. Molla Həmid, çadırdan tez zərgər kürə-sini butəsilə kiçik körük ilə çıxar gətir. Kürəni yerə qoy, körüyün lülə-sini ona keçir, kürəyə od sal, butəni üstünə qoy. Çadırın dalısından kömür çuvalını gətir, kürənin yanına tök. Gir çadıra, bir məcməi içində üç rəng-rəng balaca şüşə var və üç rəng-rəng bükülmüş kağız var, götür gətir, Sarı bükülmüş kağızı aç, içindən əczani tök butəyə, yaşıl şüşənin suyunu endir butənin içinə, otur, körüyü bas.

Bu buyruqlar tamam olandan sonra Molla İbrahimxəlil dəmir maşaya yapışib butəni od üstünə bərkidir. Bu halda birdən çadırın dalısından, qıraqda atdan enmiş nuxuluların başları görür. Molla İbrahimxəlil öz işi ilə məşğuldur. Aşağı əyilib butəyə baxır, nuxuluları görmür. Amma onlar Molla İbrahimxəlili bu halət ilə görməkdən vəcd edib sövdədən qaim sövt ilə çıxırırlar.

Nuxulular. Səlam-əleyküm...

Molla İbrahimxəlil (*başını qovzuyub*). Əleyküməssalam! Ax, siz bu gün nə üçün buraya ayaq basdınız? Bu nə işdir ki, mənim başıma gətirdiniz! Belə müsibət olmaz ki, mənə saldınız! Mən sizə yaxşılıq etmək fikrindəyəm, siz mənə əməyimi və cəfamı zayə fikrindəsiniz! Vay, vay, vay! Ax, ax, ax...

Nuxulular (*təhəyyür ilə*). Ağə, nə vaqə oldu? Bizdən nə təqsir sadir oldu? Biz neyləmişik?

Molla İbrahimxəlil (*kəmalə-yəsdə*). Dəxi bundan apırtıq nə eliyəcəksiniz ki? Bu gün iksir tamam və kamil olan saatda və əcza butədə qaynayan vəqtdə bu yerə ayaq basdınız. Axı iksirin xasiyyəti budur ki, butədə qaynadığı yerin dörd ətraf və həvalisində bir ağacə-dək əcnəbi bəni-adəm ayağı gərək basılmasın. Və illa iksir öz xasiyyəti itirib havaya qalxır və puç olur. Necə ki, Şəkkaki-müsəxxiri-əcinə bu xüsusda təkidatı-bəliğə edibdir. Məgər mən öz ixtiyarımla belə abadanlıqdan xaric xəlvət guşəyə özümü çəkmişəm?

Nuxulular (*heyrətlə*). Ağə, biz sizin buyruğunuza görə gəldik; otuz gün bu gün tamamdır.

Molla İbrahimxəlil. Axır mən demişdim ki, otuz gündən sonra. Bunun mənası budur ki, otuz gün ötürüb otuz birinci gündə gərək gələydiniz ki, iksir hazır olmuş və gümüş kürədən çıxmış olaydı. Siz gəldiniz otuzuncu gündə, iksirin butədə qaynamaq vaxtında. Ax, ax, ax!

Nuxulular. Hələ ki, belə ittifaq düşübdür, biz bilməmişik. İndi bunun çarəsi nədir?

Molla İbrahimxəlil. Dəxi əsla çarəsi yoxdur, nə iksir əmələ gələr, nə gümüş olar, məgərinki siz... Əlac münhəsirdir ancaq buna...

Nuxulular. Məgərinki... Biz nə eləyək, ağa? Əlac nəyə münhəsirdir?

Molla İbrahimxəlil. Dəxi ki, gəlibsiniz, laməhalə gərəkdir ki, iksir kürədə qaynadığı yerdən uzaqlaşmayasınız. Necə ki, qanun-kimya təqaza edir, bəşərti ki, əgər öz xeyrinizi axtarırsınız və mənim sizin haqqınızda çəkdiyim cəfanı itirməzsünüz, iksir butədən çıxıb tamam olan zamana qədər ki, bir saatdır başlanıb, itməminə iki saat qalıb, gərəkdir ki, meymunu yadınıza salmayasınız və meymun şəklini xatirinizə gətirməyəsiniz. Əlac buna münhəsirdir; və illa həmin iksir ki, indi bir aydır müttəsil onun pərvərişində zəhmət çəkirəm, türfətül-eyndə puç olub havaya qalxacaqdır. Xasiyyəti belədir, necə ki, Çullu həkim<sup>10</sup> mükərrər təcrübə edib, öz kimya kitabında sərəhətən yazıbdır.

Nuxulular (*əlac səhl görünməkdən sevinib bir yerdə*). Çox yaxşı, ağa bu bir asan işdir; təki iksirin təkmili buna mövquf olsun...

Molla İbrahimxəlil. Bəli, həmin buna mövqufdur. Allah sizdən razı olsun, mən sizdən razı oldum. Molla Həmid, körüyü bas!..

Molla Həmid, körüyü basır. Molla İbrahimxəlil butəni dəmir maşa ilə çevirir, içinə yanındakı əczalardan birisin tökür, şüşələrin birisindən damızır, geri çəkilir. Saati cibindən çıxarıb baxır. Bu halda Ağa Zaman həkim üzünü ona tutub.

Ağa Zaman həkim. Ağa, bundan başqa çarə yoxdurmu?

Molla İbrahimxəlil. Nədən başqa?

Ağa Zaman həkim. Meymundan başqa.

Molla İbrahimxəlil. Kişi, nə danışırısan? Nə söyləyirsən? Vaveyla!!!

Ağa Zaman həkim. Axı necə eləyim, ağa? Meymunu yadımdan çıxara bilmirəm.

Molla İbrahimxəlil (*darılmış və qeyzlənmiş*). Kişi, kəs səsini!!! Unut fikrindəkini!!

Ağa Zaman həkim. Baş üstə, ağa!  
Molla İbrahimxəlil (*şagirdi Molla Həmidə qeyzlə*). Körüyü bərk bas! Yatırsan nədir!

Əyilir butəyə baxır, genə bir zad göy bükülmüş kağızdan butəyə tökür. Bu halda nuxululardan birisi, yeni Molla Salman papağını başından götürüb.

Molla Salman. Uf, nə istidir... Uf, lənətə gələsiniz! Uf, əl çəkməzlər! Çarə yoxdur...

Molla İbrahimxəlil. Kim lənətə gəlsin? Kimdir əl çəkməyən? Nədən çarə yoxdur? Nə söyləyirsən?

Molla Salman. Uf, çarə yoxdur... Əlac yoxdur...

Sair nuxulular. Doğrudur, heç çarə yoxdur... Hərgiz mümkün olmur.

Molla İbrahimxəlil (*hamısına qeyzlə*). Necə çarə yoxdur? Necə əlac yoxdur? Nə var? Sizə nə olub?

Molla Salman (*yoldaşlarının halətindən və təsdiqindən cürətlənib cavaba iqdam edir*). Ağa, tamam dağların heyvanatı meymun şəklinə, böyük həmdunələr sifətinə dönüb, uzun quyruqları ilə nəzərimdə basışırlar, üstümə hücum gətirirlər. Uf, bilmirəm necə edim, hara qaçım! Uf, lənətə gələsiniz, meymunlar!... Lənətə gələsiniz həmdunələr!

Sair nuxulular (*başlarını yuxarı qovzuyub*). Uf, lənətə gələsiniz, meymunlar! Lənətə gələsiniz, həmdunələr. Bu nə iş idi düşdük.

Molla İbrahimxəlil cəld butəyə bir zad tullayır ki, nuxulular başları yuxarı görmürlər. Birdən butədən güllə kimi qılgımlar sıçrayıb hər tərəfə dağılır, butə part edir. İksiri-mövhum barıt kimi havaya uçar. Od hər tərəfə səpələnir, tüstü havanı basır. Molla Həmid körüyün dalısından hövlnak geri sıçrayır. Molla İbrahimxəlil ikiəlli saqqalının tükünü yolur, gah dizinə çırpır və gah fəryad edir.

Molla İbrahimxəlil (*nuxululara fəryad ilə*). Evinizi Allah yıxsın! Bu nə iş idi etdiniz? Evinizi Allah yıxsın! Qapınız çırpılsın! (*Başının tükünü yolur, dizinə çırpır*).

Nuxulular. Ağa, sakit ol! Aram tut. Olacağa çarə yoxdur. İndi bizim təklifimiz nədir?

Molla İbrahimxəlil (*şiddət diltənglik ilə*). Sizin təklifiniz nədir? Təklifiniz budur ki, indi gün batmamış özünüzü yaxın kəndlərə yetirəsiniz. Qabaqdakı iksirin müddəti-təkmilinə qədər, yəni otuz bir gün gözətləyib, genə buraya qayıdasınız. Həmin cüsvi beş min manat

pullarınız əvəzində ki, bir para zəruriyyəti-lazimiyyə üçün bilkülliyə məsrəf olunubdur, gümüşünüzü alıb aparasınız. Bəşərti ki, mən sizə piş əz vəqt xəbər göndərməmiş gəlməkdə sibgət eləməyəsiniz ki, məbada günlərin sayında genə bir günə səhv qılmaq ilə bimövqə iksirin təkmilindən əqdəm buraya gəlib, o iksiri də bunun kimi xərab etməyəsiniz... Sizdən ötrü müşəxxəs olunan gümüşün üstündə xəyalımdadır ki, pullarınızın faydasını dəxi izafə edəm, ondan ötrü ki, sizə bir parça artıq gümüş vermək, mənə görə heç bir təfavüt etməz... Amma sizin kimi aşxasa bir həbbə də puldur. Xudahafiz, yola düşün, gedin! Mənim xəbər göndərməyimə müntəzir olun! (*Gedir öz çadırına başı aşığa, yavaş, öz yanında söyləyə-söyləyə*). Ümid olun ki, mən sizə xəbər göndərəcəyəm. Allah qoysa o vaxtadək bir çarə taparam ki, bir də sizin üzünüzü görməyim.

Nuxulular qurumuş mat qalırlar.

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**

# HEKAYƏTİ-MÜSYÖ JORDAN HƏKİMİ-NƏBATAT VƏ DƏRVIŞ MƏSTƏLİ ŞAH CADUKÜNİ-MƏŞHUR

*Yəni təmsili-güzarişi-əcib ki, keyfiyyəti dörd məclisdə  
bəyan olub itmamə yetir*

## ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Müsyö Jordan – həkimi-nəbatat, pəriji qırx yaşında.<sup>1</sup>  
Hatəmxan ağa – Təklə-Muğanlı obasının bəyi, qarabağlı, altmış beş yaşında.  
Şəhrəbanu xanım – onun arvadı, qırx beş yaşında.  
Şərəfnisə xanım – onun böyük qızı, on altı yaşında  
Gülçöhrə – onun kiçik qızı, doqquz yaşında.  
Şahbaz bəy – onun qardaşı oğlu, böyük qızının nişanlısı, iyirmi iki yaşında.  
Xanpəri – Şərəfnisə xanımın dayəsi, qırx yaşında.  
Dərviş Məstəli şah – caduküni-məşhur, iranlı, əlli yaşında.  
Qulaməli – onun şøyirdi, iranlı, otuz yaşında.

## ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Əvvəlinci məclis Qarabağ vilayətində min iki yüz altmış üçümcü ildə<sup>2</sup> yazın əvvəlində, novruz bayramından bir gün keçmiş Təklə-Muğanlının qışlağında vəqə olur. Şərəfnisə xanım ikimci damda ahəstə ağlaya-ağlaya yun darayır, kiçik bacısı Gülçöhrə yanında oynuyur.

Gülçöhrə. Ağabacı, niyə ağlayırsan?

Şərəfnisə xanım (*onun əlini tutub o yana itələyir*). İtil cəhənnəm!

Gülçöhrə (*şitəngilik başlayıb genə onun tərəfinə əlini uzadır*). Ağabacı, sən allah, niyə ağlayırsan?

Şərəfnisə xanım (*genə onun əlini rədd edib*). İtil cəhənnəmə deyirəm, əlimdə işim var, qoy işimi tutum.

Gülçöhrə (*genə haman qərar ilə*). Sən ki, iş tutmursan, ancaq ağlayırsan. De görüm, niyə ağlayırsan? Deməzsən, gedərəm anamı çağıraram. Di de görüm, niyə ağlayırsan? (*Çarqatın başından dartır*).

Şərəfnisə xanım (*darılmış onu bərk itələyib*). İtil cəhənnəmə, ləktə, əl çəkməz, qoymaz işimi tutam.

Gülçöhrə yıxılıb, durub ağlaya-ağlaya anası olan dama gedir.

Şərəfnisə xanım (*yalqız*). Ax, ləktə, gedib anama xəbər verəcək. Allah, gəlib soruşsa ki, niyə ağlayırsan, nə deyəcəyəm? Eh, heç vaxt deyə bilmənəm ki, nədən ötrü ağlayırdım. Yaxşısı budur ki, danaram, deyərəm ki, heç ağlamırdım.

Yaylığı ilə bərk-bərk gözünü silir; bu halda qapı açılır, Şəhrəbanu xanım içəri girir.

Şəhrəbanu xanım. A qız, bu uşağı niyə itələyib yıxıbsan?

Şərəfnisə xanım. Uşağı yerə girsin. Dinc oturur məgər! Səhərdən bəri qoymuyub ki, iki çəngə yun darayım; elə şitəngilik edir: gah yunu qapıb, gah çarqatımı dartıb; axırda mən də cana doydum, bir tikə itələdim o yana, ağlaya-ağlaya qaçıb üstünə gedibdir. Qan-qan olmadı ki?

Gülçöhrə. Ana, vallah, yalan deyir, heç yun daramırdı, elə ağlayırdı; mən deyirdim ki, ağlama, məni itələdi, yıxdı, arxam üstə yerə dəydim. (*Gözünü ovxalaya-ovxalaya ağlayır*).

Şəhrəbanu xanım. Şərəfnisə, ağlamaq nədir? Sənə nə gəlibdir ağlayırsan? Allaha şükür, atan sağ, anan sağ. Gözəl-göyçək adaxlın gözün qabağında. Yeməyin bol, geyməyin bol, dəxi niyə ağlayırsan?

Şərəfnisə xanım. Vallah, ana, ağlamırdım. (*Gülçöhrədən bir çimdik götürüb*). A yerə girmiş, mən haçan ağlayırdım?!

Gülçöhrə təzədən lələ vay başlayır, sonra genə.

Şərəfnisə xanım. Ana, vallah, ağlamırdım! Allaha şükür, atam sağ, anam sağ, dəxi nə var ki, ağlayım?

Şəhrəbanu xanım (*gülə-gülə*). Niyə demirsən ki, adaxlım da gözümün qabağında?

Şərəfnisə xanım. Adaxlım kimdir?

Şəhrəbanu xanım. Necə adaxlım kimdir? Bəs əmin oğlu Şahbaz bəy kimin adaxlısıdır? Atan iyirmi gündən sonra allah qoysa sizə bir toy edəcəkdir ki, tərifi tamam Qarabağda söylənəcək. İsrəğacün aşnası zərdablı Qurban bəyə kağız yazırdı ki, Şamaxı çəngilərinin vədəsini alsın, toya göndərsin.

Şərəfnisə xanım (*şəhadət barmağı ilə baş barmağının arasında alt dodağını dartıb başını yuxarı qovzuyur*). Bıy, anam nələr

söylüyür. Şahbaz bəy on gündən sonra çıxıb gedir. Bilmirəm atam kimə toy tədarükü görür.

Şəhrəbanu xanım (*təaccüblə*). Şahbaz gedir? Hara gedir? Şahbaz kiminlə gedir? Nə danışırsan? Allahı seversən, öz yanından zad quraltma. İndi bildim ki, doğrudan ağlayırmışsan. Gərçəkdən ki, qız uşağının ağı olmaz imiş, gözünün yaşı əlində olmuş. De görüm, sənə kim dedi ki, Şahbaz gedir?

Şərəfnisə xanım (*başın aşağı salmış*). Özü.

Şəhrəbanu xanım. Yaxşı, hara gedir?

Şərəfnisə xanım. Nə bilim, Firəngəmi, Parijəmi, adı batsın, dilim də yovuşmur.

Şəhrəbanu xanım. Yaxşı, Şahbaz kiminlə Parijə gedir?

Şərəfnisə xanım. Qonağımız müsyo Jordan ilə.

Şəhrəbanu xanım. O bizim çör-çöp döşürən firəng ilə? Nədən ötrü? Firəngdə onun nə alıb-verəcəyi var? Parisdə onun nə iti azıbdır?

Şərəfnisə xanım. Nə bilim, cahıl uşaqdır. Müsyo Jordan beyninə salıbdır ki, Parijdə qızlar, gəlinlər məclislərdə, yığıncalarda üzü açıq oturub dururlar. Nə bilim, başqa zadlar da çox deyibdir. İndi o da dəli-divanə olub ki, gərək gedəm bir Pariji görəm... Əvvəl əmimdən rüsxət istəyəcəyəm, qoymasa gecə atımı minib, Arazı o taya keçib, müsyo Jordan ilə görüşüb, onunla bərabər gedib, Pariji görüb seyr edəcəyəm.

Şəhrəbanu xanım (*toxuduğu corabı yerə tullayıb, kiçik qızına üzün tutub*). A qız, Gülçöhrə, get Şahbazı o biri damdan bura çağır, görüm bu necə sözdür.

Gülçöhrə qaçır.

Şəhrəbanu xanım. Dedim, kişi, Hatəmخان ağa, bu uşaqların toyun tez elə qurtar. Şahbazdan mən qorxuram, gündə min-min xəyala düşür, qulaq asmadı, osallıq elədi, axırda belə oldu.

Bu halda qapı açılır, Şahbaz bəy içəri girir.

Şahbaz bəy. Əmidostu, nə var, xeyir ola?

Şəhrəbanu xanım (*qaşqabağın tökmüş*). Şahbaz, eşidirəm ki, Firəngə, Parijə gedirsən? Bu necə sözdür?

Şahbaz bəy (*gülümsənmiş*). Gedəndə nə olar, əmidostu? Gedərəm də, qayıdaram da, Şərəfnisəyə firəng qızları başlarına örtən təsəklərdən alıb sovqat gətirirəm də.

Şərəfnisə xanım. Firəng qızları başlarına örtən təsəklər mənə lazım deyil; al Parijdə onların başlarına ört ki, Qarabağdan onların havasına yellənib uçursan.

Şəhrəbanu xanım. Yaxşı deyir, aldığı təsəkləri ört firəng qızlarının başlarına, Şərəfnisəyə lazım deyil! Hələ də görüm, sən özbaşınasan, ya sənin atan yerində bir böyüyün var?

Şahbaz bəy. Əlbəttə, əmimdən izin almamış ki, gedə bilmənəm. Müsyö Jordan özü ondan rüsxətimi alacaqdır.

Şəhrəbanu xanım (*acıqlı*). Çox yaxşı, sən azıbsan, yolundan izindən çıxıbsan, get! Mən bu saat da Hatəmxan ağanı çağırıram, görüm Müsyö Jordan nəçidir ki, onun qardaşı oğlunu tovlaşdırıb Parijə aparır? Vallah, ona bir tov tutaram ki, gəlidiyi yolu da azar, özü də Pariji unudar. Çox yaxşı, sən get, mən bu saat Hatəmxan ağanı çağırıram görüm ki, sənin iyirmi gün toyuna qalıb, sən necə Parijə gedirsən?

Şahbaz bəy. Necə iyirmi gün mənim toyuma qalıbdır? Mən hələ uşağam, mən öz xahişimə bu tezlikdə evlənməyəcəyəm. Toy etməyəcəyəm, məgər güc ola!

Şəhrəbanu xanım (*çığıra-çığıra*). Bəli, güc olacaq! Əlbəttə, hələ iki il bundan irəli gerek sənə toy olaydı, əgər Şərəfnisə çox uşaq olmasaydı. Sənin kimi cahıl uşaqlar subay qalmaqdan tamam yaman yollara düşər, oğurluğa, quldurluğa qurşanar!

Şahbaz bəy. Adam aclığından, susuzluğundan oğurluğa, quldurluğa qurşanır; mənim, allaha şükür, nəyim əskikdir?

Şəhrəbanu xanım (*rişxənd ilə*). Bəs hansı dilənçilər görəsən quldur oldular, yollar kəsdilər? Allahı sevirsən, ağlına zor vermə. Sən lap azıbsan, get işinə!

Şahbaz bəy başını aşağı salıb gedir.

Şəhrəbanu xanım. Hatəmxan ağa və Şəhrəbanu xanım ölmüş imişlər ki, bir firəngi Şahbazı tovlaşdırıb Parijə apara! A qız, Şərəfnisə, yadımdan çıxdı, de görüm ki, Şahbazı o çör-çöp döşürən nə sözlər ilə tovlaşdırıb Parijə aparır?

Şərəfnisə xanım. Nə bilim, deyibdir ki, Parijdə tamam göyçək qızlar, gəlinlər məclislərdə, yığıncaqlarda üzü açıq oturub-dururlar.



Şəhrəbanu xanım. Başqa nə söz deyibdir?

Şərəfnisə xanım. Nə bilim, deyibdir ki, qızlar ilə, gəlinlər ilə oğlanlar bir yerdə oynarlar, danışarlar, gülürlər.

Şəhrəbanu xanım (*darumış*). Eh, başqa nə sözlər deyibdir? Bu elə əvvəlki sözdür.

Şərəfnisə xanım. Başqa söz çox dedi. O biriləri yadımda qalmadı, elə bir bu yadımda qaldı, mən nə bilim?

Şəhrəbanu xanım (*acıqlanmış*). Allahu əkbər! A qız, axı mən necə Hatəmxan ağaya deyim ki, qardaşın oğlu Şahbaz bəy Qarabağda oturduğu yerdə Parij qızlarına ayağı yanıb, müsyö Jordana qoşulub gedir? On altı yaşında qızın Şərəfnisə xanım burdan ora, Parijin qızlarının, gəlinlərinin xayınlığın çəkib, hələ nə gedən var, nə gələn var, gözünün yaşın sel kimi axıdıb yas qurubdur!

Şərəfnisə xanım (*yerindən qalxıb*). Bıy allah, torpaq başıma, arvad nələr danışır! Ayağımın ağından yer qaçdı, durub qaçım! (*Tez damdan çıxır gedir*).

Şəhrəbanu xanım (*üzün kiçik qızına tutub*). Gülçöhrə, get atan damın dalısında çobanlar ilə danışır, de ki, tez bir bura gəlsin, vacib iş var.

Gülçöhrə qaçır.

Şəhrəbanu xanım (*öz-özünə*). Bu Firənglər necə naşükür xalq olurlar. Hə yaxşılıq bilməmişlər. Mən ağılsız, genə tarının hər günü nahara müsyö Jordana qaymaq gərək, yağ gərək, axşama plov gərək, bozartma gərək ki, gedib öz ölkəsində deməsin ki, Qarabağ elatının arvadları mərifətsiz olurlar, qonağa hörmət eləmək bilmirlər. Di gəl bundan sonra xalqa yaxşılıq elə! Tamam yaxşılığım bada çıxdı getdi.

Bu halda qapı açılır.

Hatəmxan ağa (*içəri girir*). Xeyir ola, arvad, nə var, tələsik mənə çağırıbsan?

Şəhrəbanu xanım (*qaşqabaqlı*). Nə olacaq, gəl gör çör-çöp döşürən, içdirib, yedirib bəslədiyin qonağın, deyirlər, qardaşın oğlunu azdırıb, özü ilə Parisə aparır.

Hatəmxan ağa. Necə? Müsyö Jordan Şahbazı Parijə aparır? Kim deyir?

Şəhrəbanu xanı. Mən deyirəm! Şahbaz özü Şərəfnisəyə deyibdir!

Hatəm xan ağa (*qəhqəheyi-qeyri-təbii ilə*). Xa-xa-xa! Şahbaz bilir ki, sənin qızının ürəyi kövrəkdir, ona sataşıbdir. Yəqin ki, Şərəfnisə də bu sözlərdən dərd edir. Xa-xa-xa-xa, analı-qızlı iki pulluq ağlınız yoxdur. Hər boş sözdən ötrü yerdən olursunuz.

Şəhrəbanu xanı (çığırma-çığırma). Sən elə hər zadı boş tutarsan. Cahıl uşaqdır, bəlkə o firəngi bir para sözlər deyib, ağlını oğurlayıbdir. Kişisən, qan olmaz ki, hər ikisini bir çağırıb soruşasan ki, bu nə işdir, nə sözdür?

Hatəm xan ağa. Çox yaxşı, arvad, allahı sevirsən, çığırma! Elə indi bu saatda çağırıb öz yanında soruşaram. Hövsələndaralmasın.

*Pərdə salınır*

## İKİMCİ MƏCLİS

İkimci məclis haman gündə övvelimci damda vaqə olur. Dam kilim, kəbə ilə pakizə fərş olub, bir tərəfdə un çuvalları düzülüb, bir tərəfdə yağ dəriləri, yun məfrəşləri qoyulubdur. Hatəm xan ağa oturub damın yuxarısında, fərş üstə. Arvadı Şəhrəbanu xanı ərinin sağ böyründə, çənəsin yaşmayıb, ağ örpək başında, həllaci, samit əyləşibdir. Hatəm xan ağanın müqabilində qardaşı oğlu, Şahbaz bəy oturub, xəncərinin dəstəsinə söykənmiş, müntəzirdir görsün ki, əmisi nə danışacaq. Yun məfrəşlərin birisinin üstünə bir xalça salınıb, Şahbaz bəyin sol tərəfində qoyulub, üstündə müsyö Jordan firəngi libasında, qıçın qıçı üstə aşırıb, başı açıq, əlində barmaq uzunluğunda və yoğunluğunda bükülmüş və lülələnməmiş tənbəki yarpaqlarını yandırır çəkir. Hatəm xan ağanın böyük qızı Şərəfnisə xanı bulardan övvəl xəlvətçə gəlib, yük qabağında asılan kilim gərdəyin dalısına girib pusur ki, görsün nə danışacaqlar. Bu halda Hatəm xan ağa üzün müsyö Jordana tutub xitab edir.

Hatəm xan ağa. Həkim sahib, eşidirəm ki, bizim Şahbazı Firəngistana aparırsan, bu necə sözdür?

Müsyö Jordan. Bəli, Hatəm xan ağa, bu sözü mən özüm sizə deyəcəkdim; çünki heyfdir Şahbaz bəy kimi cavan və zirək və sahib savad oğlan firəng dilini bilmiyə; mən təəhhüd edirəm ki, onu Parijə aparıb, firəng dilini ona öyrədir yola salam; çünki firəng dilinə çox şövqi var, tez öyrənər. İndi də mənim ilə durub oturmaqdan bir para kəlimatı hiyf edibdir.

Hatəmxan ağa (üzün Şahbaz bəyə tutub). Şahbaz, doğrudur ki, Parijə getmək istəyirsən?

Şahbaz bəy. Bəli əmi, əgər sizin rüsxətiniz olsa, müsyö Jordan ilə gedərəm, genə sonra özüm qayıdaram, gələrəm.

Hatəmxan ağa. Nədən ötrü, balam?

Şahbaz bəy. Firəng dilini öyrənməyə, əmi!

Hatəmxan ağa. Firəng dili nəyinə lazımdır, əzizim! Sənə lazım olan ərəb, fars, türki, rus dilləridir ki, Allaha şükür dövləti-aliyyəminizin şəfqətindən açılan mədrəsələrdə hamısını oxuyub öyrənibsən.

Şahbaz bəy. Əmi, firəng dili mənə çox lazımdır. Bildir ki, Tiflisə mənə arx çıxartmaq üçün izin almağa göndərmişdiniz. Allahverdi bəyin oğlu Tariverdi bəy Varşavada firəng dili öyrəndiyi üçün hər məclisdə məndən hörmətli idi. Bavücüdi ki, firəng və türki dilindən başqa özgə dil bilməzdi.

Hatəmxan ağa. Balam, sən hələ uşaqsan, bu zadlar tamam boşdur. İnsana ağıl lazımdır. Bir dil artıq bilmək ilə ağıl artmaz. Adam gərək hər dil ilə olsa filcümlə fəhm və zəmanə əhlinin adət və xəvvasından müttəle olsun; öz işin yola aparsın.

Şahbaz bəy. Zəmanə əhlinin birisi də Parij xalqıdır. Sizin sözü-nüzə görə onların adət və xəvvasından xəbardar olmaq lazım gəlir.

Hatəmxan ağa. Nə eybi var, onların adət və xəvvasını bilgilən, əgər istəyirsən.

Şahbaz bəy. Bu surətdə əgər Parijə getməsəm, oranın əhlinin adət və xəvvasından necə müttəle ola bilərəm?

Hatəmxan ağa. Çox asan. Necə ki, mən onları bilirəm, ancaq müsyö Jordanı görmək ilə və sözlərinə qulaq asmaq ilə. Əgərçi Qarabağdan başqa bir özgə yer görməmişəm.

Şahbaz bəy. Əmi, qanmıram ki, siz necə Parij əhlinin adət və xəvvasından xəbərdarsınız?

Hatəmxan ağa. Bu saatda mən sənə qandırım, balam! Mənə yəqin hasil olubdur ki, bizdə hər adət və xasiyyət var isə, əksi Parij əhlindədir. Məsələn, biz əlimizə həna qoyarıq, firənglər qoymazlar, biz başımızı qırxarıq, olar başlarına tük qoyarlar; biz papaqlı oturarıq, olar başı açıq otururlar; biz başmaq geyərik, olar çəkmə geyərlər; biz əlimiz ilə xörək yeyərik, olar qaşiq ilə yeyərlər; biz aşkara peşkəş alarıq, olar gizlin alarlar; biz hər zada inanırıq, olar heç zada inanmazlar; bizim arvadlarımız gödək libas geyər, oların arvadları uzun libas; bizdə çox arvad almaq adətdir, Parijdə çox ər almaq.

Şahbaz bəy. Əmi, bunu başa düşmədim.

Hatəm xan ağa. Niyə başa düşmədin, balam? Çox arvad almaq ibarətdir ondan ki, bir kişi bir arvada iktifa etməsin və çox ər almaq da ibarətdir ondan ki, bir arvad bir kişiyə iktifa etməsin. Əvvəlki adət bizdədir, sonrakı – Parijdə. O kitablara görə ki, müsyo Jordan bu uzun qış onların məzmununu müttəsil bizə hekayət edibdir, dəxi hamı zadı bu qərar ilə fərz eylə, bifayda Parijə getmək niyyətindən düş!

Müsü Jordan (*rişxənd ilə*). Xa-xa-xa! Hatəm xan ağa, təcüb edirəm ki, sizin kimi qəvaidi-məntiqiyyədən müttələ, əqilli və fərasətli, mərdi-kühənsal bu zamana qədər məşvərət xanalarının birisində ərkanı-məşvərət silkinə daxil olmuyubsunuz; əgərçi mən siz təqir etdiyiniz qaidəyə bir bəhs varid edə bilmənəm, lakin istərdim ki, mən də bir neçə kəlmə ərz edəydim, əgər rüsxətiniz olsa.

Hatəm xan ağa. Buyurun, həkim sahib! Sizin hər sözlünüz bizə xoşdur.

Müsü Jordan (*vüqar ilə*). Hatəm xan ağa, mənim qəsdim bu idi ki, Şahbaz bəyi Parijə aparıb, əvvələn, özüm onun tərbiyəsinə mü-təvəccəh olub, firəng dilini və ülumunu bə-qədri məqdur ona təlim edib, saniyə, onu kralımıza tanıdıb, burada mənim haqqımda zahir etdiyiniz yaxşılıqların və zəhmətlərin əvəzində kraldan ona bir bəxşeyiş alıb geri qaytaram; çünki mən kralın məxsus və təhti-himayətində olan darüelmin hükəma və üləmasından və o əlahəzrətin müqərrəbi və mötəmədiyəm; amma çün sizin təqiratinızdan müşəxxəs oldu ki, siz səfərin fəvaidinə münkirsiniz; ona binaən mənə lazım olur ki, səfərin fəvaidini müvafiqi-vaqə məsəl ilə sizə isbat edim. Əgər, məsələn, mən Qarabağa gəlməsəydim (*əlini uzadıb cibindən bir dəftər çıxarıb, açıb, içində səliqə ilə düzölmüş bir neçə otları göstərib*), əgər mən Qarabağa gəlməsəydim, Kim biləcək idi ki, Qarabağın yaylaqlarında bu otlar mövcuddur? Bundan əvvəl bizim ətibba və hükəmalarımız cənab Linney<sup>3</sup> və Turnefor<sup>4</sup> və Bertram<sup>5</sup> belə güman etmişlər ki, bu nəbatat ancaq Alp dağlarında və Amerikada və Afrikada və Şveysariya dağlarında mövcud olur. Amma indii mən buraya gəlmək səbəbi ilə Parijin darüelminə isbat edəcəyəm ki, məzkur hükəmalar bilkülliyə səhv ediblər. Bu nəbatat Qarabağın dağlarında kəsərtlə mövcuddur və bu nəbatatın mahiyyətini, təhqi və xəvassını təcrübə ilə müşəxxəs edib, o xüsusda əttibanın istehzarı üçün təsnifi-cədid aləmdə məşhur edəcəyəm. Məsələn, bu ot ki, görürsünüz (*əli ilə bir kiyaha işarət*

*edib*) latınca bunun adı aqantusdur ki, mənim təcrübəmə görə qarın ağrısına çox faydası var. Cənab Linney bunu fərz edir üçüncü dərəcədə və cənab Turnefor onu fərz edir dördüncü dərəcədə, amma mən onu ikimci dərəcədə fərz edəcəyəm və bu otun adı latınca *serastrum alpinum*dur ki, göz ağrısına nəhayət mənfəəti var. Cənab Linney bunu fərz edir yeddimci dərəcədə və cənab Turnefor onu fərz edir altıncı dərəcədə, amma mən onu fərz edəcəyəm onuncu dərəcədə və bu otun adı latınca qamlına afriqanadır ki, diş ağrısının əlacı münhəsirdir buna. Cənab Linney bunu fərz edir beşimci dərəcədə və cənab Turnefor onu fərz edir üçüncü dərəcədə, amma mən onu səkkizimci dərəcədə fərz edəcəyəm. Bu otun adı latınca qombretumdur ki, bu zamana qədər Yevropada hərgiz məşhur deyildi, ancaq onu Amerika nəbatatından bildirdilər. İndi mən çox sevinirəm ki, onu Qarabağın dağlarında tapmışam ki, soyuqdəymə üçün nəhayətdə nafədir; cənab Linney onu altıncı dərəcədə fərz edir, cənab Turnefor beşinci dərəcədə fərz edir, amma mən onu dördüncü dərəcədə fərz edəcəyəm. Və hamı tapdığım nəbatatın və ələfiyyatın mahiyyətini və xasiyyətini bu qərar ilə yazıb aləmə bildirəcəyəm. Və mənim ismi rəsmim bu cəhətdən cənab Linneyin hamisi Georq Qllifordun<sup>6</sup> ismi rəsmindən ərfe və əcəll və ülum üçün göstərdiyim xidmət Germaniyanın məcməyi-üləması kartoflu azarını axtarıb tapdıqları cəhət ilə vətənlərinə göstərdikləri xidmətdən əla və əfəl olacaqdır.<sup>7</sup>

Hatəmxan ağa. Həkim sahib, vallah başa düşmədim ki, nə danışdınız. Qlliford kimdir? Linney kimdir? Turnefor kimdir? Niyə olar zəhmət çəkib otlara dərəcə qərar veriblər? Germanı nədir, kartofl kimdir, o niyə azarlamışdır, o, nə böyük şəxsdir ki, vətən bu mərtəbədə onun etidalı-məzacına və tuli-ömrünə talibdir? (*Bir qədər sükut olunur. Müsyö Jordan gülür, sonra genə Hatəmxan ağa*). Yoxsa hakim sahib, bizim Şahbazı da aparıb belə tapmacalardan öyrədəcəksiniz?

Müsyö Jordan. Hatəmxan ağa, bağışlayın; doğru buyurursunuz, indi bildim ki, sizə nə qisim gərək misal gətirmək; məsələn, bir ay bundan əvvəl Qarabağın əlyetməz dölündən köhlən at altında gəlib sizə qonaq olan xoşbəxt adam ki, adı yadımdan çıxıbdır, əgər Qarabağa gəlməyəydi, bu qədər dövləti hardan ələ salardı?

Hatəmxan ağa. Həkim sahib, bax, bu söz necə aşkardır! Doğru buyurursunuz, əgər o, Qarabağa gəlməyəydi, heç vaxt dövlətə çatmazdı.

Şahbaz bəy. Başına dönüm, əmican, rüsxət verin, müsyö Jordan ilə gedim, əgər mənəim xoşbəxt olmağımı istəyirsiniz, heç vaxt belə fürsət ələ düşməz. Necə ki, səfərin faydasını hər ikiniz də iqrar etdiniz.

Hatəm xan ağa (*bir az fikir edib*). Həkim sahib, nə müddətə Şahbaz Parijə gedib qayıda bilər?

Müsyö Jordan. Bir il çəkər gedib-gəlməyi, ziyadə çəkməz. Bir ildən az qalsa, getməyindən mənzur olan fayda bilkülliyyə hüsula gəlməz; çünki ümdəsi firəng dilini öyrənməkdir.

Hatəm xan ağa (*üzün arvadına tutub*). Arvad, dəxi nə eləyək, qoy getsin. Papağın çevirərsən, il gələr keçər. Uşaqdır, könlü istəyir, getsin, Pariji görsün. Həkim sahib də bir yaxşı adamdır, onun hüzurunda bir para mərifət kəsb edər; yaxşı, yamanı görər. Kraldan bəxşeyiş alar, il başında Qarabağda hazır olar, o vaxtadək biz də onun toy tədarükünə məşğul oluq, gələn kimi toyun başlarıq.

Şəhrəbanu xanım (*yerindən qalxıb çığıra-çığıra*). Kişi, nə danışırsan, sənin fikrin haradadır? İstəmirəm onun Parijə getməyin də, mərifət kəsb etməyin də, firəng kralından bəxşeyiş almağın da! Bu sözlər tamam bəhanədir. Şahbaz istir getsin Parijə, məclislərdə, yığıncaqlarda üzüaçıq gözən qız, gəlinlər ilə kef eləsin, danışsın, gülsün, vəssəlam!

Hatəm xan ağa (*təngə gəlib*). Ay arvad, bəsdir, Allahu sevirənsən, çığıрма! Dəxi mən nə iləyim? Bacarırsan, qoyma getsin! Göydə uçan qanadlı quşu əyləmək olursa, Şahbazı da güc ilə əyləmək olur. Rüsxət verməsəm, atılar minər atına, hoppanar Arazın o tayına, sonra mən onu haradan tapım? Sən onu tanımırsan məgər ki, necə höccətdir?

Şəhrəbanu xanım (*dəxi də bərk çığırib*). Mən onnan da höccətəm! Qoymanam getsin! Əgər Şahbazı Parijə getməyə qoysam, bu ləçək çəngilərin ləçəyi olsun! (*Əlini uzadır örpəyinə*).

Şahbaz bəy (*gülə-gülə, arxayın*). Allahu əkbər! Əmidostum bilmirəm hansı qaravulları ilə mənəi dustaq edəcək?

Şəhrəbanu xanım (*çığıra-çığıra*). Görərsən; sən də öz bildiyindən, mən də öz bildiyimdən! (*Qalxıb damdan çıxır*).

Hatəm xan ağa. Arvadların işi xətdadır.

Müsyö Jordan təəccüb edir və Şahbaz bəy qeyzlə samit qalır.

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçümcü məclis yenə orda vəqə olur. Damın bir tərəfində Şəhrəbanu xanım oturubdur. Bir tərəfdə Şərəfnisə xanım yun darayır. Bu halda birdən qapı açılır. Şərəfnisə xanımın dayəsi Xanpəri içəri girir.

Xanpəri. Səlam-əleyk!

Şəhrəbanu xanım. Əleykəssəlam! Xanpəri, bilirsən iş necə keçdi? (*Şərəfnisə xanım qulaq asır*). İş belə keçdi ki, Şahbaz gedir Parijə. İndi səni ondan ötrü çağırıdım ki, əgər bir əlacın var isə eylə. Hatəmخان ağa, özün bilirsən ki, bir xamırağız kişidir. Əvvəldən yaxşı danışdı, amma sonra birdən boşaldı. Müsyö Jordan və Şahbazın bir para ağılsız sözlərindən yerdən oldu. Amma mən ya gərək öləm, ya Şahbazı qoymayam getməyə. Doğrusu, Şərəfnisəni gözü yaşlı görə bilmənəm! Allah götürərmi Şahbaz getsin Parijdə kef etsin, on beş yaşında gül üzlü uşağım ah çəksin, qan tüpürsün, saralıb sapa dönsün, incəlib ipə dönsün?!

Xanpəri. Xanım, əlac odur ki, bayaq sənə deyirdim. Nə lazımdır ki, Hatəmخان ağadan və ya özgəsindən minnət çəkəsən. Göndər qonşuluqdan, Ağcabədi kəndindən, Qızılbaşdan gələn dərviş Məstəli şahı gətirib necə ki, sənin muradıdır, bu işi elə düzəltsin. Onun cadusun-da mən bir hikmət görmüşəm ki, əgər istəsə, bu saatda məni qocamdan boşadar.

Şəhrəbanu xanım. Xanpəri, mən də onun cadusunun gücünü eşitmişəm. Amma genə bir az səksəkəliyəm; o, etdiyi işlərdən heç bilirsənmi? De görüm, ürəyim dürüst qızasıdırımı? Çünki bu iş çox çətin işdir.

Xanpəri. Xanım, ağcabədili Kərim koxanın arvadı Səlminazı o boşatdırıb oynaşına verdirmədimi? Muğanlı Səfərəli kişinin qızını sevgilisinə qovuşdurmadımı? Dədəsini ki, qızı verməyə razı olmurdu, cadu ilə öldürmədimi? Cavadlı Kərbəlayı Qənbər qızı Şahsənəmin ərini, bir illik yoldan başqa arvad almasın deyə, qaytarıb gətirmədimi? Onun əlindən heç zad qurtarmaz!

Şəhrəbanu xanım. Gözüm Xanpəri, bəs tez oğlun Əlmərdanı bu saatda göndər Məstəli şahı Ağcabədi kəndindən alıb gətirsin! Desin, xanım çağırır. Hər nə istəsə vədə eləsin. Xülasə, axşam çıraq yanan vaxtda gərək Məstəli şah bizim evdə hazır olsun!

Xanpəri. Baş üstə, xanım, bu saatda göndərrəm! Amma gərək Məstəli şah Hatəmxan ağadan, Şahbaz bəydən xəlvət bura gəlsin. Allah eləməmiş, əgər Şahbaz onu burda görsə, onu da öldürər və məni də sağ qoymaz.

Şəhrəbanu xanım. Əlbəttə, mən indi bu saatda çıxaram, Hatəmxan ağanı da, Şahbaz bəyi də ilxıya baxmağa göndərrəm və tap-sırram ki, gələndən sonra Şərəfnisənin evində yıxılısınlar-yatsınlar ki, gecə bu damda su qoyub Şərəfnisənin başın yuyub çimdircəyəm. Sən dur get, dərvişin dalınca oğlunu göndər.

Hər ikisi gedir. Sonra Şərəfnisə xanım yalnız ayaq üstə.

Şərəfnisə xanım. Ux, Allah, kərəminə şükür, bir az ürəyim dincəldi. Yox olsun o ölkə ki, onda cadu, pitik olmaya! Əgər məməm dəyən dərviş olmasaydı, şəksiz, müsyö Jordan Şahbazı aparacaqdı, günümü göy əskiyə düyəcəkdə.

Bu halda qapı açılır, Şahbaz bəy içəri girir.

Şahbaz bəy. Şərəfnisə, qadan alım, bilirsən ki, əmidostum bu gün nə tufan elədi? Müsyö Jordanın yanında əmimin üstünə çır-çır çığırdı, məni də hədələdi.

Şərəfnisə xanım. Şübhəsiz, heç özün etdiyindən xəbərini yoxdur, əmidostunun çığırmağı gözüne görünür.

Şahbaz bəy. Qadan alım, Şərəfnisə, mən özüm nə eləmişəm?

Şərəfnisə xanım (*tez yeriyyə, əlin uzadıb hanasının dalısından bir neçə yarım səhifə kağız çıxardıb açır*). Şahbaz, bu şəkilləri bəs mənə kim gətirdi? Bunları sən gətirib demədinmi ki, Parij qızlarının, gəlinlərinin şəkilləridir, gör Parijdə necə gözəl qızlar var? Bu qızlar, gəlinlər tamam üzləri açıq məclislərdə, yığınaqlarda oğlanlar ilə bir yerdə oturub-dururlar? Hələ mən bu şəkilləri utandığımından əmidostuna göstərməmişəm.

Şahbaz bəy. Bıy, Şərəfnisə, necə uşaq-uşaq danışsən? Bu şəkillər müsyö Jordanın kitablarının içində idi. Müsyö Jordan kitablarını açıb baxanda gözü bunlara sataşdı, çıxardı, mənə verdi, apar adaxlına göstər və dedi ki, bu il Parijin qızları və gəlinləri belə paltar geyirlər. Keçən il ayrı tövr paltarları var idi. Gələndən il bir özgə qayda ilə paltar geyəcəklər. Hər il Parijdə libas geymək sayağı dəyişilir. Mən də gətirdim sənə verdim; bundan gələsi nə var?



Şərəfnisə xanım. Bundan gələsi o var ki, sən bu qızların havasına yellənib uçursan, istəyirsən Parijə gedəsən!

Şahbaz bəy. Şərəfnisə, bu nə sözdür, deyirsən? Tamam Parijin qızları qurban olsun sənin bir tükünə! Mənim ki, sənin tək gözəl yarım var, behişt huriləri gözümə görükməz. Sənsiz mənim bir günüm olmasın!

Şərəfnisə xanım. Bəsdür Allahı sevirsən, bu bazıları bizə az gəl, sənsiz bir günüm olmasın deyən oğlan burdan Parijə getməz, sən məni heç sevmirsən!

Şahbaz bəy (*uzanıb onun boynundan qucaqlayıb öpür*). Şərəfnisə, doğrudan, sən məndən belə bədgüman olubmuşsan! Mənim ürəyimə bir ox vursaydın yaxşıdı ki, bu sözüümü üzümə dedin. Axır bir soruş gör ki, Parijə nə səbəbə gedirəm?

Şərəfnisə xanım (*ağlaya-ağlaya Şahbaz bəyin əlin boynundan qopardıb*). Nə işim var soruşum; Səbəbini özüm çox yaxşı bilirəm. Səbəbi bulardır ey! (*Şəkil kağızların dışın-dışına qısıb, əlində bərk-bərk övkləyir, salır ayağı altına*).

Şahbaz bəy. Vallah, yox, səbəbi olar deyil, sən bilmirsən. Mənim tay-tuşlarım tamam mərifət sahibi olub, qulluq edib, hörmət-izzət tapıb, xoşbəxt olublar. Mən qalmışam elə bu qamışlıqda adsız, sansız.

Şərəfnisə xanım. Əvvələn, bu yalandır ki, deyirsən, kim bizlərdən mərifət ilə, qulluq ilə xoşbəxt olubdur? Bu gördüyünüz xoşbəxtlər tamam özgə yol ilə bəxtə yetişiblər. İkimci, əgər qulluq etmək istəyirsən, get Tiflisə, orda qulluq elə. Bir azdan sonra əgər istəyirsən, get başqa şəhərlərə ki, əl çatsın, ün çatsın. Parijə bizlərdən nə gedən var, nə gələn var!

Şahbaz bəy. Doğru deyirsən, amma adamın hər işdə gərək vasitəsi olsun. Tiflisdə və o biri şəhərlərdə məni tanıyan yoxdur. Mənə kim vasitə olub məni qulluğa qoyduracaq və hörmət tapdıracaq? Amma bu firəngi bir yaxşı adamdır, məni də sevir, ocağımızı tanıyır. Bu məni Parijə aparıb firəng dilini öyrətməkdən və krala tanıtmaqdan məşhur ollam, qayıdandan sonra hər yerdə yerim olar.

Şərəfnisə xanım. Bu sözlər tamam fənnü feldir. Məni aldatmaq üçün bəhanədir. Nə sözdür ki, sənin kimi cavan, kamallı oğlan Tiflisdə qulluq tapmaz?

Şahbaz bəy. Parijdən qayıdandan sonra genə gedib Tiflisdə qulluq edəcəyəm.

Şərəfnisə xanım (*ayağı ilə şəkil kağızlarını itələyib*). Parijdə sənin kimi oğlan bu poşaların əlindən sağ qurtara bilərmi ki, qayıdıb gələndən sonra adam kimi durub-otura? Heç vaxt sən Parijə gedə bilməzsən. Ha vaxt getsən, öyün!

Bu halda Hatəm xan ağa qaim səs ilə Şahbaz bəyi çöldən çağırır, Şahbaz bəy tez damdan çıxıb gedir.

*Pərdə salınır*

## DÖRDÜMCÜ MƏCLİS

Dördümcü məclis Hatəm xan ağanın damında vaqe olur. Bir tərəfdə Şəhrəbanu xanım oturubdur, bir tərəfdə Şərəfnisə xanım, bir tərəfdə onun dayəsi Xanpəri. Gecədən iki saat keçibdir. Şəhrəbanu xanım başın yuxarı qovzuyub üzün Xanpəriyə tutub darıxmış soruşur.

Şəhrəbanu xanım. Xanpəri, necə oldu dərviş gəlmədi.

Xanpəri. Xanım, tələsmə, bu saat gələr.

Birdən qapı açılır. Məstəli şah cadüküni-məşhur qaşqabağı tökülmüş içəri girir.

Məstəli şah. Səlam-əleyküm!

Şəhrəbanu xanım (*başını yuxarı qovzuyub*). Əleyküməssəlam, baba dərviş, xoş gəldin! Gəl otur.

Məstəli şah (*oturub*). Xanım, mənə nisbət nə qulluğunuz var? Buyurun, can-baş ilə bitirməkdə müzayiqə yoxdur!

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, bir cüzvi, yüngül işdən ötrü sənə zəhmət vermişəm! Mətləb budur ki, bizim Şahbaz lap yolundan azıb; bir firəngi qonağımız var, xəyalındadır ki, ona qoşulub Parij şəhərinə getsin, mənim bu oturan, gülüzlü uşağımı ki, onun adaxlısıdır, iyirmi gündən sonra toyu başlanacaq, ağlar-sızlar qoysun. Mən və Hatəm xan ağa nə qədər yalvardıq, söylədik qulaq asmadı; gərəkdir ki, bir iş edəsən ki, bizim Şahbaz Parijə gedə bilməsin və müsyo Jordan ondan əl çəksin, aparmasın.

Məstəli şah. Xanım, bu cüzvi, yüngül iş deyilmiş; bəlkə çox böyük və çətin iş imiş. Gərəkdir bu işdə mənim cadumun əsəri ya Parijin, ya müsyo Jordanın başında çatlasın.

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, mən anlamadım, necə gərək cadunun əsəri ya Parijin, ya müsyo Jordanın başında çatlasın.

Məstəli şah. Xanım, məsələn əgər Şahbaz bəyə əl vursam, lazım olur ki, onun bədəninə bir cin müsəllət edim ki, bu səfərin xəyalını onun başından çıxarsın. Amma olur ki, bu işdən o qorxsun, ağlına rəxnə yetişsin, ya azarlasın, ya çolaq olsun, çünki çox uşaqdır, cavandır.

Şəhrəbanu xanım. Bıy, Allahı sevirsen, baba dərviş, belə danışma, bu işlər tamam ondan ötrüdür ki, Şahbaz bir gün gözümüzdən uzaqlaşmasın. Necə olar ki, onun canına cin müsəllət olmağa razı olaq?

Məstəli şah. Bu surətdə gərəkdir ki, divlərə, ifritələrə əmr edim ki, Pariji xaarb etsinlər, altını üstünə çevirsinlər ki, Şahbaz bəy dəxi ora getmək niyyətindən düşsün, yainki Mərrix ulduzuna<sup>8</sup> hökm edim ki, müsyö Jordanın boynunu vursun ki, Şahbaz bəyi aparın olmasın. Bu işin bundan başqa heç çarəsi yoxdur.

Şəhrəbanu xanım. Bu necə mümkün şeydir, baba dərviş, belə iş eləmək olarmı?

Məstəli şah. Pəh, bu mənim işimdir, xanım, nə şübhə yeridir! Məgər eşitməmişiniz ki, bir neçə şeyatinə əmr etmişəm ki, həmişə Şişə qalasında üsuli və şeyxi mollalarının arasında fitnə və fəsad salıb heç vaxt oları dinc qoymasınlar? Ondən ötrü ki, olar minbərə çıxıb aşkara xalqa vəz edirmişlər ki, cadukünə və sairə inanmayın. Aya, mən deyiləm ki, Gilcan adlı ifritin ruhunu ki, şeytənətdə və məzərrətdə fərdi-əsrdir. Ağa Vəli Əliqulu oğlunun bədəninə müntəqil edib Səlyan xalqının canına müsəllət etmişəm ki, gecə-gündüz onun qorxusundan evlərində rahat yata bilməzlər! Hələ Səlyan xalqına az qisas etmişəm. Ondən ötrü ki, olar bildir məni Səlyana qoymayıb qovdular ki, bura darülmöminindir. Sən dərviş və cadukünsən, bura ayaq basma! Hansı işlərimi söyləyim! Bu işlər yaxın zamanda etdiyim əməllərin əlamətidir. On bir il bundan irəli Araz qırağına gəlmişdim; istiyirdim ki, Naxçıvan və Şərur mahallarının qabağından keçib İrəvana gedəydim. Hər iki mahalın xalqı mənə mane oldular ki, səni qoy-mariq bu torpağa keçəsən. Ondən ötrü ki, əlində təzkirən yoxdur. Naməlum, təzkirəsiz adamlara yol vermək, bu tərəfə keçirmək qanun ilə qadağandır. Bavücudi ki, əlləm-qəlləmlər özləri gecə-gündüz qaçaq mala gedən təzkirəsiz adamları o yana, bu yana bələd olub keçirirlərdi. Nə qədər yalvardım-yapışdım, sözümə qulaq asmadılar. Aşağı getdim, olmadı; yuxarı getdim, olmadı; axırda lap acığım tutdu. Əcinnələrə, ifritələrə hökm etdim ki, tamam Naxçıvan, Şərur mahalalarının damlarını qaldırıb yer ilə yeksan etdilər ki, zərbindən Ağrı

dağının bir tərəfi də qopub tökülüb Akur kəndini batırdı. Xülasə, Murova desəm, yerindən qop, qopmazmı? Araza desəm, axma, axarmı?

Şəhrəbanu xanım (*təccübdən əlin dodağına aparıb*). Allah, dərdini əsirgə...

Məstəli şah. Xanım, gecə keçir, durmaq vaxtı deyil. İndi siz mənə buyurun görüm, müsyö Jordan ha vaxt gedəcək?

Şəhrəbanu xanım. On gündən sonra.

Məstəli şah. Çox yaxşı, indi mən bu saatda, xanım, sizin gözü-nüzün qabağında Parijin heykəlin bərpa edib, burda onu pozacağam. Və divlərə və ifritələrə hökm edəcəyəm ki, haman dəqiqə Pariji yıxsınlar və on günə qədər xəbərini müsyö Jordana çatdırsınlar ki, Şahbaz bəyi aparmaq fikrindən düşsün; yəni bir böyük xoruzu qabağında tutub adın qoyacağam müsyö Jordan, bu saatda onun boynunu vurub Mərrix ulduzuna əmr edəcəyəm ki, bu tövr ilə o da on günədək həqiqətdə müsyö Jordanın boynunu vursun; taki Şahbaz bəy ondan xilas olsun. İndi buyurun görüm, cənabınız Parijin xarab olmağını istərsiniz, ya müsyö Jordanın boynunun vurulmağını?

Xanpəri (*tez əlin yuxarı qovzuyub, çalıb*). Hər ikisini, baba, dərviş! Firənglərə yazığımızı gələcək?

Şəhrəbanu xanım. Bıy, arvad, sənin ürəyin daşdır, nədir? Bıçarə parijlilər bizə nə eləyiblər ki, evlərin, imarətlərin başlarına yıxaq, min-min adamın qırılmağına bais olaq? Bu qalmaqala bizi ancaq o çör-çöp döşürən müsyö Jordan salıbdır. (*Üzün Məstəli şaha tutub*). Baba dərviş, hər nə bilirsən ona eylə! Burada xoruzun boynunu vur. Mərrix ulduzuna hökm et ki, o da müsyö Jordanın Arazdan keçəndən sonra boynun vursun, Şahbaz yalnız qalsın, genə bu taya keçsin, qayıtsın gəlsin. Bir təqsirli adamın ölməyi çox yaxşıdır min-min günahsız xalqın qırılmağından isə.

Şərəfnisə xanım. Can ana, elə demə, müsyö Jordan yazıqdır! Çox yaxşı adamdır. Bu yaylaq hər gün qəribə güllərdən, çiçəklərdən dəstələr bağlayıb Şahbaz bəydən mənə göndərirdi ki, apar adaxlına ver, görsün, neçə ildir bu yaylaqları gəzirlər, heç bu gülləri və çiçəkləri görübdürmü və mənə bir güzgü bağışlayıbdır ki, Parijin əcaibət bağında bitən Yengi Dünya güllərinin surəti dalısında çəkilməmiş. Məni öz qızı kimi istərdi. Mən özümü öldürmə, qoymaram müsyö Jordanın boynu vurulsun! Parij dağılsın, bizə nə? Əgər orda qızlar, gəlinlər üzuaçıq gəzməsəydilər, Şahbaz heç vaxt ora getməzdə. Parij yıxılsın, qız-gəlini də qırılsın!

Şəhrəbanu xanım. Vallah, bilmirəm hansına razı olam? Amma dəxi necə eləyək? Şərəfnisə də doğru deyir; müsyö Jordan yazıqdır, yaxşı adamdır, eylə bircə bu işdə təqsirlidir ki, Şahbazı yoldan çıxarıb Parijə getməyi beyninə salıbdır. Məlum ki, Parijdə yaman adamlar var imiş. Qəza bu dərvişi bizə yetiribdir ki, bunun cadusu ilə oranı yıxdırır xarab etdirək. (*Üzün Məstəli şaha tutub*) Baba dərviş, buyur divləərə, ifritələərə Pariji qaldırır altını üstünə çevirsinlər!

Məstəli şah. Baş üstə, xanım! (*Üzün Xanpəriyə tutub*) Xanpəri xala, çıx çölə, mənim şagirdim Qulaməliyə de ki, mənim xurcunumu tez atın üstündən alsın, gətirsin gəlsin.

Xanpəri tez qalxıb çölə çıxır.

Məstəli şah. Xanım, Hatəmxan ağa, Şahbaz bəy indi haradadırlar?

Şəhrəbanu xanım. O biri damda. İlxıdan qayıdıb yatırlar.

Məstəli şah. Xanım, bu sirdən gərək olar və ya başqa adam nə indi, nə sonra xəbərdar olmasın ha! Və illah cadu heç əsər bağışlamaz!

Şəhrəbanu xanım. Bu cəhətdən xatircəm ol, baba dərviş!

Bu halda qapı açılır.

Qulaməli (*əлиндə xurcun Xanpəri ilə məclisə daxil olur*). Səlam-əleyküm!

Məstəli şah. Əleykəssəlam! Xurcunu yerə qoy, ağzının bağını aç, içində, üstündə əşkal çəkilməmiş taxta parələri çıxart!

Qulaməli (*farsi dili ilə ki, oturan ünəs tayi-fəsi anlamasın*). Mixahi çe bekonu?<sup>9</sup>

Məstəli şah. Mixahəm ke, heykələ-şəhre-Parijra bərpa nümudə, bedivha və efritha hökm konəm ke, dər türfətül-eyn zirü zəbərəş konənd; mesle on ke əlan dər pişə çeşmə in xatun (*gözü ilə Şəhrəbanu xanıma işarə edir*) mən heykələşra ziro zəbər xahəm kərd.<sup>10</sup>

Qulaməli (*gülümsənmiş*) Vase çi?<sup>11</sup>

Məstəli şah. Vase səd dane bacəqluyə-tazə ke, hala əz in xatun bəraye həmin mətləb xahəm gereft.<sup>12</sup>

Qulaməli (*gülümsənmiş*). Xub, in xatun ba paytəxti-firəng və əhləş çe ədavət darəd?<sup>13</sup>

Məstəli şah. İn hekayət xeyli derazəst, təqrirəş qüncayəşe in məqam nədarəd, təxtəparəhara əz xurcin birun kon!<sup>14</sup>

Qulaməli. Həmin saət, əmma hiç əqləm bavər nəmikonəd ke, in əmre müşkil sürətpəzir gərdəd; nəmidanəm şuxi mikoni, ya nə? Dər türfətül-eyn Parij xərab şəvəd, yəni çi?<sup>15</sup>

Məstəli şah (*gülümsənmiş*). Çera yəni çe, mərdəke? Hala in xatune-mükərrəmə səd danə bacəqluyi-tazə bəraye in mətləb be mən xahəd dad və dəh ruz həm möhlət həst ke, caduye-mən əsərə-xodra bebəxşəd və kəsi həm bedin serr vaqif nist və nəxahəd şod. Bəd əz gereftəne bacəqluha dəsto pa quşadəəm. Məgər ta dəh ruz nəmitəvanəm ki, xodra be on tərəfe Ərəs beyəndazəm, mərə dər onca ke peyda xahəd kərd? Bəd əz mən hər çe badabad! Əgər ta dəh ruz Parij xərab şəvəd bacəqluha biqilü qal əz həzme-rəbe xahəd qozəşt. To çe midani, bəlke ta in moddət besaniheyi əz sanihat Parij xərab şəvəd. Məgər in növ hadisate-əcibə dər aləm kəmtər vüqu yaftəəst?<sup>16</sup>

Qulaməli (*taxtaparaları xurcundan çıxarıb gülümsənmiş*). İn fəqəreyi-əxirərə hərgez əqləm qəbul nəmikonəd xəyale-xaməst.<sup>17</sup>

Məstəli şah (*gülümsənmiş*). Bəs fəqəreye-sabiqərə əqlət qəbul nəmikonəd? On həm ke, xəyale xam nist?<sup>18</sup>

Qulaməli (*gülümsənmiş*). Ari, dər on çe şəkkəst?<sup>19</sup>

Məstəli şah. Xub, digər həvəssəmra ba sualhayə bifaidə məğ-şuş məkon. Bero pişə-əsbha, montəzer baş. Mən həm bəd əz yek saət əmələ-xodra təmam kərde mirəsəm, səvar mişəvim, baz mikərdim.<sup>20</sup> (*Qulaməli gedir*). Xanpəri xala, dur qapını bərk bağla! Adam-madam gəlməsin.

Xanpəri durur, qapını bərk bağlayır, gəlir oturur.

Məstəli şah (*öz-özünə farsı dili ilə*). İn tayifeyi-zənan əcəb biçarə və sadəlövhənd, bedune-təsəvvür və təəmmül bavər mikonənd ke, mən dər Qarabağ neşəste Parijra dər torfətül-eyn zirü zəbər mitəvanəm kərd və ya Mərrixəm dər on tərəfe Ərəs gərdəni Müsyö Jordan ra vəqti rəftən mitəvanəd zəd.<sup>21</sup>

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, nə danışırsınız?

Məstəli şah. Məhzər oxuyuram, xanım ki, işimiz avand olsun. Divlər, ifritələr xəbərdar olsunlar ki, nə fikirdəyəm. (*Bundan sonra Məstəli şah palazı qovzuyub əvvələn bir müdəvvər cızıq çəkir, deyir*). Bu, Parij şəhərinin dairəsi. (*Sonra taxta parələri bir-birinə yapışdırıb on-on iki böyük, kiçik hücrə və otaq şəklində cızığın içində evlər yapıb deyir*). Bu da Parijin imarətlərinin və evlərinin şəkli. (*Sonra üzün Şəh-*

*rəbanu xanuma çevirib*). Xanım, buyurursunuzmu. Pariji künfəyəkün etdirim, altını üstünə çevirtirəm?

Şəhrəbanu xanım. Bəli, dəxi necə edək, Allah səbəbkara bəla versin! Qurunun oduna yaşlar da yanacaq, biçərə parijilər bizə bir zad etməmişdilər. Bunun babalı olsun onların qızlarının, gəlinlərinin boynuna ki, məclislərdə həmişə oğlanlar ilə, kişilər ilə bir yerdə üzü açıq oturub, söhbətə və ixtilata məşğul olub, xalqı azdırıb yoldan çıxardılar. Baba dərviş, işinə məşğul ol.

Məstəli şah. Xanım, divlərin əl muzdunu, ənamını kərəm edin!

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, divlərə ənam nə lazımdır?

Məstəli şah. Pəh, xanım, məgər mənə divlərim İran sərbazı idi ki, müftə qulluq edələr? Məgər mən vəzir Hacı Mirzə Ağası<sup>22</sup> idim ki, olara heç zad verməyəm, ancaq söyəm, qorxudam?

Ma qulamani in Əli şahim,  
Əz təmami zəməir ağahim,  
Nə məvacib, nə çirövü nə əliq,  
Novkəri qürbətən ələllahim.<sup>23</sup>

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, məgər Hacı Mirzə Ağası sərbazlara heç zad vermirdi? Ancaq söyüb, qorxudurdu?

Məstəli şah. Xanım, vallah, mən Tehrandə bir yol öz gözüm ilə gördüm ki, Hacı Mirzə Ağası Topxana meydanında Mirvarid topuna baxırdı. Birdən yeddi yüz sərbaz onun dövrəsini çevrəyib başladı məvacib istəməyə. Haman saat Hacı Mirzə Ağası əyilib, ayağından başmağının bir tayını çıxarıb, əlinə alıb, beş min yaman ilə, alıcı quş kimi, cumuldu onların üstünə. Sərbazlar kəklik sürüsü kimi onun qabağından dağılıb qaçdılar. Heç birisini tuta bilməyib, qayıdıb topun yanına gəldi, üzün hüzurda duran xanlara tutub xitab eylədi: “Həzərat, gördünüz? Belə qorxaq qoşun ilə bilmirəm Heratı necə alacağam.<sup>24</sup> Yaxşı ki, mən hələ qılınc ilə onların üstünə cumulmadım. Onda onların qaçmağı bilmişəm harada dayanacaq idi. Fəəmma bunu yalnız onların qorxaqlığına həmlə etmək olmaz. Mənim rüstəmanə<sup>25</sup> şücaətimin vahiməsindən ki, birdən olara həmlə elədim, olar belə ürküb dağıldılar”. Sərkərdənin... cürətində çox sirr var idi. İndi siz, xanım, güman etməyin ki, mən divlərimi quru nağıl ilə bəsləyirəm; Bəlkə mən gərək belə işlərdən ötrü olara ziyafət edəm, oları oxşayam, oynadam, şihabi-saqib<sup>26</sup> düşüb oları qıranadək.

Şəhrəbanu xanım. Necə şihabi-saqib oları qıranadək? Baba dərviş, nə deyirsən? Məgər oları sonra şihabi-saqib düşüb qıracaq?

Məstəli şah (*gülə-gülə*). Əcəb fikir edibsiniz! Bəs divlər, ifritlər nəhaq yerə o qədər bigünah xalqın həlakətinə bais olurlar və gözəl şəhəri nəhaq yerə xarab edirlər? Belə günahi-əzimin cəzasında Allahın qəzəbi onlara yetişməz?

Şəhrəbanu xanım. Yaxşı, baba dərviş, çünki belədir, niyə canlarından qorxmayırlar? Niyə belə işə ayaq qoyurlar?

Məstəli şah. Əvvələn, o səbəbə ki, mən buyururam, ikinci o səbəbə ki, axmaqdırlar və təbiətlərinin təğzasıdır. Əgər belə etməsələr, dincələ bilməzlər. Şeyatin olmasaydı, dünyada heç bir yaman əməl olmazdı və bəni-adəmi yaman işlərə heç kəs düşər etməzdi.

Şəhrəbanu xanım. Doğru deyirsən, baba dərviş! Nə qədər gərəkdir divlərə ənam verək?

Məstəli şah. Artıq istəmirəm, nə qədər ki, vədə edibsiniz, xanım, yüz bacalıq.

Şəhrəbanu xanım. Baba dərviş, çox olmazmı?

Məstəli şah. Xub, min-min tükənə dəyənlər şəhəri xarab etdirirsiniz, yüz bacalıq versəniz çoxdur?

Şəhrəbanu xanım (*üzün qızına tutub*). Şərəfnisə xanım, balam, pul sandıqçasını bura gətir. (*Şərəfnisə xanım tez qalxıb yükədən pul sandıqçasını alıb anasının qabağına qoyur. Şəhrəbanu xanım sandıqçasının ağzını açır, yüz dənə təzə bacalıq çıxardır, deyir*). Balam Şərəfnisə, toy xərcinə dəxi heç pul qalmadı.

Şərəfnisə xanım. Neyləyəkdir, ana, bir-iki yüz toğlu satırıq genə pul olar.

Şəhrəbanu xanım. Doğru deyirsən, balam, burun-qulaq başa sədəqə. (*Üzün çevirib*) Al, baba dərviş!

Qızilları verir Məstəli şah. Dərviş qızilları alır, qoynuna qoyur, biləklərin çıxarmayıb xurcundan bir kitab çıxardır, kitabı açıb vərəqləyir, bir para naxışlı səhifələrinə baxır, başın qovzuyur.

Məstəli şah. Bəli, Pariş şəhəri Əqrəb bürcünün<sup>27</sup> altında vəqə imiş, əməl tamamdır. Bu bürcün təsirindəndir ki, bu şəhərdən heç vaxt bəla əskik olmaz... (*Sonra qalxır ayağa, əlində bir dəyənlər, üzün Şəhrəbanu xanıma və qızına tutub*) Xanımlar, qorxmuyun, ürəyinizi bərkidin! (*Sonra gözlərin çevirir, surətin heybətli edir, bu məntəri oxuyur*).



Dəğdəğəha fətəndi,  
Tübbəl-kəra kərəndi  
Tübbəl-kümu kümuha,  
Biyəndi, yəndi, yəndi.<sup>28</sup>

(*Sağına-soluna üfürür, heybətli səs ilə divləri, ifritələrəi adları ilə çağırır, buyruq verir*). Ya Məlixə, ya Səlixə, ya Bəlixə! Qaldırın Pariji yerindən, vurun yerə, bu saatda necə ki, mən bu heykəli vurub zirü zəbər edirəm. (*Bir qədər geri çəkilir, dəyənək ilə cızığa üz qoyub içindəki taxtaparalardan yapılmış balaca evlərin və otaqların əşkalını çırpıb darbadağın dağıdır, sonra bir ləmhə dayanıb üzün Şəhrəbanu xanuma tutur*). Xanım, gözüünüz aydın olsun, Parij dağıldı! Razi oldunuzmu?

Şəhrəbanu xanım. Bəli, baba dərviş, çox razi oldum! Amma gərək Parijin dağılma xəbəri tez müsyö Jordana çata ki, öz başının hayına qala, Şahbazdan əl çəkə. Amma Parijdən bura bu xəbəri tezliklə bilmirəm kim çatdıracaq.

Məstəli şah (*qəhqəhə ilə*). Xə-xə-xə-xə! Xanım, bir adam ki, buradan Pariji göz açıb yuman saətdə bərbad edə, onun xəbərin bir dəqiqədə, bir saatda, bir gündə, on günədək bura çatdırı bilməz? Nə xəyal edirsiniz?

Şəhrəbanu xanım. Doğru deyirsən, baba dərviş, amma nə əcəb olurdu ki, bu xəbər elə bu saatda müsyö Jordana çataydı, başımızdan olaydı.

Bu halda birdən damın bağlanmış qapısı taraq-taraq döyülür. Az qalır qapı sınısın. Müsyö Jordanın səsi iztirab halində qapının dalısından məlum olur. Dərviş Məstəli şah cəld taxta-paraları döşürüb tökür xurcuna, atır çiyinə, girir yükün qabağında asılan pərdənin dalısına, gizlənir. Müsyö Jordan qapını taraq-taraq döyür, az qalır qapını sındırsın: çağırır.

Müsyö Jordan. Hatəmxan ağa, Şahbaz bəy, qapını açın!

Şəhrəbanu xanım sərəsimə yerindən qalxır, qorxu ilə gedir qapıya sarı. Qızı Şərəfnisə xanım tir-tir titrəyir. Xanpəri dizinə çırpır, yavaş səs ilə.

Xanpəri. Dədəm vay, nənəm vay!

Şəhrəbanu xanım qapını açır.

Müsyö Jordan (*nəfəsi tutula-tutula*). Hanı Hatəmxan ağa, hanı Şahbaz bəy?

Şəhrəbanu xanım (*qorxa-qorxa*). İkisi də Şərəfnisənin damında yatırlar. Bu gün ilxıya baxmağa getmişdilər, çox yorulmuşdular. Axşamdan yığılıb yatıblar.

Müsyö Jordan (*qaim səs ilə, təngnəfəs*). Xanım, gerek bu saatda olar duralar. Mən gedirəm, dayana bilmənəm. Heyf sənə, Parij, heyf sənə Tülyeri.<sup>29</sup> Heyf sənə, gözəl paytaxt, gözəl səltənət! Fransa bədbəxt oldu! – Dimaj Parij! Mon diyö, mon diyö!<sup>30</sup>

Şəhrəbanu xanım. Həkim sahib, nə var, nə olub?

Müsyö Jordan. Parij dağıldı, Tülyeri yığıldı, Fransa xarab oldu. Dimaj Parij! Dimaj Tülyeri!<sup>71</sup>

Şəhrəbanu xanım. Allah, sənə şükür, yəni, Allah dərdini əsirgə!

Müsyö Jordan. Gözəl şəhər, gözəl səltənət. Bir türfətüleyndə viran, kəən ləm-yəkün olubdur. Ağıl kəsmir ki, bu necə işdir, bu necə sehrdir!? Setefre mon diyö, mon diyö!<sup>82</sup>

Şəhrəbanu xanım. Bu necə sehrdir? Məgər sehr ilə Parij yığılıb! Nə deyirsiniz, həkim sahib?

Müsyö Jordan (*qaim səs ilə hövlnək*). Əlbəttə, sehrdir, mat qalmalı işdir. Bir türfətüleyndə qəflətən Parij xarab olubdur.

Bu sözlərdən Şərəfnisə xanım dəxi qaim başlayır titrəməyə, gözü dərviş gizlənən pərdədə.

Xanpəri (*xısın-xısın*). Dədəm vay, nənəm vay!

Bu halda qalmaqaldan Hatəm xan ağa Şahbaz bəy yatdıqları damdan yuxudan oynayıb, dəst-paçə, köynəkək müsyö Jordan səsine yüyürlər.

Müsyö Jordan (*onları görən kimi*). Ax, gəldiniz! Hatəm xan ağa, Şahbaz bəy, sizi tarı tez mənə at hazır edin, gərk bu saatda gedəm, dayana bilmənəm, özünüz də atlanın, məni Arazdan keçirdin, qayıdın!

Hatəm xan ağa (*heyrlə*). Həkim sahib, nə vaqe olubdur? Belə tələsik getməyə səbəb nədir?

Müsyö Jordan (*qaim səs ilə*). Parij dağılıb, Tülyeri yığılıb, Fransanın səltənəti pozulub, kral avara düşüb. Bu saatda Təbrizdə oturan ingilis konsulundan bu əhvalatı bildirəndən sonra yazır ki, Londona vacibi kağızlar ilə bu saat çapar gedir. Arazın kənarında mənə

müntəzirdir. On iki saatadək gərək mən özümü ona yetirəm. Əgər təxir etsəm, çapar gedər, sonra mən özümü tezliklə yalnız krala çatdırma bilmənəm. Lui Filipp<sup>33</sup> ingilislə qaçıbdır. Mon diyö, mon diyö!<sup>34</sup>

Hatəm xan ağa (*təhəyyür ilə*). Həkim sahib, Pariji kim dağdıbdır, kim yıxıbdır?

Müsyö Jordan (*iztirabla*). Şeyatinlər, əcinnələr, divlər, ifritələr, bəd əməllər! Hansını deyim? Aman, Hatəm xan ağa, at hazır edin. Dayanmaq mümkün deyil! Dimaj Parij! Tülyeri! Mon diyö, setefri!<sup>35</sup>

Bu sözlərdən Hatəm xan ağa bir az mütəhəyyir qalır. Amma Şərəfnisə xanım başlayır çox bərk titrəməyə. Şahbaz bəy onun halətini duyur. Təəccüb edib, ona sarı üz qoyur. Yavıqlaşmış yavaş gülümsənmiş soruşur.

Şahbaz bəy. Sən niyə titrəyirsən, ay fəsad? Yoxsa Pariji sən buyurub yıxdırıbsan ki, mən dəxi ora gedə bilməyəm?

Şərəfnisə xanım (*titrəyə-titrəyə, nazik səsi ilə gözü dəriş gizlənən pərdədə*). Yox, vallah, quran haqqı, dayım canına, mənim heç zaddan xəbərim yoxdur, mənim heç təqsirim yoxdur!

Şahbaz bəy (*gülümsənmiş*). Bax, bax, necə and içir! Necə şirin dil ilə yaxasın qıraq çəkir! Dəxi niyə titrəyirsən? Əgər sən tək pərilər padşahi Pariji yıxdırsa da halaldır.

Bu sözdə Şəhrəbanu xanım üzünü müsyö Jordana tutub

Şəhrəbanu xanım. Həkim sahib, bizim Şahbazı da aparırsınız mı?

Şahbaz bəy adını eşidib geri çevrilir.

Müsyö Jordan. Nə söyləyirsiniz, xanım, özüm başımı qoymağa yer tapmıram, Şahbazı hara aparacağam? Hatəm xan ağa, amandır, tez olun, atlanın, mənə ötürün! Gərək səhərdən Araz qırağına çatam. Tülyeri! Mon diyö, mon diyö!<sup>36</sup>

Hatəm xan ağa. Şahbaz, gəl gedək, görək necə edirik, bu necə iş idi oldu?

Hər ikisi damdan çıxır, dallarınca müsyö Jordan, onlardan sonra yavaş gərdəkin dalısından dəriş Məstəli şah xurcun çiyində çıxır. Başını aşağı, heç məclisdə qalan övrətlərə mütəvəccəh olmayıb qaçır, gözdən itir; sonra

Şəhrəbanu xanım. Xanpəri, gördün, necə iş oldu?

Xanpəri. Xanım, mən sənə demədim ki, bu dərvişin əlindən heç zad qurtarmaz? Mən hələ ondan qorxuram ki, Parijin yıxılmasının zərbindən özgə şəhərlər də bərbad ola.<sup>37</sup> Naxçıvan, Şərur mahallasının yıxılmasının zərbindən Ağrı dağının bir parçası qopub tökülən kimi, necə ki, dərviş deyirdi.

Şəhrəbanu xanım. Bəli, bundan sonra bu təəccüb deyil; təəccüb odur ki, kişilər həmişə bizə deyirlər: caduya, pitiyə inanmayın! Necə inanmamaq olur ki, adam gözü ilə belə işlər görür?

Xanpəri. Eh, xanım, kişilərin əgər ağı var, niyə biz oları hər qədəmdə min yol aldadırıq, öz bildiyimizi edirik?

Şərəfnisə xanım sakit və samit qorxub qurumuş mat qalır.

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**

# HEKAYƏTİ-XİRSİ-QULDURBASAN

*Yəni təmsili-güzarişi-əcib ki, keyfiyyəti üç  
məclisdə bəyan olub itmamə yetir.*

## ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Divanbəyi.	Vəli Xatun oğlu.
Kamalov – onun dilmancı.	Oruc Nəsim oğlu.
Məşədi Qurban.	Sona – Pərzadın qayınanası.
Tarverdi – onun oğlu.	Koxa.
Pərzad – onun qardaşı qızı.	Matvey – kazak.
Nəcəf.	Frans Foxt – hafizi – canəvəran.
Namaz.	Kərim – yasavul.
Zalxa – onun arvadı.	Tərəkəmələr və kazaklar.
Bayram – cavan oğlan.	

## ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Əvvəlinci məclis vaxt olur dərənin içində, bir böyük palıd ağacının dibində ki, Pərzad oturubdur daş üstündə, yanında qıvrıq geyinmiş və yaraqlanmış Bayram gözün ona dikmiş.

Bayram. Axır ki, bu palıd ağacının dibində mənə müyəssər oldu ki, sənənlə görüşüb, danışib ürəyimi boşaldam. Niyə geri baxırsan?

Pərzad. Ay aman, qorxuram!

Bayram. Qorxma, mən səni çox əyləmənəm. İndi Pərzad, mənə de görüm, sən gedəcəksən Tarverdiyə, bu tata<sup>1</sup> arvad olacaqsan, sonra qızlar içində güvənəcəksən ki, guya sən də ərin var?

Pərzad. Nə eləyim, əlimdən nə gəlir? Atam ölübdür, bir anam ilə qalmışam əmimin ixtiyarında; qardaşım yox, bir köməyim yox. Əmim istərmi ki, mənə özgəyə versin, atamdan qalan sürünü, ilxını özgəyə tapşırınsın?

Bayram. Bəs məlum olur ki, əmin səni axtarmır, ancaq sən sürün, ilxını axtarır. Onun üçün istir səni öz oğluna, o təcikə,<sup>2</sup> o maymağa verə ki, ömründə bir sərçə vurduğu, bir quzu oğurladığı yoxdur?

Pərzad. Neyləyim, yazını pozmaq olmaz. Həlbət mənim də qabağında belə yazılmışmış ki, gərək mən təcik arvadı olaydım.

Bayram. Yəni nə dərdidir? Təcikə arvad olmaqdan, özünü bu gölə tulayıb boğulsan, yey deyilmi?

Pərzad. Əlbəttə, yüz qat boğulmağım Tarverdiyə arvad olmaqdan yeydir. Səndən çəkinirəm. Əgər sən rüsxət versən, bir gün bu dərd ilə özümü sağ qoymanam!

Bayram. Allah eləməsin, söz gəlişi mən belə deyirəm. Sən olmayandan sonra dəxi mən niyə dünya üzündə gəzirəm? Sənin ölümünə heç vaxt razı ola bilmənəm və Tarverdiyə də arvad olmağına tablaşmanam! Günü sabah bir güllə Tarverdinin böyrəyinə vurram, sonra özümün də başıma hər nə gəlsə gəlsin.

Pərzad. Bəs elədə bir güllə də mənə vur, məni də öldür, səndən sonra mən dəxi niyə gərək dünyada sağ qalam!

Bayram. Sən nə üçün sağ qalmayasan? Sən sağ qalarsan, sonra bəri bir başqa abırlı, vuran, yıxan oğlana gedərsən, heç olmasa tay-tuş tənəsi çəkməzsən.

Pərzad. Ay Bayram, Allahı sevirsən, mənim ürəyimi Qana döndərmə! Mənim öz dərdim özümə bəsdir. Əgər mən vuran-yıxan oğlana nəsisə olsaydım, sənə nəsisə olardım.

Bayram. Mənə nəsisə olmağın öz əlindədir, əgər istəsən.

Pərzad. Necə öz əlindədir?

Bayram. Belə ki, mənə izin ver, səni götürüm qaçım.

Pərzad. Hara?

Bayram. Qarabağa, İrəvana, başqa uzaq yerə.

Pərzad (*bir az fikir edib*). Xeyr, anam razı olmaz. Anamın gözü-nün ağı-qarası bir mənəm. Məni uzaq aparsan, anamın günü qara olar.

Bayram. Bəs qoy səni aparım mahalımızın o biri başına.

Pərzad. Eh, o boş işdir! Əmim dövlətli, zorlu kişidir. Bu yaxında heç vaxt məni sənin əlində qoymaz. Başına yüz min qalmaqal açar, üstünə təqsir yıxar, divana salar, nə bilim, nə elər...

Bayram. Bəs necə gərək olsun? Sən gedəsən Tarverdiyə arvad olasan, mən də qıraqdan baxam?!

Pərzad. Bəs nə qayırmı? Bir yol göstər, mən elə edim.

Bayram. Çox yaxşı, əgər mən bir hiylə qayıram ki, Tarverdi aradan çıxa, sən azad qalasan, ona razısanmı?

Pərzad. Bəşərti ki, Tarverdini öldürmək olmaya.

Bayram. Yaxşı öldürmək olmasın. Belə ola ki, Tarverdi burdan uzaqlaşa, özgə yerə düşə.

Pərzad. Yaxşı, buna mən razıyam.

Bayram. Bəs dur get Namaz arvadı Zalxanı bura göndər gəlsin, onunla danışım.

Pərzad. Bu saatda göndərrəm (*getmək istəyir*).

Bayram (*onun əlini tutub*). Bir dayan, söz deyirəm!

Pərzad. Nə deyirsən?

Bayram. A zalım, mənim ürəyim od tutub alışır. yanır, elə mənə belə qoyub gedirsən?

Pərzad. Bəs necə eləyim?

Bayram. Barı ürəyimə bir az su səp get!

Pərzad. Odur, su qabağında çaydan axır, iç nə qədər istəyirsən.

Bayram. Mənim ürəyimin yangısı su ilə sönən yangıdır?

Pərzad. Bəs nə ilə sönər?

Bayram. Bir cüt öpüş ilə...

Pərzad (*əlini dartır*). Eh, bəsdir, sən allah hələ zarafat vaxtı deyil; qoy gedim, indi mənim dalımca gələn olar.

Bayram onun boynun qucaqlayıb bir cüt öpüş alır, buraxır. Pərzad tullana-tullana obaya qaçır.

Bayram (*dalısınca*). Zalxanı tez göndər, burda gözətləyirəm! (*Yalqız*). Ax, Taverdi, Tarverdi! Güman edirsən ki, Pərzadı qoyacağam sənə gedə? Bu gədə qəribə axmaqdır! Bir fikir eləmir ki, axır nə hünərim var mən Bayram ilə meydana girəm? Onun kimi ata bilmənəm, vura bilmənəm, iki atın arpasın bölə bilmənəm, adım bir qoçaqlıqda söylənməyib, bir quldurluqda çəkilməyib, ömrümdə bir at oğurlamamışam, bir öküz qovmamışam, gecə vaxtı qorxudan alaçığın çətinindən başımı dişqarı çıxara bilmənəm. Bu ürək ilə necə Bayram kimi adamın sevgilisinə göz dikirəm. Vallah, əgər Pərzad izin versə, bir gün onu sağ qoymanam!

Bu halda Zalxa dalısı tərəfindən.

Zalxa. Salaməleyk, Bayram. Kimlə gap eyliyorsən?

Bayram (*dalı çevrilib*). A. Zalxa, sənsən? Kim ilə gap eyləyirəm? Tarverdinin qarasıncə söyləyirəm.

Zalxa. Tarverdi sənə nə eləyibdir?

Bayram. Dəxi nə eyləyəcəkdir? Günümü qara edib, səbrü qərarımı kəsibdir; nə gündüz dincələ bilirəm, nə gecə yata bilirəm. Az qalıb dəli-divanə olub Məcnun kimi dağa-daşa düşəm, Kərəm kimi alışam, yanam!

Zalxa. Axır niyə, nə səbəblə?

Bayram. O səbəblə ki, bu təcik, bu maymaq istir ki, Pərzada ər ola. Sən allah, Zalxa, doğru söylə, Pərzad kimi qız heç rəvadırımı ki, belə təcikə gedə?

Zalxa. Kim deyir ki, Pərzad Tarverdiyə gedəcəkdir? Pərzadın ürəyin mən bilirəm. O səndən başqa bir adama ölsə də getməz. Tarverdi onun gözündə çibincə də görükmür.

Bayram. Bundan nə hasil ki, Tarverdi onun gözüne çibincə də görükmür? Amma çibin şirinə həris olan kimi, Tarverdi Pərzada hərisdir! Bugün-sabahdır, atası Məşədi Qurban kəbinin kəsdirib ona verəcək.

Zalxa. Qızın könlü olmasa, necə onu ərə vermək olar?

Bayram. Eh, Zalxa, nə danışırsan? Allahı sevirsən, qız uşağının elindən nə gələcək? Onun xahişinə kim baxacaq? Əvvəldən bir az uf-tuf elər, sonra çarəsi kəsilər, tən qəzaya verər, ancaq mən ah-zar ilə dərdə giriftar qallam.

Zalxa. Bəs sənin fikrin nədir?

Bayram. Mənim fikrim budur ki, indidən başımın çarəsini görəm. Tarverdini aradan götürəm!

Zalxa. Yəni onu öldürəsən?

Bayram. Yox, ona Pərzad razı olmur, mən özüm də səlah görmürəm. Öldürməkdən nə hasil? Mən özüm də qanlı-qaçaq ollam. Pərzad mənim əlimdən də çıxar.

Zalxa. Doğru deyirsən. Bəs necə Tarverdini aradan götürmək istirsən?

Bayram. Bax, mən necə onu aradan götürmək istirəm. O sizə çox gəlir, sənin kişin Namaz ilə çox gəzir. Əgər sən və Namaz mənə kömək edib bir iş eləsəniz, özümün kürd atımı bağışlaram namaza və bir yanı buzovlu inək də sənə verrəm.

Zalxa. Doğrudan bir inək?

Bayram. Şəksiz, şübhəsiz!

Zalxa. Yanında da buzovu?!

Bayram. Bəli, buzovu ilə, inan ki, doğru deyirəm.

Zalxa. Biz nə gərək edək?



Bayram. Məsələn, Tarvedini bir bəhanə ilə evinizə çağırın, inandırın ki, Pərzad səndən ötrü biixtiyərdir, amma sənə gəlməyə tay-tuşunun tənəsindən qorxur; ondan ötrü ki, deyirlər, sən bir təcik və qorxaq adamsan. Hamı bilir ki, sənin əlindən heç bir iş gəlməz; bir oğurluqda, bir quldurluqda, bir qoçaqlıqda adı çəkilməyibdir. Atmağın məlum deyil, vurmağın məlum deyil. Hansı qız sənin kimi oğlanı sevər? Sən də bir hünər göstər, bir adam soy, pul gətir, parça gətir, ya bir at oğurla, ya bir mal oğurla, desinlər ki, filankəs də bu hünərin sahibidir. Ondan sonra qız da öyünsün ki, sənin kimi əri var. Tarverdi axmaqdır, bu sözlərin hamısına inanacaq, sarsaqlıq edib özün salacaq xata-balaya, Pərzad qalacaq mənə.

Zalxa. Vallah, yaxşı fikir edibsən! Sənin kimi oğlandan ötrü gərək çalışam.

Bayram. Dürüsət anladınmı dediyim sözləri?

Zalxa. Xatircəm ol!

Bayram. Sonra hər nə olsa, mənə bildirərsən?

Zalxa. Gedib divanbəyinə xəbər verəcəksən?

Bayram. Yox, çuğulluq peşəsinin üstümə götürməyəm. İş özü öz başına açılar. Ancaq mən istərəm xəbər dar olam, ürəyim bir az toxtuya.

Zalxa. Çox yaxşı, sonra hər nə olsa, sənə bildirirəm. İndi gedirəm, işim var, mal gələn vaxtdır.

Bayram. Get, al bu yaylıq da sənə peşkəş olsun.

Zalxa. Ba, nə yaxşı yaylıqdır! İçindəki nədir?

Bayram. İçindəki kişmişdir; onu da ver uşaqlarına.

Zalxa. A kişi, oğul sənin kimi olmaq gərək! Sən qadan dəysin Tarverdinin böyrəyinə! Ömrümdə onun əlindən mən bir çürük alma da almamışam. Sağlıq ilə qal, muradına yetiş! (*Gedir*).

Bayram (*dalısınca*). Vədini unutmayasın!

Zalxa (*geri dönüb*). Sən də bir inək demisən, sən də unutma!

Bayram. Bəli, bir südlü, cins inək ki, misli olmaya!

Zalxa. Yanında da buzovu!

Bayram. Əlbəttə, buzov ilə!

Zalxa. A kişi, sənin kimi qoçaq oğlanı sevməmək olurmu? Sağlıq ilə qal, şahbazım!

Bayram. Get, xoş gəldin! Allah, indi nə qayırmı? Gedim dərədə barı ovdan-zaddan axtarım, bir az fikrimi dağıdam.

Bəzi-tamaşaxana təgyir tapıb, Namazın evinin surəti bərpa olur. Namaz və Zalxa.

N a m a z . Sən deyirsən ki, bu işdən ötrü Bayram özünün kürd atını mənə bağışlayacaqdır?

Z a l x a . Şəksiz bağışlayacaqdır!

N a m a z . Ağlım kəsmir, Bayrama əlli qızıl mənim yanımda sanadılar, kürd atını satmadı. Onu mənə peşkəş elərmə?

Z a l x a . Pərzaddan ötrü o indi canından keçər; at, mal nə şeydir?

N a m a z . Bəlkə allada, sonra verməyə?

Z a l x a . Aldatmaz, Bayramı tanımırsan? Onun kimi gözəl, sözü bütün oğlan tamam obada varmı?

N a m a z . Yaxşı oldu, mən özüm də istirdim ki, Tarverdinə bir xəyata salam. Atasını Məşədi Qurban mənə borc verdiyi pulunu üstümə yasa-vul qoydurub aldı, mən də ona bir hayıf çəkməsəm ürəyim dincəlməz.

Z a l x a . Dəxi niyə durursan? Belə fürsət olurmu? Həmi at alarsan, həmi hayıf çəkərsən. Tarverdi yaxındadır, get çağır gəlsin bizdə çörək yeməyə, sonra mən hamı işi düzəldərəm.

N a m a z . Əcəb deyirsən. Vallah gedirəm (*Gedir*).

Z a l x a (*yalqız*). Vallah, əgər Tarverdi mənə sözlerimdən quldurluğa getsə, biçarənin heç təqsiri yoxdur. O neyləsin ki, bu viran olmuş ölkənin qızları quldurluq, oğurluq bacarmayanı sevmirlər. Divanbəyinə deyən gərək ki, biçarə gədələri niyə oğurluqdan quldurluqdan ötrü incidirsən? Bacarırsan ölkəmizin qızlarına qadağan elə ki, quldur olmayan oğlanlardan zəhlələri getməsin. Onda mən zamin ki, qurd qoyun ilə otlaya!

Bu halda Namaz Tarverdi ilə içəri girir.

N a m a z . Ay arvad, nəyin var, gətir görək, acmışıq!

Z a l x a . Bıy, nəyim olacaq? Acmışdınız, niyə Tarverdigildə gedib çörək yəmədiniz, mənə üstümə gəldiniz?

N a m a z . Hər nəyin var, gətir, uzun danışma! (*Gedir, evin bucağında yarağlarına baxmağa məşğul olur*).

Z a l x a . Axşama dəxi bir zad qalmaqacaqdır.

T a r v e r d i . Ay Zalxa, nə qayım olubsan?!

Z a l x a . Niyə qayım olmayım? Səndən mənə nə xeyir görmüşəm? Barı bir dilinə gətirəsən ki, toyumda sənə bir zad bağışlaram.

T a r v e r d i . Necə toy?

Z a l x a . Toy bilmirsən? Toyunda de görüm mənə nə bağışlayacaqsan?

Tarverdi. Yaxşı, onda sənə bir cüt başmaq bağışlaram; görürəm çoxdan ayaqyalın gəzirsən.

Zalxa (*üzün kənara tutub*). Necə mırdar, saqqat adamdır! (*Qaim səsle*) Sağ ol, çox razıyam! Toyun tezmi başlanacaq?

Tarverdi. Payızda.

Zalxa. Niyə belə gec?

Tarverdi. Pərzad yubandırır; deyir, hələ cehizi hazır deyil.

Zalxa. Doğrudanmı? Bəlkə başqa səbəb var?

Tarverdi. Nə başqa səbəb olacaq?

Zalxa. Bəlkə qız səni sevmir? Ürəyi özgəsinə bağlıdır?

Tarverdi. Eh, bu nə danışır! Qız məni sevmir, qəribə söyləyir-sən! Necə qız məni sevməz!

Zalxa. Yəni sən deyəndə, çox zadsan! Niyə gərək səni sevə? Sən ömründə nə bir iş tutubsan, nə ad çıxarıbsan ki, qızlar səni sevsinlər?

Tarverdi. Nə ad çıxarmışam?

Namaz. Arvad, nə danışırısan, nə işin var?

Zalxa. Səsin kəs, sənlik zad yoxdur!

Tarverdi. Namaz, sənlik zad yoxdur, doğru deyir. Yaxşı, Zalxa, söylə görək, mən nə ad çıxarmışam, yəni nə ad çıxardacağam?

Zalxa. Heç oğurluğa gedibsənmi?

Tarverdi. Xeyr, oğurluğa getdiyim yoxdur. Nədən ötrü oğurluğa gedəcəyəm? Özümün dövlətim, malım azdırmı?

Zalxa. Dövlətin çoxdur, amma qoçaqlığın yoxdur. Heç bir adam soyubsanmı, heç bir adam vurubsanmı?

Tarverdi. Xeyr, nə adam soymuşam, nə adam vurmuşam. Sibirə gedənləri, dara çəkilənləri gözüm görmür?

Zalxa. Qoçaq adam heç zaddan qorxmaz! Çəkinmək qorxaq adamın işidir. Axır odur ki, Pərzad bacarmır sənə gedə. Hamı deyir: sən qorxaqsan, taciksən!

Tarverdi. Kim deyir?

Zalxa. Hamı deyir. Arvadlar, qızlar, kişilər, hətta balaca uşaqlar da! Hamı hayıfılanırlar ki, Tarverdi necə gözəl oğlandır, heç tayı yoxdur, amma çifayda, qorxaqdır, yassardır!

Tarverdi. Kim deyir mən qorxağam? Heç vaxt qorxaq deyiləm. Bir az çəkinən, ehtiyatlı adamam... yoxsa məndə qorxaqlıq harda idi?

Namaz. Ay arvad, bəsdir, az danış!

Zalxa. Sən kəs səsini, işin yoxdur!

Tarverdi. A kişi, sənlik nə var? Dinməsənə, görüm bu arvad nə danışır? Bəs belə, hə? Pərzad onun üçün mənə gəlmək istəmir? Deyirlər ki, mən qorxağam? Vallah, acıgım elə tutur ki, istirəm bu saatda yola düşəm, gedəm, adam soyam; hamıya bildirəm ki, mənim haqqımda nahaq güman ediblər.

Zalxa. Hünərini göstər görək, adam dilində çox zad deyər.

Tarverdi. Sən bir yer nişan ver, mən bu saatda yola düşüm.

Zalxa. Düş Şamaxı yoluna, beş yüz sövdəgər gəlib-gedir, birin, ikisin soy, malın gətir, görək ki, doğrudan qoçaqsan, ya lovğalıq edirsən?

Tarverdi. Görəsən sövdəgər tayfası yaraqlı-əsbablı yola çıxır, ya elə bomboş?

Zalxa. Belə tutaq ki, yaraqlı-əsbablı olurlar, sən ki ağaqla qabaqlarına çıxmıyacaqsan? Əlbəttə, sən də yaraq-əsbabın olacaq.

Tarverdi. Məlum ki, olacaq. Amma tək getmək bir az çətin deyilmi?

Zalxa. Sən də yoldaş götür. Bizdə azmı qoçaq oğlan var. Eh, sən hara, belə iş hara?!

Tarverdi. Mən hara, belə iş hara? Vallah, görəsən ki, doğru deyirəm. Namaz, bura gəl! Sən allah, mənə yoldaş tap!

Namaz. Yoldaşı neyliyirsən?

Tarverdi. Gəzməyə gedəcəyəm.

Namaz. A kişi, boş-boş danışma, səndən karvan vuran olmaz!

Tarverdi. Vallah, doğru sözümdür, yoldaş tap!

Namaz. Sarsaq söyləmə! Mən səlah görmürəm; sən işin deyil!

Tarverdi. A kişi, nə tövr adamsan? Sənin nə vecinə? Sən mənə yoldaş ver, sonra gör ki, işimdir, ya yox?

Namaz. Çünki əl çəkmirsən. Bəli Xatun oğlunu, Oruc Nəsb oğlunu çağırıq apararsan.

Tarverdi. Elə ikicisini?

Namaz. İkisi bəsdir.

Tarverdi. Doğrudan bəsdir. Olsun. Di adam göndər, onları çağırınsın!

Namaz. Zalxa, get oları bura çağır!

Zalxa. A kişi, sən onun sözünə nə inanırsan? Tamam o lovğalıq eləyir.

Namaz. Kəs səsin. Tarvedi kimdən əskik igiddir? Əli-qolumu özgələrindən kiçikdir?

Zalxa. Mən onu tanıyıram, o heç vaxt bu işə girişməz.

Tarverdi. Mən girişməyəm? Görərsən, necə girişərəm! Get oları tez çağır, sonra məlum olar.

Zalxa. Yaxşı gedirəm. (*Üzün kənara tutb*) Axmaq, hamı sözü-müzə inandı. İnşallah gedəcək. (*Gedir*).

Namaz (*ahəstə*). Bax, Tarvedi, əgər bəxtin yar olsa, hər nə gətirsən gərək özün bərabəri mənə də pay verəsən ha! Ayıbdır məndən gizləmək! Gətirdiyiniz şeylərin başın batırmaq, izin itirmək mənim boynuma, bəşərti ki, hər zaddan mənə yarı pay olsun.

Tarverdi. Eh, məçit tikilməmiş kor əsasın dayadı. Hələ qoy görək nə olur!

Namaz. A kişi, sənin əлиндən nə gəlməz? Mən axmaq arvad tayfası deyiləm ki, səni tanımayam. Məgər sən ayı qıran Əmiraslanın nəvəsi deyilsən?

Tarverdi. Namaz, sən allah onun işlərindən eşidibsən ki, nələr edibdir?

Namaz. Necə eşitməmişəm? Səfər dayım onun dostu deyildi idi? Onun işlərin bir-bəbir mənə nağil etməyibdirmi? İnşallah biz də olar kimi bir-birimizi sevəcəyik. Ümidim budur ki, əlinə düşən ovu məndən gizləməyəsən.

Tarverdi. Olsun, tək bir para adamlar mənim haqqımda çürük sözlər danışmasınlar. Mən elə hamısını sənə verrəm, mən ki, pul, mal dərdində deyiləm.

Namaz. Hamısını mənə verərsən? Vallah əcəb deyirsən! Barakallah! İndi bildim ki, damarında Əmiraslan qanı var. Vədini unutmayasan!

Tarverdi. A kişi, sən yoldaş ver, axırına bax!

Namaz. Odur, yoldaşların gəlirlər.

Bu halda Zalxa, Vəli Xatun oğlu və Oruc Nəsib oğlu daxil olurlar.

Vəli və Oruc. Səlam-əleyk!

Namaz. Əleyk-səlam!

Vəli. Namaz, nə var, xeyir ola, bizi əcəb çağırdıbsan?

Namaz. Tarverdi təvəqqə edir ki, onunla gəzməyə gedəsiniz.

Oruc. Necə gəzməyə?

Namaz. Dəxi nə soruşmaq? Gəzmək deyəndə özün bilmirsən?

Vəli. Mən ömrümdə gəzməyə getdiyim yoxdur. Qoyun-quzu oğurluğundan başqa mənəm əlimdən bir zad gəlməz. Orucu bilmirəm.

Oruc. Mənciyəz... yeyərəm. Mənim havaxt quldurluğa getdiyim var? Mən heç qoyun–quzu oğurluğu da bacarmam.

Namaz. Olan, nə danışırsınız? Məgər igid deyilsiniz? Tüfəng atmaq bilmirsiniz?

Vəli. Tüfəng atmaq bilirik o da ova, quşa. Adama tüfəng atmaq nə bizim işimizdir?

Namaz. Kim sizə deyir ki, adama tüfəng atın?

Atlanarsınız, çıxarsınız gəzməyə, düşərsiniz poşt yoluna; Birdən qabağınıza dəvə karvanı, ya erməni bəzircanları rast gələr, guya qorxutmaq üçün başlarının üstündən tüfəng boşaldarsınız. Bunda heç bir zərər yoxdur, olar qorxub hərə bir tərəfə qaçaçaq. Malları, pulları tökülüb qalacaq, yığışdırıb, götürüb qayıdarsınız. Nə çətin işdir?

Vəli. Eh, biz hara, belə iş hara? Biz bir çoban adamıq, bizə quldurluq nə yaraşar?

Tarverdi. Namaz, bura gəl, bilirsənmi, cəbr eləmə. Görürsən ki, qorxurlar, dəxi niyə qısnıyorsan? Hamı mənim kimi ki, olmayacaqdır? Burax getsinlər!

Namaz. Xeyr, qoy görüm. Vəli, ayıb deyil baş qaçırırsınız? Artıq tikə məgər baş yarar? Əvvələn, malınız, pulunuz artar, ikinci ad-san çıxardarsınız.

Oruc. Mənciyəz... yeyərəm! Mənim nəyimə gərəkdir ad-san?

Vəli. Bəli, bu keçəl Oruca ad-san çox lazımdır!

Namaz. A gədə, nə qeyrətsiz adamsınız! Tarverdi ilə duz–çörək dadmıybsınızmı? Məgər siz bilmirsiniz ki, bizim obamızda bundan dövlətli adam yoxdur? Sizin həmişə vecinizə gəlməzmi? Az adamı ondan xeyir görüb?

Tarverdi. Namaz, niyə qısnıyorsan? Qoy görək, mən özüm də hələ bir az fikir eləmək istəyirəm.

Namaz. Xeyr, nəməkbəhramlıq edirlər. Kiçik olan gərək böyüyün sözünə baxa!

Vəli. Oruc, nə deyirsən? Gedəkmi?

Oruc. Nə bilim, vallah, gedirsən, gedək!

Vəli. A kişi, olar ki, bir at bahası əlimizə düşə. İki ildir ki, at istəyirəm alam, pul tapmıram.

Namaz. Əlbəttə, at bahası da əlinizə düşər! Belə xeyirdən adam qaçarmı?

Vəli. Dəxi nə eyləmək, çünki Tarverdi çarəsiz xahiş edir, onun sözü sınıca, düşmənin boynu sınısın. Mən hazırım!

Oruc. Mən də hazırım! Yoldaşdan ayrılmaq ki, olmaz.

Tarverdi. Amma bir dürüst fikir edin...

Namaz (*onun sözün kəsib*). Tarverdi sizdən razılıq edir və təvəq-  
qe edir ki, fürsəti fövtə verməyib, gedib yaraqlanıb gələsiniz. Gəzmək  
üçün belə yaxşı vaxt ələ düşməz.

Vəli. Oruc, gedək!

#### Gedirlər

Tarverdi. Namaz, bilirsənmi, bu zadı lap unuttuq. Mənim atam  
bir məşədi kişidir. Heç razı olarmı ki, mən quldurluğa gedəm?

Namaz. A kişi, atandan rüsxət al, get!

Tarverdi. Əcəb danışırısan? Atama deyim ki, mənə rüsxət ver,  
quldurluğa gedim?

Namaz. Elə niyə deyirsən? De ki, aranda taxıl sulamağa gedirəm.  
Əlbəttə, rüsxət verəcəkdir; sonra çıx poşt yoluna. Dəxi nə var bunda?

Tarverdi. Necə bunda nə var?

Namaz. Yəni bundan asan nə var?!

Tarverdi. Əcəb asan zad tapmısan? Mən, vallah, ancaq atamdan  
qorxuram, o cəhətdən bu iş mənə çox çətin gəlir.

Namaz. Adam ki, qorxaq oldu, bu tövr ilə bəhanə gətirər. Get-  
mirsən, özün bil.

Bu halda Zalxa daxil olur.

Namaz. Zalxa, get uşaqlara de ki, dəxi cəfa çəkməsinlər, Tarver-  
di gerilədi.

Tarverdi. Mən ki, demədim geriləyirəm.

Zalxa. Mən bu saatda Pərzad ilə görüşdüm. Hamı işi qulağına  
pıçıldadım. Necə sevindi, necə sevindi!.. Dedi ki, indi Allaha şükür,  
dəxi deməzlər ki, Tarverdi qorxaqdır. Bundan sonra mən utanmanam  
deyim ki, onu sevirəm. Bu vaxtadək tamam qızlar mənə tənə edirdi,  
hər birisini görəndə başımı aşağı salırdım.

Namaz. Aşkar zaddır ki, bizim qızlarımız heç bir oğlanı sevməz-  
lər ki, adam soymamış, yol kəsməmiş ola, elə birisi bu Zalxa! Axır bu  
da gözəl sayılırdı!

Zalxa. Allahı sevirsən, ətimizi tökmə, az danış!

Namaz. Vallah, doğru deyirəm, eləbirisi bu Zalxa! Məgər mənə  
əvvəldən gələrdi, əgər quldurluğa əl qoymasaydım? Arvad, belədimi?

Zalxa. Yaxşı, bəsdir, keçən işi indi çürükçülük eyləyib danışmaq sənə qalıbdır?

Tarverdi. Mən getməyə müzaiqə eləmirəm, amma üstümdə heç bir yaraq yoxdur. Bilmirəm necə edim. Yaraq üçün evə getsəm atam duyacaqdır.

Namaz. Evə niyə gedirsən! Mənim qılıncımı, tüfəngimi, tapan-camı götür, xançal da ki, öz belində var. Qoy mən səni geyindirirəm, yaraqlandırım. (*Başlayır yaraqları onun üstünə taxmağa*).

Tarverdi. Dəxi başqa nə götürüm?

Namaz. Olan, bəsdir, bular ilə bir qoşun qırmaq olar, dəxi artıq nəyinə gərəkdir?

Zalxa. Vay amanTarverdi, necə heybətli oldun? Səni gören kimi adamlar qaçaçaqlar.

Bu halda Vəli və Oruc daxil olurlar

Oruc. Biz də hazırıq.

Tarverdi. Gedəkmi?

Namaz. Gedin, gedin, uğurunuz xeyir olsun! Əlidolu qaydasınız!

Zalxa. Tarverdi, Pərzad ilə qoşa qarıyasan! Çoxlu oğul-qız görəsən! Oğlanların da sənini kimi qoçaq olsun!

Tarverdi. Qəm eləmə, olacaqlar, şəksiz olacaqlar! Ya saf adımlı batıram, ya adam soymamış qayıtmayacağam!

Gedirlər.

Namaz. Zalxa, bilirsənmi, mən şərtləşdim ki, Tarverdi hər nə gətirsə, yarısını mənə versin.

Zalxa. Tarverdi yəni bir zad gətirəcəkdirmi ki, yarısını sənə verə? Sən niyə belə xəm xəyal olursan? Şək yoxdur ki, onun qol-qıçını əzib yola salacaqlar.

Namaz. Xeyir, kim bilir, olur ki, uğuruna bir xeyir gələ. Qorxaq həmişə özündən qorxağa rast gələr. Axırda iş necə qurtarsa, bizim xeyrimizdir; bir tərəfdən at, bir tərəfdən də pul! (*Gedir əlin ovuşdura-ovuşdura*).

*Pərdə salınır*



## İKİMCİ MƏCLİS

Vaqe olur Şəmsəddin mahalında, dərənin içində ki, bir tərəfində təpə dəxi zahirdir.

**B a y r a m** (*yalqız*). A kişi, ov da ələ düşmür; nə bir ceyran var, nə bir turac var; bir dovşan da barı rast gəlmir ki, bir tufəng atam. Ürəyim darıxır. Nə yaman bəxtim var imiş, mənim! Turalım ki, Pərzad məni sevir, əlindən nə gələcək? Əmisinin əmrindən çıxamı biləcəm, tamam obanın öhdəsindən gələmi biləcəm? Qız tayfasının xahişinə məgər bizlərdə qulaqmı asarlar? Ümid yoxdur, iqbalım gətirməyəcəm. Zalxa etdiyi vədini bitirməyə cürət edə bilməyəcəm. Namaz bir tamahkar, şeytanfikir adamdır. Heç vaxtda Tarverdi kimi dövlətli adamı ələ salmaq istəməyəcəm. Pərvərdigara, necə edim, bu dərdə necə tablaşım. Nə tövr səbr edim, necə aram tutum, necə bu qüssədən dincələ bilim? Ax, nə xışiltı səsi gəlir?! Gərək ki, bu kolun dalısındadır. Canavar olacaq, gedim bəlkə güllə ilə vura bilim, ələ bilim ki, Tarverdinin böyrəyinə güllə vururam (*Gedir*).

Bir az sonra Tarverdi yoldaşları ilə yetişib, bellərini əyib, sinə-sinə o yana-bu yana baxırlar.

**T a r v e r d i**. Tss... tss... ehtiyatlı olun, gərək ki, yoldan gələn var!

**O r u c**. Var, var. At ayağının tappıltısı gəlir. Vəli, tufəngin çaxmağın yuxarı ayağa qovza ki, hamımız birdən tufəngləri boşaldaq!

**T a r v e r d i**. Dayanın, dayanın! Belə bilirəm ki, tufəng atmasaq yaxşıdır.

**V ə l i**. Necə tufəng atmasaq yaxşıdır? Onda necə soymaq olar? Sonra gərək əliboş obaya qayıdaq, tamam xalq üstümüzə güldürək!

**T a r v e r d i**. Nə səbəbə xalq üstümüzə güləcəm? Deyərik ki, yola çıxdıq, çox gözlədik, heç kəsə rast gəlmədik.

**V ə l i**. Buna heç kəs inanmaz. Mən bunu edə bilmənəm.

**T a r v e r d i**. Edə bilməzsən, bəs mən də köməksiz fəqir-füqəranın üstünə tökülə bilmənəm! Mən belə günah işə qoşulmayacağam! Adamda rəhm, mürüvvət yaxşı şeydir. Doğrusu budur ki, mən qayıdaacağam. Mən qalmıram, gedirəm!

**V ə l i**. Yavaş, əzizim, çox gec başa düşübsən. Allaha and olsun, əgər ayaq geri qoyasan, şeytanını çəkib qarnını tüstü ilə doldurram. Sarsaq balası, sarsaq özün yalvarıb bizi bura gətirmisən, indi bizi qoyub getmək istəyirsən?

Tarverdi. Mən ki, sizi qoyub getmək istəmirəm. Mən sizin xeyriniz üçün deyirəm ki, geri dönək; Bəlkə yol adamı bizdən çox oldular, bəlkə bizim kimi qoçaq adamlar oldular; tükümüzü töküb qol-qanadımızı qırarlar.

Vəli. Quşdan qorxan darı əkməz. İndi bu fikirləri eləmək vaxtı deyil! Yoldan ötənləri görək əyliyək. Sən də bizim ilə görək bir yerdə olasan; yoxsa, görəsən! İstirsən sabah aləmi bizə güldürəsən? Ayaq geri qoysan, bütün tufəngi sənə boşaldacağam. (*Tufəngi ona sarı çevirir*).

Tarverdi. Allahu əkbər, bizə qorxaq deməsinlər deyin, görək özümüzü beləyə salaq?! A qardaş, bircə qulaq as mənə, gör nə deyirəm; sən qoçaqlığı lap qələt anlayırsan, heç bilirsənmi qoçaqlıq, igidlik nədir? İgidlərin başçısı Koroğlu deyibdir ki, igidlik ondur, doqquzu qaçmaqdır, birisi heç gözə görünməmək. Mən deyirəm ki, bu iki işin hansına əməl edirsiniz edin.

Vəli. Bəsdir, çox vəz vermə! Görürsənmi yuxarıda bir zad qaralır? O, yoldan gələn olacaqdır.

Tarverdi (*əyilib baxır*). Doğrudan gələn var. Görəsən kimdir? Vallah gəlir! Bilirsinizmi, siz qabağa gedin, mən sizin dalmızı saxlıyım.

Vəli. Bəli, sənə çox ümid bağlamaq olar. Oruc, qabağa gedək görək, kimdir gələn. Ey, Tarverdi, vallah əgər qaçasan, obanın içində də haqqına fikir çəkərəm, özün bil!

Tarverdi və sonra nəmsə Fok.

Tarverdi. Di gör, sevgililiyin axırı belə olar! Heç fikrimdən keçərdi ki, quldur olacağam, yol kəsəcəyəm, aləmə zəlzələ, vəlvələ salacağam? Pərvərdigara, sevgi nə yaman olurmuş?

Fok. Mən çox yaxşı elədim ki, arabadan düşdüm, bir az piyada yeridim, çiçək dərdim. Nə yaxşı çiçəkdir, nə gözəl qoxusu var. Bunu Mariya Adamovnaya peşkəş edəcəyəm. (*Qəflətən gözü Tarverdiyə sataşır*) Ax, dədəm vay! Bu kimdir? Vay aman! Allah, sən saxla!

Tarverdi. Heç bilmirəm nə qayırlar; orda arabanın atını əyliyiblər; kuçer<sup>3</sup> qaçıb özün kolluğa saldı. Barakallah, qoçaqlarım, necə iş gördük! (*Qəflətən gözü Foka sataşır*). Ey vay, tarı! Yaman yerdə gün axşam oldu! Bu kimdir görəsən? Fok. Ey vay bu quldur olacaqdır! Yəqin məni öldürəcək! (*Başlayır titrəməyə*).

Tarverdi. Ey, yəqin bu adam da quldurluğa çıxıbdir, çiyində tufəngi də var. Vay aman, atsa mənim işim xarəbdir. (*O da başlayır titrəməyə*).

Fok. Mariya Adamovna, Mariya Adamovna. Sən hardasan!

Tarverdi. Yaxşı Pərzadı aldıq, yaxşı toy elədik, farağat, rahat duracağımız yerdə özümüzə iş qayırdıq!

Fok. Allah, necə heybətlidir!

Tarverdi. Allah, tufəngi necə uzundur! Heç bir belə uzun tufəng görməmişəm.

Fok. Yaxşısı odur ki, bir tərəfə qaçam!

Tarverdi. Barı qaçım, bəlkə evi yıxılmış tufəngi mənə düzəldib atdı. Vaxt ikən bir tərəfə yayınım.

Hər ikisi birdən qaçırlar. Qəflətən bir-birilə toqquşurlar. Hər ikisi kisəsini çıxarıb bir-birinə uzadır.

Tarverdi. Vallah, mənim var-yoxum budur, al, məndən əl çək!

Fok. Vallah bundan artıq tamam səfərimdə bir zad qazanmamışam; al, məni burax!

Tarverdi. Allahı sevirsən, məni qoy obaya qayıdım.

Fok. Amandır, məni öldürmə, yazığam!

Tarverdi. Bəs sən quldur deyilsən?

Fok. Mən bir fəqir nemsəyəm. Sən kimsən?

Tarverdi. Mən kiməm? Qurumsaq? Görmürsən ki, mən qulduram! Mənim kolluğun içində iki yüz yoldaşım yatır! Siz necəsiniz?

Fok. Mən bircəyəm!

Tarverdi. Di bəs tez qaç, yoxsa bu saatda səni öldürürəm!

Fok. Doğrumu deyirsən ki, sən yalnız deyilsən?

Tarverdi. Eşitmirsən ki, mənim yoldaşlarımla qalmaqalı gəlir?

Fok. Ax, tarı, tamam var-yoxum qarət olacaq! Ax, Mariya Adamovna! Mariya Adamovna! Bu necə bədbəxtlik idi üz verdi. Biz bundan sonra necə edəcəyik? (*Ağlayır*).

Tarverdi. Yoldaşlarım yaxınlaşırlar, di itil cəhənnəmə, tez qaç, yoxsa bu saatda qarnını tüstü ilə doldurram!

Fok. Ax, Allahı sevirsən, dayan, bu saatda qaçım. (*Başlayır qaçmağa*).

Tarverdi (*yalqız*). Necə qorxutdum! Mənim kimi zalım olarmı? Əgər Pərzad məni bu halda görə bilsəydi, qorxudan bağı çatlardı.

Bu halda Vəli və Oruc arabaya qoşulan atı cilovundan çəkirlər, arabada iki sandıq var.

Tarverdi. Ay uşaqlar hamısı qaçdıları mı?

Vəli. Xatircəm ol, hamısı qaçdılar!

Tarverdi (*gülə-gülə*). Necə qorxaq imişlər. Belə adamlar da var dünyada? Yaxşı, kəsbimiz nədir? Arabada nə şey var?

Vəli. Arabada iki böyük sandıq var ki, heç tərətətmək olmaz. Sən, Tarverdi, tez oları sındır, içinin şeyin bir yerə yığ. Mən, Oruc gedək, arabanın atlarının birinə güllə dəyib, iki yaxşısı kolluğa qaçdı tutaq gətirək, şeyləri yükləyək aparaq.

Tarverdi. Çox yaxşı, siz gedib atları qaytarın, mən bu saatda sandıqları sındırıb, şeyləri bir yerə yığaram; amma tez qayıdın, burada çox dayanmaq olmaz, qorxuram üstümə adam tökülə, əlimdən nahaq qan çıxa.

Vəli. Axmaq danışma, sarsaq! Sən bir toyuq öldürə bilməzsən. Tək özün qaçma; adam öldürməyini sənə bağışladığ!

Oruc. Bu saatda qayıdaraq, fikir eləmə, sandıqları aç!

Tarverdi. Baş üstə.

Vəli, Oruc cəld uzaqlaşır.

Tarverdi (*yalqız*). Genə mən yalqız qaldım. Zərəri yoxdur. Kimdən qorxacağam? Mal yiyələrini qaçırmışıq. A gədə, nə böyük sandıqlardır! Yəqin içindəki tamam taftadır. Pərzad elə yaşı olduqca tafta tuman-köynək geysin. Qurumsaq Namaz yarısını indi məndən istəyəcək. Qələt eləyir! Nə qayırdır ki, yarısını ona verim! Bəlkə sandıqların içindəki tirmə şaldır ya padşahlıq puludur? Tez bir baxım, görün nə var? (*Yavuqlaşır sandıqlara*). Sandıqda deyəsən bir zad tərənir. (*Sandığın qapağın qalxızır, birdən bir meymun sandıqdan diş-qarı sıçrayır*). Allahu əkbər, bu nədir? Sandıqda meymun nə qayıdır? Belə də sövdəgər malı olurmu? Belə zibil ilə alış-veriş edən sövdəgərlər də dünyada varmış? (*Meymun ona dişin qııcıdır*). Ax köpək oğlunun malı, nə mənə dişin qııcıdır? (*Meymun onun təqlidini gətirir*). Bax, bax mənim təqlidimi gətirir! Yaxşı oldu, bunu Pərzada peş-kəş aparram. Qoy bunu görsün, sevinsin. Necə tutum? Ey, meymun, qorxma, yaxın gəl! (*Yeriyir meymuna sarı; meymun qabağından tullanır*). Bax, bax, köpək oğlunun malı, az qalmışdı mənə toxuna! Yavaş, mən gör necə səni tuturam! (*Qaçır meymunun dalısınca; meymun qabağından o yana-bu yana tullanır; sonra ağaca çıxır; başlayır onun təqlidini gətirməyə*). Bax, bax, fikri budur ki, mən onun dalısınca aqaca çıxam. Necə şeytan meymundur! Of, qəribə yoruldum, bu necə sarsaq

sövdəgər imiş ki, meymunu arabaya qoyub gəzdirir? Mən elə bildim, bu evi yıxılmış ağıllı-başlı mal aparır satmağa, üstünə düşüb soyduq. Mən nə bilim ki, o belə nadürüst imiş ki, bizim oxumuzu boşa çıxartdı. Necə ürəyim darıxır! Amma əliboş evə qayıtmaq olmaz. Görüm o birisi sandıqda nə var. Amma böyük sandıqdır, yəqin ki, bunun içində ağıllı-başlı mal var. Qapağı da nə yekədir? (*Qapağın sındırır*) Ax, pərvərdigara, nə xırıltı gəlir! (*Qapağı qalxızır, bir ayı çıxıb, onu süpürür*). Ey vay, ayı! Ay Namaz! Ay Zalxa! Ay Pərzad! Evim yıxıldı! Ay haray, ay aman! Kömək edin, ay Allahu sevən, dadıma yetişin! Vay aman, qələt elərəm, quldurluğa dəxi çıxmanam, heç kimi soymanam! Tövbə olsun, tövbə, tövbə! Of, Alalh, sən qurtar! Allah, sən dada yetiş! Heç vaxt belə yola dəxi getməyəm.

Ayı onun üzün cırıb yıxır yerə, sıçrayır, belinə, başlayır övkələməyə, boğmağa. Bu halda Bayram təpənin üstündə zahir olur.

**B a y r a m.** Nə səs gəlir? Yəqin ayı adam boğur.

**T a r v e r d i** (*qaim səslə*). Ay Allahu sevən, kömək elə, mənə qurtar!!

Bayram tufəngi üzünə götürüb ayını nişana edir, atır. Tufəng boşalanda güllə ayını Tarverdinin üstündən tullayır. Ayı tez qalxıb tüstü sarı yüyürür, girir kola, gözdən itir.

**T a r v e r d i** (*yerdə yıxılmış*). Ay Allah, görəsən güllə mənə dəymədi ki? Xeyr, inşallah dəyməyibdir. Durum qaçım. (*Tez qalxıb qaçır*).

**B a y r a m** (*enib, arabaya yaxın gəlir*). Bu nə arabadır? Bu ayı, bu adam bura haradan düşmüşdür? Mən belə bilirəm ki, ayını yaraladım, qan iz salıbdır. Ayı görəsən hara getdi? Bəs o qurtardığım adam necə oldu?

Bu halda divanbəyi, kazaklar və dilmanc hazır olurlar.

**D i v a n b ə y i.** Genə quldurluğa başlayıblar. Ay kazaklar, ikiniz bu yerlərə baxın, ikiniz atları tutun! O qalanınız bu qoçağı bağlasın!

**B a y r a m.** Mənə bağlasınlar! Allahu sevirsən, belə buyurma, mənim nə təqsirim var?!

**D i v a n b ə y i.** Necə təqsirin yoxdur? Bəs bu sınımış sandıqlar, soyulmuş araba, tufəng atılmaq təqsir deyil? Nə vaxtadək zakona müxalifət edəcəksiniz, ümənayi-dövlətin əmrindən çıxacaqsınız? Nə qədər ağıllı və fikriniz az olsa da, barı başa düşün ki, rus dövləti sizi ləzgidən və qaçaqlardan mühafizət edir.<sup>4</sup> Barı bu işin şükranəsinə nizama tabe olun, əgərçi heç nizamı və zabitəni anlamırsınız? Eh, səninlə danışmağın nə faydası var! Hanı sənin yoldaşların?

Bayram. Mənim heç yoldaşım yoxdur!

Divanbəyi. Bu arabanın atları hanı?

Bayram. Bilmirəm.

Divanbəyi. Köhnə peşənizdir; bilmirəm, görməmişəm! Sən belə xəyal edirsən ki, “bilmirəm” deməklə canını qurtaracaqsan?

Bayram. Ağa, bir sözümə qulaq as! Mən bu yaxınlıqda ov gəzirdim. Gördüm ki, bir çığırtı gəlir, yalvarır, kömək istəyir. Yüyürdüm yaxına, gördüm ki, bir ayı bir adamı boğur, tufəng atıb ayını vurdum, yaraladım. Mən bundan başqa bir zad etməmişəm.

Divanbəyi. Bəli, yaxşı danışsən. İstəyirsən ki, bu sözlər ilə məni başdan çıxarasan? İş aşikardır, sən tutulubsan təqsir vəqə olan yerdə. Yaxşısı budur ki, yoldaşlarını mənə deyəsən!

Bayram. Mən həqiqəti ərz elədim.

Divanbəyi. Oğlan, mənim sənə yazığım gəlir. Görükür ki, bir cavan, xoşsurət oğlansan. Bilirsən ki, yaraq və əsbabla tutulan quldura nə tənbihi, nə nəşəq var?

Bayram. Əlbəttə, bilirəm? Tənbihi dar ağacıdır.

Divanbəyi. Bəli, dar ağacıdır. Əgər özünə yazığın gəlmir, bari ata və anana yazığın gəlsin. Heç bir adamı dünyada sevirsənmi?

Bayram. Ancaq elə ondan ötrü təşvişdəyəm, ağa ki, bir sevgilim var.

Divanbəyi. Bəs boynuna götürürsən?

Bayram. Mənim heç təqsirim yoxdur ki, boynuma götürüm.

Divanbəyi. Mən belə munkir adam görməmişəm. Uşaqlar, bunun qollarını bərk dalısında bağlayın! Muğayat olun ki, qaçmasın, yoxsa siz cavab verəcəksiniz! Oğlan, obanız burdan nə qədər olar?

Bayram. Bir ağac.

Divanbəyi. Biz ora gedirik. Gərəkdir tez işi isti ikən həqiqət eləmək; amma hələ gərək bir dəftərxanaya getmək. Allaha şükür, iş o qədər var ki, bilmirsən hansını qurtarasan. Dilmanc hardadır?

Dilmanc. Burdayam, ağa!

Divanbəyi. Gedək. Allah, bu necə qulluqdur? Gərək hamı zada cavab verəsən. Hər gün canından keçəsən. Amma bu axmaqlar genə anlamırlar ki, bulardan ötrü bu əzabı çəkirik. Yasavullar, gətirin bu oğlanı mənim dalımca!

Hamısı gedirlər. Bundan sonra məclis xali qalır. Meymun ağacdən enir, başlayır tullanmağa, bir azdan gözdən itir.

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçümcü məclis vaxt olur Şəmsəddin mahalında, obada, alağın içində. Tarverdi başı bağlı və Koxa və Məşədi Qurban və Nəcəf və Namaz və başqa tərəkəmələr oturublar.

Nəcəf. Tarverdi, de görək sənə başına nə iş gəlib, kim sənə yaralayıbdir?

Tarverdi. A başına dönüm, mən, Vəli, Oruc arana taxıl sula-mağa çıxmışdıq. Tavus dərəsində arabaya rast gəldik. Vəli dedi ki, mən Oruc ilə bu arabanın adamlarını zarafat edib qorxudacağam; tufəng atdılar, guya adamlar qaçdı, araba qaldı. Vəli, Oruc getdilər araba atlarını gətirələr, mən arabadakı sandıqlara yavuş gedəndə əvvəl qabağıma bir meymun çıxdı, sonra sandıqdan bir ayı qalxıb məni basdı, öldürürdü. Birdən tufəng atıldı. Ayı məni buraxdı. Durub qaçdım. Sonra nə arabadan, nə atlardan bir əsər görmədik; bilmirəm bu nə sirdir?!

Nəcəf. Nə sirr olacaq! Tavus dərəsi əcinnə yeridir, şeyatin yığınağına rast gəlibsəniz, başqa bir şey deyil. Çaharşənbə günümü yola çıxmışdınız?

Tarverdi. Bəli!

Tərəkəmələr. Şeksiz şeyatin yığınağına rast gəliblər. Yoxsa, meymun, ayı arabada nə qayırır?

Nəcəf. Amma, Tarverdi, sən yaralısən, dur burdan get, divanbəyi bura gələcək, görək bizim ilə nə sözü var.

Tarverdi gedir. Bu halda divanbəyi yetişir. Hamı durur ayaq üstünə.

Divanbəyi (*kürsü üstə oturub*). Koxa, sən rus dilini bilirsən? De görüm, bu adamlar kimdir?

Koxa. Bular obanın adamlarıdır. Bu Namazdır, bu Nəcəfdir, bu da Məşədi Qurbandır ki, bir dövlətli, hörmətli kişidir.

Divanbəyi. Çox lazımdır onun dövləti! Allah qoysa dövlətliləri tanımağa mən sizə tərgidərəm. (*Üzün dilmanca tutub*) Kamalov, buları tərtib ilə hər kəsin mərtəbəsinə görə cərgəyə düz. Hansının mərtəbəsi artıqdır?

Dilmanca. Ağa, görək bular hamısı elə bir mərtəbədədirlər.

Divanbəyi. Xub, hansı ağıllı hesab olunur?

Dilmanca. Belə bilirəm ki, hamısı elə bir ağılda olmuş olalar.

Divanbəyi. Pərvərdigara, axır birisi, əlbəttə, o birilərinə görə söz qanan, danışan olacaqdır ki, ona mütəvəccəh olub söz soruşam. Hamısı ilə ki, birdən danışmaq olmaz!

Dilmanc. O surətdə gərək Nəcəf o birilərindən söz qanan, danışan olsun, çünki rusicə də bir az bilir.

Divanbəyi. Xub, Nəcəfi başda qoyur.

Dilmanc Nəcəfi başda qoyur.

Divanbəyi. A kişi, sözün axırmadək qulaq as, sonra cavab ver. Nəcəf. Baş üstə, ağa!

Divanbəyi (*qoltuğunda bir kağız çıxardı*). Məmləkəti-xaricə əhlindən cənab Fok hafizi-canəvaran,<sup>5</sup> mənə ərizə veribdir ki, o, israğa gün Tiflis yolundan öz canəvərləri ilə gəlirmiş; bir az arabadan geri qalmış imiş; ittifaqən arabanın üstünə bir neçə quldur tökülüb, arabada bir Yengi Dünya ayısı, bir Brazil meymunu, iki böyük kaftar və başqa canəvərlər dəxi varmış. Quldurlar atdıqları tufənglərin gülləsindən araba atının birisi ölüb, Yengi Dünya ayısı yaralanıb, meymun qaçıb itibdir və güman gedir ki, arabada olan şeylər də qarət olubdur. Ayını yaralı kolluqdan tapdırmışam; quldurlardan birisi də tutulub, indi sərih xəbərlərə görə məlum olur ki, bu iş ittifaq düşən gündə üç atlım yaraqlı-əsbablı sizin obanızdan aşağı gedəndə görüblər. Bişək olar sizin uşaqlardandır. Gərək oları bu saatda mənə verəsiniz. Yoxsa sizi bədbəxt eylərəm.

Nəcəf. Ağa, sən bir ağıllı adamsan ki, bu yekə mahalı sənə tapşırıblar. Düşmənlər sənin qulluğuna xilaf ərz ediblər. Sən gərək heç vaxtda belə quru nağıllara inanmayasan!

Divanbəyi. Necə quru nağıl? Mənim mahalımın ortasında aşkara quldurluq quru nağıldır?

Nəcəf. Ağa, həqiqəti məndən soruş, doğruluq ilə ərz edim.

Divanbəyi. De, mən də elə onu istirəm.

Nəcəf. Bizim obanın uşaqlarından bir neçəsi çaharşənbə günü arana taxıl sulamağa getmişdilər. Şəyatin yığınağına rast gəliblər. Şəyatınlar arabada gedirmişlər; bular axmaqlıq edib, araba sarı tufəng atıblar ki, cinlər qorxub qaçsınlar. Gərək idi bismillah deyəydilər, cinlərin acığı tutub, çün hər şəkllə dönə bilirlər, ayı şəklinə düşüb, buların üstünə tökülüb dişləyiblər. İndi bizim düşmənlərimiz bunu bir nağıl qayırib, cinlərin böyüğüne Poq adını qoyub, səni başdan çızardılar.



Divanbəyi (*acıqlanmış rus dilincə*). A kişi, nə qozqurursan?  
Nəcəf (*üzün dilmancə tutub*). Anlamıram, ağa nə buyurur?

Dilmanc. Divanbəyi buyurur ki, sizdə qoz, findıq çox olurmu?

Nəcəf (*dilmancə*). A başına dönüm, divanbəyiyə ərz elə ki, elə bu dərənin adına Fındıqlı dərəsi deyirlər. Qozun, findığın mədənidir. Allah qoysa, qoz çırpılında, findıq dərildəndə çuval-çuval qulluğuna gətirik. Divanbəyinin layiqincə yolun görmək bizim başımız üstə.

Dilmanc (*divanbəyiyə rusicə*). Ağa, Nəcəf ərz edir ki, qoz-fındıq vaxtı çuval-çuval qulluğunuza gətirəcəklər və layiqincə yolunuza baxacaqlar.

Divanbəyi (*acıqlı*). Kişi, nə pərpuçat danışırsan?! Qoz-fındığı mən nə eyləyəcəyəm? Mənim yolumun nəyinə baxacaqsan? Mənim özüm, gəldiyim yola səndən də yaxşı baxmışam; Bələdə ehtiyacım yoxdur, quldurları verin!

Nəcəf. Necə quldur, ağa?

Divanbəyi. Necə, necə quldur? Bir saatdır sənənlə danışıram, genə soruşursan necə quldur?

Nəcəf. Axır mən də qulluğuna ərz elədim, ağa ki, uşaqlar heç kimin üstünə tökülmüyüblər, ancaq şeyatin yığnağına rast gəliblər.

Divanbəyi. Sən məhz cəfəngiyyat danışırsan?

Nəcəf. Ağa, sən dünya görübsən, heç ayının, meymunun, kaftarın, çaqqalın arabaya minib şəhərdən-şəhərə səyahət etdiyini eşidibsənmi?

Divanbəyi. Məgər mən dedim ki, aylar, meymunlar arabaya minmişdilər.

Nəcəf. Bəs sən necə dedin, ağa?

Divanbəyi. Mən dedim ki, onların hafizi səyahət edirdi.

Nəcəf. Arabada?

Divanbəyi. Bəli.

Nəcəf. Yalqız?

Divanbəyi. Xeyr, öz canəvərləri ilə.

Nəcəf. Məgər o canəvərlər padşahıdır?

Divanbəyi. Sənə lazım deyil hər sualı eləmək, ağına zor vermək.

Nəcəf. Mən ağıma zor vermərəm, amma ayı və meymun arabaya minib səyahətə çıxmaz! Şeyatin imişlər, bu şəkildə görüdüblər.

Divanbəyi. Pərvərdigara, bular necə tayfadırlar! Di gəl, bulara mətləb qandır! Bayram boynuna heç zad götürmür, bular da mənə aşkara istəyirlər müştəbeh etsinlər. Xub, o şeyatin yığnağına rast gələn uşaqları mənə göstərin!

Nə c ə f. Nə eləyəcəksən, ağa?

D i v a n b ə y i. Olar mənə lazımdır!

N a m a z. Ağa, düşmənlərin sözü ilə bizi böhtana salma!

D i v a n b ə y i. Hansı düşmənlərin?

N a m a z. Dörd çevrəmizdəki Əmirli tamam bizə düşməndir.

D i v a n b ə y i. A canım, aşağı düşən atlıların xəbərini mənə tatarlar verməyiblər, malağanlar söyləyiblər.

N a m a z. Malağanlar bizə hamıdan çox düşməndirlər. Həmişə bizim ilə onların arasında yer üstə, torpaq üstə cəngü cədəl olacaq. İndi məlum olur ki, belə ustalıq ilə söz qayıрмаq, şeytanlıq eləmək onların işi imiş. Müsəlman başında belə şeytan fikri olmaz. Bundan sonra malağanlara tov tutmaq – baş üstə!

D i v a n b ə y i. Cəhənnəmə, hələ indi quldurları Verin, sonra hər nə bilirsiniz edin!

N ə c ə f. Ağa, yox yerdən quldur ki qayırıb verə bilmərik. Bizim uşaqlar bir adam soymuyublar!

D i v a n b ə y i. Kamalov, mən nə çarə edim? Doğrudan, bular mən dediyim sözlərə inanmırlar?

D i l m a n c. Vallah, ağa bir tük qədəri də inanmırlar.

D i v a n b ə y i (*üzün kazaka tutub*). Matvey, get yasavullara de ki, o ayını çəkə-çəkə bura gətirsinlər.

K a z a k. Baş üstə. (*Gedir*).

D i v a n b ə y i (*Nəcəfə*). Mən indi isbat edəmə ki, dediyim sözlər doğrudur, malağanlar qayırmayıblar.

N ə c ə f. Ağa, əbəs yerə zəhmət çəkməyin! Yox zadın nəyin isbat edəcəksiniz?

Bu halda yasavullar ayını gətirirlər.

D i v a n b ə y i (*dilmanca*). Kamalov, de ki, budur dəlil ki, mən boş söyləməirdim.

D i l m a n c (*ayı tərəfə işarə edib*). Divanbəyi buyurur ki, budur şahid ki, mən boş nağıl söyləməirdim.

N ə c ə f. Xub, bu şahid ədəyi-şəhadət eləsin görək.

D i l m a n c (*divanbəyiyə*). Ağa, ərz edir ki, ayı ədəyi-şəhadət eləsin görək

D i v a n b ə y i (*tündləşib*). Məgər ayı ədəyi-şəhadət edə bilər? Fu, Kamalov, sən axmaq da bunu mənə deyirsən? Məgər özün cavab verə bilmirsən? Matvey, sən türkiyə bilirsənmi?

Kazak (*qaim sövt ilə*). Hərgiz bilmirəm, ağa!

Divanbəyi. Kazaklardan bilən varmı?

Kazak. Hərgiz bilən yoxdur. İyirmi birinci nomerin fəvçündən kazak Sotnikov türkiyə öyrənmək istir.

Divanbəyi. Kəs səsini, çox lazımdır ki, o öyrənmək istir. (*Üzün Nəcəfə tutub*). A canım, ayı necə ədayi-şəhadət edə bilər?

Nəcəf. Biz ki, demirik, ağa! Siz özünüz ayını bizim ilə üzdəşdirməyə gətirdiniz. Şəmsəddinin meşələrində ayı çox: hər kəs birini tuta bilər. Bundan lazım gəlməz ki, aylar, meymunlar arabaya minib ölkələr gəzsinlər.

Divanbəyi. İndi quldurları nişan verməyəcəksiniz?

Namaz. Ağa, necə, quldur var ki, nişan verək?

Divanbəyi. Quldurların izi açılbır, mən oları tutmağa çarə taparam. Amma sizin üçün çox yaman keçəcək.

Nəcəf. Əlhökmü lillah, təqdiri-qəzadan qaçmaq olmaz!

Divanbəyi. Di bəs itilin gözümlə önündən. Bu qədər vaxt əbəs yerə siz ilə vaxtımı itirdim, mən özüm billəm ki, nə elərəm.

Hamısı çölə çıxırlar.

Divanbəyi. Mən nə çarə edim? Zahirən görünür ki, Bayram müqəssir deyil, əgərçi güzəriş onun təqsirinə çox dəlalət edir. Ey Koxa, sən o şeyatin yığınağına rast gələn uşaqları tanıyırsanmı?

Koxa. Tanımıram, ağa!

Divanbəyi. Eşitməmişən ki, kimdirlər?

Koxa. Biz tərəkmə adamıq, ağa! Hardan eşidəcəyik.

Divanbəyi. Oları axtarıb tapmaq olarmı?

Koxa. Hardan tapacaqsınız? Bizim uşaqlar tamam qaçıb gizlənilər.

Divanbəyi. Əgər təqsirli deyillər, niyə qaçıb gizlənilər?

Koxa. Arvadlar tamam alaçıqın dalısından qulaq asırdılar. Əlbəttə, xəbər veriblər ki, divanbəyi şeyatin yığınağına rast gələnləri tutmaq istir. Qorxularından qaçmazlarmı?

Divanbəyi. Yaxşı, sən də get! Bu tövr danışmaq ilə heç bir zad açılmaz. Hamısı deyəcəkdilər ki, bir zad bilmirik, bir zad anlamırıq, heç bir tərəfə getməmişik. Nə çarə eləmək? Kazaklar, dustağı bura gətirin! (*Kazaklar Bayramı qolu bağlı hazır edirlər*). Sənin təqsirsiz olmağına nə isbatın var?

Bayram. Ağa, siz vilayət görübsünüz, bir fikir edin ki, mən yalnız adam soymağa çıxıb bilərəmmi?

Divanbəyi. Di bəs niyə yoldaşlarını demirsən?

Bayram. Axır mən deyirəm ki, yoldaşlarım yoxdur!

Divanbəyi. Var imiş, səni qoyub qaçıblar!

Bayram. Heç vaxt elə iş quldurluq ilə düz gəlməz. Ağa, quldur çarəsi üzülənədək yoldaşlarını buraxıb getməz. Yol kəsəndən sonra bir-birlərindən ayrılmazlar. Bir də, siz bunu hardan biləcəksiniz? Siz, yaqin ki, heç quldurluğa getməyibsiz!

Divanbəyi. Amma mən çox quldur tutmuşam, əgərçi quldurluğa getməmişəm; bilirəm ki, doğru deyirsən.

Bayram. Ağa, əgər mən təqsirli olsaydım, bizim adətə görə, döyüşməmiş tutulmazdım.

Divanbəyi. Doğru deyirsən, bəs kimdir təqsirli?

Bayram. Dürüst bilmirəm: əgər bilsəydim, demək çox çətin olardı.

Divanbəyi. Niyə?

Bayram. Ondan ötrü ki, adam necə tay-tuşunu ələ verə bilər?

Divanbəyi. Bəs yalnız sən bədbəxt olacaqsan? Mənim sənə yazığım gəlir, amma çarə yoxdur. Bir ərzin, sözün vardırımı?

Bayram. Ağa, bir ərzim var, əgər qəbul edəsiniz.

Divanbəyi. De görüm nədir?

Bayram. Bilmirəm cürət edimmi?

Divanbəyi. Niyə cürət edə bilmirsən? De görüm?

Bayram. Ağa, mən istirəm ki, əgər izin verərsiniz, halallaşam.

Divanbəyi. Atan ilə?

Bayram (*qısılmış*). Xeyr.

Divanbəyi. Qohumlarınla?

Bayram. Xeyr, amma əgər mümkün olmasa, ixtiyar sizindir.

Divanbəyi (*üzün kənara tutub*). Bu fəqirin görəsən dərdi nədir? (*Sonra Bayrama mütəvəccəh olub*). Söz ver ki, hərgiz qaçmasan, rüsxət verrəm.

Bayram. Allaha and olsun ki, heç vaxt qaçmanam!

Divanbəyi. Ey, yasavul Kərim, aç bunun qollarını, yanında otur ki, qaçmasın. Ey, Kamalov, mən gərək yurdumuza qayıdıb quldurları axtarmaq üçün binagüzarlıq edəm və lazımdır ki, nemsə Fok özü də hazır olsun!

Dilmanc. Bəli, ağa, gedək!

Çıxıb gedirlər, sonra Bayram Kərimə

Bayram. Divanbəyi əcəb adam imiş. Amma bilmir ki, mən səninlə köhnə dostam.

Kərim. Yəni bunu deməkdən qərəzin nədir? İstirsən ki, mən səni boşlayam qaçasan?

Bayram. Xeyr, mən divanbəyiyə söz vermişəm, heç yerə qaçmanam. Ayrı mətləbim var.

Kərim. Mətləbin nədir?

Bayram. Təvəqqə edirəm ki, tez bir Zalxanın yanına özünü salıb mənim əhvalatımı deyəsən.

Kərim. Namaz arvadı Zalxanın yanına?

Bayram. Bəli.

Kərim. Əhvalatı ona söyləyim?

Bayram. Bəli.

Kərim. Dəxi başqa söz?

Bayram. Başqa bir söz yoxdur.

Kərim. Yaxşı gedirəm (*Üzün kənara tutub*). Qəribə adamdır. Qaçsa qaçar ey! (*Gedir*).

Bayram (*yalqız*). Ay Allah, Zalxa anlayacaqdırımı? Mətləbi başa düşəcəkdirmi? Bir də Pərzadın üzünü görəcəyəmmi? Zalxa hiyləgər arvaddır. Ona bel bağlamaq olarmı? Ox, Allah, kərəminə şükür! Pərzad gəlir.

Bu halda Pərzad içəri girir. Zalxa uzaqdan pusur.

Bayram. Ax, mənim maralım, mənim ceyranım! Bu sənənmə gəlibsən! Qoy bir səni bağrıma basım! A başına dönüm, qoy bir doyunca səni görüm. İndi ki, səni gördüm, tamam dərd-qəmim yadımdan çıxdı. A qadan alım, niyə ağlayırsan? A gözümün işığı, mənim sarıdan yoxsa qorxursan? Qorxma, haqq aşkar olar, mən qurtarram.

Pərzad. Sən qurtaranadək iş işdən keçər. Niyə sən tutulubsan? Niyə sənə təqsirsiz bu müsibət üz veribdir?

Bayram. Mənim başqa təqsirim yoxdur. Özgiyə quyu qazan özü düşər. Mən özgiyə quyu qazdım, özüm düşdüm. İndi sən istirsənmi ki, mən özümü bədnam edib, çuğulçuluq adını üstümə götürüm? Tarver-dini nişan verim?

Pərzad. Nişan ver, mən ondan cana doymuşam!

Bayram. Heç dərd eləmə! Allah qoysa ölməsəm, tezliklə səni bəxtəvər elərəm.

Pərzad. Ax, Bayram, mənim dəxi bəxtəvər olmağım getdi. Qara gün çox yaxınlaşıbdır.

Bayram. Bu nə deməkdir? Pərzad, nə söyləyirsən? Niyə ağlayırsan? De görüm, sən tarı, necə qara gün yaxınlaşıbdır?

Pərzad. İş-ışdən keçibdir. Toy tədarükü hazır olubdur. Əmimin buyruğunu mənə bildiriblər. Bir gündən sonra mənim toyum başlanacaq.

Bayram (*çığurb*). Səni Tarverdiyə veririlər? Allah, divan elə! Pərvədigara, bu necə işdir?! Bu zalım məni hər tərəfdən bədbəxt edəcək. Vallah, ya onu öldürmə, ya özüm ölümə gedərəm!

Pərzad. Mən də, şübhəsiz, öləcəyəm; mən heç vaxt Tarverdiyə arvad olmanam.

Bu halda Pərzadın qayımanası və başqa tərəkəmələr daxil olurlar.

Sona (*Pərzadın qayımanası*). A qız, ay utanmaz, sənin burada nə işin var? Sən bu yad yerə, yad adam yanına niyə gəlibsən?! Çıx çölə, cönnəmərg olmuş! Çölə çıx!

Bu halda Kərim yetişib

Kərim. Ay arvad, kəs səsin, heç vaxt qoymanam ki, sən o qızı burdan çıxardasan. O, Tarverdinə sevmir, güclə onu heç vaxt ona verə bilməzsəniz. Qız Bayramındır!

Məşədi Qurban. Sənlik nə var ki, bu işə qoşulursan? Sən nəçisən? O mənim qardaşım qızıdır, ixtiyarı məndədir, hər kəsə istərərəm verərəm. Artıq-artıq söyləmə!

Kərim. Heç vaxt sənin həddin yoxdur ki, o qıza böyüklük edəsən!

Məşədi Qurban. Mən sənə bildirərəm ki, böyüklük edə bilərəm, ya yox! A qız, gəl çıx çölə!

Kərim. Görüm necə bildirirsən! A qız, tərənəm, yerində dur! Görüm səni divanbəyinin yasavulunun əlindən kim alıb aparacaq!

Məşədi Qurban. Divanbəyi ilə bizi qorxutma! Bağırsaqlarımı ayağıma dolaşdırram.

Xançalı siyirir, irəli yeriyir. Kərim də xançal çəkir, bir-birinin üstünə hücum edirlər. Qalmaqal düşür, tərəkəmələr aralığa düşüb ayırırlar. Bu halda Tarverdi baş sarınmış yetişir.

Tarverdi. Mənim adaxlımı kimin həddi var burda saxlasın? Hamını vallah burda qırram, tikə-tikə doğraram!

Xalq onun qabağın əyliyir.

Tarverdi. Qoyun məni, vallah, hamını tikə-tikə doğrayacağam!  
К о х а. A Tarverdi, nə danışsən? Divanbəyinin yasavulun istirsən doğrayasan?

Tarverdi. Divanbəyinin yasavulu nə böyük adamdır! Mən divanbəyidən də, qubernatordan da, naçalnikdən də qorxmuram! Of, yaranın yeri nə pis ağrıyır, deyəsən kəsirlər.

Məşədi Qurban. Ay arvadlar, dəxi qalmaqal eləməyin, çıxın çölə!

Bayram (yavaş Pərzada). Pərzad, hələ sən də get, görək necə edirik. Divanbəyi gələndə ərz edəcəyəm.

Bu halda divanbəyi yetişir.

Divanbəyi (qaim sövt ilə). Qılınları qınından çıxardın, heç kəsi qoymuyun yerindən tərپənməyə!

Sükut olunur.

Divanbəyi. Cənab Fok, yaxın gəl! Bax görək, o meşədə sənə rast gələn adamı buların içində tanıya bilərsənmi?

Fok. Baş üstə, cənab divanbəyi, mən baxım görüm.

Başlayır adamların bir-bir üzünə baxmağa. Tarverdi dalısını ona çevirir. Fok onun qolundan yapışır.

Tarverdi. A kişi, məni niyə tutursan?

Fok. Üzünü bəri çevir, çənəni niyə bağlayıbsan?

Tarverdi. Dişim ağrıyır.

Fok (onun üzünə baxıb). Ağa divanbəyi, bu haman adamdır!

Tarverdi. Ağa, yalan deyir! Mən iki aydır azarlıyam, üç ildir naçağam!

Divanbəyi. Bu saatda məlum olar (onun başından dəsmalı dər-tib yerə salır). Üzündəki yara yerləri nədir?

Tarverdi. Ağa, mənim dişim ağrıyır, həcəmət qoydurmuşam.

Divanbəyi. Xeyr, əzizim, bu, ayının dırnaqlarının yeridir. Kazaklar, bağlayın bunun qollarını!

Tarverdi (onun ayağına döşənib). Ağa, vallah, mən bundan əvvəl heç quldurluğa getməmişdim, dəxi bundan sonra hərgiz getmənam.

Kazaklar Tarverdinin qolunu bağlamaq istirlər.

Məşədi Qurban. Ay aman, qoymuyun! Mənim gözümlün ağı-qarası bir oğlum var!

Tərəkəmələr, arvadlar yeriyirlər Tarverdinin kazakların əlindən almağa.

Divanbəyi (*tez tapançasın yuxarı qalxızib*). Hər kəs ayaq irəli qoysa, qarnın tüstü ilə dolduracağam.

Hamı tərəkəmələr, arvadlar geri çəkilirlər.

Divanbəyi (*kazaklara*). Bağlayın bunu qolların!

Kazaklar Tarverdinin qollarını bağlayırlar.

Divanbəyi. Bayram, sən azadsan!

Bayram. Ağa, təqsirli mənəm, bir ərzimə qulaq asın!

Divanbəyi. Necə təqsirlisən? Nə danışsın?

Bayram. Ağa, Tarverdinin mən öyrədir quldurluğa göndərdim.

Divanbəyi. Niyə?

Bayram. Ondan ötrü ki, mənə sevgilimi istirdi əlimdən alsın.

Divanbəyi. Yoxsa sənə sevgilin budur? (*Pərzadə işarə edib*)

Bayram. Bəli, budur, başına dönüm!

Tarverdi. Ağa, başına dönüm, mənə yoldan çıxartdılar. Mən bir fəqir, dinc adamam. Mənə dedilər ki, qorxaqsan; mən də qorxumdan ki, mənə ürəksiz deməsinlər, quldurluğa getdim.

Divanbəyi. Axmaq, sənə qorxaq deyəndə nə olacaq idi ki, özünü xataya saldın?

Tarverdi. A başına dönüm, onda mənə qız gəlmirdi. Bu qız ki, görürsən, mənə əmim qızı və mənə deyiklidir. Mənə dedilər ki, əgər bir qoçaqlıq eləməsən, ad çıxarmasan, heç vaxt bu qız sənə arvad olmayacaq. Mən də yerdən oldum, quldurluğa getdim, qəzadan köpək oğlunun ayısına rast gəldim.

Divanbəyi. Bayram, sən çox pis iş eləyibsən! Amma çünki mərdliklə təqsirini iqrar elədin, mən sənə günahından keçirəm. Amma bundan sonra belə iş eləmə! Kamalov, qızdan soruş ki, bu oğlanların hansına getmək istirsən?

Dilmanc qızdan soruşur.



Pərzad (*dilmanca*). Divanbəyiyə ərz elə ki, mən heç vaxt Tarverdiyə getməyəm. Əgər məni ona verməli olsalar, şəksiz özümü öldürürəm!

Divanbəyi (*divanbəyə*). Qız Tarverdinini sevmir.

Divanbəyi. Bəs məlumdur ki, Bayrama getmək istir. Məşədi Qurban, əl çək bu qızdan, qoy getsin Bayrama! Görükür ki, qoçaq oğlandır. Mən də onu özümə yasavul edəyəm, sizin də vecinizə gələr.

Məşədi Qurban. A başına dönüm, istəmədim, əl çəkdim, təkə mənim oğlum xatadan qurtar.

Divanbəyi. Cənab Fok, razısanmı bu işi sülh ilə qurtarasan?

Fok. Necə sülh ilə, ağa?

Divanbəyi. Yəni pul alıb bu adamdan əl çəkəsən.

Fok. Pul alıb əl çəkəm? Baş üstə, ağa divanbəyi, pul almağa razıyam. Çox razıyam!

Divanbəyi (*Məşədi Qurbana*). Məşədi, sənin oğlun təqsirlidir. Mən eləyə bilməyəm ki, bu işi örtəm, basıram. Amma bu nemsəni sən razı edəndən sonra mən bir bəhanə gətirib, ümənəyi-dövlətdən təvəqqə edəcəyəm ki, Tarverdinini bağışlasınlar. Bişək bağışlanar!

Tarverdi. Ağa, nə bəhanə göstərəcəksiniz?

Divanbəyi. Yazacağam ki, axmaqlığın ucundan bu iş səndən baş veribdir.

Tarverdi (*baş əyib*). Bəli, ağa, elədir, başına dönüm!

Divanbəyi. Ey camaat, sizdən ötrü indi ibrət olsun! Dəxi vaxtdır inanasınız ki, siz vəhşi tayfa deyilsiniz! Sizə eybdır yaman işlərə qoşulmaq.

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**

# SƏRGÜZƏŞTİ-VƏZİRİ-XANİ-LƏNKƏRAN

*Yəni təmsili-güzarişi-əcib ki, keyfiyyəti dörd  
Məclisdə bəyan olub itmamə yetir.*

## ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Lənkəran vilayətinin xanı.	Ağa Bəşir – vəzirin naziri.
Mirzə Həbib – onun vəziri.	Heydər – vəzirin fərraşı.
Zibə xanım – vəzirin əvvəlinci hərəmi.	Kərim – vəzirin mehtəri.
Şölə xanım – vəzirin istəklilikçi ikimci hərəmi.	Xacə Məsud Qara – vəzirin xacəsi.
Nisə xanım – Şölə xanımın bacısı ki, qızıdır, vəzirin evində olur.	Səlim bəy – xanın eşik ağası.
Pəri xanım – Şölə xanımın anası ki, o da vəzirin evində olur.	Qədir bəy Səlim bəy – onun naibi.
Teymur ağa – xanın qardaşı oğlu ki, Nisə xanıma aşiqdir.	Səməd bəy – xanın fərraşbaşçısı.
Hacı Salah – tacir.	Əziz ağa – xanın pişxidmətbaşçısı.
	Vəzirin bir neçə başqa fərraşları və bir neçə bəylər.
	Xanın bir neçə başqa fərraşları.
	Bir neçə ərizəçilər xan imarətində.

## ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Əvvəlinci məclis əlli il bundan əqdəm.<sup>1</sup> dəryayi-Xəzərin kənarında, Lənkəran şəhərində, vəzir Mirzə Həbibin evində vaqə olur. Vəzir oturubdur ikimci arvadının otağında, qabağında əl-əl üstə, Hacı Salah durubdur.

Vəzir. Hacı Salah, eşitdim ki, Rəştə<sup>2</sup> gedirsən doğrudurmu?

Hacı Salah. Bəli, ağa!

Vəzir. Hacı Salah, sənə bir qulluq buyuracağam, gərəkdir bitirə-sən. Onun üçün səni çağırtdım.

Hacı Salah. Buyur, ağa, can-baş ilə bitirməyə hazırım!

Vəzir. Hacı Salah, gərəkdir Rəştə bir nimtənə tikdirəsən. Yeri əbi zərbəftdən ki, misl və bərabəri bu vaxtdək Lənkəranda görünməmiş ola; xülasə –



qulluq buyurubdur. Sonra qulaq dinliyi bizə haram olar. Əzizim, mət-ləb budur ki, Novruz bayramına iki ay qalıbdır. Mən istəyirəm ki, bay-ramda bir qəribə nimtənə Şölə xanıma bağışlayım. Əgər onu burda tikdirsəm, Ziba xanım da bir eləsini istəyəcək. Ona da tikdirsəm, izafə xərcdir, çünki ona yaraşmaz. Tikdirməsəm, baş ağrısından, qalmaqal-dan xilas olmayacağam!

Hacı Salah. Ağa, bağışlayanda da genə Ziba xanım bir eləsini istəməmzi?

Vəzir. Allahu əkbər, xata-balaya düşdük! Olan, sənlik nə var? Sənə hər nə buyururam, elə eylə!

Hacı Salah. Baş üstə, ağa!

Vəzir. Bağışlayanda mən deyəcəyəm ki, bacım, Hidayət xanın arvadı bu nimtənəni Şölə xanıma sovqat göndərirdir; onda Ziba xanım məni müqəssir görməz. Bu sözləri burda bir kimsəyə söyləsən, vay sənənin halına!

Hacı Salah. Xeyr, ağa, mənim nə həddim var ki, sənənin sirrini xalqa yayam?

Vəzir. Di get, mürəxxəssən!

Hacı Salah baş vurub otaqdan çıxır, sonra tez Ziba xanım otağın o birisi qapısını bərk ikiəlli açıb çıxıra-çıxıra içəri girir, vəzir qorxub, səksənib geri baxır.

Ziba xanım. İstəkli arvadına yaxası qızıl düyməli nimtənə bu-yurursan; barakallah sənənin kişiliyinə!.. Deyəcəksən də ki, bacın onu Şölə xanıma sovqat göndərüb, barakallah! Bacını mənə tanıdırsan? Sənənin bacın xəsislikdən pəniri şüşəyə qoyuğ çöldən əppək batırır, elə oldu ki, əlli-altmış tümənlik nimtənə sənənin arvadına sovqat göndərdi?

Vəzir. Arvad, nə danışırsan? Necə nimtənə? Necə sovqat? Dəli olubsan?

Ziba xanım. Mənə fəndü fel gəlmə! Əvvəldən axıradək Hacı Salah ilə danışğımı eşitmişəm. Hacı Salahı çağıranda sümüyüm duy-muşdu; xəlvət gəlib o biri qapının dalısından pusurdum. Allah müba-rək eyləsin, arvadına yaxası qızıl düyməli nimtənə... Teymur ağanın gözü aydın olsun ki, sevgilisinə təzə nimtənə buyrulur ki, geysin, onun qabağında süzsün.

Vəzir. Arvad, nə yava-yava danışırsan? Məgər heç utanmırsan ki, mənim üzümə qarşı arvadıma böhtan deyirsən? Mənim namusumu batırırsan?

Ziba xanım. Sənin namusunu mən batırsaydım, mən də bir oğlan sevərdim. Sənin namusunu arvadın Şölə xanım batırır ki, gecə-gündüz Teymur ağa ilə qol-boyundur. Qaravaşım neçə kərə gözilə görübdür.

Vəzir (*rəngi təğvir tapmış*). Mən hərgiz sənə və sənın qaravaşına inanmanam!

Ziba xanım. Bu sözü yalnız biz demirik. Tamam Lənkəran bu işi bilir. Sənin gözün örtülüb, uyubsan bu çənginin məkrinə, felinə, təmiz adını-sanını itiribсэн.

Vəzir. Şölə xanım nə tanıyır Teymur ağanı? Harda görübdür onu?

Ziba xanım. Sən özün tanıdıbsan, özün göstəribсэн!

Vəzir (*qaim sövt ilə*). Mən tanıtmışam? Mən göstərmişəm?

Ziba xanım. Bəli, sən tanıdıbsan, sən göstəribсэн! Sən deyilmidin ki, oruc bayramında gəlib arvadına dedin ki, xan qala qırağında bəy uşaqlarını bir-birilə güləşdirir; sən və bacın Nisə xanım xacə və qaravaşınızla gəlin qala divarının dalısında, mərdrovda fərş saldırıb oturun, tamaşa edin!? Olar da yola düşüb getdilər. Orda Teymur ağa, iyirmi beş yaşında cavan, gözəl oğlan, tamam bəy uşaqlarını basıb. Şölə xanım bir könüldən min könülə ona aşiq və giriftar olub. Axır kim bilsin nə hiylə edib onu ələ salıbdır ki, bir gün görməsə, aramı yoxdur. Sənə demədimmi, kişi, bu əlli yaşında yengi yetişmiş qız almaq sənə yaraşmaz? Sözümə qulaq asmadın, indi çək, əzabındır!

Vəzir. Yaxşı, çıx get, dəxi bəsdır, işim var, kağız yazacağam.

Ziba xanım çıxıb gedir.

Vəzir (*yalqız*). Əqlim kəsmir ki, Şölə xanım bu işin sahibi ola, amma çox ehtimalı var ki, Teymur ağanın gücü ona xoş gəlib, cahıl qız uşağıdır, saymazyana tərifiını onun-bunun yanında dilinə gətiribdir. Bu arvad xayınlıqla bunu sövgülülüyə həml edib, biçarəyə quyu qazır. Bəhər-hal, gərəkdir ki, Şölə xanıma inandırmaq ki, Teymur ağa çəndan güclü deyil, o basdığı uşaqlar tamam colma-çocuq idilər, bəlkə bu tədbir ilə dəxi Teymur ağanın vəsfi onun dilinə gəlməyə. Bəs durum gedim xanın yanına, sonra qayıdıb gəlləm otağına, görüm necə eylərəm. (*Ayağa durur, istir getsin, Ziba xanım girir içəri*).

Ziba xanım. Bu gün nahara, şama nə buyurursan, hazır etdirim?

Vəzir. Zəhrimar, zəqqum! Sən mənə belə xörək yediribсэн ki, bir ay da yeməsəm acımanam. (*İstir gedə, otağın ortasında bir xəlbir*

*düşmüş imiş, gözü qapıda, fikirli getdiyi yerdə ayağını xəlbirin sağa-nağının bir başına basır, o başı qalxıb taraq dəyir onun dizinə. Uf edib dizin tutur, əylənir, qaşqabağı tökülmüş, üzün arvadına tutub çıxıra-cığıra).* Bu xəlbir burda nə qayırır?

Zibaxanım (*təccüblə*). Mənim heç xəbərim yoxdur!

Vəzir. Fərraş!

Heydər fərraş dəhlizdən otağa daxil olub, əl-əli üstə baş əyir. Zibaxanım üzün örtüb, çəkilir otağın bir tərəfinə.

Vəzir (*acıqlı*). Heydər, bu xəlbir otağın içində nə qayırır?

Fərraş. Ağa, sübhdən mən otağı süpürürdüm. Mehtər Kərim əlində xəlbir bura gəldi, bir az danışdı, sonra getdi, məlum olur xəlbiri burda qoyub gedibdir.

Vəzir. Bu saatda mehtəri buraya çağır.

Fərraş gedir.

Vəzir. Mehtərin mənim otağında nə işi var? Xəlbiri mənim otağında nə qayırır? Bu gün hər tərəfdən mənə inciklik üz verir. Hər vaxt ki, mən bu xarab olmuş otağa gəlləm, heç bir xətadan xali olmanam.

Zibaxanım. Əlbəttə, ondan ötrü ki, bu otaqda Şölə xanım yoxdur! Çünki belədir, dəxi bura niyə gəlirsən? Həmişə get Şölə xanımın otağına.

Fərraş və mehtər daxil olurlar.

Vəzir (*acıqlı*). A gədə, Kərim, sən mənim otağında nə işin var? Sənin yerin töylədir. Sən nə cürət edib mənim otağıma ayaq basırsan?

Mehtər. Ağa, mən bir dəqiqə gəlmişdim Heydərdən soruşsam ki, cənabınız bu gün atlanacaqsınız mı? Soruşdum və tez çıxdım, getdim.

Vəzir. Bəs bu xəlbiri bura niyə salıb gedirsən?

Mehtər. Xəlbir əlimdə idi, atlara arpa xəlbirləyib verəcəkdim. Yadımdan çıxıb burda qalıbdır.

Vəzir. Sonra niyə gəlib aparmadın?

Mehtər. Burda qaldığı ağılıma gəlmirdi, elə indiyədək xəlbiri axtarırdım.

Vəzir (*fərraşla*). Səndə ağıl harda idi, haramzada! Heydər, bu saatda nazir Ağa Bəşiri bura çağır və çubuq və fələqqə də özünlə gətir, bir üç nəfər dışqarı fərraşlara da de, bura gəlsinlər.

Fərtaş gedir.

Məhtər (*başlayır titrəməyə və ağlamağa*). Ağ, xanın başına çevir məni!

Vəzir (*qeyzlə*). Kəs səsini, it oğlu it!

Məhtər (*başlayır ökküldəməyə*). Ağ, qurbanın olum, qələt eləmişəm, atan goruna bağışla məni! Atam ilə, babam ilə qələt eləmişəm, dəxi heç vaxt buraya ayaq basmanam!

Vəzir. Səsin kəs, eşşək toxumu, eşşək!

Bu halda nazir Ağ Bəşir, Heydər fərtaş qoltuğunda bir dəstə çubuq, əlində fələqqə və başqa üç nəfər fərtaş daxil olurlar, baş əyirlər.

Vəzir (*fərtaşlara*). Yıxın naziri, ayağın salın fələqqəyə!

Fərtaşlar naziri yıxırlar, ayağın fələqqəyə salırlar, ikisi fələqqəni tutur, ikisi çubuq götürür.

Vəzir. Vurun!

Fərtaşlar vururlar.

Nazir. Ağ, başına dönüm, mənim təqsirim nədir?

Vəzir (*qeyz ilə əlin xəlbirə sarı uzadır*). Bu xəlbir mənim otağında nə qayırır?

Nazir. Necə xəlbir, ağa?

Vəzir. Çubuq dəyəndə bilərsən necə xəlbir!

Fərtaşlar vururlar.

Nazir. Ay haray, ay dad! A başına dönüm, axır mənim təqsirim nədir? A qurbanın olum, bir təqsirimi buyur, sonra öldürürsən öldür!

Vəzir (*fərtaşlara*). Dayanın! Ağ Bəşir, sənin təqsirin budur ki, bu qapıda qulluq edənlərin vəzifəsini olara tanıtmayıbsan! Bu qapıda qulluq edənlər hamı sənin ixtiyarındadır. Gərək sən hər kəsin yerini, işini ona bildirəsən. Məhtər gərək tövlədən başqa özgə yerə ayaq basmasın; xəlbir gərək heç vaxt mənim otağıma düşməsin. Bu gün məhtər Kərim əlində xəlbir mənim otağıma girib, xəlbiri burda qoyub gedibdir. Qəflətən onun sağanağının bir tərəfini basdıqda, o biri tərəfi qalxıb dizimə belə toxunubdur ki, indi ağrıdan qıçımı qaldıra bilmirəm. Mən bir böyük vilayətə vəzarət edib dolandırırım; sən gövdən bir mənim evimi, mənim nökrələrimi dolandıra bilmirsən!

Nazir. Ağa, sənin başını və aqlını Allah böyük yaradıbdır; mən necə sənə tay ola bilərəm?

Vəzir (*fərraşlara*). Vurun!

Nazir. Ağa, başına dönüm, bu səfər məni bağışla, dəxi bundan sonra heç vaxt belə iş olmaz.

Vəzir (*fərraşlara*). Qoyun əldən! Ağa Bəşir, bu səfər səni bağışladım, əgər bundan sonra bir də mənim otağında xəlbir görünsə, özünü ölmüş bil!

Nazir (*durub ayağa*). Bəli, ağa, xatircəm ol.

Vəzir. Di get!

Məhtər (*yavaşı*). Allah, sənə şükür!

Hamıdan irəli xəlbiri qaldırıb özün qapıya salır, dalınca da o birilər, sonra da vəzir çıxır.

*Pərdə salınır*

## İKİMCİ MƏCLİS

İkimci məclis Şölə xanımın otağında vaqə olur. Teymur ağa və Nisə xanım qabaq-qabağa ayaq üstə danışirlar.

Teymur ağa. De görüm, bu işin çarəsi nədir? Bu nə xəyaldır ki, vəzir düşübdür? Məgər mən ölmüşəm ki, səni vəzir özgəsinə verə bilə? Axır bu qərabətdən onun mənzuru nədir?

Nisə xanım. Mənzuru nədir? Məgər özün bilmirsən? Əlbəttə, mənzuru ixtiyar axtarmaq və izzətdə olmaqdır!

Teymur ağa. Məgər xan ona verdiyi ixtiyar və izzət bəs deyil?

Nisə xanım. Bəs olsa da, amma bietibardır: istir ki, qərabət səbəbi ilə bu ixtiyar və izzət payidar olsun.

Teymur ağa. Qəribə axmaqdır. Məgər xan öz yaxın əqrəbalarına etdiyi işləri gözü ilə görmür? Bəhər surət işə çarə tapmaq gərəkdir. Sən əbəs yerə bu vaxtadək məni qoymadın ki, onu xəbərdar edim; indi mən istirəm ki, sabah onun yanına adam göndərib məlum edəm ki, bu niyyətdən düşsün, yoxsa xeyir götürməz.

Nisə xanım. Amandır, Teymur ağa! Bu fikirdən düş ki, bu işi hərgiz vəzirə bildirmək olmaz; ondən ötrü ki, o həmişə deyir: xan səni



öldürməyə bəhanə axtarır və mən bilirəm ki, bu xüsusda vəzirlə mükərrər məşvərət edibdir; əgər vəzir bizim məhəbbətimizi anlasa, öz xeyri və səlahi üçün haman saat gedib xana bildirəcəkdir ki, sən, guya onun namizədinə göz dikirsən, xüsusən ki, vəzir səndən çox incikdir!

Teymur ağa. Xan mənim atamdan qalan ölkəni və xanlığı zəbt etdiyini yetişməz, indi məni öldürmək fikrinə də düşür? Onun xam xəyalıdır!

Nisə xanım. Əlbəttə, çünki ehtiyat edir ki, sən atan məmləkəti ondan iddia edəsən, səni özünə müxill görür. Mən eşitmişəm ki, ancaq el üzünə sənə hörmət edir; əgər fürsət tapsa, bir gün səni sağ qoymayacaqdır.

Teymur ağa. Heç vaxtda onun kimi xanlar məni öldürə bilməz! Bəylər və xalqın çoxusu mənim atamın yaxşılıqları səbəbinə mənə ixlaskeşdir. Mən o quşlardan deyiləm ki, ətim yeyilə. Xub, mən vəzirə nə eyləmişəm ki, məndən incik olubdur?

Nisə xanım. Sən köhnə vəzirin oğlu Mirzə Səlimi gətirib özünə mirzə eləmişən. Vəzir belə bilir ki, əgər sənin əlinə bir ixtiyar düşsə, Mirzə Səlim bişək qabağa çıxacaq, atasın yerin tutacaq, indi bu fikirdədir ki, xana desin, onu bu vilayətdən qovdursun.

Teymur ağa. Onun ağzı deyil, mənim mirzəmi qovdura! Mənim atamın mərhəmətləri ona haram olsun ki, mənim haqqımda bir tövr bədniyyət olubdur! İnşallah taala onun tədbirlərinin hamısını pozub öz mətləbimə çataram. Amma doğru deyirsən; hələ gərək vəzir bizim məhəbbətimizi anlamaya. Şölə xanım hardadır? Mənim ona bir para dəyəsi sözüm var.

Nisə xanım. Anamın otağındadır.

Teymur ağa. Olmazmı gedib onu buraya çağırısan?

Nisə xanım. Anam evdə yoxdur, ikimiz də gedək ora.

Teymur ağa. Yaxşı.

Hər ikisi çıxıb gedirlər, sonra Ziba xanım otağa daxil olur.

Ziba xanım. Ay ləçər, axır işi o yerə yetiribsən ki, mənim qaraşağımyı söyüb mənim üstümə göndəribsən? Vəzir səni belə qudurdubdur? *(Görür ki, otaqda heç kim yoxdur. O yana-bu yana baxıb söyləyir)*. Ax, hardadır bu dilaram çəngi? Evi yıxılsın Mirzə Həbib vəzirin ki, bizim axırımızı bu günə çıxartdı. *(İstir geri dönsün, kişi sədəsi eşidir, səksənir, əylənir)*. Vay, yad kişinin səsi gəlir! Vay, indicə qapı-

dan girəcəkdir, qapıdan çıxma bilmənəm, necə edim? (*O yana-bu yana vurxunub girir pərdə dalısında gizlənir, sonra Teymur ağa ilə Şölə xanım içəri girir*).

Teymur ağa. Anan nə tez hamamdan qayıtdı, qoymadı ki, otaqda danışaq, burda münasib deyil idi, çünki mənim danışası sözüüm çoxdur, olur ki, vəzir bura gəlsin.

Şölə xanım. Xatircəm ol, bu gün vəzir bura gələ bilməz.

Teymur ağa. Necə gələ bilməz?

Şölə xanım. Ondan ötrü ki, bu gün növbəti Ziba xanımın otağındadır. Onun qalmaqalının qorxusundan hərgiz cürət edib bura ayaq basa bilməz.

Teymur ağa. Bu hesabi sözdür, amma yalnız bu ehtimal ilə xatircəm olmaq olamaz; genə gərək ehtiyatı əldən qoymamaq, bəlkə bir ittifaq ilə bura gəlmək istədi.

Şölə xanım. Fikir eləmə, Nisə xanıma tapşırımsam ki, dəhlizdən dışqarı bir yerdə oturub gözütləsin; Əgər vəzir görünə, tez bizi xəbərdar etsin. Yoxsa qorxursan?

Teymur ağa. Mən qorxan adam deyiləm, bir para səbəblərə görə mən istəmirəm ki, vəzir məni burda görə, gedib xana xəbər verə. Bir neçə fikrim var; gərəkdir əvvəl onları itməmə yetirəm.

Şölə xanım. Əlbəttə, gərəkdir vəzir bu işləri bilməyə, yoxsa xana bildirər, iş bilkülliyə pozular.

Bu halda Nisə xanım başın içəri uzadıb.

Nisə xanım. Ay Aman, vəzir gəlir!

Şölə xanım iztirab halətində qapıdan dışqarı baxır.

Şölə xanım. Ay aman, vəzir düzbədüz qapıya sarı gəlir. Teymur ağa, sən qapıdan çıxma bilməzsən!

Teymur ağa. Bəs mən necə gərək edim! Olur ki, mənim burda olmağımı bir adam ona xəbər veribdir. Vallah, hər kəs mənim bura gəlməyimi açmış ola, bu xəncəri dəstəsinədək ürəyindən çıxacağam (*Əlini xəncərinə uzadır*).

Şölə xanım. A kişi, söyləmək vaxtı deyil, hələ gir bu pərdənin dalısına, görüm bir tövr ilə vəziri geri qaytara billəmmi?

Teymur ağa girir pərdənin dalısına, sonra vəzir əlində ağac axsaya-axsaya otağa daxil olur.

V ə z i r . Şö l ə x a n ı m , n ə i ş d ə s ə n , k e f i n y a x ş ı d ı r m ı ?

Ş ö l ə x a n ı m . A l l a h a ş ü k ü r , s ə n i n d ö v l ə t i n d ə n k e f i m h ə m i ş ə y a x ş ı d ı r , s ə n i n k e f i n y a x ş ı o l s u n . N i y ə q a ş ı m ı ə y i b s ə n , n ə ə c ə b a x s ı y ı r s a n ?

V ə z i r . A k i ş i , b u g ü n b a ş ı m a b i r q ə z i y y ə g ə l i b d i r k i , h e ç f i k r i m d ə n k e ç m ə z d i . O v q a t ı m l a p t ə l x o l u b d u r . X a c ə M ə s u d , g e t m ə n ə b i r q ə h v ə b i ş i r g ə t i r .

Xacə Məsud baş vurub gedir.

Ş ö l ə x a n ı m . D e g ö r ü m , b a ş ı m a n ə q ə z i y y ə g ə l i b d i r ? A m m a o l u r k i , s ö y l ə m ə y i u z u n ç ə k ə , n ə l a z ı m z ə h m ə t v e r m ə k !

V ə z i r . X e y r , u z u n ç ə k m ə z . İ ş b u d u r k i , m ə n b i r n e ç ə b ə y l ə r i l ə x a n ı n h ü z u r u n d a o t u r m u ş d u q . T e y m u r a ğ a n ı n g ü c l ü l ü y ü n d ə n s ö z d ü ş d ü . H a m ı b ə y l ə r d e d i k i , t a m a m L ə n k ə r a n d a T e y m u r a ğ a d a n g ü c l ü b i r k i m s ə n ə t a p ı l m a z ; x a n d a t ə s d i q e l ə d i . M ə n i n k a r e t d i m k i , T e y m u r a ğ a d a h e ç g ü c y o x d u r ; ə g ə r ç i o r u c b a y r a m ı n d a b i r n e ç ə u ş a q b a s d ı ; a m m a o l a r t a m a m ç o l m a - ç o c u q i d i l ə r . T e y m u r a ğ a d a h ü z u r d a d u r m u ş d u . X a n m ə n i m s ö z ü m ü q ə b u l e t m ə y i b d e d i : “ S ə n n ə d ə l i l l e b u n u i s b a t e d i r s ə n ? ” . M ə n c a v a b v e r d i m k i , ə g ə r m ə n ə y a r a ş a y d ı , b u ə l l i y a ş ı m d a T e y m u r a ğ a i l ə g ü l ə ş i b o n u n a r x a s ı n y e r ə q o y a r d ı m . X a n k i , h ə m i ş ə b e l ə i ş l ə r ə h ə v ə s i v a r , h ö k m ə n b u y u r d u , g ə r ə k T e y m u r a ğ a i l ə g ü l ə ş ə s ə n . Ç a r ə m k ə s i l i b , a y a ğ a d u r u b t u t u ş d u q , q e y r ə t m ə n ə ə l v e r i b , b i r d ə q i q ə ç ə k m ə y i b T e y m u r a ğ a n ı ç ə k d i m p i ş l ə n g ə , d ə x i b i l m i r ə m n e c ə y e r ə v u r m u ş a m k i , b i ç a r ə u ş a q b i h i s s y e r d ə n ə q ş b a ğ l a d ı , a n c a q y a r ı m s a a t d a n s o n r a ö z ü n ə g ə l d i ; z o r d a n m ə n i m d ə o n b a m b ə r k a ğ r ı y ı b , i n d i a x s a y ı r a m .

Ş ö l ə x a n ı m ( t ə b ə s s ü m i l ə ) . A k i ş i , b u n ə i ş d i r s ə n e d i b s ə n ? B ə l k ə k i ş i n i n o ğ l u ö l ə y d i , a n a s ı n ı n g ü n ü q a r a o l a y d ı ?

V ə z i r . B ə s ö z ü m d ə ç o x p e ş m a n o l d u m , a m m a ç ı f a y d a , b e l ə i t t i - f a q d ü ş d ü .

Ş ö l ə x a n ı m . A k i ş i , b ə s b i ç a r ə e l ə y e r d ə q a l d ı ? S ə n ç ı x d ı n g ə l - d i n m ə n ə h ü n ə r i n i s ö y l ə m ə y e ?

V ə z i r . X e y r , f ə r r a ş l a r o n u d a l a g ö t ü r ü b a p a r d ı l a r a n a s ı n ı n y a n ı n a .

Bu halda Teymur ağa pərdənin dalısında gülməyin saxzlaya bilməyib pıqqıldayır. Vəzir tez yeriyib pərdəni qaldırır. Teymur ağanı və Ziba xanımı pərdənin dalısında görüb mat qalır və habelə Şölə xanı.

V ə z i r . S ü b h a n a l l a h , b u n ə i ş d i r ? ( S o n r a ü z ü n T e y m u r a ğ a y a t u t u b a c ı q l ı , q a i m s ö v t i l ə ) . A ğ a , s ə n b u r d a n ə q a y ı r s a n ? ( T e y m u r a ğ a b a ş ı n

*aşağı salır*). De görüm, axır sən burda nə qayırısan? (*Teymur ağa cavab vermir, pərdədən çıxıb başı aşağı istir getsin. Vəzir onun qolundan tutub*). Qoymanam gedəsən, ağa, de görüm, sən burda nə qayırısan?

Teymur ağa (*qolun çəkir*). Əldən qoy!

Vəzir (*ona bərk-bərk suvanıb*). Qoymanam gedəsən, mənə cavab ver!

Teymur ağa tənçə gəlib, bir əlilə yapışır onun boynunun ardından, bir əlilə paçasından qaldırıb tullayır. Vəzir otağın ortasında palaz kimi sərilir. Teymur ağa tez qapıdan çıxıb gedir.

Vəzir (*bir dəqiqədən sonra hala gəlib, üzün tuturu Ziba xanıma*). Ay ləçər, bu necə məkrdir mənim başıma gətirirsən?

Ziba xanım. Mən sənin başına məkr gətirirəm? Vay sənin halına! Vay sənin halına ki, qəflət gözünü örtübdür!

Vəzir. Kəs səsini, ay ləçər! Məni dilə basdırma, dəxi səni tanıdım; bu qədər fitnə və fel tamam sənin işin imiş, Allah qoysa sənin axırına çıxaram!

Ziba xanım. Ay biçərə, bir de görüm nə səbəbə mənim axırıma çıxacaqsan?

Vəzir. Səlitə, dəxi bundan artıq səbəb olar ki, yad adam ilə pərdə dalısına girib gizlənibsən?!

Ziba xanım. Ay biçərə, bir arvadın Şölə xanımdan soruşsana ki, yad adam onun otağında nə qayırır?

Vəzir. Ay ləçər, hələ sən bir özün mənə cavab ver ki, sən naməhrəm ilə bir pərdənin dalısında nə qayırırsan?

Ziba xanım. Yaxşı, mən deyim. Arvadın Şölə xanım mənim qaravaşıma söymüşdü, mən gəlmişdim onun ilə dalaşam ki, niyə həddindən çıxır; ittifaqən onu otaqda görmədim. İstəyirdim geri qayıdam, gördüm ki, qapı tərəfdən bir yad adam Şölə xanım ilə danışa-danışa gəlir. Girdim bu pərdənin dalısına, gizləndim; görüm olar nə qayra-caqlar ki, sonra səni xəbərdar edim. Xüsusən ki, üzüaçıq yad adama görükə bilməzdim. İttifaqən sən bura gələndə o adam da girdi pərdənin dalısına gizləndi.

Vəzir. Niyə çıxıb o saat məni xəbərdar etmədin, əgər doğru deyirsən?

Ziba xanım. Necə çıxıb xəbərdar edəydim ki, xəncəri dəstəsi-nədək ürəyimə çaxacaq idi?!

Vəzir (*bir az təəmmül edib, üzün Şölə xanıma tutub*). Şölə, doğrusunu de: bu adam sənin yanına gəlmişdi?

Şölə xanım. Sənin arvadın tutuquşu cinsidir; dil-dil ötmək, yalan danışmaq peşəsidir. O adamı mən ömrümdə görməmişəm və heç tanımanam.

Vəzir. Necə tanımazsan? Teymur ağanı sən tanımırısan?

Şölə xanım. Teymur ağa burda nə qayır? Məgər sən Teymur ağanı yıxıb anasının üstünə göndərməmişən?

Vəzir. Ay ləçər, sən mənim sözümə cavab ver, Teymur ağa sənini yanına gəlmişdi?

Şölə xanım. Temur ağa mənim yanıma gələydi, onu mənim ilə bir yerdə görərdin, Ziba xanım bilirdi ki, mən bu gün hamama getdim; belə xəyal edib ki, mənim otağım xalidir, öz sevgilisini bura çağırıb istirmiş eys-ışrətə məşğul olsun; çünki bu gün sənin növbətin onun yanında olmaq səbəbilə sevgilisini öz otağına gətirə bilməzdi. İttifaqən hamam suyu kəsilmək səbəbilə biz qəflətən geri qayıtdıq. Ona binaən qaça bilməyib, hər ikisi giriblər bu pərdənin dalısına ki, bəlkə mən çölə-bayıra çıxan zamanda fürsət tapıb qaçsınlar. Doğru söz budur, əqlini başına yığ, bu bihəyanın məkrinə uyub, mənim haqqında nahaq bədgüman olma!

Ziba xanım (*Şölə xanıma çığır-a-çığır-a*). Ay ləktə, bu necə sözdür ki, özündən qayırısan? Öz işini mənim üstümə qoyursan? Vay, vay, mən özümü öldürürəm!..

Şölə xanım. Ləktəsən də, ləçərsən də, kovulsan da! İstər özünü öldür, istər qoy, sənin məkrü felin tamam Lənkəran xalqına məlumdur. Çığırmaq ilə özünü təmizə çıxara bilməzsən! Ərin gözü var, görür ki, bu iş sənin işindir, ya mənim işindir?

Ziba xanım. Ay Aman, mən özümü öldürürəm! A kişi, bu ləçərin ağzına niyə vurmursan ki, mənə belə böhtan deyir?..

Şölə xanım. A ləktə, o mənim ağzıma niyə vurur? Əgər o kişidir, gərək səni tikə-tikə doğraya ki, yad oğlan ilə bir yerdə tutubdur.

Vəzir (*Ziba xanıma*). Əlbəttə, səni gərək tikə-tikə doğrayaq! Hələ mənə bir möhlət ver ki, özümü xanın yanına yetirib sənini ciyərguşən axırına çıxım, sonra sənini haqqında fikir çəkərəm. Sən ömrünü yalançılığa sərf edibsən!

Ziba xanım (*acıqlı*). Mən yalançıyam? Doğru danışan sənsən? Necə ki, söylədiyin nağıldan məlum oldu...

Vəzir. İtil gözümün önündən, ləçər! (*Ziba xanım otaqdan çıxır*).  
Şölə doğru de, bu işdən xəbərin varmı?

Şölə xanım. Mən hərgiz bu xüsusda təqsirli deyiləm!

Bu halda xacə Məsud əlində qəhvə fincanı daxil olub vəzirin dal tərəfindən ərz edir.

Xacə. Ağa, qəhvə buyursunuzmu?

Vəzir (*geri dönüb, əlilə qəhvə fincanına vurub xacə Məsudun üstünə dağdır*). İtil cəhənnəmə, məlun! Bu hövsələmin dar vaxtında nə qəhvə içmək yeridir! Mən bu saat xan qulluğuna gedirəm.

Xacə Məsud geri dönüb dağılan qəhvəni üstündən silə-silə.

Vəzir (*kəsrəti-pərişanlıqdan*). Buyur, tez mənim qırmızı cüb-bəmi versinlər, kəhər atımı yəhərləsinlər, eşitdinmi?

Xacə Məsud. Eşitdim, ağa, necə ki, buyursan əmələ gələr.

Ondan sonra vəzir də çölə çıxır.

Şölə xanım. Allahu əkbər, əcəb işə rast gəldim! Canım qurtuldu, Allah, sənə şükür! (*Nisə xanım içəri girir*) Nisə, qəribə iş ittifaq düşdü; vəzir Ziba xanımı Teymur ağa ilə pərdə dalısında gördü.

Nisə xanım. Nə danışırısan? Ziba xanım pərdənin dalısında nə qayırdı?

Şölə xanım. Bilmirəm, evi yıxılmışın qızı haçan gəlib ora girmişdi ki, mənim canım qurtuldu. Amma xan bişək və şübhə Teymur ağanı öldürəcək! Onu qurtarmağa bilmirəm nə çarə edək?

Nisə xanım. Qorxma, xan Teymuru öldürə bilməz! Amma gərək idi bu iş olmayaydı; indi mətləb uzanacaqdır. Anam çağırır, gedək onun otağına və xacə Məsudu da göndərək xanlığa, bir xəbər bilsin.

Hər ikisi gedirlər.

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçümcü məclis Lənkəran xanının divanxanasında, dərya kənarında vəqə olur. Xan talarin sədrində, taxt üstündə oturubdur; hüzurunda durubdur Səlim bəy eşik ağası, əlində çomaq və hər iki tərəfdən Lənkəran bəylərindən neçələri səf çəkiblər, qapının ağzında fərraşbaşı Səməd bəy və pişxidmətbaşı Əziz ağa və bir-iki cavan pişxidmət qaimdir və talarin altında ərizəçilər, yanlarında naibi-eşik ağası Qədir bəy müntəzirdirlər. Fərraşlar da talarin aşağısında, qapının dalısında oturublar.

Xan. Bu gün çox xoş havadır; divandan sonra istirəm dərya üzündə bir az seyr edəm, könlüm açıla. Əziz ağa, buyur gəmiçilərə ki, dərya kənarında lötgə hazır etsinlər!

Əziz ağa. Baş üstə.

Çölə çıxır.

Xan. Səlim bəy, denən ərizəçiləri qabağa gətirsinlər.

Eşik ağası (*talardan*). Qədir bəy, ərizəçiləri növbət ilə qabağa gətir.

Qədir bəy iki ərizəçini qabağa gətirir, ərizəçilər ikiqat olurlar.

Ərizəçilərdən birisi. Xan, başına dönüm, ərzim var!

Xan. Kişi, de görüm, ərzin nədir?

Əvvəlincisi ərizəçi. Xan, başına dönüm, bu gün atımı çaya suvarmağa aparmışdım; birdən əlimdən qurtuldu, qaçdı. Bu kişi qabaqdan gəlirdi; çağırdım, a kişi, allah xatiri üçün bu atı qaytar. Əyilib yerdən daş götürüb ata sarı tulladı, daş atın sağ gözüne dəyib töküldü. İndi at məsrəfdən çıxıbdır; diyəsini istirəm, vermir; mənim ilə cəngü cədəl edir.

Xan (*ikinci ərizəçiyə*). A kişi, belədir?

İkinci ərizəçi. Başına dönüm, belədir, amma mən qəsdən daş atmamışam.

Xan. Pərpuc danışma; qəsd olmasa necə daşı götürüb atmaq olar. Sənin də atın varmı?

İkinci ərizəçi. Vardır başına dönüm.

Xan (*əvvəlinci ərizəçiyə*). A kişi, sən də get, vur bunun atın bir gözün çıxart! “Əssinə bissinin, vəl eynə bil-eyni, vəl-cürufə qisas”.<sup>4</sup> Bu şübhəli iş deyil, Səməd bəy, fərraşlardan birini qoş getsin, buları haqlaşdırsın!

Səməd bəy baş vurub aşağı enir, bir fərraş qoşub ərizəçiləri yola salır, qayıdır.

Xan. Səlim bəy, de ki, o biri ərizəçilər irəli gəlsinlər; tez olun, bu gün seyrə çıxacağam!

Səlim bəy. Qədir bəy, o birilərini irəli gətir!

Qədir bəy genə iki nəfər ərizəçini irəli gətirir.

Xan. Ax, xanlıq, səndən əzab dünyada nə var! Hər kəs ancaq öz əhli-əyalının qəmin çəkir, mən gərək min-min adamın qəmin çəkəm, dərdinə yetişəm. Əvvəl xanlığımdan bu günə qədər heç bir gün qarımdan ərizəçiləri rədd etməmişəm!

Səlim bəy. Bu qədər xalqın duası sizin əcrinizdir. Həqiqətdə bu qədər xalq sizə əyal hesab olunur. Bu, Lənkəran vilayətinin abadlığı sizin ədalətinizin bərəkətidədir.

Ərizəçilər baş əyir.

Əvvəlinci ərizəçi. Xan, başına dönüm, mənim qardaşım naxoş idi. Dedilər ki, bu kişi həkimdir. Getdim, üç tümən pul buna verib qardaşımın üstünə gətirdim. Bu ümid ki, qardaşımı sağaldacaqdır. Gələn kimi qardaşımdan qan aldı, Qanı kəsilən kimi qardaşım canın tapşırırdı. İndi deyirəm, kişi, barı pulumu özümə qaytar. Pulumu vermədiyi yetməz, hələ deyir ki, qan almasaydı dəxi pis olacaqdı; hələ genə məndən iddiası var. Dadıma yetiş, başına dönüm!

Xan (*ikimci ərizəçiyə*). Cənab həkim, necə qan almasaydın dəxi pis olacaqdı?

İkimci ərizəçi. Xan, başına dönüm, bunun qardaşı möhlik istisqa mərəzinə mübtəla idi. Əgər qan almasaydım, altı aydan sonra bişək və şübhə öləcək idi; qan almaqla bu kişinin altı ay ona bica xərc və zəhmət çəkməkdən xilas etmişəm.

Xan. Cənab həkim, bəs sənin hesabına görə gərək bu kişi genə sənə artıq zad bağışlasın?

İkimci ərizəçi. Bəli, başına dönüm, belədir, əgər insaf eləsə!

Xan (*bəylərə üzün tutub*). Vallah, bilmirəm ki, buların divanını necə kəsim? Heç belə çətin davaya rast gəlməmişdim!

Bəylərdən birisi. Başına dönüm, həkim taifəsinin ehtiramı vacibdir, xalqın vecinə gəlirlər. Buyur bu kişiyyə, ona bir xələt versin, onu razı etsin. Xüsusən, bu həkimi mən tanıyıram, çox haziq həkimdir.



Xan. Əgər o sənin aşnandır, qoy sən deyən kimi olsun. (*Üzün əri-zəçiyə çevirir*). A kişi, get həkimə bir çuxa da ver, onu razı elə. Səməd bəy, bir fərraş qoş, getsin çuxanı alsın, versin həkimə.

Səməd bəy aşağı enir. Bu halda vəzir töyşüyə-töyşüyə içəri girir, qələmdanın aparır qoyur xanın qabağına.

Vəzir. Qurbanın olum, bəsdir dəxi mənim vəzarət etməyim. Mənim qulluqlarımın əvəzi mənə yetişi, indi vəzarəti hər kəsə ki, layiq görürsən, ona ver; Mən başımı götürüb bu vilayətdən dərbədər olacağam!

Xan (*təccüblə*). Cənab vəzir, nə var, sənə nə olubdur? Bu nə halətdir?

Vəzir. Başına dönüm, cəmi ölkələrdə bu zamanadək sənin ədalətin dillərdə söylənir, sənin qorxundan heç bir kimsənə bəndələrin-dən bir fəqirin malına və əyalına dəstdirəzlik edə bilməz. Amma sənin qardaşın oğlu Teymur ağa gör necə səndən bivahimədir ki, günün günortasında mənim kimi kişinin evinə giribdir ki, övrətimə əl uzatsın.

Xan (*qeyzə gəlib*). Vəzir, nə söyləyirsən? Teymur bu cürəti edə bilərmi?

Vəzir. Sənin çörəyin mənə qənim olsun əgər xilaf ərz edirəm! Özüm gözüm ilə gördüm; tutdum ki, əyliyib qulluğuna gətirəm, əlim-dən dartınıb çıxıb getdi.

Xan. Səməd bəy, bu saatda get Teymuru bura çağır! Amma bu xüsusda ona bir söz demə! (*Səməd bəy baş vurub gedir*). Vəzir, aram tut, indi bu saatda ona bir divan edərəm ki, məcmui-ələmə ibrət olar!

Vəzir. Başına dönüm, keçən padşahlar ədalətin icrasında övlad və əqrabalarına tərəhhüm etməyiblər. Xüləfayi-əzimüşşən<sup>5</sup> öz övlad-larına xalqın əyalına kəc baxmaqdan ötrü bazxasti-şədid etmişlər. Sul-tan Mahmud Qəznəvi<sup>6</sup> bu günə cürm üçün müqərrəblərindən birisinin boynunu öz əlilə vurdu. Odur ki, müruri-dühur ədalətlərinin vəsfi ələmdə məzkurdur.

Xan. Vəzir, indi görürsən ki, sənin xanın da bu babda xüləfalardan və Sultan Mahmud Qəznəvidən əskik deyil.

Bu halda Səməd bəy Teymur ağa ilə içəri girir, hər ikisi baş əyirlər.

Xan (*Teymur ağaya*). Mən sənə buyurmamışam ki, heç vaxt xəncər ilə mənim hüzuruma daxil olma?!

Teymur ağa. Mən xəncər qurşamamışam!

Xan. Mənə belə göründü. Xub, sənin vəzirin hərəmxanasında işin nə idi? (*Teymur ağa başın aşağı salır*). Sənin qərəzin budur ki, sənin kimi nadürüst qardaş oğlundan ötrü mən vilayətlər içində bədnam olam? Mən sənin kimi qardaş oğlunu istəmirəm! Tənab! (*Haman saat bir neçə fərraş əllərində tirmə şal hazır olurlar*). Salın şalı bunun boy-nuna, sürüyün aşağı!

Fərraşlar şalı salmağa hazırlanırlar, tamam bəylərin gözü dolur yaş ilə.

Eşik ağası və tamam bəylər. Xan, qurbanın olaq, cavan-dır, bu səfər bağışlayın bunun təqsirini!

Xan. Babam ərвахına, hərgiz bağışlamam. (*Üzün çevirib*). Salın şalı! (*Fərraşlar bir cüzvi hərəkət edirlər; tamam bəylər ağlamaq-dan özlərini saxlaya bilməyib biixtiyar ökküldəməyə şüruh edib tor-pağa düşürlər, yalvarırlar*).

Bəylər. Amandır, xan, başına çevir, anasının bircəsidir. (*Ökkül-dəyirlər*).

Xan. Olmaz, olmaz! (*Qeyzlə fərraşlara üzün tutub*). Salın demirəm, köpək uşağı!

Fərraşlar əllərində şal, yavıqlaşdıqca Teymur ağa cəld əlin uzadıb dalısında sancılmış tapançanı çıxardıb çevirir fərraşlara sarı; fərraşlar qorxudan hər tərəfə səpələ-nirlər; Teymur ağa aralıqdan çıxıb gedir.

Xan (*dalısınca*). Ay tutun, ay qoymuyun getsin!

Hamı hərəkət edir, amma dalısınca düşən olmur.

Xan (*acıqlanmış, bəylərə üzün tutub*). Sizin heç biriniz mənim mərhəmətlərimə layiq deyil! Bu cüvəllağını niyə qoydunuz getdi?! (*Heç kəs cavab vermir*). Səməd bəy!

Səməd bəy qabağa yeriyyir.

Xan. Bu saatda əlli nəfər cəzairçi<sup>7</sup> özünlə götür, Teymur hərə yerdə olsa, axtarıb tapıb tutun, qolu bağlı bura gətirin; ta mən onu öldürməsəm, ölkə dincəlməz!

Səlim bəy. Baş üstə. (*Qapıdan çıxır*).

Xan (*bəylərə*). Dağılın!

Bəylər dağılırlar.

Xan. Əziz ağa! (*Əziz ağa qabağa gəlir*). Lötgə hazırdımı?  
Əziz ağa. Hazırdır!

Xan (*ayağa durub*). Vəzir, sən get, aram tut, qəm eləmə, sənin qisasın yerdə qalmaz. Al, bu üzüyü də Nisə xanıma ver, bu gün məxsus onun üçün zərgərdən gətirtmişdim. Və onu köçürmək tədarükünə məşğul ol; bir həftədən sonra gərəkdir toy başlansın!

Vəzir. Bəli, fərmanınıza əməl edəcəyəm.

Baş vurub çıxır. Sonra da xan Əziz ağa ilə lötgəyə minib dərya seyrinə çıxır.

*Pərdə salınır*

## DÖRDÜMCÜ MƏCLİS

Dördümcü məclis Şölə xanımın otağında vaqə olur. Şölə xanım və Nisə xanım qayət nigaranlıqda oturublar.

Nisə xanım. Görəsən nə vaqə oldu? Xacə Məsud gəlmədi ki, bir xəbər gətirə; ürəyim çox iztirabdadır.

Şölə xanım. Niyə iztiraba düşürsən? Sənin sözlünlə xan Teymur ağaya bir zad edə bilməyəcəkdir.

Nisə xanım. Doğrudur ki, bir zad edə bilməz amma qorxuram ki, Teymur ağa ilə mənim arama ayrılıq sala ki, ölümdən bədtərdir.

Bu halda xacə Məsud girir.

Şölə xanım. Xacə Məsud, söylə görək nə oldu!

Xacə Məsud. Nə olacaq! Vəzir xana ərz elədi, xan Teymur ağanı gətirib istirdi boğdursun. Teymur ağa tapança çəkib fərraşları dağıtdı, aralıqdan çıxdı. Xan dalısınca əlli adam buyurdu ki, hər yerdə tapsalar tutub qolu bağlı gətirsinlər ki, öldürsün. İndi tamam şəhəri və evləri ondan ötrü axtarırlar.

Nisə xanım qüssədən ah çəkir; bu halda qapı açılır. Teymur ağa içəri girir.

Şölə xanım. Vay, dədəm vay, sən bura necə gələ bildin? Məgər Aslan ürəyi yemisən? Məgər canından qoxmursan?

Teymur ağa (*təbəssümlə*). Nə var ki, canımdan qorxam?

Ş ö l ə x a n ı m . Necə nə var? Xan səni axtardır ki, tutdursun, öldürsün. Necə sən arxayın bura gəlmisən? Xacə Məsud, çıx çölə, gözətlə! Gələn olmasın!

Xacə Məsud çıxır çölə.

Teymur ağa. Sənin xəyalına gəlir ki, mən ölüm qorxusundan bu gün Nisə xanımı görməyə gəlməyəcəkdim? Bu başı qoymuşam onun uğrunda! Amma mən işsiz də gəlməmişəm. İstirəm, bu gecə Nisə xanımı götürüb qaçam. Dəxi bundan sonra onu burada qoymaq olmaz! Sənin ərin mənim ilə nəməkbəhəramlıq binasını qoyubdur; mən dəxi öz nişanlımı onun əlində qoyub, ondan sonra bura gəlib-gedə bilmənəm?

Ş ö l ə x a n ı m . Çox yaxşı, mən də bu əmrə razıyam. Amma gündüz bura gəlmək xilaf idi. Özün bilirsən ki, Ziba xanım yüz yerdən pusquçu qoydurub ki, bir səbəblə səni ölmə verib, bizi bədnam etsin. Yaxşısı budur ki, indi bir tövr ilə buradan uzaqlaşıb gecənin yarısında at və adamlar darvaza dalısında hazır olasan. O saatda mən Nisə xanımı çıxarıb sənin əlinə tapşırıram, apararsan.

Teymur ağa. Nisə xanım, razısanmı?

Nisə xanım. Əlbəttə razıyam, dəxi bundan başqa çarə qalmayıb.

Bu halda Xacə Məsud qapıdan çıxır.

Xacə Məsud. Ay aman, vəzir gəlir!

Ş ö l ə x a n ı m v ə Nisə xanım (*rəngləri təğyir tapmış*). Vay, dədəm vay, nənəm vay! Amandır, Teymur ağa, pərdənin dalısında gizlən, görək bu zalımı qaytara billikmi?

Teymur ağa (*heç halətinə təğyir verməyib arami-qəlb ilə*). Mən hərgiz dəxi o pərdənin dalısına girməyəcəyəm; qoy gəlsin məni burda görsün!

Ş ö l ə x a n ı m v ə Nisə xanım (*onun ayağına düşüb dizlərindən qucaqlayırlar, iztirab ilə*). Allahı sevirsən, özünü qana çalxama! Baban goru xatiri üçün gizlən pərdənin dalısında!

Teymur ağa. Heç vaxt!

Xacə Məsud (*genə başın içəri uzadıb*). Ay Aman, vəzir yetişdi!

Ş ö l ə x a n ı m v ə Nisə xanım. Ay başına dönüm, bizə rəhm elə, bizə yazığın gəlsin! Vəzir bu səfər səni burda görsə, biz bişək ölmə gedərik!

Teymur ağa. Hə, ancaq sizdən ötrü. (*Girir pərdənin dalısına, bir saniyə keçmiş vəzir içəri daxil olur*).

Vəzir. Yaxşı oldu ki, siz hər ikiniz burdasınız. Mənə vacib idi ki, siz ilə danışığ edim. Qulaq asın. Şölə xanım, heç bilirsənmi ki, sənin bacını xana vermək ilə nə qədər mənim dərəcəm və sənin rütbən artıq olacaqdır? Belə olan surətdə, aya sənə lazım deyilmi öz təmiz adını itirməyəsən və deməsinlər ki, xan bu övrətin bacısını alır ki, naməhrəmlər ilə həmişə aşnalığı var.

Şölə xanım (*arami-qəlb ilə*). Buyur, görək, mən hansı naməhrəmlərlə aşnalıq edirəm?

Vəzir. Məsələn, Teymur ağa ki, sənin otağında gördüm.

Şölə xanım. Arvadın Ziba xanımla bu pərdənin dalısında?

Vəzir. Doğrudur, mən sənin haqqında gümani-bəd edə bilməyəm; olur ki, bu təqsir Ziba xanımın ola; amma bu sözləri ondan ötrü deyirəm ki, elə durub-oturmayaşan ki, sənin xüsusunda xana bir yaman söz deyələr və Nisə xanımdan da könlü çıxsa; çünki bu saatda Nisə xanımdan ötrü biixtiyardır və mənə buyurdu ki, bir həftəyədək onun köçmək tədarükünü gör! Budur, ona bir üzük də peşkeş göndəribdir. Al, Nisə xanım, tax barmağına! (*Üzüyü Nisə xanımın əlinə qoyur*).

Nisə xanım. Bir qız ki, onun bacısının haqqında bədgüman olalar, xana layiq olmaz. Bu üzüyü apar, xana layiq bir qız tap, onun barmağına tax! (*Üzüyü vəzirin qabağında yerə qoyur, çölə çıxır*).

Vəzir (*dalısınca*). Qızım, mən məgər sənin bacın haqqında bədgüman oluram? Mən bu sözləri nəsihət yolunca ona danışdım.

Şölə xanım. Olmazmı bu nəsihətləri arvadın Ziba xanıma verəsən?

Vəzir. Əlbəttə, sabah ona bundan qaim sözlər deyəcəyəm.

Şölə xanım. Dəxi sabah niyə, elə bu saatda gedə bilməzmişən?

Vəzir. Dəxi saatda çəndan lüzumu yoxdur. Ondan ötrü ki, Teymur ağa fərzən onun sevgilisi də olmuş ola, öz cəzasına yetişdi, ya tapılıb ölümə gedəcək, ya da bu vilayətdən dərbədə düşəcəkdir. Bundan sonra bu xüsusda heç zad danışmaq lazım deyil. Nisə xanımın köçmək tədarükünə görə məşğul olmaq.

Şölə xanım. Get anamın otağına, bu sözləri ona danış; bu mənim işim deyil.

Vəzir. Get ananı bura çağır, burda danışaq.

Bu halda qapı açılır, Pəri xanım və Nisə xanım içəri girirlər.

Vəzir. Əcəb oldu gəldin. Buyur otur!

Pəri xanım. A qadan alım, oturmaq vaxtı deyil, genə əlimdən çıxıb gedərsən. Sözümə qulaq as. O qədər şüglun var ki, səni görmək olmur.

Vəzir. Bəli, ələlxüsus bu günlərdə heç bir macalım yox idi. De görüm, ana, mətləbin nədir?

Pəri xanım. A qadan alım, bir cüzvi mətləbdir. Getmişdim falçı Qurbana dua yazdırmağa ki, Allah sən qızım Şölə xanımdan bir oğlan kəramət eləsin. Falçı duanı yazıb buyurdu ki, gərək vəzirin başının üç ağırı buğda səməni qoyub füyəraya paylayasan. İndi gərək sənin başının üç ağırını tutam, səməni vaxtı keçir.

Vəzir. Əcəb təklif edirsən, ana! Mənim başımı necə çəkib ağırını tutacaqsan, madam ki, başım bədənimdədir.

Pəri xanım. A qadan alım, çox asan zaddır. Falçı tövrünü öyrətdibdir. Bir dərin qab qoyarıq başına, əgər başın tamam ola sığsa, onun dolusu buğda o başın ağıridir. Nisə xanım, o badyanı bura gətir!

Nisə xanım gedib qapının dalısında Xacə Məsud hazır eləmiş bir kiçik badyanı götürür. Pəri xanım tez aramı-qəlb ilə vəzirin papağın qaldırır.

Vəzir. Əgərçi namünasib təklifdir, amma müzayiqə yoxdur; necə ki, deyiblər əməl elə, taki Allah Şölə xanımın arzusunu bitirsin.

Pəri xanım. Bəli, qadan alım. Nisə xanım, badyanı qoy başına!

Nisə xanım badyanı geydirir. Badya vəzirin qaşına qədər girib aşağı getmir. Nisə xanım zor edir.

Vəzir. Ay aman, burnum əzildi! Nə qayırırsan, yavaş! (*İki əlli badyanı qaldırır*).

Pəri xanım (*tez*). A qız, o böyük badyanı gətir.

Nisə xanım yüyürüb tez böyük badyanı götürür.

Vəzir. Ay ana, Allahı sevirsən, olmazmı bu iş özgə vaxta qala? İndi səninlə vacibi danışası mətləbim var.

Pəri xanım. Olmaz, vaxtı keçər, a qadan alım! İncimə, bir dəqi-qəlik işdir. Biz də səndən ötrü çalışırıq! (*Ağlamaq halında*). Bəs bu axır ömrümdə sən rəva görürsən ki, mən Şölə xanımın qucağında oğul görməyim ölüm? (*Gözün yaşla doldurur, Nisə xanıma üzün tutur*). A qız, qoy badyanı, əvvəldən gərək bunu gətirəydin.

Nisə xanım badyanı qoyur, badya vəzirin lap boğazına keçdikdə, Pəri xanım tez Şölə xanıma pərdə sarı işarə edir. Şölə xanım ahəstə pərdəni qalxızıb, Temur ağanı çıxarıb qapıya sarı ötürür. Teymur ağa qapıdan rədd olduqda Nisə xanım badyanı qaldırır.

Vəzir. Ana, indi otur səninlə söz danışacağıam.

Pəri xanım. Baş üstə, oğul!

İstir otursun, bu halda həyətdə çox qalmaqal səsi gəlir. Bir dəqiqə çəkməmiş Teymur ağa əlində tapança otağa daxil olur. Vəzir onu görəni kimi başlayır titrəməyə.

Teymur ağa. Mənim atamın yaxşılıqları sənə haram olsun! Axır heç nəhaq yerə məni ölümə vermək istirsən? Mən əvvəl səni öldürməmiş özüm ölmənəm.

Tapançanı qalxızır vəzir tərəfinə. Şölə xanım düşür onun ayağına, yalvarır.

Şölə xanım. Amandır, Teymur ağa, təəmmül et, əl saxla!

Teymur ağa əl saxlayır. Bu halda Səməd bəy bir neçə cəzairçi ilə otağa daxil olur, qapı ağzında durur.

Teymur ağa. Səməd bəy, qərəzin nədir?

Səməd bəy. Ağa, biz sənin atan və özün nökeriyik. Bizim həddimiz nədir ki, sənə tərki-ədəblilik edək? Amma özün bilirsən ki, xanın buyruğudur, gərək səni onun yanına aparaq.

Teymur ağa. Məni diri onun yanına apara bilməzsəniz! Məgər mənim başımı apararsınız. Başım da asanlıqla ələ gəlməz! Bismillah, əgər hünəriniz var, ayaq irəli qoyun. (*Tapançanı yuxarı qalxızır*).

Səməd bəy. Ağa, fərz elə ki, onun ilə öldürdün bir adamı; mənim ilə əlli cəzairçi var, buları ki, qırıb qurtara bilməzsən? Bu hərəkətlər nə lazımdır? İnanın ki, xan əhd edibdir sizə bir zad etməsin.

Teymur ağa. Mənim hərgiz onun əhdinə etibarım yoxdur. O hansı əhdin üstündə durubdur ki, ona inanmaq olar? Söz odur ki, dedim.

Bu halda həyətdə dübarə qalmağal qopur. Səlim bəy eşik ağası, Teymur ağanın süd qardaşı Riza ilə içəri girir.

Səlim bəy. Səməd bəy, geri çək! Teymur ağa, başın sağ olsun! Əmin xan dərya üzündə seyrə çıxmışdı, qəflətən bərk külək əsib, lötgə çevrilib, xan dəryaya qərç olubdur. İndi xalq xanlıq imarətinin ətrafına cəm olub özlərinə xan istirlər. Təşrif gətirin!

Teymur ağa. Riza, belədirmi?

Riza. Bəli, başına dönüm, belədir! Buyurun gedək! (*Bu halda vəzir və Səməd bəy yeriyib torpağa düşürlər, yalvarırlar*). Ağa, bizi başına çevir!

Teymur ağa. Səməd bəy, sən dur geri çək! (*Səməd bəy qalxıb geri çəkilir. Teymur ağa vəzirə*). İndi sənə məlum olsun ki, mənim sənin evinə gəlməyim ondan ötrü idi ki, mən sənin baldızın Nisə xanıma təəşşüq yetirib Allahın əmrilə onu almağa talib idim. Amma çünki sən bir para arzuların xatiri üçün onu xana vermək fikrinə düşmüşdüün, ona görə bu əmri sənə bildirmək mümkün olmurdu və o cəhətdən sən bir para gümani-bəd mənim haqqımda edib mənim ölümümə çalışırdın! Amma canəbi-əqdəsi-ilahi doğruya yar olub, sənin muradın əksi üz verdi. İndi mən təqsirindən keçib səni bilkülliyə bağışlayıram və əgərçi səni öz sifətlərinə görə dəxi şügli-vəzarətdə baqi qoya bilmənəm. Lakin bundan sonra müdamül-həyat məndən vəzifəxar olub, kamali-asayışdə güzəran edəcəksən. Nisə xanıma köçürmək tədarükünə məşğul ol ki, bir həftədən sonra gərəkdir ki, toy başlansın. Anam Pəri xanım, bacım Şölə xanım, xudahafiz!

Pəri xanım və Şölə xanım. Ağa, Allah sənin ömür və dövlətini ziyad eləsin, yüz il xanlıq edəsən!

Teymur ağa bəylər ilə otaqdan çıxır, vəzir heyərlə baxmaqda qalır.

Cəzairçilər (*qışqırır*). Teymur xan sağ olsun!

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**



# SƏRGÜZƏŞTİ-MƏRDİ-XƏSİS

(HACI QARA)

*Təmsili-güzarişi-əcib ki, keyfiyyəti beş məclisdə  
bəyan olub itmamə yetir.*

## ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Heydər bəy	Ohan – qaravulların yüzbaşısı.
Əsgər bəy	Sərkis, Qəhrəman, Karapet və başqa
Səfər bəy	altı qaravul.
Sona xanım – Heydər bəyin adaxlısı.	Mkrtiç və Arakel – Tuğ əkinçiləri.
Teyyibə xanım – Sonaxanımın anası.	Murov.
Hacı qara – sövdəgər.	Naçalnik.
Tükəz – onun arvadı.	Xəlil – yüzbaşı, murov yanında.
Bədəl – onun oğlu.	Murovun və naçalnikin əmələsi.
Kərəməli – onun nökrəri.	Yasavul.
Xudaverdi – müəzzin.	

## ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Əvvəlinci məclis vaxt olur Heydər bəyin obasından kənar bir böyük palıd ağacının dibində, aydınlıq gecədə. Səfər bəy qıvrıq geyinmiş, yaraqlı-əsbablı oturub daş üstə, Heydər bəy qabağında habelə yaraqlı-əsbablı, qıvrıq geyinmiş mələl ilə danışır.

Heydər bəy. Pərvərdigara, bu necə əsrdir? Bu necə zəmanədir? Nə at çapmağın qiyməti var, nə tüfəng atmağın hörməti var! Sabahdan axşamadək, axşamdan sabahadək arvad kimi dustaq alaçığın içində otursan. Dövlət dəxi hardan olsun, pul hardan olsun? Ah, keçən günlər! Keçən dövrlər! Hər həftədə, hər ayda bir karvan çapmaq olurdu, bir ordu dağıtmaq olurdu. İndi karvan çapmaq olur, nə ordu dağıtmaq olur. Nə Qızılbaş döyüşü var, nə Osmanlı döyüşü var.<sup>1</sup> Əgər qoşuna getmək istəsən də gərək ancaq cılpaq ləzgilərin üstünə gedəsən.<sup>2</sup> Əgər yüz min zəhmətlə birisini dağların dəlik-deşiyindən çıxartsan, bir dağarcıq, bir kürkdən başqa əlinə bir zad düşməyəcək.

Hanı Qızılbaş və Osmanlı döyüşü ki, tamam Qarabağı qızıl-gümüşə boyadı? Aslandüzün çapqınından indiyədək də çox evlər abaddır. Əmiraslan bəyin övladı genə dünən də Ağcabədi bazarında dədələri Osmanlıda qəsb etdiyi gümüş rəxtlərdən satırdılar. Bir belə döyüş olsun, hamıdan irəli dəstə başında gedən mən ollam! Bir hünər göstərmək ki, Rüstəmi-dastan<sup>3</sup> da göstərməmiş ola! Mənim işim budur! Nə ki naçalnik çağırır deyir: Heydər bəy, rahat dur-otur, quldurluq etmə, yol kəsmə, oğurluğa getmə! Peşiman oldum dedim ki, naçalnik, biz də bu əmrə rağib deyilik, amma sizə lazımdır ki, bizim kimi nəcib kimsənələrə bir çörək yolu göstərsiniz. Qulaq as, gör mənə nə cavab verdi: Heydər bəy, cüt ək, bağ becər, alış-veriş elə. Guya ki, mən Banazor ermənisiyəm ki, gərək gündüz axşamədək kotan sürəm, ya ləmbəranlıyam ki, qurd bəsləyəm və ya ləkəm ki, kəndlərdə çərçilik edəm. Ərz elədim ki, naçalnik, heç vaxt Cavanşirdən kotançı və kümçü görünməyib! Mənim atam Qurban bəy onu etməyib; mən ki onun oğlu Heydər bəyəm, mən də etməyəcəyəm! Qaşqabaqlı üzün çevirib atın sürdü.

Səfər bəy. Bu sözlərdən fayda yoxdur. Hər kəs hər nə deyir, desin: Oğurluq ət yeməyib, at minməyəndən sonra dünyada gəzməyən nə ləzzəti var? Gecə keçdi, Əsgər bəy bilmirəm niyə yubandı! Ha, odur gəlir!

Bu halda Əsgər bəy yetişir.

Əsgər bəy. Heydər bəy, mən də hazırım. Gedirsiniz, bismillah, yola düşək. Niyə belə qəmgin və fikirli görürsən?

Heydər bəy. A kişi, bilmirəm hansı ağzı dağımıq naçalnikə məni nişan veribdir. Mahalı gəzməyə çıxmış imiş. Bu gün obanın qırağında ötəndə məni çağırır deyir ki, Heydər bəy, quldurluq, oğurluq eləmə!

Səfər bəy. Yəni acından öl!

Heydər bəy. Əlbəttə, elə deməkdir! Guya ki, bütün Qarabağda – dana-doluq oğrusu bir Heydər bəydir! Əgər o əl çəksə, ölkə farağət olur. Dana-doluq oğurlamaq da bizə çətin olubdur. İndi məəttəl qalmışam: əgər qızı gedib götürsək, qorxuram ata-anası şikayət edə: Gərək genə təzədən qaçaq olam.

Əsgər bəy. Heydər bəy, tamam Qarabağ bilir ki, o qızı ata-anası sənə veriblər; bilmirəm götürüb qaçmağına səbəb nədir?

Heydər bəy. Səbəb odur ki, pul tapmıram xərcin çəkib, toyun edib gətirəm. Ondan ötrü Səfər bəy məsləhət görür ki, götürüb qaçım, toy xərci aralıqda itsin. Amma bu iş mənə ölümdən bedtər görünür ki, deyəclər: Qurban bəyin oğlu pul tapmadı toy edə, nişanlısını götürüb qaçdı. Çün Səfər bəy dedi ki, qorxundan bu bəhanəni gətirirsən, onun üçün acığa düşüb səni çağırdım ki, sən də mənə yoldaşlıq edəsən.

Səfər bəy. Mənim üçün təfavütü yoxdur! Mənim yanımda uf-tuf elədin ki, iki ildir adaxlımı toy edib gətirə bilmirsən. Mən dedim ki, istirsən gəlim, gedək qaçaraq, gətirək! İndi özün bil!

Əsgər bəy. Heydər bəy, niyyətdən düş! Mənə bir on beş gün möhlət ver, mən sənə toy xərci hazır edim; ağıllı-başlı toy elə, adaxlımı gətir!

Heydər bəy. Toy xərcini hardan hazır edəcəksən?

Əsgər bəy. On beş günədək Təbrizə gedərik, qayıdaraq, qaçaq mal gətiririk, birə bir qazanırıq; onun qazancı ilə toyunu elərsən!

Heydər bəy. Avazın yaxşı gəlir, oxuduğun quran olsa! Məgər Təbrizdə müftə mal töküblər, gedib yığışdırıb gətirək, gələk?

Əsgər bəy. Əlbəttə, müftə mal harda idi; pul ilə satın allıq.

Heydər bəy. Əcəb danışırsan! Mən pulu hardan alım?

Əsgər bəy. Məgər mənim özümün pulum var? Mən dediyim budur ki, Hacı Qara ağcabədilidən ki, sövdəgər və dövlətli kişidir, pul götürürük, gedərik, mal gətiririk, satırıq, onun pulunu özünə rədd edərik, qazancı bizə qalar.

Heydər bəy. Hacı Qara, deyirlər, çox xəsisdir. O, adama pul verər?

Əsgər bəy. Mən onun özünü də tovlaşdırıb özümüzə şərik edə billəm. Tamahkar adamdır; ondan ötrü bizə də pul verər, özü də bizim ilə gedər.

Heydər bəy. Yaxşı, əgər özünə gümanın gəlibsə, mən razıyam. Amma gərəkdir əvvəl bir qız ilə görüşüb əhvalatı bildirəm, çünki söz vermişəm, bu gecə məni gözlüyür.

Əsgər bəy və Səfərbəy. Çox əcəb, çox gözəl!

Heydər bəy. Di, bəs siz gedin, sonra mən gəlləm, sizinlə görüşərəm, bərabər gedərik Hacı Qaranın yanına.

Əsgər bəy və Səfərbəy. Salamət ol, gedirik. Amma sübh tezdən gəl (*Gedirlər*).

Bu halda məclis dəyişilir. Uzaqda bir alaçıq görünür. Alaçıqdan on qədəm kənar, kolun daldasında Sona xanım qəşəng səfər paltarını geymiş, ipək çadırşəbi başında, o yana-bu yana baxır, qalxır, oturur.

Sona xanım. Allah görəsən genə nə oldu, gəlmədi? Gecə yarıdan ötübdür, hələ indiyədək görünməyir. Dan yeri ağarıb, sabah indicə açılar, bilmirəm necə edim? Bir azacıq da gözlətləyim, əgər gəlməsə, çarə yoxdur, gərək alaçığa qayıdam! (*Qalxır ayağa, o yana-bu yana baxır*). Xeyr gəlmədi! Yəqin ki, dəxi gəlməz. Şəkk yoxdur ki, gəlməyəcək! Görəsən genə hansı dəli qudurmuşa rast gəldi, tovlayıb at, mal oğurluğuna götürüb getdi, yoxsa bu vaxtadək gərək idi gələydi, öhdəsindən gələ bilmirəm. Əgər bu səfər də tanıyalar, gərək genə təzədən qaçaq ola, mənim günümü qara edə. Genə iki il evdə məni dustaq eyliyə. Vallah, dəxi gözləmənəm! Heç vaxt dəxi onun yolunda bu qədər oturma nam, gedərəm özgəsinə! Onun fikri budur ki, atam evində mənim birçəyimi ağarda (*Oturur yerə, sonra*). Eh, nə vəsvəsələr gəlir könlümə! İnşallah getməz, mənə and içibdir ki, səni aparana dək heç bir quzu oğurluğuna da getmə nəm. Şəksiz, yubanmağına başqa səbəb var. Ax, indi bu kolun dalından qulaq asıb eşidəydi ki, mən deyirəm, gedirəm özgəsinə, görəsən inanardımı? Əlbəttə, inanmayacaqdır, çünki bilir yalan deyirəm. Hövsələm daralıb, ağzıma gələni söyləyirəm. Bıy, şıqqıltı gəlir.

Bu halda kolun dalısından Heydər bəy atlı üzə çıxır, atdan enir.

Heydər bəy. Sona xanım! Sona xanım!

Sona xanım. Heydər sən sən?

Heydər bəy. Mənəm!

Sona xanım. Yalqızsan? Bəs hanı yoldaşların?

Heydər bəy. Yoldaşlarım yoxdur, yalqız gəlmişəm.

Sona xanım. Bu nə sözdür deyirsən? Yalqız niyə gəlib sən? Atam da, qardaşlarım da alaçıqda yatırlar, belə ki, gec gəlib sən, indicə sabah açılacaq, mənə alaçıqda görməyib duyacaqlar, şəksiz, dalımca atlanıb, atın izilə gəlib mənə əlindən alacaqlar. Sonra dəxi mənim üzümü qiyamətədək görməzsən!

Heydər bəy. Hələ səni aparmağa gəlməmişəm, qorxma!

Sona xanım (*qeyz ilə*). Necə aparmağa gəlməmişəm? Nə söylüyürsən?

Heydər bəy. Başqa məsləhət var, qulaq as!

Sona xanım. Heç məsləhət yoxdur! Atı bəri çək, gedəcəyəm!  
Dəxi məni alaçığa qayıda bilmənəm!

Heydər bəy. Bir dayan, söz deyirəm!

Sona xanım (*atın cilovundan yapışib*). Qulaq asmıram. Hələ üzəngini bas, sözünü yolda deyərsən!

Heydər bəy (*onun qolundan tutub*). A qız, bir gör nə deyirəm!  
Axır tələsmə!

Sona xanım. Sabah açılır. Dayanmaq vaxtı deyil. Sözünü sonra de!

Heydər bəy. A qız, belə pul tapmışam! Ağillı-başlı, ellər adətincə toy edəcəyəm. Dəxi səni niyə götürüm qaçım? Səni ki, əlimdən alan yoxdur?

Sona xanım. Yalan deyirsən? Pul tapan bu iki ildə tapardı. Mən toy istəmirəm. Elə toysuz gedəcəyəm. Qoşulub qaçan ölkədə ki, bir mən deyiləm; gündə yüzü qoşulub qaçır. Nə ayıb-zaddır? İyirmi qızdan birisinə toy olmur.

Heydər bəy. A canım, o qoşulub qaçanların ata-anası vermir, qızın da çarəsi kəsilir, qoşulub qaçır. Axır sənin atan-anan ki, səni mənə özləri verir. Deməzlərmi, utanmaz, dəxi bu nə hərəkət idi etdin, bizi rüsvay elədin? Onda nə cavab verrəm?

Sona xanım (*bir az fikir edib*). Pulu hardan tapıbsan?

Heydər bəy. Di, bir yerə otur, qulaq as, deyim ki, hardan tapmışam.

Sona xanım (*yerə oturur*). Yaxşı, söylə görüm!

Heydər bəy. Sən bilirsənmi ki, qaçaq mal necə bahadır, necə qazanlıdır?

Sona xanım. Qaçaq mal ilə nə alıb-verəcəyin var? Sövdəgər ki, deyilsən, bu hesabları yoxlursan? De görüm, nə qədər pul tapıbsan?

Heydər bəy. Axır bir qulaq ver, gör nə deyirəm! Rus firəng çitini qadağan edibdir; heç kəs qorxudan gedib götürə bilmir; məgər handa bir rəşid və qoçaq adam cürət edib bir yük, iki yük çıxarda bilir.<sup>4</sup>

Sona xanım. A kişi, mənim nə vecimə ki, rus firəng malını qadağan edibdir? Allah vara yerli-dibli çit geyməyi xalqa qadağan edə! Sözünü de görüm; pulu kimdən aldın?

Heydər bəy. A qız, qoymazsan, bir sözümü tamam edəm? Amma buranın xalqı belə firəng çitinə hərisdir ki, onu gören al-yaşılın üzünə baxmırlar? Əsgər bəy deyir ki, həmi ucuzdur və həmi göyçəkdir, həmi də rəngi solmur. Arvadlar belə çitlərdən ötrü biixtiyardırlar. Heç rus çitini tanımırlar.

Sona xanım. Axır mənə nə, firəng çiti, ya rus çiti? İkisi də cəhənnəm olsun! Sözü de!

Heydər bəy. Belə, naçalnikin arvadı da, deyirlər, ərindən xəlvət həmişə firəng çiti alır geyir, Hacı Əziz bu yaxında iyirmi tükənlik firəng çiti satıbdır.

Sona xanım. Cəhənnəmə satsın, gora satsın! Bilmirəm çit sözü haradan bunun beyninə düşübdür! Heydər, aqlın çaşıb? Nələr söylürsən?

Heydər bəy. Hər nə isə, başa düşürsənmi ki, burda firəng çiti necə əzizdir?

Sona xanım. Nəyimə gərəkdir ki, başa düşüm? Firəng çiti alıb-satanam?

Heydər bəy. Çox yaxşı, di onda qulaq as. Mən bir yol gedib firəng çiti gətirib sövdəgərlərə versəm, iki toyun xərci çıxar!

Sona xanım. Elə bayaqdan bəri hıqqana-hıqqana bunu deyəcəkdin? Barakallah! Mən də deyirəm ki, bəs oğlan doğrudan pul tapıbdır. Firəng malı deyəsən çöldə imiş, bu gedib yığışdırıb gətirə! Dur ayağa gedək, bəsdir, indicə sabah açılar!

Heydər bəy. Pul tapmışam, yalan demirəm!

Sona xanım. Pul tapıbsan, toyunu elə! Dəxi firəng malına niyə verirən?

Heydər bəy. Axır borc almışam, bu şərt ilə mənə verir ki, firəng malı gətirəm, qazancını yarı bölək. Yoxsa verməz ki, toy edim!

Sona xanım. Mən elə qazanc ilə toy istəmirəm, dur gedək! Əgər firəng malında belə qazanc var, dəxi pul yiyəsi sənənlə niyə bölür? Gedib özü gətirib hamı xeyrini özü görsün.

Heydər bəy. Özü sövdəgər, tacir kişidir; mənim kimi adama yanaşmasa, nəkarədir ki, Arazın o tayına ayaq basa bilə? Kazaklar onun tükün didərlər.

Sona xanım. Kazaklar sənənlə də tükünü didə bilməzlərmi?

Heydər bəy. Mən oğurluğa, quldurluğa getmiş adamam. Yüz tülkü fənni bilirəm. Kazakların gözünə görükərəmmi ki, mənim tükümü didərlər?

Sona xanım. Sən elə oğurluğa, quldurluğa da gedəndə deyirdin ki, məni görən, tanıyan olmaz; amma genə görürdülər, tanıyırdılar. İki il qaçaq gəzib ev üzü görmədin. İndi üzə çıxıbsan, istiyirsən genə bir iş tutasan, qaçaq olasan, məni aqlıya-aqlıya qoyasan? Mən razı deyiləm! Dur gedək, mən toy istəmirəm!

Heydər bəy. Deyək ki, toy istəmədin, axır gərəkmez mənim bir qazanc yolum ola? Çörək istəməzsənmi?

Sona xanım. Allah kərimdir, ac ki qalmayacağım ?

Heydər bəy. Necə ac qalmanıq? Deyirsən, oğurluğa getmə, quldurluğa getmə, çörək bacadan ki düşməz!

Sona xanım. Sabah açılır. Hələ dur gedək! Məni apar evində qoy, iki həftədən sonra istirsən get qaçaq mala!

Heydər bəy. Çünki rüsxət verirsən, iki həftə atan evində otur, əgər sonra sənə toy edib aparısam, məndən əskik adam yoxdur!

Sona xanım. İstəmirəm! İstəmirəm! Mən indi gedəcəyəm! Dur gedək! (*Qalxır ayağa*).

Heydər bəy. Belə başına dönüm, qadan alım, ayağından öpüm, yalvarıram, iki həftə səbr et! İki həftədən sonra vallah toy ilə səni apararam. Səni toysuz aparmaq mənə ölümdən bədtər görünür. Atan-anan yanında məni xəcil eləmə!

Sona xanım. İki həftə səbr eləmək cəhənnəm əzabından artıqdır. Dəxi dayana bilmənəm, dur gedək!

Heydər bəy. Allahı sevirsən, sözümə qulaq as!

Sona xanım (*başlayır ağlamağa*). Heydər, görükür ki, məndən soyumusan?

Heydər bəy. Sona xanım, ürəyimi dağlama! Çünki tablaşa bilmirsən, atı min, gedək.

Sona xanım istir ayağın üzəngiyə qoya, bu halda dan yeri ağarıb. Sona xanımın anası Teyyibə xanım alaçıqdan çıxır, çağırır.

Teyyibə xanım. Sona, Sona, Sona huy!

Sona xanım. Vay, dədəm, vay, anam çağırır, dəxi gedə bilmənəm (*tez qısıılır yerə*).

Heydər bəy. A qız, bəs mən necə edim?

Sona xanım. Dəxi burda durma, get! Anam indicə bu tərəfə gəlir!

Heydər bəy. Ha vaxt bəs gəlim?

Sona xanım. Heç vaxt, get, dəxi məni görməzsən!

Heydər bəy. Sona, sözünü dəyiş, yoxsa bu xəncəri çaxaram ürəyimin başına, özümü öldürürəm!

Sona xanım. Yox, yox, Allahı sevirsən! Get qaçaq mala, sonra gəl, toyunu elə! Get, get, anam səni görməsin!

Heydər bəy (*onun boynun qucaqlayıb üzündən öpür*). Bu saatda gedirəm, qadan alım, dərd eləmə, bax özün izn verdin!

Teyyibə xanım. A qız, Sona, hardasan?

Heydər bəy tez atı minib tələsik uzaqlaşır.

Sona xanım. Ay ana, burdayam, gəlirəm.

Teyyibə xanım (*yaxınlaşıb*). A qız, çöldə nə qayırırsan bu qədər vaxt?

Sona xanım. Ay ana, gündüz burda xalça salıb oturmuşdum. Gecə yadıma düşdü ki, xalça burda qalıbdır. Yerdən qalxıb gəldim götürüm ki, tezdən sığırçıya, buzovçuya rast gəlib aparmasın. Xalçanı götürüb gəlirdim, başmağımın tayı ayağımdan sürüşüb çıxdı, qaranlıqda axtarıram, tapmıram (*əyilib başmağın axtarır*).

Teyyibə xanım. Ayağın düz yerə basa bilmirsən? Hansı tərəfdə düşdü?

Sona xanım. Elə buradaca düşdü ey (*əlin yerə sürtür*).

Teyyibə xanım (*yerə əyilib*). Bəs hanı, əgər burda düşübdür?

Sona xanım. Bax, budur, tapdım (*Başmağın tayın əlində göstərir*).

Teyyibə xanım. Di gey ayağına, gedək!

Sona xanım başmağı geyib anası ilə gedir.

*Pərdə salınır*

## İKİMCİ MƏCLİS

İkimci məclis Ağcabədi kəndində vaqə olur. Bazarın bir küncündə tikilmiş dükanın içində qədəkdən, bezdən, şilədən, alçaq çitlərdən tökülübdür. Hacı Qara yarım arşın əlində bikiyə oturubdur.

Hacı qara. Allah kəssin belə bazarı! Belə alış-verişi! İt oğlu qədək, şilə verənin əli qurğuşun imiş! Üç aydır Qalada<sup>5</sup> almışam, gətirib beş top satmamışam! Heç kəs malın üzünə baxmır. Deyəsən ölətdən qırılanların sovxasıdı. Heç kəs yovuğuna gəlmir. Bu bazar ilə mən bir ilədek də buları satıb qurtara bilməyəcəyəm. Evim yıxıldı getdi! Bu nə iş idi mənim başıma gəldi?! Beş yüz manat nəqd pul verəsən, faydasından, qazancından əl çəkəsən, mayan da əlinə gəlməyə, bu



harda görülübür? Evin dağılsın çit satan! Qapın çırpılsın şilə verən! Çadra verən, səni görüm heç uğruna xeyir gəlməsin! Sağ-salamat satdığı malın qazancın yemiyəsən! Uf, uf! (*Əlin dizinə çırpır*). Zalım oğlu, yüz yol qurana, peyğəmbərə and içdi ki, çox rəvac maldır. Ağca-bədi bazarında üç gündə hamısını satarsan! Üç gün, indi üç ay olubdur. Üç ay deyil ki, bu mal üç ilə də satılmaz. Yaxşı məni allatdı. Bu hesab ilə düz yüz manat zərərim var. Bu dərd məni şeksiz öldürəcək.

Bu halda Xudaverdi müəzzin yetişib qəflətən.

Xudaverdi. Salam-əleyk! Hacı, atanızın ismi-şərifini nədir?

Hacı qara. Əleykəssəlam! Naşurun topu neçiyədir?

Xudaverdi. Xeyr, mən soruşuram ki, mərhum atanızın adı nədir?

Hacı qara. Nəyinə lazımdır, əzizim?

Xudaverdi. Necə nəyinə lazımdır? Axır bir sureyi-cümə oxumuşam, istəyirəm atanızın adına tapşırım.

Hacı qara. Çox-çox razıyam, əzizim! Yaxşı, bu xeyir iş hardan sizin xəyali-şərəfinizə düşdü?

Xudaverdi. Necə hardan düşdü? Bu gün səhərdən bizim evin qabağından keçəndə bəndəzadəninə özünüz buyurmuyubsunuz ki, atana de, bu gün bir cümə surəsi mənim atama oxusun, gəlsin bir abbası verim?

Hacı qara. Mən? Necə? Nə danışırısan, dəli olubsan?

Xudaverdi. Hacı, hələ dəli olmağa bir səbəb yoxdur. Sən deyibsən, oğlum da mənə xəbər veribdir, surəni də oxumuşam, indi abbasını verməsən, bəlkə onda dəli olam.

Hacı qara. Kişi, özbaşına sənə nə lazım olmuşdu, mənim atama quran oxuyursan?

Xudaverdi. Mən özbaşına oxumamışam, sən demisən, mən oxumuşam.

Hacı qara. Mən heç vaxt belə sözü demənəm! Bu heç olan iş deyil! Mən həmişə özüm atama quran oxuram. Pul ilə mən ömrümdə quran oxutduğum yoxdur!

Xudaverdi. Hacı, bir abbası nə olacaqdır ki, bu qədər danışırısan? Deməmiş olsan da, bir abbası şəfəqqət elə gedim. Əgərçi oğlum nişanbənişan səni deyirdi.

Hacı qara. Əzizim oğlun yanılıbdır; olur ki, özgəsi demiş ola, get, axtar, tap, abbasını al. Bu kasad bazarda mənim bir şahı qazancım

yoxdur, abbasını hardan alıram, sənə verim? Allahı sevirsen, dükanın qabağın kəsmə, müştəri gəlir.

Xudaverdi gedir. Bu halda Əsgər bəy, Səfər bəy, Heydər bəy yetişirlər.

Əsgər bəy. Səlam-əleyküm, hacı!

Hacı qara (*başın yuxarı götürüb*). Vəəleyküməssəlam!.. Hacı belə sizin qadanızı alsın! Buyurun içəri, əyləşin! (*Bəylər dükana girib oturlurlar*). Xoş gəldiniz, ağrınızı alım, səfa gətirdiniz. Bu dükən sizə peşkəşdir! Çubuqmu çəkirsiniz, qəlyanımı istirsiniz?

Əsgər bəy. Qəlyan çəkirik!

Hacı qara. Bu saatda, qadanız mənə gəlsin! (*Tez qəlyanı doldurur*).

Əsgər bəy. Hacı, bazarınız necədir? Alış-veriş yaxşıdır mı?

Hacı qara. Allah bərəkət versin! Ağrın alım, mal ki yaxşı oldu, bazar heç vaxt kəsad olmaz. Özün bilirsen ki, mən dükana pis mal qoymanam. Günbəgün satılır. Dünən dükən lap boşalmışdı. Qalaya sifariş eləmişdim, qulbeçəniz bu malı təzə göndərmişdir. Elə bu gün yığıb doldurmuşam. (*Qəlyanı verib, əlin uzadır qədəkdən, şilədən töküür bəylərin qabağına*). Hacı qadanızı alsın, hər nə qədər istirsiniz seçin. Getdiyim Kə'beyi-beytüllah haqqı,<sup>6</sup> qur'ana and olsun, peyqəmbər haqqı, oğlum Bədəlin toyun görməyim, yalan deyirəmsə, tamam Ağcabədidə bundan yaxşı qədək və çit heç kimdə tapmazsınız! Buların qumaşı özgə qumaşdır. Müştəri macal vermir, göydə götürür. Sabah bura güzəriniz düşsə, buların birin də dükanda görməzsınız. Alın, aparın!

Əsgər bəy. Nəyimizə gərəkdir, Hacı? Zəhmət çəkib parçaları töküüb-dağıtma!

Hacı qara (*təəccüb və məlal ilə*). Necə nəyinizə gərəkdir? Bəs sövdə eləməyəcəksiniz? Bayram ağzıdır, yalavaşlıq istəməzsəniz mi?

Əsgər bəy. Xeyr, Hacı, yalavaşlıq üçün gəlməmişik, bir ayrı mətləbimiz var.

Hacı qara. Əgər nəqd pulunuz yox isə, mən yağ ilə də sövdə edəyəm. Bəşərti ki, xalis inək yağı ola.

Heydər bəy. A kişi, yağ olsa, özümüz yeyərik: nə inək yağı var və nə qoyun yağı. Qulaq as, gör Əsgər bəy nə deyir.

Hacı qara (*qaşqabaq ilə*). Allahı sevirsiniz, indi zəhmət çəkin, gedin, bir özgə vaxt gələrsiniz, danışıraq! Müştərinin gələn zamanıdır, dükən qabağın kəsməyiniz!

Əsgər bəy. Hacı, bir çox vacib iş vardır. Alış-veriş bir az sonra olsun. Axı biz səni deyib gəlmişik!

Hacı qara. Vallah, indi macalım yoxdur. Sonra danışarıq. Hələ zəhmət çəkin, gedin!

Heydər bəy. A kişi, bizi qovmayacaqsan ki? Nə tövr adamsan!

Hacı qara. A başına dönüm, mən ki, qovmuram. Təvəqqə edirəm. Axır kasıb adamam, siz mənim zərərimə razı gərək olmayasınız! İndiyədək siz gəlməsəydiniz, beş-on top çit, qədək satmışdım.

Heydər bəy. Əsgər bəy əcəb adam yanına gətirdi bizi! Durun gedək, bundan fayda yoxdur!

Əsgər bəy. Heydər bəy, sən allah, sən dinmə! Hacı, incimə, bir qəlyan ver çəkək, bu saatda gedərik.

Hacı qara. Oğlum ölsün ki, dəxi kisədə tənbəki yoxdur. Elə axırı idi ki, silkədim, doldurdum. Xoş gəldiniz!

Əsgər bəy. Hacı, doğru deyirmişlər ki, bir adamdan allah alsə, bəndə vermək ilə dövlət olmaz. Mən ki, bilirəm sən Ağcabədidə üç aydır üç top çit, qədək satmayıbsan, dərya zərərin vardır. Biz gəlmişdik ki, on beş günün içində sənə yüz manat xeyir yetirək; çifayda bəxtin işləmədi, xudahafiz!

Ayağa durub çevrilirlər getməyə.

Hacı qara. Bura baxın görüm, nə deyirsiniz? Necə on beş günün içində yüz manat?

Əsgər bəy. Dəxi nə deyək? Sən ki, qulaq asmadın, bizi aşkara qovdun.

Hacı qara. A kişi, nə vaxt mən sizi qovdum? Oturun aşağı, allahı sevirsiniz, cəhənnəm olsun alış-veriş! Oturun aşağı! Mən bilmədim ki, siz inciyəcəksiniz, yoxsa yüz tümən zərəyə düşsəydim də, sizə get deməzdim. Məndən bir kimsənə güldən ağır söz eşitdiyi yoxdur!

Əsgər bəy. İndi ki, belədir, baş üstə, oturaq, deyək ki, mətləb nədir.

Hamı təzədən oturlur.

Hacı qara. Di söyləyin görüm, Hacı qadanızı alsın, yüz manat xeyir hardan yetişəcək? Bu xeyri yetirən kimdir?

Əsgər bəy. Bu xeyri yetirən Heydər bəydir. (*İşarə edir Heydər bəyə*).

Hacı qara. Hardan yetirəcək? Bay sənın qadan alım, Heydər bəy! Qəlyan doldurumu, ağrın mənə gəlsin!

Heydər bəy. Tənbəki yoxdur, nədən dolduracaqsan?

Hacı qara. Torbada var. Sən tək qəlyan çək. (*Tez əlin uzadıb, torbadan tənbəki çıxarıb, qəlyanı doldurub Heydər bəyə təvazö edir, uzun çevirir Əsgər bəyə*). Di söylə görüm, neçə yetirəcək?

Əsgər bəy. Hacı, bu qədər mal ki, bura tökübsən, heç bir quruş bundan qazanc varmı?

Hacı qara. Nə bilim varmı, yoxmu, sözünü de!

Əsgər bəy. Hacı, Heydər bəyin qoçaqlığını sən bilirsənmi?

Hacı qara. Bəli, deyirlər ki, qoçaq adamdır!

Əsgər bəy. Hamı bilir ki, Qarabağda Heydər bəyin adı gələndə quş qorxusundan qanad salır!

Hacı qara. Bu zəmanədə çox qoçaqlıqdan isə ağrın alım, adamın cibi pul ilə dolu olsa yaxşıdır.

Əsgər bəy. Qoçaqlıq da olmasa, pul olmaz. Hacı, sözümə qulaq as! İndi firəng malı görürsənmi necə baha olub? Təbrizdə arşını bir abbasiya alınan çit, burda altı şahıya satılır. Girvənkəsi bir manata alınan çay, burda manat yarımaya göydə gedir, heç bilirsənmi bunun səbəbi nədir?

Hacı qara. Xeyr, bilmirəm!

Əsgər bəy. Səbəbi odur ki, qarabağlıların, erməni yasavullarının, gömrükxana qaravullarının və kazakların qorxusundan quş quşluğu ilə Arazın o tayına cəkə bilmir.

Hacı qara. Yaxşı, siz istirsiniz ki, quşdan da zirək olub Arazın o tayına səkəsiniz?

Əsgər bəy. Əlbəttə, bizim Araz aşığımızdandır, Kür topuğumuzdan! Heydər bəy ki, bizim yanımızda ola, qaravul, yasavul bizə nə eyliyə bilər!

Hacı qara. Olan, qaravulları, yasavulları qırağa qoy, kazaklar olmasa, vallah, ayda iki yol Təbrizə gedib qayıdaram. Qaravul, yasavul mənə nə eliyəcək? Mən Allahın lütfü ilə yalnız onların iyirmisinin öhdəsindən gələm. Doğrusu, kazaklardan çox xəta var!

Əsgər bəy. Eh, biz əlli yolun bilirik. Kazakları aldadıb elə yerdən keçərik ki, izimizi-tozumuzu görməzlər.

Hacı qara. Bəs indi mənim yanıma gəlməkdən qərəziniz nədir?

Əsgər bəy. Qərəzimiz odur ki, milçək gözüne qona-qona sən burda nə qazanacaqsan? Dur, çoxlu pul götür, bizə də ver, özündə də saxla, gedək. Bizim alış-verişdən başımız çıxmaz. Təbrizdə sən bizə də, özünə də xirid elə. Biz də səni sağ-salamat malın ilə götürək bura

çıxardaq. On beş günə yüz qızıla əlli qızıl qazanc olur. Bizə verdiyin pulun qazancın bizə ver, öz pulunun qazancın özün götür.

Hacı qara. Yaxşı, sizə verdiyim pulun faydası necə olsun?

Əsgər bəy. Axır faydasının əvəzinə biz də sənə yaxşılıq edirik; səni quldurdan ötürürük, qazanc yetiririk, dəxi artıq nə istirsən? On beş günə bizdən puluna fayda istəmək sənə ayıb deyilmi? Bizsiz ki, sən nə gedə bilərsən, nə mal gətirə bilərsən!

Hacı qara. Niyə gedə bilmirəm? İstəsəm bu gün gedərəm. Heç kəs də mədən bir çöp ala bilməz! Mən özüm neçə yol quldura rast gəlmişəm, dava eləmişəm.

Əsgər bəy. A canım, yüz əjdaha olasan, bu yola yalnız gedib-gələ bilməzsən! Biz ki, sənin rəşidliyini danmırıq.

Hacı qara. Doğrusu, mən faydasız pul verməyə öyrənməmişəm. Əgər pulumun faydasın çıxarsanız, sözünüzə qulaq asaram.

Əsgər bəy. Adama yüz qızıl versən, on beş günə nə qədər fayda istəyəcəksən?

Hacı qara. Beş qızıl yüz qızıla fayda götürürəm. Artıq hər nə qazansanız sizin olsun.

Əsgər bəy (*Heydər bəyə, Səfər bəyə üzün çevirib*). Yoldaşlar, nə deyirsiniz, razısınızmi?

Heydər bəy və Səfər bəy. Dəxi, nə eliyək, razıyıq!

Əsgər bəy. Hacı, di pul hazır elə!

Hacı qara. Ha vaxt gedirsiniz?

Əsgər bəy. Bu axşam gərək yola düşək!

Hacı qara. Çox yaxşı, pul hazırdır. Gedin, geyinin, axşam gəlim bizim evə. Mən də atımı, əsbabımı tədarük edirəm, yola düşək.

Bəylər (*ayağa durub*). Xudahafiz, hacı!

Gedirlər.

Hacı qara (*dallarınca*). Xoş gəldiniz, axşam vaxtlı qayıdın!

Bəylər. Xatircəm ol.

Uzaqlaşirlər.

Hacı qara. A kişi, canım çıxdı dəxi bu köpək oğlunun malının üstündə oturmaqdan! Qiyamətədək bu satılmayacaqdır. Deyirlər firəng malı alıb satma, sövdəgərlik eliyirsən, qızılbaş, rus malı al, sat. Mən başıma nə kül töküm! Bu qızılbaş, rus malı bəs niyə satılmır? Xeyr, bir

elə iş olmasa, mən bu zərəri ölüncə ödəyə bilməyəcəyəm! Durum, gedim evə, tədarükü görüm. Bir belə xeyir az ələ düşər, yoxsa qüسسədən dərdəcər ollam.

Dükanı yığışdırıb bağlayıb gedir. Bu vaxtda məclisin vəzi dəyişib. Hacı Qaranın evi nəzərə gəlir. Hacı Qara əlində açar, sandığın ağzın açır, torbadan qızıl çıxardır. Üç yüz qızıl sanıyib əlahiddə kisələrə qoyur, sonra gedir tütəng-tapançasını, xəncərini, qılıncını gətirir, yığır qabağına. Bu halda arvadı Tükəz yetişir.

Tükəz. A kişi, nə qayırsan? Bu yaraq-əsbabı qabağına niyə tökübsən?

Hacı qara. Səfərim var, yola çıxacağam!

Tükəz. De görüm, hara gedəcəksən?

Hacı qara. Sənə deməli deyil!

Tükəz. Necə deməli deyil! Quldurluğa getmirsən ki, məndən gizlirsən.

Hacı qara. Elə, bir elə zaddır!

Tükəz. Bəs elə zad isə, heç vaxt gedə bilməzsən! Dur ayağa, get dükanına, malını sat! *(Yaraqları yığışdırır)*.

Hacı qara. Dükanı allah batırsın, malı yoxa çıxsın! Satılır məgər! Qoymazsan başımın çarəsini görüm?

Tükəz. A kişi, başına nə gəlibdir, çarəsini görəsən? Nə danışrsan?

Hacı qara. Dəxi nə gələcəkdir! Evim yıxılıb, gedib! Düz yüz manat indiyədək zərərim var. Boğazıma çörək getmir.

Tükəz. Səni görüm boğazın elə tutulsun ki, su da ötməsin, ay gö-yərmiş! Uşaq aşıq yığan kimi, bu qədər pulu yığıb nə eləyəcəksən? Yüz il ömrün ola yiyəsən, geyəsən, içəsən, sən pulun tükənməz. Yüz manat zərərdən ötrü nə özünü öldürürsən?

Hacı qara. Mən kərə sənə demişəm ki, sən arvadsan, get arvadlığına, mənə öyüd-nəsihət vermə! Yaraqları yerə qoy! *(Əlini uzadıb tütəng-tapançasını dartıb alır)*.

Tükəz. Yəni sən bu yaraqları qurşanıb olar ilə adam qorxudacaqsan? Bu tütəng-tapançanın iyirmisin üstünə götürəsən, mən bu arvadlığım ilə səndən qorxmanam! Torpaq sən başına *(ikiəlli başına qarır)*.

Hacı qara. Səni lənətə gələsən, arvad! Toxumunuz yer üzündən götürülsün! İtil burdan!

Tükəz. Kişi dəli olubsan. Mən evimdən hara itiləcəyəm? De görüm, hara gedirsən?

Hacı qara. Cəhənnəmə, gora! Əl çəkməzsən? Nə istirsən məndən?

Tükəz. Kaş cəhənnəmə, gora indiyədək getmiş olaydın! O günü görərəmmi toy-bayram edəm? Çifayda, Əzrailin yolu yumrulsun ki, sənin kimi murdarı yer üzündə qoyub gözəl cavanları qara torpaq altına yollayır.

Hacı qara. Yer üzündə qalan murdarların biri sən özünsən ki, tugi-lənət olub keçibsən mənim boğazıma! Mən ömrümdə bir kimsəni incitməmişəm, bir kimsəyə bir zərər yetirməmişəm! Mən niyə murdar oluram?

Tükəz. Bir kimsəyə zərər yetirməmişən, xeyir də verməmişən! Ondan ötrü murdarsanki, öz malını nə özün yeyib-içirsən, nə əyalına məsrəf edirsən. Sən ölsən, heç olmazsa arvad-uşağın doyunca çörək yeyər.

Hacı qara. Arvad-uşaq zəhrimar yesin!

Tükəz. Sənin evində zəhrimar da tapılmaz; Olsaydı, onu bizə qıyıb verməzdin!

Bu halda bəylər çağırır.

Bəylər. Hacı! Hacı!

Hacı qara. Arvad, çəkil get, adamlar gəlir!

Tükəz uzaqlaşib, qapını dalısından qulaq asır.

Bəylər (*geyinmiş içəri girirlər*). Səlam-əleyk, Hacı!

Hacı qara. Əleyküməssəlam. Hacı qadanızı alsın, buyurun əyləşin. Əsgər bəy. Hacı, hazırsanmı?

Hacı qara. Bəli başına dönüm, hazırım! Pulları da, budur, ayırmışam; amma Hacı ağrını alsın, üç yüz qızılı mən özüm Təbrizdə gözü-nüzün qabağında çaya, parçaya verrəm, əlinizə tapşırım, gerirərsiniz!

Əsgər bəy. Elə niyə, Hacı? Burada tapşıranda nə olar?

Hacı qara. O yaxşıdır, qadan alım! Heç təfəvütü yoxdur.

Əsgər bəy. Eybi yoxdur, olsun. Di dur gedək!

Hacı qara. Bir az dayanın, qulbeçənizi göndərsmişəm atlarımı, nökrərimi gətirməyə.

Əsgər bəy. Neçə at götürürsən Hacı!

Hacı qara. Üç at, ağrın alım! Birin qulbeçəniz minəcək, birin özüm, birini də yüklərik, nökrər başın çəkər. Siz neçə at götürürsünüz?

Əsgər bəy. Bizim də hər birimizin ik atı var: biri yük üçün, biri minik üçün. Bu yaraq-əsbab sənindir, Hacı?

Hacı qara. Bəli!

Əsgər bəy. Çox yaxşı. Di bəs geyin!

Heydər bəy. Vallah, Hacı, səni tanımayan adam olsa, görəndə bağı yarılacaq.

Səfər bəy. Vallah, mənim Hacıya bu gümanım yox idi.

Hacı qara. Adam iş vaxtı tanılır, qadan alım! Siz məni elə arşınölçən bilib saya salmırsınız. Amma, inşallah, görərsiniz ki, mən qorxaqlardan deyiləm! Təəccüb edirəm bir para qaçaqçılara ki, hər yoldan ötənlərə mallarını verib boş qayıdırlar.

Səfər bəy. Hacı, mal tutanlar bilmirsən necə hiyləgərdirlər. Yasavul-qaravul libasında ki, adamın gözüne görükmürlər. Görürsən ki, bəzi vaxt ya palanlı at, ya eşşək minib, bəzi vaxt piyada, yaraqsız-əsbabsız qabağına rast gəlirlər, nə biləsən, deyirsən ki, fəqir yoldan ötəndir. Elə ki, qapaq yavuşlaşanda, yaraq-əsbab bilmirsən ki, haradan tapıldı. Dəxi əl açmağa heç macal olmur; soyurlar, hər nəyin var alırlar.

Hacı qara. Bular tamam qorxaqlıqdan və ehtiyatsızlıqdan adamın başına gəlir. Heç kəsi gərək adam özünə yavuş qoymasın. İstər hər libasda olsa da. Bircə mənə rast gələlər, görürlər onların başına nə gətirirəm! Hamısına tövbələmə verrəm ki, dəxi heç qaçaqçının qabağın kəsməsinlər!

Səfər bəy. Bəli, doğru deyirsən, adam gərək qorxaq olmaya, ehtiyatını əldən qoymaya!

Bu halda Kərəməli – Hacınnın nökrəri və oğlu Bədəl içəri girirlər.

Kərəməli. Ağ, atlar hazırdır. Hara gedəcəksən?

Hacı qara. Təbrizə!

Kərəməli. Təbrizə məni də istirsən aparasan?

Hacı qara. Bəli!

Kərəməli. Nədən ötrü gedirsən, ağa?

Hacı qara. Sənin nə vecinə?

Kərəməli. Necə vecimə deyil? Axı deyirsən, səni də aparıram. Bəs bilməyim ki, mən nəyə gərəyəm?

Hacı qara. Gedirəm xiridə. Mal alıb ata yükləyəcəyəm, sən çəkə-çəkə gətirəcəksən.



Kərəməli. Ay ağa, havaxt başburt aldın ki, Təbrizə gedirsən?  
Hacı qara. Başburt lazım deyil.

Kərəməli. Elə olsa, mən getməyəm. Mən bir yol burdan Səlyana biltsiz getmişdim, murov o qədər döydürdü ki, indi də ağrısı yadımdan çıxmayıbdır.

Əsgər bəy. Qorxma, murov heç vaxt bizim getdiyimizi bilməz!

Kərəməli. Doğrusu, mənim vədəm yaxınlaşmışdır, çıxıb özgəyə nökr duracağam. Hacı çox az mزد verir; bir də, qarnım doymur. Mən gedən də deyiləm.

Əsgər bəy. Sən bu səfər get. Yolda qarnın tutunca biz sənə çörək verrik. Hər birimsiz də bir top çit bağışlarıq.

Kərəməli. Hacı da bağışlarını?

Hacı qara. Yüku sağ-salamat gətirib çıxarsan, mən də çalışaram sənə xeyrin üçün sənə verilən çitləri çox baha sataram!

Kərəməli. Olsun!

Hacı qara. Buyurun, gedək!

Hamısı çölə çıxırlar. Sonra Tükəz məclisə gəlir, yalqız.

Tükəz. Vay, evinizi Allah yıxsın! Kişiciyi tovlayıb qaçaq mala apardılar. Başına bir iş gəlsə uşaqçıqlarım yetim qalacaq! Vay-vay (*dizinə çırpır, gedir*).

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçümcü məclis vəqə olur Arazın kənarında, Qızılbaş səmtində. Bəylər və Hacı Qara Təbrizdən qaçaq mal alıb qayıdırlar. Arazın kənarına, piyadalanıb yığışblar qırağa. Araz qıjhaqj axır, dumanlı gecədir, gah-gah ildırım şaxır.

Heydər bəy. Burdan indi keçmək olmaz. Görək bir dörd verst aşağıda küy-qalmaqal salaq, kazaklar tamam aşağı ensinlər, sonra qayıdıb burdan keçək.

Əsgər bəy. A kişi, indi bu dumanda, çiskində kazaklar tamam dam altına yığışblar. Arazın qırağında cin də tapılmaz, gəlmişkən keçək.

Heydər bəy. Heç vaxt olmaz! Mən Arazdan bu taya çox oğurluğa gəlmişəm; kazakların həmişə Arazın qırağında busqusu olur.

Hacı qara. Heydər bəy doğru deyir. Ehtiyatı əldən qoymamaq gərək! O deyən kimi edək.

Səfər bəy. Hacı'nın sözü doğrudur. Gedək aşağıda küy salaq. Hacı, sən yüklərin yanında qal.

Bəylər uzaqlaşır aşağı. Bir azdan sonra küy, qalmaql qopur. Yuxarıdan kazaklar yaraqlı-əsbablı başlayırlar beş bir, üç bir aşağı enməyə.

Kazaklardan birisi. Ax, mələnlər! Yəqin quldurdurlar, at qovub gətirib keçirmək istirlər!

İkincisi. Mən belə bilirəm qaçaqçılardırlar!

Üçüncüsü. Hər kim olsa, haqqına fikir çəkərik.

Kazakların dalı kəsilir. Bir azdan sonra qalmaql sakit olur. Bəylər Hacı Qaranın yanında olurlar.

Heydər bəy. Di tez olun! Dayanmaq vaxtı deyil.

Hamısı tökülürlər Araza, ortasında Hacı Qaranın atı büdrüyür. Hacı Qara atdan oynuyub düşür suya, axır, kənardan suya uzanan söyüd ağacının budağına ikielli yapışmış sallanır, çağırır.

Hacı qara. Ay Aman Heydər bəy, Səfər bəy, Əsgər bəy, mənim dadıma yetişin, mən boğuldum!

Heydər bəy. Hacı, hardasan?

Hacı qara. Burda, söyüd ağacına yapışmış sallanmışam!

Heydər bəy. Ay evin yıxılsın, bir elə dərin yerə düşübsən ki, səni çıxarmaq heç mümkün deyil!

Bədəl. A başınıza dönüm, mənim atamı çıxardım!

Kərəməli. A gədə, qoy boğulsun, malı dövləti tökülsün qalsın, beş gün yeyin, için, kef edin! Nəyinə gərəkdir qaydına qalırsan?

Əsgər bəy. Gədə, sarsaq danışma! Xurcundan sicimi çıxart, bura ver!

Kərəməli sicimi tez çıxardıb verir.

Heydər bəy. Əsgər bəy, tez sicimi gətir!

Əsgər bəy sicimi yetirir.

Heydər bəy. Hacı, sicimi atırıq, tut!

Hacı qara. A qurbanınız olum, tuta bilmənəm. Əlimi budaqdan üzsəm, su güclüdür, məni aparacaq. Halqa edin, atın, belimə düşsün!

Heydər bəy sicimi halqa edib tullayır, düşür Hacı Qaranın boğazına, çəkir. Hacı Qara ikiəlli sicimdən yapışib boğula-boğula qırağa çıxır, suyu səpələnir.

Hacı qara. Evin yıxılısın məni bu günə salan! Qapın çırpılısın məni dükanımdan avara qoyan!

Heydər bəy. Hacı, səfərdə adamın başına çox iş gələr, gərək darılmamaq! Söyləmək vaxtı deyil, indi üstümüzə tökülərlər. Tez gərək qıraqdan uzaqlaşaq, qamışlıqda gizlənək. Gecə yarısı adam yatan vaxtda yola düşək.

Hamısı tez qıraqdan uzaqlaşib gözdən itirlər. Sonra on nəfər yaraqlı-əsbablı ermənilər bu yan tərəfdən yetişirlər.

O h a n (*ermənilərin yüzbaşısı*). Qoççum Sərkis, qoççum Karapet, qoççum Qəhrəman, siz mənim yanımda durun, qabaqda tüfənglərinizi hazır edin, mən havaxt deyərəm, o saatda atın, vurun! Mən sizi adbaad murova nişan verib istəmişəm, siz mənim yanımda olandan sonra yüz qaçaqçı da olsa, öhdəsindən gəlləm. Ay qalan uşaqlar, siz bizim dalımızda olun qorxmuyun. İnşallah bizi görənlər kimi yükləri töküb qaçacaqlar. Qaçmasalar, əl açsalar, Allah bilir, hamısını xingəl kimi doğrayacağam!

Sərkis. A yüzbaşı, hansı tərəfdən gələcəklər?

O h a n. Bax, elə qabağımızdan gələcəklər. Qasid xəbər gətirib ki, burdan başqa gələsi yolları yoxdur. Sərkis, muğayat ol! Allah qoysa, bu yüklərdən adama əlli manatdan artıq bəxşeyiş yetişəcək!

Sərkis. A yüzbaşı, elə hamı yüklərini alacaqsan?

O h a n. Allah bilir ki, xurcunlarınadək alacağam!

Sərkis. A yüzbaşı, yazıq deyillərmi? Hər necə olsa axır qarabağlıdırlar. Biz onların tərəfin saxlamasaq, kim saxlayacaq? Genə gərək bir zad özlərinə qoysaq qalsın; yoxsa bəd dua yiyəsi olluq.

O h a n. Olan, nə danışırısan, tərəf saxlamaq bizəmi düşübdür? Tərəf saxlasan, qarabağlılığımı gözətləsən, bəd duadan qorxsan, qulluq yaraşdıra bilməzsən.

Sərkis. Yüzbaşı, bir irəli gedim, baxım görüm gəlirlərmi?

O h a n. Yaxşı, ehtiyatlı ol, qorxudub geri qaçırma!

Sərkis. Xeyr, heç gözlərinə görükmənəm!

Gedir.

O h a n. Uşaqlar, sərhesab olun!

Başlayır adamları düzməyə, sonra Sərkis qayıdıb.

Sərkis. Yüzbaşı, evinə od düşsün, qaçaqçılar gəlirlər! Amma qabaqlarınca bir ucaboynu, qıvraq geyinmiş, yaraqlı-əsbablı oğlan gəlir ki, çox heybətlidir. Gözlərindən qan damır.

Ohan. Doğru deyirsən?

Sərkis. Allah bilir ki, doğru deyirəm!

Ohan. De ki, sən öləsən!

Sərkis. Sən öləsən, sənün başın üçün!

Ohan. Üstündə doğrudan tüfəng və tapança gördün?

Sərkis. Vallah gördüm!

Ohan. Neçə idilər?

Sərkis. Hamısı üç adam nəzərə gəldi, amma o bir oğlan heç birininə bənzəməz.

Ohan. Heç qorxu yoxdur, qoy gəlsinlər. Amma, Sərkis, çox irəli durmuşuq, bu yerdə qapaqap üstümüzə çıxarlar. Bir az geri dursaq yaxşıdır ki, sərvaxt olaq.

Adamları geri durğuzur. Bu halda bəylər qabaqca, dallarınca Hacı Qara və yuklər yetişirlər.

Heydər bəy (*Əlində tüfəng irəli yeriyyir*). Ey nə atlısınız? Yolu niyə kəsibsiniz? Çıxın yoldan!

Ohan. Ba, olan, yoldan niyə çıxırıq? Sən kimsən ki, belə ürəklə danışırsan?

Heydər bəy. Qırışmal, qara soransan, rahdarsan, bizim yolmuşu kəsdiribsən? Sənə nə kiməm? Demirəm çıxın yoldan, doldurummu qarnını tüstü ilə! (*Tüfəng qaldırır*). A gedə, Əsgər bəy, Səfər bəy, niyə durubsunuz, niyə buları qırmırsınız? Vursanız buları yıxılalar

Ohan (*yoldaşları ilə yoldan yan durub*). Olan, dəli olubsunuz, qudurubsunuz? Biz qırılacaq adamlar deyilik.

Heydər bəy. Qırışmal, siz yəni nə qoçaq adamlarsınız ki, qırılmayıbsınız? Al gəldi! (*Tüfəngi uzadır*).

Ohan. A balam, dəli olma! Bax, biz gedirik. Gəl yolunla düz çıx get. Allahı sevirsən, nahaq qan yiyəsi olma. Bizim sizlə işimiz yoxdur!

Heydər bəy. Olmaz, qırışmal, öyünmə! Səni öldürməmiş qoy-mayacağam!

Ohan. A canım, mən qoçaqlıqdan ötrü demirdim ki, biz qırılacaq adam deyilik. Mən dediyim odur ki, bizi murov göndərüb, bizi öldürsəniz, murova nə cavab verərsiniz?

Heydər bəy. Qırışmal, özümüz billik murova nə cavab verrik; sənin nə borcundur soruşursan? Çıxın yoldan, yoxsa bu saatda hamınızı yarpaq kimi tökərəm!!

Ohan. Çıxırıq, çıxırıq, darıxma balam! Sarkis, Karapet. Qəhrəman, dönün, qayıdın, balam! Bulardan qan iyiyisi gəlir!

Sərkis. A yüzbaşı, bəs murova nə deyək?

Ohan. Olan, nə deyəcəyik? Görmürsən bular quldurdular? Qaçaqçı belə olar? Qaçaqçı yarım ağaclıqdan qaraltı görəndə malın tökür, qaçır. Bular ha bizi soymaq, qırmaq istirlər. Sarsaq köpək oğlu qasid, buları nahaq yerə qaçaqçı hesab edib, xəbər gətiribdir!

Qayıdırlar.

Sərkis. A yüzbaşı, murov soruşsa ki, heç bir adama rast gəlmədinizmi, nə deyək?

Ohan. Deyərik ki, heç qaçaqçıya rast gəlmədik!

Sərkis. Bəs deyəkmi quldura rast gəldik?

Ohan. Balam, nə işimiz var? Deyərik: dəvə gördün, qığın görmədik.

Karapet. Xeyr, yüzbaşı, deyərik quldura rast gəldik, çox idilər, girişə bilmədik.

Ohan. Yaxşı, onu sonra fikir edərik, hələ gəl!

Sərkis. Qoy bir bulardan soruşum ki, qaçaq malınız varmı? (*Geri dönür*).

Heydər bəy. Erməni, genə geri dönürsən? Vallah, sizin əcəliniz yetib. Mən sizi qırmasam, siz burdan itməzsiz.

Ermənilərin üstünə hərəkət edir. Bu halda Sərkisin papağı qaçdığı yerdə başından düşür.

Ohan (*diltəng*). A gədə, Sərkis, bu yana dön, bizi Qana çalxama!

Sərkis. Yüzbaşı, papağım düşübdür, qoy bir əyilim götürüm.

Ohan (*darıxmış*). A gədə, qoy gəl, qoy qalsın!

Sərkis tez dönür, hamısı gedirlər.

Heydər bəy (*dallarınca*). Ey, atamın goru haqqı, əgər bizi gördüyünüzü bir yerdə deyərsiniz, xəbər verərsiniz, sonra evinizin içində beşikdəki uşaqlarınızadək tamam gəlləm qırram! Özünüz bilin!

Ohan (*uzaqdan*). Olan, nə danışırsan? Bir elli deyilik, üz-üzə gəlməyəcəyik? Nə işimiz var, xəbər verək? Sən elə bilirsən, biz sizin

üstünüzə gəlmişdik? Yalandan sizə sataşırıdım ki, bizi murov göndərüb, görək siz nə deyirsiniz. Biz hadrutluyuq, gəlmişdik şahsevənlərdən camış almağa, sövdəmiz baş tutmadı, qayıdıb gedirik.

Heydər bəy. Yaxşı, di gedin! (*Heydər bəy qeyzlə ayağın yerə çırpıb*). Tez-tez gedin!..

Ermənilər qədəmlərin yeyin götürürlər, uzaqlaşub gözdən itirlər. Bundan sonra Hacı Qara irəli yeriyib yoldaşlarına.

Hacı qara. A kişi, niyə erməniləri buraxdınız? Niyə qolların bağlayıb bu qamışlığa salmadınız?

Heydər bəy. Nədən ötrü, Hacı?

Hacı qara. Ondan ötrü ki, gedib üstümüzə kazak gətirməsinlər.

Heydər bəy. Camış alanın nəyinə lazımdır ki, gedib özünə zəhmət verə, üstümüzə kazak gətirə?

Hacı qara. Sən bilmirsən, şəksiz, bular camış alan deyillər! Oların sözüne necə inanmaq olar? Eşitmədin, Səfər bəy deyirdi ki, buların yüz hiyləsi olur?

Heydər bəy. Hacı, mən zəmin ki, bu səfərdə bulardan sənə heç bir xəta yetişməsin.

Hacı qara. Olan, nə danışırısan? Məgər elə bu səfərdir? Görək belə adamların bir neçəsinə tənbih oluna ki, qaçaqçının qabağına çıxmayalar. Hər qabağa gələni adam sağ-salamat buraxsa, dəxi buların əlindən qaçağa gedib-gəlməkmi olar? Bundan sonra hərgiz dəxi belə qazanclı səfərdən geri qalmayacağam. Çifayda, mən sənə arxayın oldum, dalda durdum, yoxsa bulara zərbi-dəstimi göstərib, bu nadü-rüslərdən gələcəyinə yolları təmizlərdim!

Əsgər bəy. Yaxşı, bir özgə dəfə rast gələndə zərbi-dəstini göstərərsən, indi keçdi dəxi.

Hacı qara. Allah qoysa, siz də eşidərsiniz. Di sürün, durmağa vaxt yoxdur; görək bu gecə Qarğabazarına yetişək. Ordan mən Bədəli sizin yanınızda qoyub görək Kərəmənilə ötüm Ağcabədiyə ki, sabah cümə günüdür, bazara çatam, malı satam.

Heydər bəy. Hacı, oradan o yana yalnız gedə bilərsənmi?

Hacı qara. Oradan o yana dəxi ki kazak yoxdur.

Heydər bəy. Kazak yoxdur, amma murov yasavuluna tuş gələsən, onda yaxşı olmaz.

Hacı qara. Mən özüm tarıdan istirəm ki, bir murov yasavuluna rast gələm, olardan bir qisas alam!

Heydər bəy. Barakallah, Hacı, maşallah qoçaq imişsən!

Hacı qara. Bir-iki yasavul mənə rast düşsün, onların başına bir iş gətirim ki, qiyamətədək dadı damaqlarından getməsin; bundan sonra xalq olar sarıdan fərəğət olsunlar. Ta bu yasavulların bir neçəsinə toy tutulmasa, ölkə onların əlindən dincəlməz!

Heydər bəy. Əcəb olar, Hacı, biz də hünərini eşidərik.

Başlayırlar getməyə, bir az gedib gözdən itirlər.

*Pərdə salınır*

## DÖRDÜMCÜ MƏCLİS

Dördümcü məclis vəqə olur Xonaşın dərəsində, aydınlıq gecədə, iki erməni, biri piyada, biri eşşək üstə gəlirlər.

Arakel. Mkrıç, Allah qoysa, bu il səksən çuval taxılımlar olar.

Mkrıç. İnşallah olar. Üç ildir taxılımlarımızı çəyirtkə yeyirdi, amma tarı bu il o qədər veribdir ki, keçən illərin də əvəzi çıxacaq.

Arakel. Mkrıç, nə yaxşı deyirəm ki, bizim köhnə zamandan quyularda taxılımlarımız qalır, yoxsa bu bahalıq illərdə çox korluq çəkərdik.

Mkrıç. Bişək, bizim kəndin taxılı olmasaydı, Dizaq mahalı acından qırılacaq idi.

Arakel. Əkinçiliyə Allah bərəkət versin. Dünyada ondan yaxşı peşə yoxdur.

Mkrıç. At tappılısı gəlir. Dayan görək kimdir.

Dayanırlar, bu halda qabaqda Hacı Qara görürük.

Kərəməli. Evimiz yıxıldı, ağa, qabaqda iki adam görürük. Dedimmi, yoldaşlardan ayrılma! Tamahın güc gətirdi, gəldin di indi yaxşı Ağcabədi bazarında malını satarsan! Bu saatda yükü alacaq.

Hacı qara. Gədə, nə danışırısan? Kimin həddi var mənim malımı ala?

Kərəməli. Belə bu görükənlər! Bir irəli dur, bax! Bular, səksiz, murov yasavullarıdır. Di çalış görək necə yükünü saxlayacaq.

Hacı qara. Allah qoysa olara bir çöp də vermənəm dişlərini qurtlayalar! Sən yükün üstündə bərk otur, qorxub yıxılma. Mən buları qabaqlayım, görüm sözləri nədir? Tutub qollarını bağlayıb yıxacağam dərəyə. Ta mən özümü bir neçə beləsinə göstərməsəm, yollar əmin olmaz! Allah qoysa bir iş tutum ki, dəxi heç kəs cürət edib qaçaqçı malına tamah etməsin.

Kərəməli. Mən mıx kimi yükün üstünə qaxılmışam dartıb salan olmasa, yığılan deyiləm.

Hacı qara. Yaxşı, otur irəli! (*Ermənilərlə qabaqlaşib əlində tufəng*). Ay adam, kimsiniz? Dinin, yoxsa vurdum!

Mkrtıç. A canım, niyə vurursan? Biz ki, sənə yamanlıq eləmirik? Yoldan gedənik!

Hacı qara. Yava-yava danışma! Yoldan çox adam gedir. Doğrusun de görüm, kimsiniz? Bu gecə vaxtı burda niyə görürkürsünüz?

Mkrtıç. Tuğluyuq, getmişdik çöldə taxılıımızı biçirdik. Biçib qurtarıb evimizə qayıdırıq.

Hacı qara. Bu sözlər ilə məni aldada bilməzsınız. Mən siz deyənlərdən deyiləm. Mən bilirəm ki, siz kimsiniz! Ta mən sizin ikinizi də şil-küt etməsəm, ölkə sizin əlinizdən dincəlməz, gəlib-gedənlər sizin əlinizdən qurtarmaz!

Mkrtıç (*təccüb ilə*). Arakel, bu nə danışır?!

Arakel. Bir ağıllı-başlı soruş gör sözü nədir, nə istir?

Mkrtıç. Ay qardaş, biz fağır padşah rəiyyətiyik. Öz kasıbcılığımız ilə başımızı saxlayan adamıq. Biz ömrümüzdə bir kəsə zərər yetirməmişik. Yol kəsmirik, bunt salmırıq. Biz neylirik ki, ölkə bizim əlimizdən dincələ bilmir?

Hacı qara. Mən sizin tamam hiylələrinizdən xəbərdaram! Əgər siz dürüst adam olsaydınız, bu gecə vaxtı bu yolda görükməzdiniz. Sizin fikriniz həmişə xalqa zərər yetirməkdir, xalqın evin yıxmaqdır. Tufənglərinizi yerə salın, yoxsa vurdum!

Mkrtıç. A canım, tufəngimiz harda idi ki, yerə salaq! Bir cüt oraqdan başqa bizdə bir zad yoxdur. Əgər qərəzin bizi soymaqdır, onu bildir.

Hacı qara. Mən adam soyan deyiləm. Sizin kimi özgə malına tamah edənlərin canını alanam!

Arakel. Mkrtıç, bu necə quldurdur? Mən heç bunun sözlərin başa düşmürəm.



Mkr t ı ç . Heç mən də başa düşmürəm. Dinmə, görüm nə danışır, (*Hacı Qaraya mütəvəccəh olub*). Qardaş, biz kimin malına tamah eləmişik. Biz bir əkinçi xalqıq. Allaha şükür, padşaha xərac da, töycü də veririk. Biyara gedirik. Bacardıqca xalqa də xeyrimiz dəyir. Bu qış bahalıqda tamam Qonşu müsəlman obalarına taxıl borc verdik ki, aclarından qırılmasınlar. Əgər bu zamanadək tuğlu bir adamın bir quruluşunu yeyibsə, bizim qanımız sənə halaldır!

H a c ı q a r a . Sizin qanınız çoxdan halaldır. Amma bu zamanadək tökən olmuyub. İndi sizi əcəl çəkə-çəkə mənə düçar edibdir. Özgəyə quyu qazan özü düşər. Çox adamların evin yıxıbsınız. İndi cəzanıza yetişərsiniz! Yaraqlarınızı salın, yoxsa, vallah, tufəngi bu saatda ürəyinizin başına boşaldaram!

Ermənilər başlayırlar qorxmağa.

Mkr t ı ç . Ay qardaş, yer haqqı, göy haqqı bizim yarağımız yoxdur! Axır bizim təqsirimiz nədir ki, sənin belə qəzəbin tutur?

H a c ı q a r a . Sizin təqsiriniz nə yerə sığışır, nə göyü! Qurumsaq uşağı, başınıza sənət qəhət olubdur?

Mkr t ı ç . A canım, dünyada bizim sənətimizdən yaxşı sənət varmı? Bizim peşəmiz olmasa, aləm çörək tapmaz.

H a c ı q a r a . Bax, bax, cürətinə bax, sənətini tərif də edir! Qırışmal uşağı, xalq əzab çəksin, Alnının tərilə mal qazansın, siz müftə yerə sahiblik edin! Bu harda görülübdür?

Mkr t ı ç . A qardaş, Allahı sevirsen, bizi incitmə, qoy ötek, çıxaq gedək! Sənin işin zarafata bənzir.

H a c ı q a r a . Vallah, əgər ayaq-ayaqdan tərpedibsiniz, cəmdəklərinizi yerdə sərilməş bilin! Mənim sözlərimi zarafat sayırsınız? Qərəziniz budur ki, mən sizin kimi sarsaqlara allanam, yaxın gəlib öz bildiyinizi edəsiniz? Yaraqlarınızı tulluyun, deyirəm!

Mkr t ı ç . Arakel, nə eyliyək?

A r a k e l . Vallah, mən özüm də mat qalmışam.

Mkr t ı ç . Pərvərdigara, bu nə iş idi düşdük? A canım, irəli qoy-mursan ötek, bəs qoy geri qayıdıb, başqa yol tapıb gedək.

H a c ı q a r a . Heç vaxt olmaz! Ayaq tərpedə bilməzsiniz, fikriniz odur ki, gedib murova xəbər verəsiniz, özü gəlib mənim üstümə tökülə? Allah qoysa, sizin ölüm xəbəriniz murova çatar! Bundan sonra qalan yoldaşlarına ibrət olar!

Mkr tıç. A canım, sən bizi kim hesab edirsiniz ki, bu oyunu bizim başımıza gətirirsən?

Hacı qara. Mən sizi hesab edirəm quldura, yol kəsənə, xalqın evini yıxana, zalıma, müftəxora, dar ağacına layiq olana!

Mkr tıç. Bəs sən özün kimsən?

Hacı qara. Məni siz özünüz yaxşı bilirsiniz. Bilməsəydiniz bu gecə vaxtı dərənin ortasında məni qabaqlardınızımı?

Mkr tıç. Vallah, biz özümüz də çox-çox peşmanıq ki, bu yol ilə gəldik, sənə düşar olduq. Biz heç səni tanımırıq və xəyalımızdan da keçməzdi ki, səni görəcəyik.

Hacı qara. Bu sözlər bir pula dəyməz! Axırıncı sözümdür, məni məəttəl eləməyin. Tez olun, yaraqlarınızı salın!

Mkr tıç. Arakel, nə çarə edək?

Arakel. Vallah, yarağımız yoxdur! Bu iki oraqdan başqa bizdə bir kəsər tapılmaz; istirsən tullayaq, ha!

Oraqları qabağa tulluyurlar.

Hacı qara. Tüfənginizi, tapançanızı, qılıncınızı tulluyun! Yoxsa od elədim!

Arakel. A kişi, sən necə adamsan? Allah haqqı, peyğəmbər haqqı tüfəng, tapança yoxdur!

Hacı qara. İnanmanam, yalan deyirsiniz, gizləyibsiniz, tulluyun.

Mkr tıç. Çünki inanmırsan, özün bil, hər nə eləyəcəksən elə! Allah cəzanı versin!

Hacı qara. Bəs belə? Görün nə eylərəm! *(Başlarının üstündən tüfəngi atır. Eşşək ürkür, Arakel qorxusundan eşşəyin üstündən yum-balanır. Hacı Qara tapançanı çəkib buların üstünə yüyürür, çıxırır).* Tərpənməyin!

Biçarə ermənilərin biri yıxılmış, biri ayaq üstə.

Mkr tıç. Ay Allah bəndəsi, bizi nahaq yerə niyə öldürürsən?

Hacı qara. Tərpənməyin! *(Sonra üzün Kərəməliyə tutub).* A gədə, Kərəməli, mən buları əyləmişəm, tez qaç qurtar!

Kərəməli. Ay ağa, geri qaçım, ya irəli!

Hacı qara. Gic oğlu, gic, geriyə hara qaçaqaşan? Genə Araza qayıdıb gedəcəksən? İrəliyə qaç qurtar, tez!

Kərəməli. Yəni yük ilə qaç demirsənmi?

Hacı qara. Fu, gic balası gic! Əlbəttə, yüksüz necə gedərsən?  
Kərəməli. Mən özüm də belə bilirəm.

Atı çubuqlayıb qabağa, gözdən itir. Bu halda Arakel istiyir ayağa dursun.

Hacı qara (*qaim sövt ilə*). Ay tərpnəmə, yoxsa vurdum!

Arakel genə yerə enir. Bu əsnada murov, üstüncə bir dəstə adam yetişir.

Xəlil yüzbaşı (*murova*). Ay ağa, burdadırlar, tapmışam, gəlin!  
Mkrtıç. Ay başınıza dönüm, gəlin bizi bu zalımın əlindən qurtarın!  
Arakel (*ayağa durmuş*). Ay qurbanınız olum, yetişin, bizə bu  
quldurdan nəcat Verin!

Hacı qara. Gözünüzə dönüm, hər kimsiniz, gəlin! Bular mənim  
qorxumdan tərpnənə bilmirlər. Buların qolun bağlayın, əyliyin, mən  
çixım gedim.

Bu halda murov adamları ilə bulara tərəf çevrilir.

Murov. Haramzadalar, mənim əlimdən hara gedəcəksiniz? Sor-  
ğınızı alıb dalınızca gəlmişəm! Xəlil yüzbaşı, qoyma!

Xəlil yüzbaşı (*irəli yeriyib ermənilərə*). Ey, vallah, tərpnənə-  
siniz, hamınızı qırrıq, yarağınızı salın!

Mkrtıç. Ay başına dönüm, biz quldur deyilik. Bizim üstümüzə  
tökülən bu kişidir.

Hacı Qaraya işarə edir. Xəlil yüzbaşı onun tərəfinə çevrilir.

Xəlil yüzbaşı. A kişi, tərpnəmə, yarağınızı sal!

Hacı qara. A qardaş, mən dinc, farağat kəsb əhliyəm. Yoldan  
ötdüyüm yerdə bular məni qabaqlayıb əyləyiblər, istirdilər soyalar,  
çalışıb özümü soydurmamışam.

Murov. Xəlil yüzbaşı buyurur ki, hamınız yarağınızı salın! Sonra  
hər kim təqsirlidir, məlum olar!

Mkrtıç və Arakel. Ay ağa, vallah, bizim yarağımız yoxdur.  
İstirsən, yaxın gəlin, baxın.

Xəlil yüzbaşı (*Hacı Qaraya*). A kişi, sən yarağınızı sal, murov  
buyurur!

Hacı qara. A başına dönüm, murov buradadır? Başım üstə,  
budur saldım! Mənim canım və malım murova peşkəşdir. Amma bular  
yalan deyirlər, yaraqların gizləyiblər.

Yaraq-əsbabını yerə salır, sonra murov öz adamları ilə yavuqlaşıb Hacı Qaraya.

Murov. A kişi, mən səni üç gecədir axtarıram. Xəlil yüzbaşı, bağla bunun qollarını!

Xəlil yüzbaşı Hacı Qaranın qollarını bağlayır.

Hacı qara. A başına dönüm, mənim təqsirim nədir?

Murov. Çox danışma, yoldaşlarını de, yoxsa sabah səni dar ağacından asdırram.

Hacı qara. Ağ, niyə məni dar ağacından asdırırsan? Mən quldur deyiləm, yolkəsən deyiləm. Quldur, yolkəsən dar ağacından asılır.

Murov. Necə quldur deyilsən! Bəs sən Əylis ermənilərini soyub ipəklərin aparalarının yoldaşı deyilsən?

Hacı qara. Ay ağ, başına dönüm, mən bir fağır adamam, peşəm sövdəgərlikdir. Adam soymaq bacarmınam.

Murov. Bəs yaraqlı-əsbablı bu gecə vaxtı burda nə qayıırırsan? Düz adam burda gəzməz. Ay uşaqlar, bunu bərk saxlayın, görüm bu adamlar kimdir (*Üzün çevirir ermənilərə*). A kişi, siz kimsiniz?

Mkrtıç. A qurbanın olum, biz tuğlu fağır biçinçiyik. Əkindən evimizə qayıtdığımız yerdə bu kişi bizi əyliyib qoymuyub gedək. Sən yetişməsəydin, bunun əlində dustaq idik.

Murov (*Hacı Qaraya*). A kişi, buları sən burda saxlamışdın?

Hacı qara. Mən buları saxlamışdım? Yalan isə buların evini allah yıxsın! A başına dönüm, bular mənim yolumu kəsib məni soymaq istirdilər.

Mkrtıç. Ağ, yalan deyir, o bizi soymaq istirdi.

Hacı qara. Bularda çox hiylə var, ağ! Bulara inanma! Deyirdilər ki, guya sizin yasavullarınızdandırlar. İndi öz sözlərini gizlirlər.

Mkrtıç. A ağ, vallah, bu kişi yalan deyir! Bunun sözünə inanma! Biz əvvəldən axıra özümüzü tuğlu biçinçi deyib buna yalvarmışıq ki, bizdən əl çəksin. Bunun bir yoldaşı davar idi, qaçdı.

Murov. Xəlil yüzbaşı, di gəl qan ki, buların hansı doğru deyir. Şeytan da buların sözündən baş aç bilməz. Kim bilsin bular necə adamdırlar? Buların üçün də götürün gedin, sabah naçalnikə göstərrik, silist olunar. Hər necə buyursa, əməl edərək.

Xəlil yüzbaşı hamısını dustaq edir.

Hacı qara (*başlayır ağlamağa*). Evin yıxılsın mənim evimi yıxan! Qan qusasan məni qana çalxayan! İmansız öləsən məni bəlaya

salan! Mən harda, divan harda! Mən silistdən qaçırdım, genə silistə düşdüm! Çibindən birəyədək başlayacaqlar soruşmağa. Di, gəl boş-boş suallara cavab ver! Gözlə axırı yaxşı olacaq!

Ermənilərdən birisi. A kişi, səni görək könlün şad olub, üzün gülməsin ki, bizi nahaq yerə müsibətə saldın. Kim bilsin indi silistdən havaxt qurtaracağıq! Urusun silisti beş il qurtarmaz. Taxılıımızı kim yığacaq, xırmanımızı kim döyəcək. Ax-ax!

Xəlil y üz b a ş ı. A kişi, az danışın, yeriyin.

Hamı gedirlər, gözdən itirlər.

*Pərdə salınır*

## BEŞİMCİ MƏCLİS

Beşimci məclis vaqe olur obada. Heydər bəy alağın içində oturubdur bir gün irəli toy edib gətirdiyi gəlini ilə. Çöldə zurna-qaval çalırlar. Cahıl uşaqlar oynuyub söz oxuyurlar.<sup>8</sup>

Heydər bəy. Allah kərəminə şükür! Yuxudur, görəsən, ya zahirəndir ki, mən səninlə qabaq-qabağa oturmuşam. İki il çöllərdə dərdinlə gün keçirib axır ki, arzuma yetişdim. Bu nemətin şükürün yerinə yetirə bilmənəm.

Sonaxanı. Heydər bəy, səni Allaha and verirəm ki, bundan sonra dəxi gəzməyə getməyəsən! Vallah, dəxi məni ayrılığa hərgiz tabım yoxdur. Allah eləməmiş, əgər sənin başına bir iş gələ, ya qaçaq olasan, ya tutulasan, mən dünyada sağ qala bilməyəcəyəm. Bundan sonra səni bir gün görməsəm, öləcəyəm!

Heydər bəy. Xatircəm ol! Quldurluğa, oğurluğa, hərgiz getməyəcəyəm. Naçalnik də mənə dili ilə tapşırıbdır. Amma bir yaxşı qazanc yolu tapmışıq. İnşallah sən özün də ona mane olmazsan. Çünki bir artıq iş deyil.

Sonaxanı. De görüm, necə işdir?

Heydər bəy. Özün bilmirsən? İyirmi beş gün bundan irəli sənə demədim ki, Hacı Qaradan pul götürüb qaçaq mala gedirik? Onda razı olurdun. İndi xeyrini gördünmü? Gedib gətirən kimi bir gündə Qarğabazarında satıb mayasını verdik Hacı Qaranın oğluna, qazancını götü-

rüb gəldik. Yoldaşlarım da bu səfər paylarını mənə verdilər. On günün içində xərc çəkib, el adətincə toy edib səni gətirdim. Əgər sənin sözüne baxıb getməsəydim, ya gərək səni götürüb qaçaydım, ya indiyədək hələ atan evində qalaydın.

Sona xanım. Bəs deyirlər ki, axır qadağandır, gedib-gələnlərə tənbiş edirlər.

Heydər bəy. Əlbəttə, acizləri həmişə tuturlar. Malını alıb tənbiş edirlər. Amma mənə kim yavuuq gələ bilər!

Sona xanım. Bəs sənin qabağına çıxan olmadı?

Heydər bəy. Niyə olmadı? Onu birdən çıxdı; qoxutdum, hamısı qaçdı, getdi.

Sona xanım. A aman, Heydər bəy, bu iş də xatalı iş bənzəyir! Doğrusu, mən buna da razı deyiləm! Hacı Qaraya sifariş edəcəyəm ki, dəxi sizə pul verməsin, sizi tovlaşdırıb aparmasın. Vallah, bu işi də fikir edəndə ürəyim əsir!

Heydər bəy. A qız, nə var ki, ürəyin əsir? (*Sona xanımın boyunun qucaqlayıb üzündən öpür*). A qurbanın olum, bəs nə işə yapışım? Bəs nə ilə səni saxlayım?

Sona xanım (*başlayır ağlamağa*). Əl çək. Bu işdən də əl çək! Mən atam evindən gətirdiyim cehiz ilə bir il yaxşı dolanıuq. Sonra bir yaxşı iş tapmasan, özün bil!

Heydər bəy. Bəs qoy bir-iki dəfə də gedim, yoldaşlarımın borcunu verim, sonra deyərsən dəxi getməyəm.

Sona xanım (*ağlaya-ağlaya*). Heç bir dəfə də qoymanam! Yarım dəfə də qomanam! Qoy yoldaşların gözləsinlər!

Heydər bəy. Axır şərtimiz belə idi. Getməsəm, pullarını istirlər, gözləməzlər.

Sona xanım. Sənin işin olmasın, anama sifariş edərəm, atama deyər, oları sakit edər.

Heydər bəy. Yaxşı, amma mən heç bilmirəm ki, sən nədən ehtiyat edirsən?

Sona xanım. Mən ondan ehtiyat edirəm ki, genə sənin adın çəkilə, işə düşsən, mən günü qara olam.

Heydər bəy. Boş-boş xəyal eləmə. Bu heç vaxt olmaz!

Sona xanım. Çifayda mən dincələ bilmirəm. Ürəyim yarpaq kimi əsir. Elə bilirəm genə səni əlimdən alacaqlar.

Bu halda Hacı Qaranın arvadı Tükəz içəri girir.

Tükəz. A başına dönüm, mənim ərimi neylədiniz? Mənim ərimin başına nə iş gəldi? Siz hamınız gəlibsiniz, onun nə özü var, nə nökrəri var!

Heydər bəy. Ay arvad, hələ bu vaxtadək gəlib çıxmayıbdır?

Tükəz. Xeyr. Axır bu nə iş idi əylədiniz? Kişiciyi tovluyub aparıb avara saldınız? Yoxsa ölümə verdiniz?

Heydər bəy. Ay arvad, qorxma, görəsen kəndlərin hansında əylənibdir, gələr çıxar, fikir eləmə?

Tükəz. Kəndlərdə əylənməz. İndiyədək başı əlində olsaydı, gələrdi. Mən ərimi sizdən istirəm? Gərək mənim ərimi necə ki, aparıbsınız, elə də mənə tapşırırsınız?

Heydər bəy. Bizə mühəssil vəqə oldun? Ərin uşaq deyildi, nabalıq deyildi, biz onu tovlayıb aparaydıq. Biz ona bir təklif elədik, öz xeyrini yoxladı, qoşuldu bizə getdi. Hər yerdə müğayət olub, qorxulu yerlərdən ötürüb yola saldıq. Dəxi biz nə eləyəək ki, gəlib çıxmayıbdır. Çıx get, başımı ağrıtmə?

Tükəz. Gedirəm Murova, naçalnikə şikayət etməyə. Mənim ərimi siz itiribsiniz!

Bu halda qışqırıq qopur, Murov və naçalnik adamları ilə alaçığı çevirirlər.

Murov. Naçalnikin buyruğudur ki, hər kəs yerindən tərpənməsin.

Heydər bəy (*qabağa çıxıb*). Murov, naçalnikin qərəzi nədir, buyursun görüm! Burada təqsirli yoxdur ki, onnan qaça.

Murov. Təqsirli var, ya yoxdur, ancaq naçalnik Heydər bəyi görmək istəyir.

Heydər bəy. Heydər bəy mənəm, hər nə qulluğunuz var buyurun!

Naçalnik (*irəli yeriyyə*). Heydər bəy, sən mənim nəsihətimi eşitməyib, genə yaman işə qoşuldun? İndi gərək mənim ilə Qalaya gedəsən?

Sona xanım başlayır titrəməyə, ağlama.

Heydər bəy. Naçalnik, sən mənə buyurmuşdun ki, oğurluğa, quldurluğa getmə. Əgər mən sənin sözündən çıxmışam, mənim yerim Sibirdir.

Naçalnik. Bəli, çıxıbsan! On gün bundan irəli Arazdan bir az yuxarı Əylis ermənilərini soyub, ipəklərini alıbsınız. İş aşkar olubdur. Yaxşısı odur ki, tənbihin yüngül olmaq üçün boynuna götür, yoldaşlarını nişan ver.

Heydər bəy. Naçalnik, buyursan ki, bu iş aşkar olubdur. Amma mən bir adamı soymamışam. Əgər bir kəsə mənim üzümə durub bir söz desə, mən qanımı sənə halal elədim.

Naçalnik. Yaxşı, Xəlil yüzbaşı, o erməniləri bura çağır!

Xəlil yüzbaşı Ohan yüzbaşını öz dəstəsi ilə irəli gətirir.

Naçalnik. Ohan yüzbaşı, bu idimi sizə rast gələn?

Heydər bəy. Naçalnik, hər belə mujik sözünə etibar edib məni bədbəxt etməyin!

Ohan. Başına dönüm, mən hərgiz mujik deyiləm. Mən iyirmi ildir vilayət böyüklərinə qulluq edirəm. İyirmi rizaməndlik kağızım var. Keçən il mənə gümüş medal yazmışdılar! Alın bu kağızları bir oxuyun, görün! (*Kağızları göstərir*).

Naçalnik. Hələ mənə sənin qulluqlarını bilməyə vaxt yoxdur. Gördüyün işi söylə!

Ohan. Başına dönüm, mənim bəylik üçün şəhadətnaməm var! Alın, oxuyun! (*Şəhadətnaməsini cibindən çıxarıb uzadır naçalnikə*)

Naçalnik. Olan, sözünü de, necabətini isbat eləmək qoy sonraya qalsın!

Heydər bəy. Naçalnik, bu şəhadətnamələrin yüzü bir pula dəyməz. Zətində şübhə olanlar öz nəsəbləri üçün şəhadətnamə qayırdarlar.

Ohan. Bu sözü naçalnik hüzurunda deməyib, bir özgə yerdə mənə desəydin, bu tufəng ilə sənə cavab verərdim! (*Əlin uzadır tufənginə, sonra naçalnikə mütəvəccəh olub*). Başına dönüm, mən bu axırıncı nüfus dəftərində bəy yazılmışam. İndi bu mənim bəyliyi istir batırsın. Haqq elə mən bədbəxt olmuyum.

Naçalnik. Bu saatda buyurram sənə əlli çubuq vururlar. Bəyliyi lap unudarsan, əgər sualına cavab verməsən! Səndən mən soruşaram ki, bu idimi sizə rast gələn?

Ohan. Bəli, başına dönüm, bu idi bizim üstümüzə yoldaşları ilə tufəng və qılınc çəkən! İyirmi yaraqlı-əsbablı atlı idilər. Biz ancaq on adam idik. Əgər bizdən çox olmasaydılar, sizin dövlətinizdən, buları tutardıq. Elə ki, bizdən ötüblər, gedib Əylis ermənilərini soyublar.

Heydər bəy. Naçalnik, tamam danışdığı sözlər böhtandır!

Naçalnik. Tatar tayfası tamam yalançı olar. Səndə o cümlədən-sən, sözünü zə etibar eyləmək müşküldür. Birisi də yaraqlı-əsbablı, iki



tuğlu ermənini əyləyib soyurmuş. İndi aşkara yalan deyir ki, güya ermənilər onu soymaq istirlərmiş.

Heydər bəy. Mən bilirəm ki, o, kişi kimdir. Mən Qarabağın tamam yaxşı-yaman adamlarını tanıyıram. Onu görsəm billəm ki, onun sözü doğrudur, ya yalandır. Sənin başına and olsun ki, həqiqətini ərz eylərəm!

Naçalnik. Xəlil yüzbaşı, o tutulan kişini bura gətirin!

Xəlil yüzbaşı gedib Hacı Qaranı hüzurə gətirir.

Naçalnik. De görüm, bu kimdir, necə adamdır?

Heydər bəy. Naçalnik, mən bunu tanıyıram. Sənin başına and olsun ki, bu adamsoyan deyil, ermənilər xilaf ərz ediblər.

Naçalnik. Xəlil yüzbaşı, erməniləri gətir.

Xəlil yüzbaşı tuğluları gətirir.

Naçalnik. Heydər bəy, odur ki, sənin sözünə etibar etmirəm! Axır özün bir fikir eylə: bəs bu ermənilər adam soyandırmı? Amma bu kişi deyir ki, guya bular onu soymaq istirmişlər!

Heydər bəy. Belə deyil, bu kişi də yalan danışır.

Naçalnik (*acıqlanmış*). Bəs necə olmaq gərək? Məlum ki, hamınız yalan danışırınsınız! Hamınız tənbihə layiqsiniz! Mən gərək səni aparam!

Heydər bəy. İxtiyar sənindir.

Sona xanım başlayır titrəməyə.

Naçalnik (*Hacı Qaraya*). A kişi, sən axır bu erməniləri nə səbəbə əyləmişdin?

Hacı qara. Başına dönüm, mən öz kəsb-karım ilə dolanan adamam. Heç vaxt yol kəsmək mənim işim deyil. Həmişə alış-veriş eylərəm. Padşaha çox qulluqlar etmişəm.

Naçalnik. Padşaha sən nə qulluq etmişən, a kişi?

Hacı qara. Başına dönüm, on beş ildir padşah gömrüyünə ildə əlli tümən xeyir verirəm.

Naçalnik. Bəli çox böyük qulluqlar edibsənmiş. Əlhəq böyük mərhəmətə layiq imişsən.

Hacı qara. Bəli, başına dönüm, bu qulluqlarıma görə gərək mənə qızıl medal veriləydi, nəinki...

Naçalnik. Bəli, sənin kimi qulluq edənlər çoxdur. Verdiyiniz pulları gərək verib qızıl medal qayırdıq, genə özünüzdə dağıdaq. Cə-fəngiyyat danışma! De görüm, erməniləri niyə əyləmişdin?

Hacı qara. Başına dönüm, olar məni əyləmişdilər.

Ermənilərin birisi, yəni Mkrtiç.

Mkrtiç. Qurbanın olaq, yalan deyir, bu bizi soymaq istirdi.

Bu halda Cavanşir murovunun yasavulu yetişib,

Yasavul (*naçalnikə*). Ağ, murovumuz əylisliləri soyan quldurları tutub, tamam ipəkləri alıb, özlərini dustaq edib. Məni qulluğunuza göndərdi ki, bu xüsusda ərz edim. Dalınca əhvalatı yazı ilə bildirəcək.

Murov. Yəqin ki, genə tatardırlar.

Yasavul. Bəli.

Naçalnik. Yoxsa xəyal edirdin ki, ingilis ya firəngdirlər?

Ohan. Başına dönüm, quldur həmişə tatardan olur. Bizlərdən heç vaxt quldur olmaz!

Naçalnik. Kəs səsin, bu sizin doğruluğunuzdan deyil. Ondan ötrü ki, cürət edə bilmirsiniz və bacarmırsınız!

Yasavul. Ağ, murov bir qaçaqçı da yük ilə tutub göndəribdir.

Hacı Qaranın rəngi qaçır.

Naçalnik. Hardadır! Hüzura gətir!

Yasavul gedir.

Həydər bəy. Naçalnik, indi sizə məlum oldu ki, mən quldur deyiləm?

Ohan. Ağ, o, tutulan quldurlar bişək bunun yoldaşlarıdır.

Naçalnik. Həqiqət olunar.

Bu halda yasavul Kərəməlini hüzura gətirir. Hacı Qara onu görəndə kimi “vay” edib özündən gedir.

Naçalnik (*təaccüb ilə*). Bu necə işdir? Bu kişi niyə özündən getdi! Bunu ayıldın görək!

Murov su tökür, Həydər bəy, Xəlil yüzbaşı qolun boğur, Hacı Qara gözün açır.

Naçalnik. A kişi, sənə nə gəldi özündən getdi?

Hacı Qaranın dili tutulur.

Naçalnik (*Kərəməliyə*). A gədə, doğrusun de, səni buraxaram.  
Bu kişi səni görəndə niyə özündən getdi?

Kərəməli. Bilmirəm başına dönüm!

Naçalnik. Sən kim ilə və haçan qaçaq mala getmişdin?

Kərəməli. Mən heç kim ilə və heç vaxt qaçaq mala getməmişdim.

Naçalnik. Nə danışırısan? Səni yükün üstündə tutublar? Necə dana bilərsən?

Kərəməli. Mənim o yükdən heç xəbərim yoxdur.

Naçalnik. Bəs o mal kimindir?

Kərəməli. Bilmirəm.

Naçalnik. Bəs sən at üstündə deyildin?

Kərəməli. Bəli.

Naçalnik. Bəs yükü atın üstünə kim qoyubdur?

Kərəməli. Şeytan qoyubdur, mənim ondan xəbərim yoxdur.

Naçalnik. Əzizim, biz şeytani səndən yaxşı tanıyırdıq. Ondən çox iş baş verər. Amma qaçaq mal alış-verişi eləməz. Doğrusunu de, yoxsa dərini soyaram.

Heydər bəy. Naçalnik, bir ərzim var.

Naçalnik. De görüm.

Heydər bəy. Qulluğunuzda çox-çox müqəssirəm, amma təqsi-rimi boynuma götürürəm. Bu kişini mən iki yoldaşım ilə qaçaq malı gətirməyə aparmışdım. Bu tutulan onun nökrəlidir. Çün bu çox xəsis olduğu üçün malı tutulduğundan ötrü özündən getdi. Erməniləri də malının qorxusundan yolda əyləmiş imiş.

Naçalnik (*Heydər bəyə*). Mətləb məlum oldu. Bəs yoldaşların kim idi?

Heydər bəy. Əsgər bəy, Səfər bəy.

Naçalnik (*murova*). Oları çağirt, gətirt.

Murov. Bu saatda.

Murov bir yasavul göndərir.

Naçalnik (*Heydər bəyə*). Bəs niyə utanmadın, dedin ki, Ohan yalan danışır?

Heydər bəy. Ohan həqiqətdə yalan danışdı, naçalnik! Ondən ötrü ki, biz hamı bir yerdə altı adam idik, qaçaq mal gətirirdik. Dörd yükümüz var idi. Bulara rast gəlib, qorxudub qovduq, çıxıb gəldik. Sənin başın üçün, Əylis ermənilərinin soyulmağından bizim xəbərimiz yoxdur!

Bu halda bir yasavul Əsgər bəyi, Səfər bəyi getirir.

Naçalnik. Heydər bəy, yoldaşların bulardımı?

Heydər bəy. Bəli, bulardır!

Naçalnik. Heydər bəy, əgərçi quldurluq cəhətindən sənın təqsirin yoxdur, amma çün başburtsuz sərhəddən o taya keçib, qaçaq mal gətirib, murov göndərən qaravulların üstünə qılnc və tufəng çəkibsiniz, zakona görə gərək mən bu saatda sizi dustaq edib Qalaya aparam.

Heydər bəy. İxtiyar sənindir, naçalnik!

Sona xanım (*yeriyib naçalnikin ətəyin tutur*). Qurbanın olum, mənı öldür, onu aparma! Mənı bisahib qoyma!

Naçalnik. Heydər bəy, bu kimdir?

Heydər bəy. Naçalnik, bu mənım arvadımdır. Dünən toy edib gətirmişəm. Bu bədbəxtliyimə bais budur!

Naçalnik. Necə məgər?

Heydər bəy. Naçalnik, biz bir-birimizi nəhayətdə sevirdik. İki il idi qovuşmaq həsrətin çəkirdik. Pul tapmırdım toy edim. Axır ki, qaçaq mal gətirib satdıq, qazancı ilə toy elədim, bunu gətirdim. Kaş öləydım, bu günü görməyəydım.

Sona xanım. Başına dönüm, bizi padşahın başına çevir! Qul xatasız olmaz, ağa kərəmsiz. Yaz bu işi yuxarı bildir, bəlkə mənım göz yaşına rəhm eləyələr. Mən dilimdən kağız verrəm ki, bundan sonra Heydər bəyi heç bir yaman işə qoymuyum.

Heydər bəy. Naçalnik, mən hazırım ki, bu təqsirimi öz qanımla Dağıstanda padşahın düşmənlərinin qabağında yuyam.

Naçalnik (*murova*). Vallah, yazığım gəlir bu biçarələri bir-birindən ayırmağa. Görəsən mən bu işi yuxarı bildirənədək buları zamına vermək olarmı?

Murov. Ola.

Əsgər bəy. Naçalnik, biz də düşmən qabağında qılnc çalmağa hazırıq!

Naçalnik (*murova*). Buları zamına ver, ta yuxarıdan cavab gəlinəcə.

Murov. Baş üstə!

Bu halda Hacı Qaranın arvadı Tükəz içəri girib, naçalnikin ayağına döşənib.

Tükəz. Başına dönüm, mənım ərimi mənə ver!

Naçalnik (*Hacı Qaraya*). Kişi,dəxi qaçaq mala getməzsən ki?

Hacı qara. Tövbə olsun, naçalnik! Tövbə, tövbə! Gecə-gündüz sənə dua edəcəyəm ki, məni bu əməldən qaytardın!

Naçalnik (*murova*). Bunu da zamına ver.

Murov. Baş üstə!

Hacı qara. Başına dönüm, bəs malım necə olsun?

Naçalnik. O barədə səbr elə

Hacı qara. Qurbanın olum, malım yetişməsə ölləm!

Naçalnik. Özün bil. Xəlil yüzbaşı, Hacı Qaranın nökerini və tuğluları da burax getsinlər. (*Bəylərə*). Sizin nəcabətinizə hərgiz layiq deyil ki, yaman əməllər ilə özünüzü bədnam edib ümənayi-dövlətin nəzərində xar və zəlil olasınız. Necə ki, oğurluq, elə də qaçaq mala getmək dövlət tərəfindən qadağandır. Padşahın əmrindən çıxan – Allahın əmrindən çıxan kimdir. Allahın əmrindən çıxana o dünyada qəzəb yetişər, padşahın əmrindən çıxana bu dünyada; Allahın əmrini bitirənə bəhişt var, padşahın əmrini bitirənə mərhəmət və şəfəqqət. Ümənayi-dövlətin rəhmi çoxdur, olur ki, sizin bu təqsirinizi bağışlayalar. Amma bundan sonra gərəkdir niyyəti-xalis ilə dövlətə sədaqət-tindiş olub, hər bir xüsusda, yaman xəyalları başınızdan çıxardasınız!

Bəylər. Can-baş ilə nəsihətini qəbul edirik, naçalnik.

Naçalnik (*Sona xanımın əlindən tutub*). Bax, sənin gözəlliyinə və göz yaşına Heydər bəyi səndən ayırmadım. Ondan yaxşı muğayət ol, genə bir pis iş tutmasın, ta yuxarıdan cavab gəlinçə.

Sona xanı. Mənim başım üstə, naçalnik! Arxayın ol! Özümü öldürərəm ki, onu yaman işə qoymanam.

Naçalnik. Çox-çox razıyam! Sənin zəminliğin hər kəsin zəminliğından etibarlıdır. Xudahafis! (*İstir getsin*).

Hacı qara. Başına dönüm, naçalnik, murovun yasavulları məni tutanda cibimdən yarım abbasımı çıxardıblar, buyur versinlər.

Naçalnik (*murova*). Buyur, bu saatda bunun pulunu versinlər! Yasavulların gərəkdir belə əməlləri tərək ola!

Hacı qara. Allah sənin ömür və dövlətini artıq eləsin, ağa! Nə qədər bədənimdə canım var, sənin bu şəfəqqətini unutmayacağam!

Naçalnik uzaqlaşır, dalısınca da adamlar.

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**

# MÜRAFİƏ VƏKİLLƏRİNİN HEKAYƏTİ

## (ŞƏHRİ-TƏBRİZDƏ)

*Təmsili-guzarişi-əcib ki, keyfiyyəti üç məclisdə  
bəyan olub itmamə yetir.*

### ƏFRADİ-ƏHLİ-MƏCALİS

Səkinə xanım – mərhum Hacı Qafurun bacısı, on səkkiz yaşında, qız.	Ağa Kərim – miyançı, dəllalbaşı.
Gülsəba – onun qaravaşı.	Dörd nəfər sərbaz – Bədəl və Qəhrəman və Qəffar və Nəzər adlı.
Əziz bəy – onun sevgilisi və adaxlısı.	Hacı Rəcəbəli – darugeyi-bazari-
Zeynəb – Hacı Qafurun mütə siğəsilə olan arvadı.	Təbriz, dörd nəfər əmələsi ilə – Həp o və Şeyda və Qurbanəli və Hənifə adlı.
Yeddiaylıq tifi – onun oğlu.	Hakimi-şər.
Ağa Abbas – onun qardaşı.	Haşiyənişinani-məhkəməyi-mürafə –
Zübeydə – Səkinə xanımın bibisi.	Ağa Rəhim və Ağa Cabbar və Ağa
Ağa Həsən – tacir.	Bəşir və Ağa Səttar adlı.
Ağa Mərdan – vəkili-mürafə, hal-vaçı oğlu.	Şahzadənin fərraşı – Nəsir.
Ağa Səlman – vəkili-mürafə, ələkçi oğlu.	Hakimi-şərin nökeri – Əsəd.
	Şahzadənin fərraşbaşısı.

### ƏVVƏLİMCİ MƏCLİS

Əvvəlinci məclis vaqə olur Təbriz şəhərində, Bağmeşə küçəsində, Hacı Qafurun imarətində. Onun bacısı Səkinə xanım pəncərə qabağında durub, qaravaşı Gülsəbani çağırır.

Səkinə xanım. Gülsəba, Gülsəba, huy!

Gülsəba (*daxil olur*). Nə buyurursan, xanım?

Səkinə xanım. Gülsəba, heç bilirsən ki, mənim bu bihəya qardaşım arvadı başıma nə iş gətiribdir?

Gülsəba. Xeyr, xanım, bilmirəm.

Səkinə xanım. Hakimi-şərə adam göndərib bildiribdir ki, qardaşından qalan pulları mənə verməsin ki, mənim ilə onun davası var;

o pul gərək ona yetişə. Gülsəba, belə iş olurmu? Vallah, mən bilmi-rəm ki, tarı yanında nə günahın sahibiyəm ki, həmişə bir səbəb düşər, mənim bəxtim bağlanar.

Gülsəba. Xanım, nə cəhət belə güman edirsən?

Səkinə xanım. Gülsəba, özün bilirsən ki, mən Əziz bəydən ötrü biixtiyaram. Biçarə iki il sərəsər mərhum qardaşıma yalvardı ki, məni ona versin; vermədi ki, əhli-zələmə oğludur. İndi ki, qardaşım ölüb, ixtiyarım düşüb öz əlimə; istirdim ki, qardaşımdan qalan pulu alıb, tədarükümü görüb arzuma çatam. Bu bihəya qardaşımın arvadı mənə müddəi çıxıb, pulun yetişməyini təxirə saldı. Gərək indi dava çəkməyə məşğul olam.

Gülsəba. Xanım, qardaşın arvadının məgər irsdə payı var?

Səkinə xanım. Xeyr, heç payı yoxdur. O, qardaşıma kəbinli arvad deyildi ki, irs apara. Övladı yoxdu ki, irsə şərik ola. Heç bilmi-rəm ki, nə səbəbə mən müddəi çıxıbdır?

Gülsəba. Xanım, inşallah bir iş bacara bilməz. Mənə bir nəzir elə dua edim, Allah tez sənin bu işinə feysəl versin, arzuna yetirsin.

Səkinə xanım. Nə nəzir edim?

Gülsəba. Nəzir elə ki, işin tamam olub pul yetişsə, mənim də toy xarcımı çəkib ərə verəsən.

Səkinə xanım. Çox yaxşı, dua elə, davamız tez qurtarsın, səni də ərə verrəm. İndi dur, get Əziz bəyi bura çağır, görüm bu işə nə bina qoyur. Hakimişər adam göndərib mənə xəbər edibdir ki, vəkil tutub mürafəyə göndərim. İndi Əziz bəydən başqa mənim bir adamım yoxdur. Biz Təbrizdə qəribik, əgərçi, bir bibim var; amma arvad tay-fasının əlindən nə iş gələcək?

Gülsəba tez çölə çıxıb geri qayıdır.

Gülsəba. Əziz bəy özü gəlir.

Səkinə xanım pəncərəni salır, bu halda Əziz bəy içəri girir.

Əziz bəy (*tünd*). Səkinə xanım, axır mənim günümü bu yerə yetirdin!

Səkinə xanım (*təəccüblə*). Əziz bəy, məgər nə vaqə olubdur açıqlanmısan?

Əziz bəy. Səkinə xanım, sən bilirsən ki, mən iki ildir məktəb-dən çıxıb, sənin dərdi-eşqinə giriftar olub Təbrizdən ayaq bir yana

qoya bilməmişəm! Nə qədər ki, sənin qardaşın mənə sitəm edib məni səndən uzaq eləməyə çalışırdı, o qədər mənim məhəbbətim artıb, onun cövr və cəfasına səbr edib dayanmışam; bu ümidlə ki, sənin vüsalın mənə müyəssər olacaq. İndi ki, vüslət zamanı yaxınlaşıb, arzuma çatmaq ümidilə xəyalımı xoş edib aram tutmuşam, istəyirlər ki, gene məni bədbəxt etsinlər.

Səkinə xanım. Nə danışırsan? Vazeh danış görüm mətləbin nədir? Anlamıram nə deyirsən?

Əziz bəy. Necə anlamırsan? Məgər sənin xəbərin yoxdur? Dünən Ağə Həsən tacir malikütüccarın və kəndxudanın və Molla Bağırın arvadını bibin yanına elçi göndərib, səni xastkarlıq edibdir və bibin də söz veribdir ki, səni ona versin.

Səkinə xanım. Bibim boş söyləyibdir. Kimdir onun sözüne baxan!

Əziz bəy. Xeyr, bu sözlər ilə mən sakit olmanam. Ya gərək bu saatda bibini çağırıb mənim qulağım eşidə-eşidə deyəsən ki, sən Ağə Həsənə getməyəcəksən, yainki gərək bu gün mən Ağə Həsəni öldürəm! Nə karədir bir arşın ölçən mənim adaxlıma göz tikə! Vallah bu saat gedib bu xəncər ilə onun bağırsaqlarını ayağına dolaram!

Səkinə xanım. Çox yaxşı, mən bu saatda bibimi çağırıb deyərəm ki, mən Ağə Həsənə gedən deyiləm. Bibim gələndə sən gir o biri otağa, öz qulağınla eşit. Gülsəba!

Gülsəba. Bəli!

Səkinə xanım. Gülsəba, get bibimi bura çağır! (*Gülsəba gedir*). Yaxşı, indi de görüm, biz kimi vəkil tutaq?

Əziz bəy. Nə işdən ötrü?

Səkinə xanım. Necə nə işdən ötrü? Axır eşidibsən ki, qardaşım arvadı qardaşımdan qalan irsə müddəi çıxıb, məni mürəfiyəyə çağırır.

Əziz bəy. Bəli, eşitmişəm! İndi aqlım başımda yoxdur, bibin gəlsin getsin, sonra mən vəkil taparam.

Bu halda ayaq tappılıtsı gəlir. Əziz bəy girir o biri otağa. Səkinə xanımın bibisi Zübeydə içəri daxil olur.

Səkinə xanım. Səlam-əleyk, bibi!

Zübeydə. Əleykəssəlam, Səkinə! Nə qayırırsan, əhvalın yaxşıdır mı?



Səkinə xanım. Yaxşı deyil, bibi! Sənə mən nə zaman izn vermişəm ki, məni Ağa Həsənə verəsən? Mənim bu saatda nə atam var, nə anam, nə qardaşım; özüm öz vəkiliməm.

Zübeydə. Utan, utan! Qız uşağına yaraşmaz ki, böyüyünün yanında belə danışa! Sənin nə vecinə? Sənə ər lazımdır, hər kəsə verirlər, ona gedərsən!

Səkinə xanım. Xeyr, danışacağam! Dəxi mən ixtiyarımı əldən verən deyiləm. Məni heç kəsə vermək olmaz.

Zübeydə. Bəs, balam, ərə getməyəcəksən?

Səkinə xanım. Yox!

Zübeydə (*təbəssüm ilə*). Çox sənin kimiləri “Yox” deyibdir, amma genə gedibdir.

Səkinə xanım. Mən zarafat eləmirəm, bibi! Vallah, mən Ağa Həsənə gedən deyiləm! Bu niyyətlərdən düş!

Zübeydə. Olmaz, əzizim, qardaşım qızı! Təbrizin mötəbər adamlarını bizə düşmən elərsən.

Səkinə xanım. Cəhənnəmə düşmən olsunlar! Ağa Həsəndən mənim zəhləm gedir!

Zübeydə. Niyə?

Səkinə xanım. Nadürüst adamdır!

Zübeydə. Nadürüst adamdır özgələrinə. Bizə görə yaxşıdır. Ticarətdə səriştəsi var, dövləti var. Pul qazanmaqda zirəkdir. Təbrizin tamam mötəbərləri ilə aşna, dost və qohumdur. Dəxi bundan artıq əri hardan tapacaqsan?

Səkinə xanım. Ağa Həsən istir məni başdan ayağadək cavar-hirə də tuta, mən ona gedən deyiləm. Get ona bildir ki, bu niyyətdən düşsün!

Zübeydə. Bu heç vaxt olan iş deyil! Sən nə karəsən ki, mənim sözümdən çıxasan? Kişi Təbrizin mütəşəxxis adamlarının arvadlarını mənim yanına göndərmişdi. Mən uşaq deyiləm. Mənim aqlım qəbul elədi ki, ona getmək sənin məsləhətidir. Ona söz verdim. İndi istirsən ki, mənim Təbriz arvadlarının içində bir pulluq edəsən? Axır mənim də özümə görə adım, abrım var!

Səkinə xanım. Sənin adına və abrına zərər yetişməsin deyən, mən gərək ömrüm olduqca özümü qara günlü edim? Qərribə təklif edirsən mənə, bibi! Vallah, istər aləm tufana gedə, mən Ağa Həsənə gedən deyiləm! Mən deyirəm ki, sən ona bildir ki, bu niyyətdən

düşsün! Yoxsa, vallah, özüm onu çağırıdım beş yüz söyüş üzünə qarşı deyərəm. Onu itdən biabır edərəm!

Zübeydə (*ikiəlli üzünü cırıb*). Bıy, zamanınız çevrilsin, ay qızlar! Üzlərinədə bir tikə həya və şərm qalmayıbdır. Səkinə, mən sənin kimi qızıl-qırmızı qız görməmişəm. Bizim də axır qızlıq zamanımız var idi; həyadan baş qaldırıb böyüyümüzün üzünə baxa bilməzdik. Sizin üzünüzün susuzluğundandırki, Təbrizdə vəba və taun əskik olmur!

Səkinə xanım. Xeyr, vəba və taun haramzadə kişilərin nadürüstlüyündəndir. O nadürüst oğlu altmış min tümən adın eşidib, onun üçün məni istəməyə talib olubdur! Yoxsa o məni sevdiyindən ki, almaq istəmir. Əgər o məni alan idi, niyə qardaşım sağlığı heç bir ağız açmadı?

Zübeydə. Qardaşın sağlığı bəlkə arvad almaq fikrində deyildi. Altmış min tümən nəqlin yaxşı yadıma saldı. Ağa Həsənə getməsən, bilirənmə ki, altmış min tümən batar?

Səkinə xanım. Niyə batar?

Zübeydə. Ondan ötrü ki, o da gedər qardaşın arvadına kömək elər. Dostları və qohumları ilə onun işinə çalışar, sənin haqqını itirərlər.

Səkinə xanım. Yaxşı imiş. Dəxi mən bilmirəm ki, bir mütə<sup>1</sup> necə gəlib mənə irsdə şərik olacaq. Məgər ölkədə haqq və hesab yoxdur?

Zübeydə. A balam, xalqın hiyləsindən nə baş açmaq olur? Hacı Rəhim arvadının Hacı Rəhimin dövlətində nə haqqı var idi ki, on iki min tümən pul, bir həmmam onun oğlu Ağa Rzadan alıb o arvada verdilər? Vəkili hiylə ilə bir hibənamə<sup>2</sup> dürrüst edib göstərdi ki, Hacı Rəhim sağlığında arvadına on iki min tümən, bir həmmam hibə edibdir. Beş-altı nəfər də bu xüsusda şəhadət elədi. Biçarə Ağa Rzadan çıxırda-çıbırda o qədər pul aldılar, o arvada verdilər. Amma tamam Təbrizə məlum oldu ki, bu iş məhz hiylədir. Sən məgər Ağa Rzadan zorlusan ki, fəryadı heç bir yerə çatmadı? Təbrizin şeytan fikir vəkilələrinin hiyləsindən heç baş çıxarmaq olurmu?

Səkinə xanım. Mənim haqqım yerli-dibli batsa da, mən Ağa Həsənə gedən deyiləm! Get ona bildir ki, qız razı olmur!

Zübeydə. Səkinə, nə danışırısan? Mən sənin fikrini bilirəm! Sənin qərəzin budur ki, gedəsən Əziz bəyə, o əhli-zələmədən<sup>3</sup> törəyəne, tamam ölülərimizin ruhunu özünə qarğadasan. Bizim qanımızı əhli-zələmə qanına qarışdırasan. Belə iş heç bizim ocağımızda görükdürmü? Mömin və müttəqi tacirin qızı nədir, əhli-zələməyə getdi nədir?!

Səkinə xanım. Hamı Allah bəndəsidir. Əziz bəyin dədəsi əhli-zələmə idi; Özü ki, hələ divan qulluğuna girməyibdir? Nə məlumdur ki, o da əhli-zələmə olacaq?

Zübeydə. Nə təfavütü? Nütfəsi ki, əhli-zələmə nütfəsidir.

Səkinə xanım. Sənə nə məlumdur ki, mən Əziz bəyə gedəcəyəm? Nə ona gedirəm nə başqasına; oturacağam evimdə. Sən dur get, mənəm sifarişimi Ağə Həsənə yetir!

Zübeydə. Sən qız uşağısan, ağlın başında yoxdur, öz xeyrini anlamırsan! Mən ona gedib deyən deyiləm ki, qız razı olmur. Səni vermişəm, gedəcəksən, artıq danışma! (*Durur ayağa yola düşür*).

Səkinə xanım (*suznaq*). Vay, dədəm vay, bu nə danışır!

Zübeydə qapıdan çıxır, uzaqlaşır. Əziz bəy o biri otaqdan içəri girir.

Əziz bəy. İndi gördün mənəm iztirabım yerində idi. Ya yox? Mən gedirəm.

Səkinə xanım. Hara?

Əziz bəy. Gedirəm o nadürüst oğlu Ağə Həsəni cəzasına yetirməyə, dəxi məndə tab yoxdur!

Səkinə xanım. Nə söyləyirsən? Sən dayan, getmə, əlindən xəta çıxar. Mən özüm bu saatda o nadürüst oğlunu çağırıb deyəcəyəm ki, bu xəyaldan düşsün. Gülsəba! (*Gülsəba hazır olur*). Gülsəba, get Ağə Həsən tacirə xəlvət de ki, səni çox vacib işdən ötrü ünəs tayfasından bir şəxs çağırır. Adımı nişan vermə. (*Gülsəba gedir*). Əziz bəy, vallah, sən hələ lap uşaqsan! Bir güzgüyə bax, gör gözlərin acıqdan qan çanağına dönübdür. Niyə belə kəmhövsələlik edirsən? Bu nadürüst oğlu ki, mənə güc ilə alıb aparmayacaqdır!

Əziz bəy. Hamı sözün doğrudur, amma çifayda ürək aram tutmur.

Bu halda ayaq tappılıtsı gəlir. Əziz bəy girir o birisi otağa. Səkinə xanım üzün bürüyür, oturur. Gülsəba və Ağə Həsən içəri girirlər.

Ağə Həsən. Səlam-əleyk.

Səkinə xanım (*ahəstə*). Əleyküməssəlam. Ağə Həsən qardaş, bilirsən ki, mən kiməm?

Ağə Həsən. Xeyr, xanım, bilmirəm.

Səkinə xanım. Ağə Həsən, mən Hacı Qafurun bacısı Səkinəyəm.

Ağə Həsən (*təaccüb ilə*). Bəli, xanım, tanıdım. Fərmayışını buyur! Mən sənə bəndənəm, qulunam!

Səkinə xanım. Xeyr, Ağa Həsən, sən mənim nə bəndəmsən, nə qulumsan! Sən axirət dünya mənim qardaşım ol. Məndən əl çək! Səni bundan ötrü çağırışam. Sözüm sənə budur.

Ağa Həsən (*heyvətə düşüb*). Xanım, niyə məni bəndəliyə qəbul etmirsən? Məndən nə xəta baş veribdir?

Səkinə xanım. Heç bir xəta baş verməyibdir. Söz açıq görək: sən məndən ötrü bibimin yanına elçi göndəribsən, o da əbəs yerə razı olub, söz veribdir. Amma, əzizim, mən deyirəm ki, sənə gedən deyiləm! Bu xəyaldan düş, bundan sonra bu sözləri ağzına alıb danışma.

Ağa Həsən. Xanım, bir səbəbini bildirəydin ki, mən niyə sizin iltifatınıza və mərhəmətinizə layiq olmuram?

Səkinə xanım. Səbəbi öz yanımdadır. Ancaq sözüm budur ki, məndən əl çək!

Ağa Həsən. Xanım, nə təqsir məndən sadir olubdur ki, məni özündən uzaq edirsən?

Səkinə xanım. Qardaş, heç bir təqsir sadir olmuyubdur. İndi mən özüm öz vəkiliməm. Mən sənə getmək istəmirəm! Mən səni sevmirəm! Könülə ki, güc yoxdur?

Ağa Həsən. Xanım, bu söz sənə çox zərər gətirər, belə buyurma!

Səkinə xanım. Bilirəm nə deyirsən, hər nə bilirsən elə, əlindən gələni əsirgəmə! Əsirgəsən, namərdсэн!

Ağa Həsən. Sonra peşman olarsan. Bir fikir elə ki, nə sözlər mənə buyurursan...

Səkinə xanım. Fikir yeri deyil. Get bildiyin elə! Eləməsən, səndən əskik adam yoxdur.

Ağa Həsən (*darılıb*). Yaxşı, sənə mən bir oyun tutum ki, tamam dastanlarda deyilsin, öləndək dadı damağından getməsin! (*Ayağa durur*).

Səkinə xanım. Get, get! Səndən qorxan səndən əskikdir! Əlindən gələni beş qaba çək!

Ağa Həsən gedir. Səkinə xanım və Əziz bəy.

Səkinə xanım. Di indi bir fikir elə, kimi vəkil edək? Bir düşməni də özümüdə artırdıq.

Əziz bəy. Belə düşmənlərdən yüzü olsun. Yüz qarğaya bir sapan daşı! Bu saatda gedərəm, şahzadəyə bu əhvalatı müfəssələn bildirərəm. Özü bu işə tədbir eləsin.

Səkinə xanım. Şahzadə ki, mürafiyəyə mane olmaz; genə gərək bir vəkil ola.

Əziz bəy. Şahzadə mürafiyəyə mane olmaz, amma Ağa Həsən kimi nadürüslərin hiyləsini və zərərinə dəf edə bilər. Gərək bu işi şahzadəyə bildirəm. Mənim atam onun yanında çox qulluq edibdir. Mənim xatirimi istəyir və vədə edibdir ki, mənə xidmət rücu edib vəzifə qərardad eləsin və atamın tiyul<sup>4</sup> kəndləri də mənə vaguzar etsin.

Səkinə xanım. Səlah budur ki, əvvəl bir vəkil tutaq, sonra bu əhvalatı şahzadəyə məlum edəsən ki, o da haqqa kömək eləsin.

Əziz bəy. Çox yaxşı. Vəkil kimi tutaq?

Bu halda Gülsəba içəri girir.

Gülsəba. Qapıda bir kişi durubdur; deyir ki, mən gərək Səkinə xanım ilə danışam. Bir kişi tayfası varmı ki, aralıqda vasitə ola, çox vacib əmr var.

Səkinə xanım. Əcəb oldu. Əziz bəy də burdadır. Get çağır gəlsin, görək nə deyir.

Gülsəba gedir.

Əziz bəy. Hər gələn məni gərək sənənin yanında görə?

Səkinə xanım. Nə bilirlər ki, sən kimsən? Elə güman edərlər ki, sən mənim yaxın qohumumsan.

Ağa Kərim içəri girir, Səkinə xanım çadırşəbə bürünür.

Ağa Kərim. Səlam-əleyküm!

Əziz bəy. Əleykəssəlam. Xoş gəlibsən. Buyur əyləş!

Ağa Kərim bir tərəfdə oturub Əziz bəyə mütəvəccəh olur.

Ağa Kərim. Məxdum, ismi-şərifinizi buyurun.

Əziz bəy. Mənim adım Əziz bəydir.

Ağa Kərim. Mübarək addır. Əziz bəy, mən sizinlə göftgu edim, Səkinə xanım da eşitsin.

Əziz bəy. Buyur, Səkinə xanımın özü ilə də göftku edə bilərəsən. Onu özgə qızlar ayağına aparma. Yeri gələndə o özü də danışmaqdan çəkinən və qısqanan deyil.

Ağa Kərim. Vallah, çox yaxşı eləyir. Əziz bəy, məlum ola ki, mənə Ağa Kərim dəllalbaşı deyərlər. Mən mərhum Hacı Qafur ilə çox

dost idim. İndi bu saatda bir işdən ötrü Ağa Mərdan halvaçı oğlunun yanında idim. Birdən tacir Ağa Həsən içəri girdi, səlam verib dedii ki, Ağa Mərdan, eşitmişəm Hacı Qafurun arvadı Zeynəbin vəkilisən. Mənim bu işdə sənə çox köməyim dəyəcək. İstirəm sənənlə xəlvət danışam. Mən gördüm ki, olar danışacaqlar, çölə çıxdım və bildim ki, onların tədbiri Səkinə xanımın ədavəti üçündür. Çün Hacı Qafur ilə duz-çörək yemişdim, o xatirə gəldim ki, bu işdən Səkinə xanıma xəbərdar edim.

Səkinə xanıma. Çox-çox razıyam. Ağa Kərim ki, aşnalığı unutmayub, öz dostunun bacısını belə vaxtlarda yad edirsən!

Ağa Kərim. Əlbəttə, xanıma, dostluq belə vaxtlarda lazımdır. Çünki Ağa Mərdan yerin-göyün haramzadəsidir. Mən özümə vacib bildim ki, piş öz vəqt sizi onun hiyləgarlığından xəbərdar edim. Yoxsa iş işdən keçər, sonra çarə tapılmaz.

Səkinə xanıma. Ağa Mərdan mənə nə eyləyəcək, Ağa Kərim?

Ağa Kərim. Nə eyləyəcək? Axır eşitdim ki, qardaşın arvadına vəkil olubdur, onun tərəfindən mürafiyəyə duracaq. Belə işlərdə o, çox mahirdir. Onunla bacarmaq çox müşküldür.

Səkinə xanıma. Mürafiyəyə durub nə eyləyəcək? Qardaşımın övladı yoxdur ki, puluna varis ola; arvadı da ki, ona varis ola bilməz; çünki mütədir, belə işdə Ağa Mərdan və ya başqa düşmən mənə nə zərər yetirə biləcək?

Ağa Kərim. Xanıma, sizin təcrübəniz belə işlərdə azdır. Ağa Mərdan hər nə istəsə, ona yol tapar; onun müqabilində gərək qəflət eləməmək.

Səkinə xanıma. Necə edək ki, qəflət olmasın?

Ağa Kərim. Məsələn, vəkillərinizi mənə tanıdın ki, kimdir. Mən onu Ağa Mərdanın bir para hiyləsindən başa sallam. İşdə huşyar olar, qəflət eləməz.

Səkinə xanıma. Bizim hələ heç vəkilimiz məlum deyil.

Ağa Kərim. Necə məlum deyil? Bəs bu işdə vəkil tutmuyubsunuz?

Səkinə xanıma. Xeyr, bilmirik kimi vəkil tutaq. Elə özümüz də bu fikirdəyik.

Əziz bəy. Doğrudan, Ağa Kərim, heç bir adam bilirsənmi ki, bizə tanıdasan, onu bu işdə vəkil tutaq?

Ağa Kərim. Xeyr, xatirimə bir belə adam gəlmir ki, Ağa Mərdana hərif ola. Bəs mən elə bilirdim ki, sizin vəkiliniz hazırdır.

Əziz bəy. Xeyr, hazır deyil, axtarırdıq ki, bir kamil adam tapaq vəkil edək. Bir fikir elə gör xatirinə bir adam düşürmü?

Ağa Kərim. Vallah, heç bir kamil adam fikrimə gəlmir. Adam çoxdur, amma Ağa Mərdana hərif ola bilməz. Ba! Bir adam fikrimə düşdü, əgər razı ola; çünki vəkil olmaqdan neçə zamandır əl çəkibdir. Ancaq məgər Ağa Mərdana o hərif ola bilər.

Səkinə xanım. O kimdir?

Ağa Kərim. Ağa Səlman ələkçi oğlu. Əgər razı olsa, onu vəkil edin.

Səkinə xanım. Onunla kim görüşsün, danışsın?

Ağa Kərim. Başqa adam lazım deyil, xanım. Onu çağırırdın bura, özünü danışın. Olur ki, sizin nəfəsinizin təsirindən razı ola. Ünas tayfasının nəfəsində başqa təsir olur.

Səkinə xanım. Bəs olmazmı onu bura göndərəsən, Ağa Kərim?

Ağa Kərim. Xeyr, xanım, ayrı adam göndər. Mən bir çüzi işdən ötrü onunla küsülüyəm.

Səkinə xanım. Bəs ona sən necə bir para zad təlim edərsən?

Ağa Kərim. Özgə vəkil olsaydı, mənim təlimim lazım idi. Amma Ağa Səlmana mənim təlimim lazım deyil. O özü şeytana papuş tikər. Mən əgərçi ondan narazıyam, amma hünərini danmaq olmaz. Təki sizin işiniz əmələ gəlsin.

Əziz bəy. Mənim özüm bu saatda gedərəm, onu çağırıram.

Səkinə xanım. Çox yaxşı, bəs get.

Əziz bəy və Ağa Kərim ayağa durub getmək istirlər.

Ağa Kərim. Xudahafiz, xanım!

Səkinə xanım. Xoş gəldin, Ağa Kərim. Mən sənin bu yaxşılığını heç vaxt unutmayacağam!

Əziz bəy və Ağa Kərim gedirlər.

Səkinə xanım. Gülsəba, yerə bir döşək sal, dalısına bir püştü qoy!

Gülsəba tez döşəyi salır, püştünü qoyur. Bu halda ayaq tappılıtsı gəlir. Əziz bəy və Ağa Səlman içəri girirlər. Yuxarıda Səkinə xanım oturub, Gülsəba böyründə ayaq üstə durubdur.

Ağa Səlman. Səlam-əleyk!

Səkinə xanım. Əleykəssəlam. Ağa Səlman, xoş gəldin, səfa gətirdin, buyur əyləş!

İşarə edir, döşək üstə Ağa Səlman oturur, ondan aşağıda Əziz bəy əyləşir.

Səkinə xanım (*nazik səs ilə*). Ağa Səlman, mən Hacı Qafurun bacısıyam. Ümidim budur ki, məni qızlığa qəbul edib, mənim bu dar günümdə köməyini məndən əsirgəməyəsən.

Ağa Səlman. Xanım, buyur görüm mətələbin nədir.

Səkinə xanım. Ağa Səlman, özünü mələumdur ki, altı-yeddi ay bundan irəli Təbrizə vəba düşmək səbəbilə tamam xalq qaçıb dağılmışdı. Qardaşım Hacı Qafur bir təvəkküllü adam idi. Dedi ki, mən heç tərəfə gedən deyiləm. Amma bərai-ehiyat tamam pulunu ki, altmış min tümən idi, sandıqlar içində aparıb şahid və sübut ilə hakimi-şərə tapşırırdı ki, əgər əhyana mən ölsəm, bu pulu sonra mənim hər kəs şəri varisim qalsa, ona rədd elə. Hakimi-şər haman məbləği götürüb, sair xalq kimi, o da şəhərdən çıxıb başqa yerə getdi. Bizim qonşularımız da tamam uzaqlaşdılar. Bizim evdə qaldı bir qardaşım, bir onun mütəsi və bir də mən. İttifaqən qardaşım naxoş oldu, bir kimsə yox idi, məgər şəhərdə difan tərəfindən bir dəstə sərbaz qoymuşdular ki, hər evi yoxlasınlar, ölənləri qəbiristanə nəql etsinlər. O gün sərbazlardan dördü bizim evə gəldi. Qardaşım onlara dedi ki, mən ölürəm, mənim bir bacımdan başqa dünyada bir varisim qalmır. Mən öləndən sonra, məni qəbiristanə nəql edin. Qardaşım allahın rəhmətində getdi. İndi qardaşımın arvadı ki, mütədir və ona heç irs yetişməz, istiyir ki, mənim qardaşıma varis ola, mənim ilə mürəfiyə dura. Ağa mərđan halvaçı oğlu ona vəkil olubdur. Təvəqqe edirəm ki, zəhmət qəbul edib bu işdə sən də mənə vəkil olasan.

Ağa Səlman. Səkinə xanım, mən vəkil olmaqdan əl çəkmişəm. Dəxi bir kimsənəyə vəkil olmuram.

Səkinə xanım. Ağa Səlman, bu iş çox tez qurtarası işdir. Az müddətdə mürəfiəsi tamam olur. Əgər qardaşımın dilindən şahid lazım olsa, o sərbazları şahid göstərə bilərsən. Təvəqqe edirəm ki, mənim xatirim üçün bu işi boynundan tulla mayasan.

Ağa Səlman. O sərbazların adı və məkanı sizə məlumdurmu?

Səkinə xanım. Bəli, Əziz bəy kağızda onların adlarını və yerlərini yazıb sənə təslim edər.

Ağa Səlman. İndi ki təvəqqe edirsən, qəbul edərəm. Ümidim budur ki, uzun iş olmasın. Yoxsa mənə çox məttəl olmaq mümkün deyil.



Səkinə xanım. Xeyr, inşallah bir gündə qurtaracaqdır. Ağa Səlman, həmin bu bir gün zəhmətin üçün sənə beş yüz tümən həqqül-nəfəs vədə edirəm.

Ağa Səlman. Onsuz da olar. Xanım, mən məhz sənənin xatirin üçün bu işə iqdam edirəm. Tamah ucundan deyil.

Səkinə xanım. Bilirəm, Ağa Səlman, bu məbləği mən ancaq sənənin uşaqlarına cib xərci verirəm.

Ağa Səlman. Xanım, indi mənəni mürəxxəs buyur, gedim sərbazları görüm. Əhvalat xəbər alım ki, mürəfiə vaxtında şəhadətlərini əda etsinlər və siz də mənənim adıma vəkalətnamə yazdırıb göndərin.

Səkinə xanım. Çox yaxşı, hazır edib göndərrəm. Amma, Ağa Səlman, deyirlər ki, Ağa Mərdan çox mühil adamdır. Onun hiyləsin-dən qafil olmayasan.

Ağa Səlman. Xatircəm ol, onun hiyləsi mənə kar eləməz. Əziz bəy, o sərbazların adlarını və yerlərini, yaz, mənə göndər.

Əziz bəy. Çox yaxşı, bir saatdan sonra yetişər.

Ağa Səlman durub gedir. Əziz bəy və Səkinə xanım.

Əziz bəy. Mən də durub gedim, əhvalatı şahzadəyə bildirim.

Səkinə xanım. Otur, sərbazların adlarını, yerlərin kağıza yaz, Ağa Səlmana göndər, sonra get.

Əziz bəy oturur yazmağa.

*Pərdə salınır*

## İKİMCİ MƏCLİS

İkinci məclis vəqə olur Ağa Mərdan halvaçı oğlunun evində.

Ağa Mərdan (*yalqız*). Görəsən Ağa Kərim niyə gec gəldi? Bəlkə Ağa Səlmanın vəkillik işi onu əyliyəbirdir? Əgər bu iş mənə deyən kimi baş tutsa, Təbrizdə mənənim şöhrətim ərşi-fələkə çıxacaq! Külli pula çatdığımdan başqa, yəni vəqiən bu vəkillik bir tükənməz xəzinədir, yollarını bilənə. Əlhəmdüillah ki, mənənim bu xüsusda qüsurum yoxdur.

Bu halda qapı açıldır. Ağa Kərim içeri girir.

Ağa Kərim (*bəşəşət ilə*). Səlam-əleyk! İşləri bitirdim, muştuluğumu ver!

Ağa Mərdan (*təbəssüm ilə*). Yəqin?

Ağa Kərim. Sənin canın üçün, bir növ ilə səni Hacı Qafurun arvadının yanında nəzərə verdim ki, əgər özün də orda olsaydın, öz haqqında müştəbeh olardın. Dedim ki, bu saatda hakimi-şər yanında Ağa Mərdandan mötəbər kimsənə yoxdur. Onun bir sözü iki olmaz. Dərhanədə də ancaq o mərufdur. Hətta şahzadə hüzuruna da həmişə bir para işlər üçün gediş-gəlişi var. İş bilməkdə də Əflatuni-əsrdir.<sup>5</sup> Gərək o hər necə desə, onun sözündən çıxmıyasan və heç vahimə və ehtiyat etmiyəsən ki, ancaq onun tədbiri ilə sən Hacı Qafurun dövlətinə malik ola bilərsən. Yoxsa sənin bu irsə heç haqqın yoxdur. Arvad özü də və qardaşı Ağa Abbas da razı oldular. İndi bu saatda gələcəklər sənin yanına ki, hər nə desək, ona əməl etsinlər.

Ağa Mərdan. Çox yaxşı, Ağa Səlmanı da o tərəfə vəkil etdirə bildinmi?

Ağa Kərim. Bəli, bu saatda Ağa Səlman Səkinə xanımın yanındadır. Ordan qurtarıb bura gələcək.

Ağa Mərdan. Mərhəbə, Ağa Kərim, vallah sənin dilində cadu əsəri var. Xub, hələ bir de görüm Hacı Qafurun arvadı göyçəkdirmi!

Ağa Kərim. Nə eyliyəcəksən?

Ağa Mərdan. Nə eyliyəcəyəm, gəlsə allam. Mənə gəlməzmi?

Ağa Kərim. Nə bilim, gələirmi? Sənin bir az vaxtın keçibdir. Arvad cahıldır.

Ağa Mərdan. Xeyr, Ağa Kərim, sən öləsən, mənəim çəndən vaxtım keçməyibdir. Mən indi düz əlli bir yaşındayam.

Ağa Kərim. Belə bilirəm, yetmişdə də olarsan.

Ağa Mərdan. Xeyr, sənin canın üçün, bilirsənmi mən havaxt anadan olmuşam? Təbrizin böyük zəlzələsindən bir il sonra.

Ağa Kərim. Sənin ki arvadın var.

Ağa Mərdan. Mən ki arvadsızlıqdan istəmirəm onu alam. Deyirəm ki, Allah qoysa əgər bu dövləti o arvadın adına Hacı Qafurun bacısının əlindən çıxarsaq, dəxi arvad niyə özgəsinə getsin? Arvadı da mən allam, dövləti də mənəim əlimdə olsun. Elə sənin səlahın da budur, özgəsinədən sənə nə xeyir olacaq?

Ağa Kərim. Əlbəttə, bu surətdə göyçək oldu, ya olmadı, nə təfavüti, qoy olsun ifritə, gəlsə algilən. Amma yaman deyil, ağılım kəsmir ki, səni bəyənə.

Ağa Mərdan. Yəni mən necəyəm?

Ağa Kərim. Özün bilmirsən, sir-sifətin çəndan məqbul deyil.

Ağa Mərdan. A kişi, mən sənin gözündə necə görürükürəm? Qoy bir aynaya baxım. (*Bədənnüma aynaya baxır*). Ağa Kərim, sən allah, mənim haramda sən eyib görürsən? Əgər dişlərimin tökülməyin deyirsən, nüzdəndən tökülübüdür, qocalıqdan deyil. Ovurdlarım bir az çuxura düşübdür, amma çəndan da məlum olmur, saqqal üstünü örtübdür.

Ağa Kərim. Di yaxşı, bəsdir, otur aşağı, indi arvad gələr.

Ağa Mərdan. Səbr elə, bir tirmə küləcəmi geyim, mahud cüb-bəmə bürünüm, saqqalımı darıyım. (*Başlayır dediklərini eləməyə*).

Ağa Kərim. A kişi, niyə lazımdır bu zadlar, otur aşağı.

Ağa Mərdan. Xeyr, çox lazımdır! Bizim arvadlarımız həmişə üzvlərini kişilərdən gizlərlər. Amma özləri kişilərə baxmağa biixtiyər-dilər. Məni Hacı Qafurun arvadı yaraşlıq görəsə, əlbəttə, artıcaq sayar. Sözümlərim artıcaq təsiri olar. Bəlkə xoşuna da gəlirəm.

Ağa Mərdan libasını geyib, saqqalını darayıb oturur. Bu halda qarşı açılır. Hacı Qafurun arvadı Zeynəb və qardaşı Ağa Abbas içəri girirlər.

Ağa Abbas. Səlam-əleyküm!

Ağa Mərdan. Əleyküm-səlam, xoş gəldiniz, səfa gətirdiniz! Buyurun, əyləşin.

Hacı Qafurun arvadı üzün bürümüş və qardaşı oturlar.

Ağa Mərdan. Ağa Abbas, mən sənənlə danışım, Zeynəb xanım da qulaq assın, yeri gələndə cavab versin. Hacı Qafur öləndə indi altı aydır. Söz gərək bizim aramızda aşkar ola. Hamı bilir ki, Zeynəb xanım Hacı Qafurun daimi mənkuhəsi deyil, onun dövlətindən irs hesabında hərgiz hissəsi yoxdur. Amma mən bu keyfiyyəti bilib Ağa Kərimi sizin yanınıza göndərdim və məlum elədim ki, əgər siz mənənim sözümdən çıxmasanız və mənənim tədbirimə əməl eləməsəniz, mən belə elərəm ki, bu dövlət Zeynəb xanıma çatır. Çünki Hacı Qafurun bacısının bir köməyi və əlindən iş gələn əqrəbası yoxdur. Ancaq o qızın bir cavan namizədi var, o da mürəfiə işində mənə hərif ola bil-məz və siz də mənəim rəyimə razı olub hakimi-şər yanına adam gön-

dərrib bildiribsiniz ki, Hacı Qafur tapşırdığı pulu onun bacısına verməsin ki, onunla iddianız var. Hakimi-şər pulu saxlayıb, sizə və Hacı Qafurun bacısına bildirib ki, vəkil tutub, mürafıyəyə əyləşib, davanızı teyy edəsiniz. İndi mən özüm sizin vəkilinizəm. Amma Zeynəb xanım gərək mənim hər sözümə, hər tədbirimə əməl etsin ki, bu iş əncam tapa.

Ağa Abbas. Əlbəttə, onsuz ki, olmaz. Buyurun gərək Zeynəb xanıma təklifin nədir?

Ağa Mərdan. Əvvələn, Zeynəb xanım gərək bu saatda bir para məxaric üçün beş yüz tükən mənə pul verə ki, axırda da hesaba daxil elərik. Özü Ağa Kərimə bildiribdir ki, Hacı Qafurun öləndən sonra sandıqda min tükən var idi və bacısı da bilmirdi, onu götürübdür.

Zeynəb xanım. Müzaiqə yoxdur, başqa təkliflərini bildir.

Ağa Mərdan. İkinci təklif budur ki, gərək Hacı Qafurun dövlətinin yarısına qane olasan, yəni o dövlətdən ki, altmış min tükəndir, otuz min tükən sənin olsun və qalan yarısı otuz min tükən mənim və Ağa Kərimin və başqa yoldaş və köməkçimizin olsun.

Zeynəb xanım. Vay aman, nə çox istirsən, Ağa Mərdan!

Ağa Mərdan. Hərgiz çox deyil, xanım! Bu irsə sənin heç haqqın yoxdur. Bu otuz min tükən də mən ancaq sənə bağışlayıram.

Zeynəb xanım. Necə haqqım yoxdur? Mən illər ilə zəhmət çəkib Hacı Qafurun evində oturmuşam. Tamam pul sandıqlarının haçarı mənim əlimdə olurdu. Hacı Qafurun sağlığında onun bacısının beş abbası ixtiyarı çatmazdı, amma mən hər nə qədər istəsəydim xərc edərdim. İndi necə oldu ki, mən gərək qıraqda qalam, pulları bu diləram çəngi götürə, gedə bir qızıl-qırmızı oğlana, yeyə, içə, kef edə?

Ağa Mərdan. Mürafıədə bu sözlərə qulaq asmazlar.

Zeynəb xanım. Necə qulaq asmazlar? Mürafıə edənin məgər insafı yoxdur? On ildən artıq bu dövlət mənim əlimdə idi. İndi gərək mən ondan binəsib olam?

Ağa Mərdan. Bəli, indi gərək ondan binəsib olasan. Sözümə qulaq as, yarısına qane ol! Yoxsa o dövlətin bir fülusuna da haqqın yoxdur. Ağa Abbas mətləbi başa düşər ki, mən dediyim söz haqdır.

Ağa Abbas. Yaxşı, razıyıq. Başqa təklifin nədir?

Ağa Mərdan. Üçümcü təklifim budur ki, Zeynəb xanım gərək məclisi-mürafıədə hazır olub otura və hakimi-şər hüzurunda iqrar edə ki, Hacı Qafurdan bir yeddi aylıq bir oğlu var.

Zeynəb xanım. Vay, dədəm vay! Ağa Mərdan, bu çox çətin təklifdir. Mən yalandan necə deyim ki, mənim yeddi aylıq oğlum var?

Ağa Mərdan. Heç çətin deyil. Hacı Qafurun sağlığında sən hamilə idin. Öləndən bir ay irəli bir oğlan doğubsən; indi yeddi aylıqdır. Bunu deməyə nə var?

Zeynəb xanım. Ağa Mərdan, mən səni özümə ata bilirəm. Sənin heç sözümdən çıxmağı bacarmanam. Amma bu təklif çox müşküldür. Mən uşaq doğmamışam. Deməzlərimi bəs uşağın hanı?

Ağa Mərdan. Bu xüsusda qəm çəkmə! Uşaq hazırdır və sən hamilə idin, onu doğubsan. Uşağı sənin və Hacı Qafurun qucağında görənlər də var. Sən bu cəhətdən ehtiyat eləmə. Sən ancaq iqrar edər-sən, özgələri təsdiq edər.

Zeynəb xanım. Allahı sevirsən, Ağa Mərdan, bir ayrı təklif elə! Mən necə bu yalanı iqrar edim? Vallah, mənim üzümdən gəlməz ki, bu sözü deyəm.

Ağa Mərdan. Qərribə söz danışırısan! Heç bilmirəm niyə üzündən gəlmir bu sözü deyəsən? Heç bilmirəm nədən utanırısan? Xub, aləm bilir ki, doğmaq arvad tayfasının peşəsidir. Utanmaq nədir? Balıq istəyən gərək canın soyuq sudan qorumaya. Gərək bu iqrarı edəsən, başqa çarə yoxdur.

Zeynəb xanım. Bu iqrardan qərəzin nədir, Ağa Mərdan?

Ağa Mərdan. Qərəzim odur ki, Hacı Qafurun dövləti sənə yetişsin. Bu mətələbin əncamına bundan başqa əlac tapılmaz, ondan ötrü ki, sən onun varisi ola bilməzsən. Amma sənin oğlun onun şəri varisidir. Oğlan vücudunu sübuta yetirəndən sonra, tamam dövlət ona yetişər. O vaxt da mən çox asanlıqla özümü ona qəyyum edərəm. Sonra ki, bir beş-altı ay keçər, söhbət sallıq ki, sənin uşağın vəfat etdi. O sürətdə tamam dövlət şərəf sənə müntəqil olar. Yarısını sən götürərsən və yarısını mən.

Zeynəb xanım. A başına dönüm, belə yalan işi yetirmək olarmı?

Ağa Mərdan. Yeritmək olmazdı, əgər Hacı Qafurun bacısının köməyi olsaydı. İndi onun kimsənəsi yoxdur ki, bizim qabağımızda söz danışa. Əgər Ağa Həsən tacirə getsəydi, genə bu iş çətin idi. İndi Ağa Həsən də və onun güclü əqrabası da o qıza düşmənlər olublar. Hamısı istir ki, bu dövlət ona çatmasın. Qız qalıb yalqız, ancaq bir cavan namizədilə ki, əlindən heç bir iş gəlməz.

Zeynəb xanım. Bəs o dediyin uşaq hardadır?

Ağa Mərdan. Bu saatda görərsən. Ağa Kərim, uşağı o biri otaqda dayədən al gətir.

Ağa Kərim gedir.

Zeynəb xanım. Uşağı dayə əmizir?

Ağa Mərdan. Xeyr, anası əmizir. Amma sənin dayəndir dəxi.

Ağa Kərim uşaq əlində qayıdır. Ağa Mərdan uşağı alır, verir Zeynəb xanıma.

Ağa Mərdan. Al, budur sənin oğlun! Görürsənmi, gözü, qaşıl ap Hacı Qafurun gözü, qaşıldır.

Zeynəb xanım. Vallah deyəsən ki, elə oxşuyur; amma qorxuram mürafiyə vaxtında dilim tutula, deyə bilməyəm.

Ağa Mərdan. Zeynəb xanım, səbəbi odur ki, özün inanmırsan ki, bunu sən doğubsan. Əvvələn, özün gerek inanasan ki, bu sənin oğlundur. Yoxsa, əlbəttə, mürafiyə məclisində karıxarsan, dilin tutular. Vahimə eləmə, söz ver ki, belə iqrar edəsən.

Zeynəb xanım. Bəli, söz verirəm, əgər bacarsam.

Ağa Mərdan. İnşallah bacararsan. Bəs o yaxşıdır ki, baldızın tamam dövləti aparıb bir bığı burma oğlana yedirə?

Zeynəb xanım. Doğru deyirsən. Səkinə xanımın vəkili yalanımı çıxarmıya.

Ağa Mərdan. Xa-xa-xa!.. Gör kimdən qoxur! Ehtiyat eləmə! O, heç bir kəlmə də sənin xilafına söz danışmayacaq. Durun gedin, vəkalətnaməni yazdırın, hazır edin. Sabah gerek mürafiyə başlanıb tamam ola. Mənim də indi başqa işlərim var, yanıma adamlar gələcək və Ağa Kərimi də aparın, onunla beş yüz tımən pul göndərin.

Ağa Abbas. Pulları gətirmişik, Ağa Kərim bildirmişdi.

Ağa Mərdan. Di qoyun, gedin.

Ağa Abbas pulları kisədə Ağa Mərdanın qabağına qoyur. Bacısı ilə ayağa durub getmək istəyir. Bu halda şahzadənin fərraşı Nəsir daxil olur.

Nəsir fərraş. Səlam-əleyküm, Ağa Mərdan! Şahzadə buyurdu ki, bu axşam bir mənim hüzuruma gəlsin ki, bir vacib işim var, ona rücu edəcəyəm.

Ağa Mərdan. Ərz elə ki, baş üstə!

Fərraş gedir, sonra hakimi-şərin nökrü Əsəd daxil olur.

Əsəd (*nökəri-hakimi-şər*). Salam-əleyküm, Ağa Mərdan! Ağa buyurur ki, bu gecə Hacı Səminin evində bizim ilə qonaqlığa gedəcək-dirmi? Vacibi iş var. Gərək onunla orada danışam.

Ağa Mərdan. Ərz elə ki, gedəcəyəm.

Ağa Abbas bacısı ilə gedir, Ağa Kərim.

Ağa Kərim. Bu şahzadə fərraşı və hakimi-şər nökrəri haradan tapıldılar?

Ağa Mərdan. Mən bilirdim ki, arvad mənim təklifimdən vahimə edəcək. Buların hərəsinə iki sahib-qıran verib, piş əz vaxt hazır eləmişdim ki, gəlib arvadın yanında bu sifarişləri mənə etsinlər. Arvad bilsin ki, mən şahzadə və hakimi-şər yanında müqərrəbəm. Bir az ürəkli olsun, yoxsa mürafiyə vaxtında qorxuram iqrara qadir olmaya, rüsvay olaq.

Ağa Kərim. Vallah, yaxşı fikirdir. Amma xeyr, biz mürafie vaxtında mülahizə elərik, əgər müyəssər ola, arvadın iqrarını şahidlərdən sonraya sallıq, o vaxt vahimə eləməz.

Ağa Mərdan. Di dur get Hacı Rəcəbəliyə de ki, şahidləri gətirsin, gəlsin. Beş yüz tımən onun özünə vədə elə. Əlli tımən nəğd, qalanı nisyə. Şahidlərin hər birisinə de otuz tımən, on beşi nəğd, on beşi nisyə ki, iş tamam olandan sonra verilər. Hacı Rəcəbəli əldə olmasa bu işi aşırmaq olmaz. Yoxsa işin üstünü açar; çox şeytandır. Ondan iş gizlətmək mümkün deyil.

Ağa Kərim. Çox yaxşı, gedim. (*Ayağa durur*).

Ağa Mərdan. Ey, sən allah, bir söz deyirəm: Hacı Qafurun arvadını görəndə öz yanından bir tövr ilə işarə elə ki, danışiq arasında mənə ata xitab etməsin; sən öləsən, ürəyinə ayrı fikir gəlməsin! Elə xoşuma gəlməz ki, arvad tayifəsi mənə xoşaməd üçün ata ləqəbi verə. Nə lazım olubdur? Adımı desin.

Ağa Kərim. Yaxşı, yaxşı, bilirəm mətləbin nədir! Xatircəm ol, dəxi sənə ata deməz.

Gedir, sonra Ağa Salman daxil olur.

Ağa Səlmən. Salam-əleyk!

Ağa Mərdan. Əleykəssəlam, necə oldu?

Ağa Səlmən. Vəkil oldum. İndi fikrin nədir?

Ağa Mərdan. İndi fikrim budur ki, şahidlər hazır edib, mürafiyə iqdam edək. De görüm, sənə nə vədə elədilər?

Ağa Səlman. Mən dedilər ki, beş yüz түmən sənə həqqül-nəfəs verrik, çünki bizim şahidlərimiz hazırdır və iş vazehdir. Mən də razı oldum.

Ağa Mərdan. Çox yaxşı elədin. İndi görürsən ki, haqq tərəfindən çəndan xeyir yoxdur. Amma Hacı Qafurun arvadı otuz min түməndən keçir. Bu otuz min түmən sənə, mənə və Ağa Kərimə yetişəcəkdir. Şahidlərin adlarını, yerlərini öyrəndinmi?

Ağa Səlman. Öyrənmişəm. Dörd nəfər sərbazdır; Bədəl, Qəhrəman, Qəffar və Cabbar. Vərci küçəsində olurlar.

Ağa Mərdan. Gərək mən oları bura gətirib tovlayam ki, xilaf şəhadət etsinlər. Sən gərək gedib olara tapşırıasan ki, sədaqət ilə öz şəhadətlərini eləsinlər. Çün sərbaz taifəsi biçizlikdən bir növ firqeyisuala<sup>6</sup> daxildir. Olar haman saat soruşacaqlar ki, ağa, sonra bizə nə şəfəqqət edəcəksən? Onda sən de ki, uşaqlarım, belə işlərdə müzd istəmək yaxşı deyil. Allah rızasına gərək şəhadət edəsiniz. Qiyamət günü sizə əcri-xeyir yetişər.

Ağa Səlman. Çox yaxşı!

Ağa Mərdan. Heç bilirsənmi sərbazların adəti nə qərar üzrədir?

Ağa Səlman. Bilirəm. Olar deyəcəklər ki, biz Hacı Qafurun evinə yetişdik. İki saat vəfatından irəli. Bizə dedi ki, mən ölürəm, mənim dünyada bir kimsəm yoxdur, məgər bir bacım. Mən öləndən sonra məni dəfn edin.

Ağa Mərdan. Çox yaxşı, gərək sərbazlar bu sözü dəyişib deyələr ki, bir aylıq oğlu var idi. İndi dur get!

Ağa Səlman durub gedir.

Ağa Mərdan (*yalqız*). İnşallah iş yaxşı gəlir. İndi Ağa Kərim, şahidləri gətirən vaxtdır.

Qapı açılır. Ağa Kərim, Hacı Rəcəbəli, daruğə və yanında dörd nəfər adam daxil olurlar.

Hacı Rəcəbəli. Səlam-əleyk!

Ağa Mərdan. Əleykəssəlam, Hacı, tapdınızımı?

Hacı Rəcəbəli. Tapdınızımı?! Guya itirmişdik tapaq? Qəribə sual edirsən, Ağa Mərdan. Bəs məlum ki, məni hələ dürüst tanıyırsan.

Ağa Mərdan (*Ağa Kərimə kənarında*). Ağa Kərim, sən dur get, Ağa Səlman ilə görüş. O nişan verən sərbazları mənim yanıma gətir.



(*Sonra Hacı Rəcəbəliyə mütəvəcəh olub*). Hacı, mənə nişan ver, görüm ki, bular kimdirlər?

Hacı Rəcəbəli. Bu Hepo qumarbazdır ki, dünən Ördəbildən gəlibdir. Bu qəzvinli Şeydadır ki, gündüz sərraflıq elər, gecə əyyarlıq. Bu da Qurbanəli həmədanlıdır ki, gecə hər iş əlindən gələr, amma gündüzlər bazarda corab satar. Bu da marağalı Həniyədir ki, gündüz qoltuqfuruşluq edər, gecələr mənim yanımda olur.

Ağa Mərdan. Əlhəmdü Allah, hamısı yaxşı adamlar imiş, amma Heponun sənəti bir az töhmətlidir. Olar ki, ona gümani-bəd gedər.

Hacı Rəcəbəli. Qorxma, Hepo bir nadürüstdür ki, hər sifətə və hər dona girə bilər. İstirsən bir-iki saatdan sonra bir mütəşəxxis tacir sifətinə girib yanına gəlsin ki, sən özün də onun haqqında müş-təbeh olasan. Məgər bilmirsən ki, bu kimin nütfəsindən əmələ gəlib? Bu, dabanikəsik Heydərqulunun oğludur ki, gündüz Əhərdə görünüb, gecə iki günlük yol piyada gəlib. Təbrizdə mərhum qaim-məqamın evindən bir cəvahir mücrüsünü aparıb, genə elə o gecə Əhərə qayıdıb; Sübh çağı karvansarada dalanında yatmış imiş. Aləm tamam heyran qalmışdı onun bu əməlinə. Məhz onun bu hünərinə görə iş açılardan sonra onu öldürməyib ancaq dabanlarını kəsdilər.

Ağa Mərdan. A, dabanikəsik Heydərqulunun oğlu imiş! Çox yaxşı, amma adını dəyişərik. Bular məsəili-şəriyyətlərinə arıfdirlərmi?

Hacı Rəcəbəli. Xatircəm ol! Tamam əhli-savaddırlar. Sən öləsən, hamısı şeytana papuş tikərlər. Nə günə qalıblar, dördü də hər gün məsciddə camaat namazı qılır.

Ağa Mərdan. Çox yaxşı, indi bilirlərmi ki, gərək nə günə şəhadət etsinlər.

Hacı Rəcəbəli. Xeyr, gərək onu sən özün təlim edəsən.

Ağa Mərdan. Bəli, gərək desinlər ki, Hacı Qafurun vəfatından bir həftə irəli biz dördümüz də axşam çağı əhli-qəbur ziyarətinə gedirdik. Hacı Qafurun qarısından ötəndə gördük durubdur, qucağında bir qundaq. Səlam verib soruşduq ki, Hacı, bu uşaq kimindir? Dedi ki, mənimdir, üç həftədir ki, təvəllüd tapıbdır. Bundan başqa dəxi övladım yoxdur.

Hacı Rəcəbəli (*şahidlərə üzün tutub*). Ay uşaqlar, eşitdinizmi?

Həpo. Bəli, eşitdik!

Ağa Mərdan. Bu tövr deyə biləcəksinizmi?

Həniyə. Əlbəttə, nə çətin sözdür ki, demək müşkül ola!

Ağa Mərdan. Çox razıyam, oğullarım, Allah sizdən razı olsun!  
Şeyda. Ağa Mərdan, belə işdən Allah məgər razı olar?

Ağa Mərdan. Niyə razı olmur, əzizim! Əgər əsl işdən xəbərdar olasan, deyərsən ki, razı olar. Biçarə Hacı Qafurun arvadı on il ev və dövlət sahibi olubdur. İndi rəvadırmı evdən, dövlətdən məhrum olsun və bu dövləti bir qızmış qız götürüb bir cövməri əhli-zələmə oğlana yedirsən? Bu səbəbə ki, onu qucacaqdır? Əhli-zələmə bizim üləmamızın qövlünə görə dərgahi-ilahidən mərduddurlar.

Şeyda. Bəli, doğru deyirsən.

Hacı Rəcəbəli. Ağa Mərdan uşaqların icrətini məlum elə.

Ağa Mərdan. Məgər Ağa Kərim eyləməyibdir? Hər birisinə otuz tümən və sənə də məlumdur nə yetişəcəkdir.

Hacı Rəcəbəli. Ağa Mərdan, uşaqların icarəsinin yarısı görə bışəki, yetişə.

Ağa Mərdan. Əlbəttə, siz gedin; iki saatdan sonra Ağa Kərim sizə əlli tümən və uşaqların da icrətlərinin yarısını qulluğunuza gətirər.

Hacı Rəcəbəli. Çox yaxşı, xudahafiz.

Hamısı gedirlər. Sonra qapı açılır, dörd nəfər sərbaz içəri girir Ağa Kərim ilə.

Sərbazlar. Səlam-əleyküm!

Ağa Mərdan. Əleyküməssəlam. Buyurun, oğlanlarım, əyləşin! Siz xoş gəlibsiniz. Sizə zəhmət verdim, bağışlayasınız!

Sərbazlardan birisi. Xeyr ağa, sənin kimi hörmətli kimsələrin qulluğuna gəlmək bizə çox fəxrdir.

Ağa Mərdan. Mərhəba, oğlum! Ədəbli adam dünyada həmişə əziz olar. Çəst yeyibsinizmi?

Sərbazlar. Xeyr, bura gəldik, hələ məcalımız olmadı.

Ağa Mərdan. Ağa Kərim, bizim nökərlərdən birisini göndər, bazardan çilovpəzdən dörd nəfər üçün dörd dümərdi boşqabda, yanınca qəndabı çilov gətirsin.

Sərbaz. Nə üçün, ağa, zəhmət çəkirsiniz?

Ağa Mərdan. Zəhmət niyə olur, əzizim. İndi çəst vaxtıdır. Rəvadırmı mənim evimdən ac gedəsiniz?

Sərbaz. Ağa, bizə qulluğunuz nədir?

Ağa Mərdan. Oğlum, bir çəndan qulluğum yoxdur. Ancaq bircə kəlmə söz sizdən soruşacağam.

Sərbaz. Buyur, ağa, ikisini soruş!

Ağa Mərdan. Mərhum Hacı Qafuru sizmi dəfn etdiniz?

Sərbaz. Bəli, ağa.

Ağa Mərdan – Mərhəba, oğlanlarım, sizin cavanmərdliyinizə! Sizin vücudunuz qənimətdir. Nəinki islamın köməyisiz, bəlkə dar gündə xalqın vecinə də ancaq siz gəlirsiniz. Vəba düşəndə bir mütənəffis Təbrizdə qalmamışdı, amma siz öz canınızdan keçib şəhəri buraxmadınız. Cənab-əqidəsi-ilahi sizə böyük əcr versin! Xub, oğlanlarım, Hacı Qafuru sağ gördünüzmü?

Sərbaz. Bəli, gördük, ağa!

Ağa Mərdan. O vaxtda onun yanında qundaqda onun bir aylıq tifil oğlunu gördünüzmü?

Sərbaz. Xeyr, ağa, görmədik.

Ağa Mərdan. Olur ki o vaxtda anasının qucağında imiş.

Sərbaz. Xeyr, ağa, Hacı Qafurdan biz soruşduq ki, oğuldan, uşaqdan nəyin var? Dedi ki, bir bacımdan başqa bir kimsəm yoxdur.

Ağa Mərdan. Bəli, olur ki, oğul bir aylıq tifil olduğu üçün onu hesaba gətirməyibdir. Amma uşaq o vaxtda anasının qucağında imiş. Sizdən başqa özgələri uşağı onun qucağında görüblər. Mən elə bildim ki, bəlkə siz də görmüş olarsınız. Eybi yoxdur, indi bu xüsusda necə şəhadət edəcəksiniz? Çünki vərəsə arasında dava bərməyit vaqe olubdur.

Sərbaz. Biz bildiyimiz kimi şəhadət edəcəyik. Bu xüsusda Hacı Qafurun bacısının vəkili də bizdən soruşdu, bu qərar ilə cavab verdik.

Ağa Mərdan. Bəli, indi məlum oldu ki, siz niyə belə danışırsınız; çünki o haramzadanın, o bidinin ağzı sizə dəyibdir. Onun üçün siz uşağın varlığına münkir olursunuz. Yəqin ki, bu xüsusda sizin hər birinizə iyirmi tümən vədə edib yarısını də pişəki veribdir.

Sərbaz. Xeyr, ağa, o bizə bir həbbə də vədə eləməyibdir. Hətta biz ondan bir cüzi xarclıq istədik, dedi ki, şahid gərək biqərəz ola, əcrinizi allahdan istiyin.

Ağa Mərdan. Ax, məlun, gör nə mərtəbədə qayım və xəsis adamdır! Özündən başqa istəmir ki, bir kimsəyə bir həbbə xeyir yetişsin. Ya xşş, altmış min tümənin davasında nahaq işə şəhadət etdirir. Sizin kimi cavanmərd uşaqların hər birinə bir iyirmi ya otuz tümən cib xarcılığı verməklə can çəkir. Vallah, beləcə məlun olmaz. Allah bələsın versin. İşi nahaq, özü qayım və xəsis!

Sərbaz. Necə işi nahaqdır, ağa?

Ağa Mərdan. Belə nahaqdır ki, aşkara Hacı Qafurun yeddi aylıq oğlunu istir dansın, batırsın və atasından qalan dövləti istir onun bacısına yedirsin. Lakin bu işi Allah götürməz. Uşaq bu saatda halihəyatdadır. Bunu necə danmaq olar? Mən uşağın vəkiliyəm. Otuz tümən nəzr eləmişəm ki, hər kəs bu tiflin barəsində şəhadət etsə, onun qabağına sanıyam. Sizə çox gümanım gəlirdi. Belə bilirdim ki, uşağı görübsünüz, pulları da sayıb hazır qoymuşdum. Amma çifayda, siz deyirsiniz uşaq yadınıza gəlmir; amma olur ki, görsəniz yadınıza düşər. Ağa Kərim, evdən o tifi anası Hacı Qafurun arvadından al, bir bura gətir. (*Ağa Kərim gedir, cəld o biri otaqdan yeddi aylıq qundağı gətirir*). Uşaqlarım, bir dürüst fikrinizə gətirin, olmaz ki, siz bu uşağı görməmiş olasınız! Allaha mürvətdir ki, bu yetimin atasının pulunu özgəsi yesin, bu yetim həsrət ilə qapılarda qalsın? Amma olur ki, siz tələsikdə buna mültəfit olmamış olasınız, çünki o vaxt bir belə vaxt idi ki, adam öz başını da unudurdu. Ağa Kərim, bu uşağın nəzirini taxçadan al, bura gətir. (*Ağa Kərim tez taxçadan dörd kağıza bükülmüş pulları gətirir. Ağa Mərdanın qabağına qoyur*). Mənim əzizlərim, Allah-taalanın əcrindən başqa ki, bişəki sizə yetişəcək idi, bu yetim bu kağızların hər birisinin içində sizə otuz tümən nəzr edibdir. Bu, o məlun Ağa Səlman kimi deyil ki, həmi nahaq işə təklif edər və həmi xissətdən hes bir zad vermiyə.

Sərbazlardan birisi yoldaşlarından birisinə üzün çevirib.

Bədəl. Qəhrəman, mənim belə yadıma gəlir ki, biz Hacı Qafurun yanında olduğumuz saatda bir uşaq səsi gəldi.

Qəhrəman. İndi mənim də fikrimə düşür ki, bucaqda bir arvad oturmuşdu, qucağında bir qundaq var idi.

Qəffar (*sərbazlardan üçüncüsü*). A kişi, deyəsən mənim də xatirimə gəlir ki, Hacı Qafur dedi ki, o mənim arvadımdır, o uşaq da mənimdir. Bir aydır anadan olubdur.

Nəzər (*sərbazlardan dördüncüsü*). A kişi, necə bu iş bizim yadırmızdan çıxıbdır. Doğrudan, o vaxt adam öz başını da unudarmış. Ay uşaqlar, Hacı Qafur bizə demədimi ki, mənim evimdən, öz arvadımdan və bu tifi uşağımdan muğayat olun? Şəhər xalqı yığılanadək oğru və əyri bulara əziyyət verməsin?

Əvvəlinci sərbaz Bədəl və o biriləri bir yerdə. Bəli, arvadını və oğul-uşağını doğrudan bizə tapşırdı.

Ağa Mərdan. Allah sizdən razı olsun, oğlanlarım! Mənim də gümanım bu idi ki, bu iş sizin laməhala xatirinizdə olacaqdır. Alın bu yetimin nəzirini özünüzə xarclıq edin! İnşallah mürafəə tamam olandan sonra genə sizin hər birinizə on tümən yetişəcəkdir! Doğruluq heç vaxt da itməz. Oğullarım! Belə ki, mənə söylədiniz, məhkəməyi-mürafəyə dəxi bu qərar ilə şəhadət edin. Pulları götürün.

Sərbazlardan birisi. Ağa, axır biz Ağa Səlməna söz vermişik ki, onun tərəfinə şəhadət edək. İndi ona deyəkmi ki, biz ona şəhadət ola bilmənik?

Ağa Mərdan. Xeyr, heç ona demək lazım deyil! O elə bilsin ki, siz ona şahidsiniz. Sizi aparsın məhkəməyə, orada necə ki, indi söylədiniz, bu qərar ilə şəhadət edin. Ağa Səlmənin sizdə bir haqqı yox, bir tələbi yox. Desə ki, niyə belə şəhadət edirsiniz, deyin ki, biz belə bilirik. Götürün pulları! Çilov gəlibdir gedin o biri otağa, çaştınızı yeyin, gedin. Amma sizdən birçə təvəqqəm var; gərək mən sizi bura çağırđımı bir kimsənə bilməyə. Bu sirri saxlamaq üçün məhz rizaənlillah mən sizin hər birinizə özümdən bir Buxara börkü vədə edirəm.

Sərbazlar. Ağa, bu xüsusda xatircəm ol!

Pulları götürürlər.

Ağa Mərdan. Ağa Kərim, uşaqları o biri otağa apar, çilov yesinlər, yola sal, getsinlər!

Ağa Kərim sərbazları götürüb o biri otağa aparır.

Ağa Mərdan (*yalqız*). Hələ buratan yaxşı gəlir. İndi durum gedim, məhkəmədə olan haşiyənişinləri püxtə və amadə edim ki, sabah mürafəə vaxtında bəqədri-lüzum quyruq bulasınlar. (*Durub gedir*).

*Pərdə salınır*

## ÜÇÜMCÜ MƏCLİS

Üçümcü məclis vaqe olur məhkəməyi-mürəfiədə. Sədrdə əyləşibdir hakimi-şər, onun sağ tərəfində Ağa Rəhim və Ağa Cabbar, sol tərəfində Ağa Bəşir və Ağa Səttar ki, daima məhkəməyi-mürəfiədə haşiyənişindirlər və başqa səmtdə oturubdur Ağa Mərdan – Hacı Qafurun arvadının vəkili.

Ağa Bəşir (*hakimi-şərə rücu edib*). Ağa, maşallah sizin zəhni-nizə və fərasətinizə! Bilirsinizmi ki, dünən şikayətə gələn arvadın əməli nə imiş? O özü ərinin cibindən üç tümən çıxarıb sonra ərini döyüb, yalandan üzünü qanadıb, başının tükün yolub, ərindən şikayətə gəlmiş imiş.

Hakimi-şər. Mən demədimmi ki, bu zəifə mənim nəzərimə böhtançı gəlir? Bunun şikayətini dürüst təhqiq etmək gərək?

Ağa Bəşir. Axır mən də ərz edirəm ki, maşallah sizin fərasətinizə! Vallah, sizin nəzəriniz kimyadır. Əhli-məclisdən heç kim o zəifənin haqqında gümani-bəd aparmadı. Amma siz bir dəfə nəzər salmaqla buyurdunuz ki, mən o zəifənin əməlində şübhəliyəm. Vaqiən, elə belə imiş.

Hakimi-şər. Mükərrər, mən belə işlərdə müvafiqi-vaqe hökm etmişəm.

Ağa Bəşir. Doğru demişlər ki, “ərbabüddüvəli mülhəməne”,<sup>7</sup> bu növ bəsirət əgər ilham deyil, bəs nədir?

Ağa Rəhim. Ağa Bəşir nə çox təəccüb edirsən? Cənabi-əqdəsi-ilahinin ki, bir bəndəsinə lütfi-xassı ola, onu fəzilətdə bərgüzidə və sərəmədi-əhli-zəmanə edər. Ağaya, cənabi-əqdəsi-ilahinin lütfi-xassı var iş bilməkdə. Sən adın ilham qoy, mən deyirəm: bu Allahın lütfi-xassıdır.

Ağa Cabbar. Bəli, ixtiyarın var, hər birisini demək caizdir. Belədirmi, Ağa Mərdan?

Ağa Mərdan. Əlbəttə, əlbəttə!

Ağa Rəhim. Ağa Mərdan, Hacı Qafurun uşağı necədir?

Ağa Mərdan. Allaha şükür, indi hər adamı tanıyır, çağıranda gəlir.

Ağa Cabbar. Gərək indi onun yeddi ayı tamam olmuş ola?

Ağa Mərdan. Bəli.

Hakimi-şər. Necə, Hacı Qafurdan uşaq qalıbdır? Bəs mən eşitmişəm ki, onun heç övladı qalmayıbdır?

Ağa Bəşir. Xeyr, ağa, sizə yalan ərz edibdirlər. Bir balaca tifil qalıbdır, ay parçası kimi! Dünən biz namazdan qayıdanda qapı ağzında Ağa Mərdanın qucağında gördük; guya ki, Hacı Qafur ilə bir almadır ikiyə bölünübdür.

Ağa Səttar. Ağa, Hacı Qafurun gözü, qaşları ki sizin xatirinizdədir. Hakimi-şər. Bəli, Hacı Qafur ki, çoxdan ölmüübdür.

Ağa Səttar. Bu uşağın da göz-qaşını müayinə edəsən, Hacı Qafurun göz-qaşısıdır.

Hakimi-şər. Mən belə bilmirdim. Xub, Ağa Mərdan, çünki Hacı Qafurdan oğlan qalıbdır, dəxi nə murafə lazımdır? Aşkardır ki, Hacı Qafurun malı gərək ona yetişsə, başqa əqrəbasına bu surətdə yol yoxdur.

Ağa Mərdan (*qayət fütünlüklə*). Ağa, keyfiyyəti əgər mən qulluğunuza ərz eləsəm, qərəz görünər. Ağa Bəşir ərz eləsin ki, bu necə işdir.

Ağa Bəşir. Ağa, keyfiyyəti mən qulluğunuza ərz edirəm. Hacı Qafurun bir bacısı qalır Səkinə xanım adlı və əhli-zələmədən bir cahıl oğlan sevibdir. Əziz bəy adlı ki, ondan ötrü biixtiyərdir. İstir ona getsin. Oğlan yaxır durmur ki, malsız, pulsuz səni mən nə eyləyəcəyəm. İndi qız çalışır ki, bəlkə Hacı Qafurun malına varis ola, bu səbəbə oğlan onu ala. Bibisi istədi ki, onu Ağa həsən tacirə verər ki, mütəşəxxis və dövlətli adamdır, getmədi. İndi özünə vəkil tutub və şahid hazır edib ki, guya Hacı Qafurdan övlad qalmayıbdır və gərək ondan qalan altmış min tünən mənə yetişsə. Arvad taifəsi naqisül-əql belə xəyal edir ki, bu hiylə və tədbir ilə Hacı Qafurun dövlətinə sahib ola bilər. Amma xeyr, bica fikrdir, nahaq yerə özünü zəhmətə salır.

Hakimi-şər. Xub, bu iş çox çəlpəşik və uzun çəkəsi iş deyil. İki saatın içində bu işi qət eləmək olar. Hər iki tərəfdən iddiaları xüsusunda şahid və isbat lazımdır.

Ağa Mərdan. Bəli, ağa, bu saatda şahidlər hazır olar.

Ağa Səttar (*Hakimi-Şərə*). Ağa, dünən ki qulluğunuza iki yetim uşaq gətirdilər ki, bisahibdirlər, buyurdunuz ki, bir dindar allah bəndəsi taparıq, buları tapşırıq. Mən belə səlah görürəm ki, onları Ağa Mərdana tapşırırsınız. Öz övladı kimi mütəvəccəh olar; çünki həmişə həsənata talib adamdır.

Hakimi-şər. Çox yaxşı, Ağa Mərdan qəbul edirsinizmi?

Ağa Mərdan. Baş ilə, can ilə, ağa! Övladım kimi mütəvəccəh olaram!

Hakimi-şər. Pərvərdigari-aləm sənə əcri-xeyir versin!

Bu halda qapı açılır, içəri girir Ağa Səlman, yanında dörd nəfər sərbaz və Əziz bəy və olardan sonra daxil olur Ağa Abbas, Hacı Qafur arvadı Zeynəb xanım və dörd nəfər şahid. Zeynəb xanım bir tərəfdə çadırşəbə bürünüb oturur. Ağa Səlman, Əziz bəy, Ağa Abbas da bir tərəfdə dururlar.

Hakimi-şər. Ağa Səlman, deyirlər Hacı Qafurun övladı qalıbdır. Sənin bu sözün xilafına isbatın varmı?

Ağa Səlman. Ağa, mənim, şahidlərim var ki, Hacı Qafur öləndə iqrar edib ki, mənim bacım Səkinə xanımdan başqa bir varisim yoxdur,

Hakimi-şər. Şahidlər ədayi-şəhadət etsinlər.

Ağa Səlman (*sərbazlara mütəvəccəh olub*). Şəhadətinizi edin!

Sərbazi-əvvəl. Ağa, mən yoldaşlarım ilə Hacı Qafur öləndən bir gün irəli onu yoluxmağa gəldik və soruşduq ki, oğlundan uşağdan nəyin var? Dedi ki, bir bacım Səkinə xanımdan başqa bir kəsim dünyada yoxdur.

Hakimi-şər. De ki, əşhədü-billah belə eşitdim!

Sərbaz. Əşhədü-billah belə eşitdim.

Ağa Mərdanın rəngi qaçır və təəccüb edir. Habelə Ağa Səlmanın.

Hakimi-şər (*o biri sərbazlara mütəvəccəh olub*). Siz necə eşitdiniz bir-bir deyin!

İkinci sərbaz. Əşhədü-billah, mən də belə eşitdim.

Üçüncü sərbaz. Əşhədü-billah, mən də belə eşitdim.

Dördüncü sərbaz. Əşhədü-billah, mən də belə eşitdim.

Ağa Mərdan (*kəmali-diltəngliklə*). Bəs o vaxta onun arvadının qucağında balaca uşaq görmədiniz?

Əvvəlinci sərbaz. Xeyr, balaca uşaq özgə yerdə görmüşük. İstirsən onu da deyək.

Ağa Mərdan. Yaxşı sakit olun (*hakimi-şərə mütəvəccəh olub*). Ağa, mənim şahidlərim var ki, bu sərbazlar deyən gündə Hacı Qafurun qucağında bir aylıq oğlunu görüblər və soruşublar ki, bu kimdir? Deyibdir ki, mənim oğlumdur. Şahidlər budur, hazırda durublar. (*İşarə edir öz şahidlərinə*). Hər birisi sahibi-savad, mütəbər və dindar adamdır.

Ağa Səttar (*təvəccəhi-tamam ilə*). Ağa Mərdan, zahirən bu cavan Hacı Şərifin oğludur?



Ağa Mərdan. Bəli.

Ağa Səttar. Bəli, elə kişidən şəksiz saleh övlad qalacaqdır. Hacı Şərif çox saleh kimsənə idi.

Hakimi-şər (*şahidlərə üzün tutub*). Bildiyinizi deyin!

Əvvəlimgi şahid Həro. Bildiyimizi deyək ?

Hakimi-şər. Bəli.

Həro. Ağa, dünən Ağa Mərdan məni yoldaşlarım ilə evinə çağırır hər birimizə on beş tümən pul verdi ki, bu gün gəlib sizin hüzurunuzda deyək ki, vəba vaxtı biz Hacı Qafurun qucağında bir aylıq oğlunu görmüşük. Qumarbaz baba idim. Aldım, apardım; çünki nahaq işdən ötrü verilmişdi, bərəkəti də olmadı. Bu gecə on beş tümənin hamısını bir yerdən ududum. Bir yaman hərifə rast gəlmişdim ki, Leylac<sup>8</sup> onun əlinə su tökməyə yaramaz idi. Bundan başqa mən bir zad bilmirəm Ağa, nə Hacı Qafuru görmüşəm və nə onu tanıram.

Ağa Mərdanın lap boğazı quruyur.

Hakimi-şər (*o biri şahidlərə üz tutub*). Siz nə deyirsiniz?

O biri şahidlər (*bir yerdə*). Bəli, biz də elə bunu deyirik, necə ki, yoldaşımız təqdir edir.

Hakimi-şər (*haşiyənişinlərə*). Siz məni inandırdınız ki, Ağa Mərdan dindar adamdır. Bu dəlalət edir sizin nadürüstlüyünüzə.

Ağa Bəşir. Xeyr, ağa, dəlalət edir bizim saf və sadıqlığımızı ki, ona inanıb təqirratına görə onu dindar hesab edirdik.

Ağa Rəhim (*yoldaşı Ağa Səttara ahəstə*). Yalançının evinə od düşsün! Nadürüst Ağa Bəşir gör nə səbəb tapdı üzrxahlığa! Ağa da güman edəcək ki, biz vaqifən saf və sadıq imişik.

Bu halda şahzadənin fərraşbaşısı içəri daxil olur.

Fərraşbaşısı (*hakimi-şərə*). Ağa, şahzadə soruşur ki, Hacı Qafurun bacısının varisliyi sizin yanınızda sabit oldumu?

Hakimi-şər. Bəli, sabitdir. Amma şahzadə bilirmi nə günə bu sübut hasil oldu?

Fərraşbaşısı. Bəli, Hacı Rəcəbəli, Ağa Mərdan və Ağa Səlmənin niyyətini duyub şahzadəyə bildirmişdi və şahzadə onların əməllərinin bütlanına lazımevi-tədbir görsətdi. İndi bu iki nəfərin təqsiri sübuta yetişibdir və mənə fərmayış olunubdur ki, onları bu saatda şahzadə hüzuruna aparam.

Hakimi-şər. Ağa Səlman da bu işdə hiylə edirmiş?  
Fərraşbaşı. Bəli, batində o da Ağa Mərdanın şeriki imiş.

Ağa Mərdanı və Ağa Səlmanı götürüb gedir.

Hakimi-şər. Əziz bəy, Hacı Qafurun bacısının adamı indi sənən. Onu xəbərdar elə ki, iki saatdan sonra Hacı Qafurdan qalan məbləği mən özüm gətirib neçə nəfər şahidi-mötəbərini hüzürunda ona təslim edərəm.

Əziz bəy. Bəli, baş üstə, ağa, mürəxxəs olum. (*Məclisdən çıxır*).

Ağa Bəşir. Bah, balan ölsün kişi! Belə də yalan odurdu ki, bu qayırmışdı? Pərvərdigara, dünyada necə bidin adamlar yaradıbsan! Kişi yalandan elə istirmiş Hacı Qafura oğul sabit edə. A kişi, belə də cürət olarmı? Ağa Cabbar, sən mən axmağa de ki, bu mərtəbədə saf və sadıqlıq olarmı ki, elə hər zada inanırsan?

Ağa Cabbar (*üzün kənara tutub*). Yalançının evi yıxılsın! Sən saf və sadıqsən! (*Qaim sövt ilə*). A kişi, durun gedək, ağaya çox zəhmət oldu. Dəxi çox danışmaq nə fayda verər?

Əvvəl hakimi-şər mütəfəkkir ayağa durub gedir. Sonra hamı ayağa durub gedirlər. Məclis tamam olur.

*Pərdə salınır*

**Tamam olur**



*Povest*



## ALDANMIŞ KƏVAKİB

(HEKAYƏTİ-YUSİF ŞAH)

Səfəviyyənin Əvaili-səltənətində<sup>1</sup> Qəzvin paytəxt idi. Hadisati-mütənəbbiənin vüquundan sonra Məhəmməd şah Səfəvi<sup>2</sup> səltənəti öz oğlu Şah Abbasi-əvvələ<sup>3</sup> təslim etdi. Şah Abbasın cülusundan altı il keçib, yeddinci il başlanmışdı ki, aşağıda zikr olunan qəziyyə vəqə oldu.

Baharın əvvəli idi; novruzdan üç gün keçmişdi; Şah Abbas günortadan üç saat keçmiş qəsrədə öz məhbubəsi Səlma xatun ilə oturub söhbətə məşğul idi ki, xacəbaşı xacə Mübarək içəri girib, künuş edib ərz elədi ki:

– Münəccimbaşı – Mirzə Sədrəddin qibleyi-aləmin ziyarətinə müşərrəf olmaq istəyir, bir vacibi işdən ötrü.

Şah Səlma xatuna işarə etdi ki, hərəmxanaya getsin və xacəyə buyurdu ki:

– Mirzə Sədrəddini çağır gəlsin!

Münəccimbaşı şahın hüzuruna daxil olub künuşdan sonra əl-əl üstə qabaqda durub, dua və sənə etdi.

Şah soruşdu ki:

– Mirzə nə var?

Münəccimbaşı ərz elədi ki:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, bu övqat kəvakibin seyrindən belə məlum olur ki, novruzdan on beş gün keçmiş Mərrixin Əqrəb ilə iqtirarı vəqə olacaq və bu qirani nəhseyinin təsiri budur ki, məşri-zəmində və bittərcih mülki-İranda sahibi-səltənətin vücuduna sədəmei-üzma yetişəcəkdir. Buna binaən mən ki, asitaneyi-səniyyənin müxlis və cənşipar bəndəsiyəm, özümə vacib bildim ki, bu keyfiyyəti piş-əzhadisə qibleyi-aləmə məruz edim.

Şah bu vaxt çox cavan idi. Ömründən ancaq iyirmi iki il keçmişdi.<sup>4</sup> Məlumdur ki, bu sinnedə həyat necə şirin və əzizdir. Xüsusən ki, dərəcəyi-ülyada və təxti-səltənətin üstündə! Bu səbəbə münəccimbaşının xəbəri şahı-cavanı qayətdə dəhşəti-üzmaya saldı. Haman saat rəngi qaçıb, guya ki, bihuş oldu. Bir dəqiqədən sonra başın qaldırıb Mirzə Sədrəddinə buyurdu ki:

– Xub, mürəxxəssən, get!

Münəccimbaşı künuş edib qayıtdı. Şah yalnız qəsrdə yarım saat fikrə piçidə olub, sonra xacə Mübarəki avaz etdi. Xacə hüzura daxil olduqda buyurdu ki:

– Fərraş göndər, bu saatda vəzir Mirzə Möhsünü və sərdar Zaman xanı və müstövfi Mirzə Yəhyanı və mollabaşı Axund Səmədi mənim hüzuruma çağırınsın!

Xacə çıxıb bir az vaxtdan sonra ehraz olunan əşxas gəldilər və lazimeyi-təzim əmələ gətirib müntəziri-fərmayış oldular. Şah buyurdu ki:

– Sizi bir əmrdən ötrü məsləhətə çağırmışam, gərək haman xüsusda bir tədbir göstərsiniz. Çünki bu məclisi-xasdır, ona binaən mənim tərəfimdən icazət olunur ki, oturasınız.

Əşxas fərmayışi əmələ gətirdilər. Şah münəccimbaşının xəbərini ilqa etdikdən sonra buyurdu ki:

– Aya sizin rəyinizə görə mən nə qismi tədbir ilə bu hadisəni öz vücudumdan dəf edə bilərəm?

Həzərat cümləsi heyran qaldılar. Bir dəqiqə sükutdan sonra vəzir Mirzə Möhsün başladı danışmağa:

– Bu bəndeyi-kəminənin ixlası dövləti-əliyyəyə nisbət bədihiyyatdandır. Əlbəttə, qibleyi-aləmin xatirindədir ki, pedəri-büzürgüvarlarının əyyami-səltənətində bir para naqisüləql kimsənələrin vəzarətə mübaşirəti olmaq səbəbilə xəzineyi-amirə nə mərtəbədə nüquddan xali olmuşdu<sup>5</sup>. Bu keyfiyyətə hali olduqda mən tədbirinə iqdəm etdim və qərar qoydum ki, çəkəni-dərgahdan hər kimsə ki, bir şüglə və ya bir vilayətin hökumətinə mənsub olsa, fərxuri-halına görə bir məbləğ bərsəmi-peşkəş xəzinəyə təslim etsin və əlavə hər zaman ki, qibleyi-aləm bir əmirin kaşanəsini təşrif-qüdəmi ilə mübarək etsə, sahibi-kaşana əqmışeyi-nəfisə payəndaz və bir miqdar pul peşkəş eləsin. Bu növ tədbirin vasitəsilə indi ki, qibleyi-aləmin cülusunun yeddinci ilidir, xəzineyi-amirə əlhəmdü lillahi-vəlminnə, nüqudivafirədən malamaldır. Ümuri-vəzarətin pişrəftində bəndeyi-kəminə tərəfindən bitəcrübəlik qeyri-mütəsəvvirdir, amma kəvakibin müğabilində tədbir göstərməyə əlhəq acizəm.

Bundan sonra sərdar Zaman xan şüru elədi:

– Bu çəkəri-xalis, saqqalımın tükünü dövləti-əliyənə xədəmatında iqlas və hünər ilə ağartmışam. Məsələn, on il bundan əqdəm ki, taifeyi-Osmaniyyə Bəkir paşa Dəmirçioğlunun sərəskərliyi ilə yetmiş

min nəfərə qərib xaki-İranə hücum gətirməyə müsəmməm olmuşdular: qibleyi-aləmin pedəri-büzürgüvarı İran qoşununun sərdarlığını mənə vagüzar etdi. Əgərçi bizim qoşunumuz da hesab və ədəddə taifeyi-Osmaniyyədən kəm deyildi, nəhayət, mənim heyfim gəldi ki, firqeyi-naciyyənin qoşunun küruhi-zallənin müqabilində tələfə verdim. Ona binaən əmr etdim ki, Osmaniyyə sərhəddindən ta nəhayəti-mülki-Azərbaycan tamam dəhaqının ziraətini xarab etsinlər və çarparlarını qovub gətirsinlər. Körpüləri dağıtsınlar və yolları pozsunlar. Vəqta ki, Bəkir paşa sərhəddimizə daxil oldu, əgərçi müqabilində bizim qoşundan bir nəfər görmədi, amma yollar bir mərtəbədə xərab olunmuşdur ki, əsla özü ilə toxana gətirməyə qadir olmuyub, ancaq atlı və piyadəsilə ənvai-zəhmətdə Təbrizə varid oldu və hər tərəfə dəstə göndərib zaxirə təhsilinə iqdəm etdi. Əlinə bir həbbə və bir öküz və qoyun düşmədi. Naçar üç gündən sonra üftan və xizan ac və əfsürdə Təbrizdən kusi-rehlət döyüb qaçdı.

Bu tədbir ilə mülki-İran taifeyi-biganənin hücumundan məhfuz qaldı. Yolları pozmaq və körpüləri yıxmaq bir mərtəbədə tədbiri-müfid göründü ki, dövləti əliyyə Bəkir paşa qaçandan sonra dəxi belə səlah gördü ki, onları həmişə bu qərarda baqi qoysun, dübarə taifeyi-biganənin hücum gətirmək ehtiyatı ilə. Bu təriq ilə dövləti-əliyyənin qoşunundan bir nəfərinin dəxi burnu qanamayıb, əsakiri-mənsurənin cümləsi həmsayə düşmənlərin vəhşəti üçün salim qaldı.

Belə işlər xüsusunda asitaneyi-əliyyənin qoca iti tədbir göstər-məkdən aciz deyil! Amma kəvakib ilə müxalifət etməkdə əqlim hər bir əlacdan qasir görünür...

Şahın vəhşəti qayətdə ziyadələnməyə başladı. Sonra müstövfi Mirzə Yəhya təkəllümə gəldi:

– Bu bəndeyi-həqir vəzirin əqrəbi və dəst-pərvərdəsi olduğum səbəbə və onun vücudu vasitəsilə bu mənsəbə yetişdiyimə görə, ixlas və sədaqət göstərməkdə bilkülliyə onun niyyəti-həsənəsinə və qaydasına peyrevilik etmişəm. Müşəxxəsdür ki, qoşunun və əvasiti-sahib-mənsəbanın məvacibi qibleyi-aləmin fərmanı mucibincə və mənim imzam ilə vilayətlərin mədaxilindən həvalət olunur. Çünki xəzinəyi-amirədə nüquddan nöqsan görsənmişdi, necə ki, vəzir zikr elədi, ona binaən mən bu cəhətdən qayətdə diləfsürdə idim. Əgərçi mən fəramini-məvacibi imza edib vilayətlərə həvalə etmişəm ki, məvaciblərin qəti ilə dövləti-əliyyə xalqın nəzərində bietibar görünməsin; amma

məxfi hər bir vilayət hakiminə piş əz-vəqt məktub göndərmişəm ki, mənim tərəfimdən cüdaganə nəviştə olmamış məhz fərman mucibile məvacib icra etməkdən etiraz etsinlər. Həmin tədbir səbəbilə xəzineyi-amirənin mədaxili çox təzayüd behəm edibdir və qoşun xalqı və sahibmənsəblər əgərçi bivüsuli-məvacib qalıblar, amma sülh və əsaiş zamanı olmaq səbəbilə və İrənin kəməli ucuzluğuna görə, məvacibə ziyadə möhtac olmayıblar.

Belə işlər xüsusunda mənim zehni-dəqiqim-yədi-beyza göstərir; lakin kəvakibin təsirini rədd etmək üçün, doğrusu, heç bir çarəyə əqlim çatmır...

Növbət yetişdi mollabaşıya; təqdir elədi;

– Cənab əqdəsi-ilahi qibleyi-aləmin vücudi-mübarəkini əim-meyi-əthar hörmətinə cəmin-afati səmavidən və ərzindən məhfuз etsin! Bu daiyi-dəvami-dövləti-qahirənin ixlas və sədaqəti, silsileyi-cəlileyi-Səfəviyyəyə nisbət tövsifdən xaricdir.

Qibleyi-aləmin pedəri-büzürgüvarları zamanında mənsəbi-molla-başılığa sərəfraz olduğumda nisfi-İrə, hətta payitəxtin yarısı dəxi sünni məzhəb idi. Əvvələn, məvaizi-həsənə və saniyə, təxvifati-kəsirə səbəbilə tamam sünni məzhəbləri rahi-rasti-məzhəbi-isna əşəriyyəyə hidayət etmişəm.

İndi Allahın kərəmindən səfheyi-İrənda beş-altı nəfərdən ziyadə sünni tapılmaz. Bu xüsusda İrə xalqından dəxi kəməli-rizaməndliyim var ki, bəmüçərədi-təklif qədimi ata və babalarının məzhəblərindən əl çəkib hidayətə rağib oldular.

Hətta mən istədim ki, cühudlara və ermənilərə dəxi əl qatıb oları da şiə məzhəbinə döndərim, amma bir para xeyrəndiş kimsənələr məsləhət görmədilər ki, lüzumi yoxdur. Çünki hər torpaqda cühuddan və ermənidən bir az var, bizim torpağımızda dəxi bir az olmaqları məsləhətdir.

Əlavə, müşəxxəsdir ki, əimmeyi-ətharın-əhadisi-sərihəsi mucibincə islam mülkündə təxtə və taca malik olan kimsənə zati-şərif və vacibüttaət məhsub olunmaz. Zira ki, bu dərəcəyi-aliyə imama və ya onun naibi müctəhidi-ələmə mütəəlləqdir. Ona binaən mən cəmi xütəbaya hökm yazdım ki, tamam vilayətlərin mənabirində xalqa elam etsinlər ki, haman əhadisin silsileyi-Səfəviyyəyə şümülu yoxdur. Zira ki, xanədani-nübüvvətdən və dudimani-imamətdən zühur ediblər və vazehdir ki, əimmə haman əhadisi qeyrilərinin haqqında buyurmuşlar, nə öz övladlarının.



Bu övqat ki, qibleyi-aləmin vücudu təsiri-kəvakibdən məhəlli-xətərdədir, mənim ürəyim qüssədə, tabadakı balıq kimi büryan olur və qasir əqlimə belə yetişir ki, o məlun münəccimbaşının özü bu işin çarəsini bizdən artıq bilir. O, qibleyi-aləmə xəyanət edibdir ki, kəvakibin təsirini bildirib, dəf inin əlacını izhar etməyibdir, əlbəttə, bir xəbis fikrə görə necə ola bilər ki, zəhri göstərə, nadzəhri göstərməkdən özünü kənara çəkə?

Peyğəmbər sələvatüllahi-əleyh buyurubdur ki: “küllü münəccimin kəzzab!”\* Bu hədsi mən onların və əhvalına isnad edirəm, nə elmlərinə. Çünki o məlunların xəbarı əksər övqat nəticə bağışlayır, amma özləri yalançı və bədzatdırlar!

Qibleyi-aləm onun özünü çağırın, bu hadisənin dəfi üçün onun özündən əlac istəsin. Əgər üzr gətirsə, boynunu vurdursun.

Mollabaşının münəccimbaşı ilə ədavəti-sabiqəsi var idi. Bu keyfiyyət onun üçün çox yaxşı vəsilə göründü ki, onun və sair münəccimlərin guri-pədərinə yandırsın.

Əlhəq, münəccimbaşı dəxi görünür ki, çox əhməq imiş. Nə lazım olmuşdu ki, belə vəhşətli xəbəri şaha verib bu qalmaqala səbəb ola və özün dəxi həlakətə sala?..

Münəccimbaşıya əvaxirdə bu bəhsi varid edirdilər, cavab verirdi ki:

– Mən qorxdum ki, əgər bu xəbəri şaha əqdəm yetirməsəm, özgə münəccimlər onu yetirərlər; mən şahın nəzərində xəri-nadan qələminə gedərəm, mənəbdən məzul ollam.

Behər surət, şahın münəccimbaşından haman namübarək xəbərə görə zəhləsi getmişdi. Mollabaşının təhriki olmamış da bu halda kəmal-qeyz ona üz verib, xacə Mübarəki qaim sövt ilə səda etdi. Xacə hazır olduqda, buyurdu ki:

– Bu saat fərraş göndər, münəccimbaşını mənim hüzuruma gətirsin!

Xacə qayıdıb, bir saatdan sonra münəccimbaşı hazır oldu. Şah qəzəblənmiş aslan kimi dizi üstə çöküb xitab etdi:

– Pədərsüxtə, kəvakibin afətindən məni qorxudarsan və əlacını gizlərsən?! Cəllad!

Türfətül-eyndə cəlladi-mühib belində xəncər, əlində tənab içəri girdi. Biçərə münəccimbaşının ərvalı uçub başladı yarpaq kimi titrəməyə. Şah cəllada buyurdu ki:

– Apar bu səgin bu saatda boynunu vur!

---

\* Münəccimlərin hamısı yalançıdır.

Sərdar Zaman xan əgərçi əhli-şəmşir idi, amma çox rəqiqülqəlb adam idi, münəccimbaşının halına tərəhhüm edib ayağa durdu, ərz eldəi ki:

– Təsəddüqün olum, bu sakin boynu vurulandan sonra hadisənin dəfi üçün kimdən əlac soruşacağıq? Bu bəndeyi-zəlil, istida edirəm ki, mənim saqqalımın ağ tükləri hörmətinə onun qətlindən güzəşt edib, hadisənin əlacı xüsusunda ondan tədbir soruşasınız. Əgər müvafiqi-xahiş cavab verməsə, o vaxt müqəssir və müstövci-bül-qətdir.

Şah cəllada buyurdu ki:

– Onu qoy get!

Sonra münəccimbaşıya rücu edib dedi ki:

– Məlun, bu saatda hadisənin dəfinə əlac göstər!

Bığarə münəccimbaşı yaman halda idi. Hadisənin dəfinə heç bir əlac bilməyirdi. Amma ölüm qorxusundan izharına iqdam edə bilmədi; ərz elədi ki:

– Təsəddüqün olum, hadisənin əlacı mümkündür. Mənə bir saat möhlət verin, gedim “Zici-Uluğ bəy”ə mülahizə edim, qayıdım ərz eləyim.

“Zici-uluğ bəy”də hərgiz bu növ hadisələrin dəfi üçün bir şey mərqum deyil, amma münəccimbaşı istədi ki, bu bəhanə ilə özünü us-tadı mövlana Cəmaləddinin yanına salsın və ondan məşvərət soruşsun; çünki onu nücum elmində özündən artıq təcrübəli bilirdi.

Şah rüxsət verdi. Münəccimbaşı çıxmamış xacə Mübarək içəri girib ərz elədi ki:

– Mövlana Cəmaləddin hüzuri-mübarəkə müşərrəf olmaq istəyir.

Şah buyurdu:

– Çağır gəlsin!

Münəccimbaşıya dedi ki:

– Bir az hüzurda qall!

Mövlana otağa daxil olub şaha lazimeyi-sitayiş əmələ gətirdi. Şahın işarəsilə oturub ərz elədi ki:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, əgərçi bu bəndə pirlək səbəbilə dərxa-nədən kənar olub guşəgirlik ixtiyar etmişəm, lakin bu övqat, yəni nov-ruzdan on beş gün keçmiş Mərrixin Əqrəb ilə iqtiran etmələrindən qibleyi-aləmin zati-mübarəkinə ehtimali-sədəməyi-üzma olduğu üçün vacibətdən bildim ki, hüzuri-pürnura şərəfyab olub, piş-əz-vəqt hadisəni elam edib, dəfinə tədbir göstərim. Bu xatirə ki, məbada bu keyfiyyətə cavan münəccimlərin bəsirətindən məxfi qala!

Şah nəhayətdə xoşhal olub buyurdu ki:

– Mövlana, biz elə o xüsusda göftgu edirdik. Hadisə məlumdur. Tədbirini izhar edin.

Mövlana ərz elədi ki:

– Qibleyi-aləm bu əyyami-nühusətdə, yəni novruzdan on beş gün keçənədək gerek özünü səltənətdən xəl edə və təxtü-tacı təslim eyliyə bir mücrim və vacibülqətl kimsənəyə və özü xəlqin nəzərindən napədid ola. O surətdə kəvakibin təsiri haman mücrimin başında çatlayacaq; çünki o vaxt İran padşahı odur.

Elə ki, hadisə vaqə olur və o mücrim ki, sahibi-təxtü tacdır, hələ-kətə yetişir, o zaman qibleyi-aləm ixtifadan çıxıb genə təxtü-taca malik olur və kəməli-iqbal və afiyətdə səltənət edər.

Amma gerek xəlqdən bir kimsənə bu tədbiri bilmiyə və zənn etmiyə ki, qibleyi-aləm ariyətən təxtü-tacdan əl çəkir: ta ki, haman mücrimi ki, təxtə çıxacaqdır, müstəqillən padşah bilələr və gerek hərəmxanə xatunlarının da təlağı verilib kəbin kağızları yırtılva. Sonra olara təklif oluna ki, Abbas Məhəmməd oğluna ki, dəxi padişah deyil və bir fərddir, əfradinasdan dübarə mənkuhə olub fəqr və qənaətə razı olurlarmı? Hər birisi ki, razı olsa, ona dübarə Abbas Məhəmməd oğluna nikah oxuna və kəbin kağızı yazıla və hər biri ki, razı olmasa, haman saat buraxıla...

Münəccimbaşı məhləkədən qurtardı. Şahın bəşərəsindən bilkiyyə qorxu əsəri rəf oldu. Rəngi ağarımış ikən qırmızılığa təbdil tapdı.

Əfradi-məclisdən mövlananın əql və kəmalına afərin sədası səqfə bülənd oldu. Şah bəşəşət ilə mollabaşıya mütəvəccəh olub sual etdi ki:

– Əhkami-şərə mutabiq bir qayətdə mücrim və vacibülqətl kimsənə nəzərdə varmı ki, səltənəti və təxtü-tacı ona vagüzər edək?

Mollabaşı cavab verdi ki:

– Pərvərdigari-aləm qibleyi-aləmə ömri-təbii kəramət etsin. Bu şəhri-Qəzvində bir nəfər nabəkar peyda olubdur ki, cəmi-ruyi-zəmində ondan mücrimtər və qətlə müstəhəq bir kimsənə tapılmaz; adına Yusif Sərrac deyirlər. Məlum deyil ki, harada tərbiyət tapıbdır. Ancaq bu övqat şəhri-Qəzvində sakin olduğu üçün əcamir və övbaşdan özünə mürid cəm edib, həmişə üləmayi-giramın və xüddami-şəriəti-qərranın zərbinə və zəmminə zəbangüşadır.

Bu məlun həmişə öz müridlərinə sərəhətən zikr edir ki, guya üləmayi-giram əvamə firib verirlər. Məsələn, onun əqidəsilə, guya

ictihad lazım deyil və xüms və imam malı vermək xilafdır və guya üləma fəvrit olan müctəhidin rəyində qalmağı o cəhətdən əvama caiz görmürlər ki, özlərinin bazarı rəvac olsun. Və bundan əlavə, dövlət-əliyyəyə dəxi bəhlər varid edir, deyir ki, kətxudadan tutmuş padşahadək küll ərbabi-mənasib əhli-zələmə və qütaüttəriqdirlər, mülk və millətə hərgiz bulardan bir mənəfət aid deyil, həmişə öz həvai-nəfləri ilə biçarə xalqı cərimə və müaxizə və müaqəb edirlər, öz rəftarlarında heç bir qanun və qaydaya mütəməssik deyillər, bu günə rəftar ancaq əhli-zülmün və qütaüttəriqlərin əməlidir. Və dəxi zikr edirlər ki, məzhəbi-tənasüxə qaildir.

Bu daiyi-dəvami-dövləti-qahirə belə səlah görürəm ki, qibleyi-aləm səltənəti və təxtü-tacı bu məluna təslim etsin ki, kəvakibin təsirinə öz cəzasına yetişib dərəki-əsfələ vasil olsun.

Əfradi-məclis küllən bu rəyi təsdiq edib qaim sövt ilə dedilər ki:

– Yusif Sərrac pedərsüxtə bilkülliyyə qətlə səvar və bəlayi-asimaniyyə müstəhəqdir.

Şah xoşhal olub buyurdu ki:

– Raziyam onun həlakına! Sabah bu tədbir tamam və kamal mücra olunacaqdır.

Əfradi-məclisi mürəxxəs etdi. Məclis dağıldı.

Olur ki, xanəndələr bu güzərişin vüquunda şübhə edib onu kizbə həml edələr; bu surətdə mən olardan təvəqqə edirəm ki, “Tarixi-Aləm-Ara”da Şah Abbasın cülusunun yeddinci ilində sadir olan vəqayiyə mülahizə etsinlər.

İndi bizə lazımdır ki, Yusif Sərracı tanıdaq ki, kimdir?

Şəxsi-məzkur Qəzvinin qəryələrindən Kərbəlayı Səlim adlı bir dehqanın oğlu idi. Çünki Kərbəlayı, Səlim bir mömin və müttəqi adam idi, istədi ki, oğlu molla olub üləma silkinə daxil olsun. Ona binaən onu uşaq ikən gətirib şəhri-Qəzvinə məktəbə qoydu. Bir neçə ildən sonra Yusif Sərrac ki, həddi-bülüğa yetişib, asari-rüşd özündə mülahizə elədi, təhsili-elm üçün İsfahana getdi. Oradan dəxi bir neçə ildən sonra Kərbəlaya rəvanə olub, böyük alimlərin məclisində təkmili-ülümə şüru etdi. Müddəti-mədid orada məks edib tamam ülumi-islamiyyəyə vaqif oldu. Çünki üləmanın əksəri-ümurda təqəllübünü müşahidə edirdi, ona binaən bu sinfə nifrət bəhəm edib, istəmədi ki, özünü onların zümrəsinə daxil etsin.

Kərbəladan qayıdıb varid oldu Həmədana; orda usta Xəlilin yanında qırx yaşında ikən sərraclıq sənətini bir il müddətində öyrənib Qəzvinə müraciət etdi. Zira ki, bu şəhər paytaxt olduğu üçün onun sənətinin rəvacı burada artıq görünürdü.

Qəzvinə varid olandan sonra təəhhül ixtiyar edib dükən açdı, öz kəsbilə özünü və əyalını saxlamağa məşğul oldu.

Çünki bir mərdi-səlimünnəfs və nikukar idi, həmişə üləmanın və ərbabi-mənasibin hərəkəti-naşayistəsi onun xatirinə toxunub, onların zəmmindən və zərbindən dilini saxlamağa qadir ola bilmirdi. Əgərçi bu növ cangüdəzlik ona sadıq və xeyrəndiş dostlar bəhəm etdi, nəhayət, axırda bədbəxtliyinə bais oldu.

Sabahı gün şahın buyruğu ilə günortaya iki saat qalmış tamam əyan və əşraf və erkani-dövlət və üləma və sadat və cümlə ərbabi-mənasib, kətxudadan tutmuş vüzəraya dək dərbari-şahidə hazır olub, hər kəs öz yerində durub kəmalisükut və biistehzarlıq ilə şahın hüzuruna muntəzir idilər. Bu halda şah başında tac və əlində cəvahir nişan toppuz, qolunda cəvahir bazubəndlər, belində kəmərlər və şəmşiri-mürəssə zahir olub dərbar otağında ki, bir arşın yerdən rüfətli və xalqa baxan tərəfi bilmərrə açıq və bihaildi, təxtə çıxıb oturdu və üzün hüzzari-dərbara tutub xitab elədi:

– Cəmaət, imdi yeddinci sənədir ki, mən cənabi-əqdəsi-ilahinin məşiyəti ilə sizə padişaham və bəqədri-imkan sizin hər birinizə nəvaziş və mərhəmət göstərmişəm və sizdən dəxi çox razı və xoşnudam; çünki Səfəviyyə ocağına olan iradəti səbəbi ilə həmişə mənə ixsal və sədaqət göstəribsiniz.

İndi bir para səbəblərə görə ki, kəşfini mən sizə lazım görmürəm, mən məcburam ki, səltənətdən əl çəkib təxtütacı bir kimsənəyə vaxtım edim ki, bu rütbəyə məndən əlhəq və şayistədir. Haman şəxsi mollabaşı və sərdar Zaman xan və vəzir və müstövfi və mövlana Cəmaləddin və münəccimbaşı sizə göstərcəklər. Gərək küllən gedib kəmalisükut və təntənə ilə onu gətirib, bu təxtin üstündə oturdub, müstəqillən özünü padişah biləsiniz. Vay o kimsənin halına ki, mənim fərmayışimdən təxəllüf edib, o şəxsin itaətində qüsur göstərə!

Şah bu sözləri tamam edib, tacı başından götürüb təxtin üstünə qoydu və tamam libasi-faxirini soyunub, şəmşir və kəmərinə açıb, bir mündəris libas əyninə geydi və xalqa mütəvvəccəh olub dedi ki:

– İndi mən əfradi-nasdən bir mərdi-fəqirəm: Abbas Məhəmməd oğlu. Dəxi məni axtarmayın ki, görə bilməzsiniz! Xudahafiz! – deyib, təxtdən düşüb hərəmxanaya rəvanqə oldu.

Hüzzari-məclis heyran qaldılar. Bilmədilər ki, bu keyfiyyəti nəyə həml etsinlər...

Hərəmxanədə cümlə hərəmlər şahın fərmayışı ilə bir otağa hazır olub qüdumuna müntəzir idilər. Şah mündəris libasda haman otağa daxil oldu. Xubani-hərəm onu bu heyətdə görəndə az qaldılar qəh-qəhə etsinlər, amma şahın mühib baxışı və qaşqabağı olara bu hərəkətdən mane oldu. Şah haman saat xacə Mübarəkə buyurdu ki:

– Molla Rəsulu özünün iki yoldaşı ilə hüzurə gətir!

Mollalar dışqarıda piş-əz-vəqt hazır olmuşdular. Hüzurə daxil olduqda şah oturacağı işarə etdi. Sonra üzün hərəmlərə tutub xitab elədi;

– Mənim əziz həmfıraşlarım! Mən kəməli-əfsus ilə məcburam ki, bir yaman xəbər sizə elam edim. Sizə məlum olsun ki, indi mən dəxi İranın padişahı deyiləm, dəxi mənim imarətim və dövlətim yoxdur ki, sizi zinət və zivərdə və alişan otaqlarda saxlıyam. Mən əfradi-nasdən bir fəqir və biçiz kimsənəyəm. Ona binaən labüddəm ki, sizin təlağınızı verib cümlənizi azad edim ki, hər kəsə meyliniz olsa, onu ixtiyar edəsiniz.

Sonra üzün Molla Rəsula tutub buyurdu ki:

– Buların siğeyi-təlaqlarını cari eylə!

Molla Rəsul hamısının təlağını yanındakı ədleyin hüzurunda oxudu.

Xubani-hərəm gördülər ki, bir qəribə iş üz verdi, çox xəvə və iztiraba düşdülər, heç keyfiyyətdən hali olmadıqları üçün bilmədilər ki, bu necə qəziyyədir. Cümləsi heyran qaldı...

Təlaq tamam olduqda şahın buyruğu ilə onların kəbin kağızlarını xacə Mübarək yırtdı. Şah dübarə xubani-hərəmə mütəvəccəh olub dedi ki:

– Əgər sizdən hər biriniz fəqrə və qənaətə razı olub, məni, yəni Abbas Məhəmməd oğlunu ərliyə qəbul edərsə, təzədən bu ibarət ilə ona siğeyi-nikah oxutdurram.

Hərəmlərin küllisi təzədən razı oldular ki, şaha mənkuhə olsunlar; çünki şah çox cavan və göyçək oğlan idi və bir də hərəmlər bu əmri zarafat kimi bir şey qiyas edirdilər və hərgiz əqillərinə çatmırdı ki, Şah Abbas qəflətən bir Abbas Məhəmməd oğlu ola. Amma onların cümlə-

sindən iki nəfər dilbəri-xubru ki, xilafi-rizaları ilə şahın hərəmxanəsinə düşmüşdülər, qayət şərm ilə və ahəstə səslə ərz etdilər ki:

– Biz padişaha mənkühə olmuşduq və öz bəxtimizdən və dərəcə-mizdən çox xoşnud idik; bu bəxtəverlikdən mərhum olduq, Abbas Məhəmməd oğluna ərə getməyi qəbul etmərik.

Haman saat bu iki nəfər mürəxxəs olundu. Oların birisi gürcü qızı idi ki, Gürcüstan valisi şaha peşkəş göndərmişdi; haman günün sabahısı öz əmisi oğlu ilə tamam cəvahiratın və məlbusatın götürüb, ziyadə pul ilə vətəninə müraciət etdi.

Gürcüstanda onun nəqlinə bəvər etməyib belə fərz edirdilər ki, guya o qaçıbdır və istəyirdilər ki, onu geri qaytarsınlar. Amma bilmişəm ki, nə əmr vəqə oldu ki, onu untdular və bu qız bir cavan gürcüyə ərə gedib axır ömrünədək Gürcüstanda qaldı.

O birisi dilbər Qəzvin əhlindən bir tacirin qızı və bir cavan və xoşru oğlana namzəd idi. Xubru olmaq üçün qəflətən şahın dəllallarının çuğulçuluğu ilə atasından mütalibə olunub şahın hərəmxanəsinə daxil olmuşdu; zikr olunan keyfiyyəti öz arzusuna yetişməyə vəsilə bilib atası evinə qayıtdı və namizədinə vasilə oldu.

Sair hərəmlərin nikahı mücəddədən Abbas Məhəmməd oğluna oxunub xacə Mübarəkə əmr olundu ki, cümləsini haman saat Qəzvinin altıncı küçəsinin başında müəyyən olunan bir evə piyadə götürüb yetirsin, özü dərbari-şahiyyə qayıtsın. Sonra Abbas Məhəmməd oğlu hərəmxanədən çıxıb uzaqlaşdı, nəpədid oldu.

Yusif Sərracın dükkanı şah məscidinin meydanının məşriq səmtində vəqə idi. Günortadan iki saat keçmişdi. Yusif Sərrac fərizəyi-zöhrü əda edib, oturub, əlində bir cilovu tikib tamam edirdi, çünki müştəri tapşırmışdı ki, gərək o gün hazır ola. Yanında dostlarından iki nəfər dəxi var idi ki, onun söhbətinə qulaq asırdılar. Yusif Sərrac bahalıqdan şikayət edirdi ki, biçarə fəqir kəslər haman il çox iztiraba düşmüşdülər; çünki keçən il nəhayətdə quraqlıq olmaq səbəbilə və Qəzvinin ətrafında suyun qilləti cəhətilə əksəri-məhsulat yanib əmələ gəlməmişdi. Bu keyfiyyət bahalığa bəis olmuşdu. Yusif Sərrac deyirdi:

– Təəccüb edirəm bu dövlətdən ki, Qəzvinə su çıxarmaq üçün həzar günə istitaət qüdrəti var, amma belə qəflətdədir ki, əsla bu əmrə mültəfit olmayıb öz rəəyasının halına və paytəxtinin rəvnəqinə təvəccöh etmərik.

Bu halda meydanın məğrib səmtindən bulud kimi toz qalxdı. Yusif Sərrac iynəsi əlində başın yuxarı qovzadı, gördü ki, bir əsas peyda oldu və əsla xəyalından keçirmədi ki bu əsas və tədarük onun üçündür.

Qabaqda on iki şatır qıvraq geyinmiş, çəharguşə börk başlarında, onların dalısınca on iki ələmdar əlvən ələmlər əllərində, sonra dəstəyi-pişxidmətan ki, birisinin başında bir məcməi var idi. Dəstəyi-fərraş, əllərində ağac, onların əqəbində miraxur yedəyində birturkmən atı; cəvahir nişan yəhər və əzbab üstündə, mürəssə rəxt başında, mirvarid sinəbənd döşündə, zümrüd qotaz boynunda.

Bunlardan sonra mollabaşı və sərdar Zaman xan, vəzir və müstövfü və mövlana Cəmaləddin və münəccimbaşı, üləmayi-giram və sadati-üzam və sair əyan və əşraf vəərbabi-mənasib və bir dəstə piyada və bir dəstə atlı kəməli-şüküh və aram ilə gəlirdilər.

Elə ki Yusif Sərracın dükənina bərabər oldular, hamısı dayandı. Mollabaşı və sərdar irəli durub, Yusif Sərraca künuş etdilər. Yusif Sərrac ayağa durub təvazö elədi, amma qayət təəccübdə. Sonra Mollabaşı təkəllümə gəlib dedi:

– Qəzanın təqdirindən, usta Yusif, bu gün sən bizim padişahımızsan. İranda səltənət xətti bu halda Şah Abbasın vücudundan xalidir. Bizləri sərəfraz və xoşbəxt eləyin, dərbari-şahiyyə təşrifferma olun ki, cülusi-hümayun vəqə olsun.

Yusif Sərrac kəməli-təhəyyürə düşüb heç bilmədi ki, bu nə vəqədir. Onun qabağında tamam ərkani-dövlət durmuşdular. Bu sözləri ona Mollabaşı deyirdi ki, İranda bir mətin kimsənə hesab olunurdu. Amma keyfiyyət bir mərtəbədə qərib idi ki, Yusif Sərrac onu doğru olmağına, bəvəcudi ki, gözü ilə görürdü, hərgiz etibar edə bilmirdi. Aqibət məqami-cəvaba gəlib dedi:

– Mənim məxdumum Mollabaşı, mən cənabınızı İranda mətin adamlardan hesab edirəm, bilmirəm ki, aya dəli olubsunuz, ya bəng atıbımız ki, bu qəbil sözləri mənim üzümə deyirsiniz. Mən bir fəqir sərrac babayam. Mən hara, xəttü-tac hara?

Vallah, mən anlaya bilmirəm ki, sizin bu hərəkətinizi nəyə həmlə edəm... Mat və heyran qalmışam. Təvəqqei-çəkəranə edirəm ki, mənə sataşmayasınız!

Sərdar Zaman xan sözə şüru elədi:

– Usta Yusif, sən bu saatda qibleyi-ələmsən və biz cümləmiz sənə qulun və səgi-asitanən varıq! Sənə çəkəranə bizdən təvəqqə etmək münasib deyil, sən xüsvanə fərmayış etməyə şayistəsən! Biz nə dəli olmuşuq və nə bəng atmışıq, cümləmiz əqli-səlim və şüuru-kamildə varıq, amma hərzəti-barinin təqdirinə təbdil yoxdur. Bu gün külli-İran mülkündə sənə səltənətin müsəlləmdir.



Mollabaşının qovluna görə, dərbari-şəhiyə təşrif-fərma olun ki, cülusu-humayun vaqe olsun.

Sonra üzün dörd nəfər hazırda olan pişxidmətlərə tutub dedi ki:

– Xələti-şahanəni gətirin, qibleyi-aləmi geyindirin!

Pişxidmətlər əllərində məcməi ilə ki, içində xələti-şahanə qoyulmuşdu, dükana ayaq basdılar, məcməini yerə qoyub şüru etdilər Yusif Sərracın köhnə paltarını soyundurmağa və xələti-şahanəni ona geydirməyə.

Müxalifət bir yana çatmazdı. Yusif Sərrac məqami-təslimdə durdu ki, üqəla öz xahişlərini əmələ gətirsinlər. Elə ki, libas geyinmək tamam oldu, miraxur mürəssə rəxtli atı qabağa çəkdi. Yusif Sərracı mindirdilər ata, əsas qərarı-sabiq üzrə dərbari-şahiyyə rəvanə oldu. Fərraşların küçələrdə “Berəvid! Berəvid!” səsi hər dəqiqə ərşə dayandı. Tamam əhli-Qəzvin zükürən və ünəsən, səğirən və kəbirən pəncərələərə və damlar üstünə çıxıb nəzzarəyə məşğul oldular və keyfiyyətdən müxbir olmadıqları üçün cümləsi heyrətdə qaldı.

Dərbari-şahinin qapısında fərraşlar Yusif Sərracı atdan düşürdülər. Mollabaşı və sərdar Zaman xan qolundan yapışıb kəməli-təzim ilə imarətin otağına daxil etdilər və səltənət təxtinin üstündə oturdular. Ərkani-dövlət, üləma və sadat, əyan və əşraf və ərbabi-mənasib otağın qabağında səf çəkib əl-əl üstə durdular. Mollabaşı dua oxuyub taci-səltənəti qoydu Yusif Sərracın başına, şəmşir və kəməri-mürəssəini bağladı belinə, cəvahir bazubəndləri asdı qollarından, mükəlləl toppuzu verdi əlinə, genə bir dua oxuyub, üzün xələqə tutub dedi:

– Mübarəkbad edin!

Mübarəkbad sədası xalqdan asimanə bülənd oldu və bargahın imarətlərindən əksi təkrar tapdı. Kərrənayi-şadiyanə başlandı çalınmağa. Bu halda sərəyi-şahidən göyə bir fişəng buraxdılar. Bu əlamətə görə, şəhərdən xaric qələ toplarından yüz on tir şənlik topu atdılar.

Əgərçi Sədi və Hafizdən sonra İranda şeir qayətdə tənəzzülə düşüb şüəranın əşarı küllən biməzmun və məhz puç ləffazlıq olmuşdu, amma genə əlhəmdü-lillah o halda bir neçə nəfər sahibi-cövvhər şair peyda oldu ki, bədahətən cülusi-hümayun üçün qəsaiddi-qərra inşa edib, Yusif şahın təxtə çıxmağını tərif və özünü hikmətdə – Süleymana, səxavətdə – Hatəmə, şücaətdə – Rüstəmə, qüdrətdə – qəza və qədərə təşbeh eləyib nəzərdən keçirdilər və tarixi-cülusunu nüktə-səncani-Qəzvin belə tapdılar:

“Şahi-xuban nəbud Yusifi-ma,  
Leyk u şahi-mülki-İran şod”.\*

Elə ki, bu əmal tamam oldu, Mollabaşı xalqa elan etdi ki:

– Mürəxxəssiniz!

Hamı dərbari-şahidən çıxdı, ancaq Yusif şah qaldı təxtin üstündə, qabağında xacə Mübarək, başqa bir neçə xacə ilə və Əzim bəy pişxidmətbaşı və bir neçə pişxidmət və otaqdan dışrə fərraşlar.

Yusif şah təhəyyür aləmində fikrə piçidə oldu. Bir neçə dəqiqədən sonra xacə Mübarəkə üzün tutub soruşdu:

– Siz kimsiniz?

Xacə Mübarək cavab verdi ki:

– Bəs sizin çakərani-müxlisiniz; xacəgani-hərəmik, mən buların böyüyü və bular da mənə zirdəstlərimdirlər.

Sonra pişxidmətlərə üzün çevirib soruşdu ki:

– Siz kimsiniz?

Əzim bəy pişxidmətbaşı cavab verdi ki:

– Biz sizin kəminə nökrələriniz, pişxidmətlərik, mən buların rəisiyəm, bular da mənə tabedirlər.

Yusif şah soruşdu ki:

– Bəs o dışqarıda görükənlər kimdir?

Əzim bəy cavab verdi ki:

– Olar da firqeyi-fərraşdır ki, həmişə xidmət üçün kəmərbəstədirlər.

Yusif şah buyurdu ki:

– Siz dəxi çölə çıxın. Xacə Mübarək, sənə zirdəstlərin də çölə çıxsınlar, sən qal!

Elə ki, hamısı qayıb oldu, Yuçif şah xacə Mübarəki yanına çağırıb dedi ki:

– Sənə bəşərəndən mən görürəm ki, sən gərək yaxşı adam olasan. Sən allah, mənə söylə görüm ki, bu qəziyyəyə səbəb nədir? Çünki sən həmişə Şah Abbasın əndərununda olubsan, mümkün deyil ki, bu qəziyyə sənə məlum olmasın.

Xacə Mübarək vaqiən çox saf və sadıq adam idi. Fikir etdi ki, qibleyi-aləmin sualında həqiqəti gizlətmək cayız deyil. Çünki həmişə şah Abbas oturan otağın qapısının dalında dururdu ki, çağırılan saat

---

\* Bizim Yusif gözəllərin şahı deyildi,  
Amma İran mülkünün şahı oldu.

xidmət üçün hazır olsun, ona binaən, keçən gündə vəqə olan güzarişi və ərkanı-məşvəretin göftgusunu tamam eşitmişdi, əhvalatdan xəbər-dar idi. Qəziyyəni ibtidadan intihayədək Yusif şahə nəql etdi.

Yusif şah soruşdu ki:

– Bəs Şah Abbas haradadır?

Xacə Mübarək cavab verdi ki:

– Bir gədə libası ilə müləbbas olub napədid oldu. Məlum deyil ki, hardadır.

Yusif şah aqıl adam idi. Kəvakibdən onun hərgiz qorxusu yox idi. Ancaq bu növ qeyri-mütəarəf təriq ilə tərəqqi etmək onun ürəyinə bir vəhşət və qorxu salırdı. Nəhayət, bir belə cəmaətin vücudu ilə səltənətdən özünü kənar tutmağa əsla çarə görmədi. Naçar ümuri-səltənətin icrasına iqdam etdi. İbtida fərraşbaşı Əsəd bəyi ehzar elədi: buyurdu ki:

– Bu saatda on iki fərraş özünə götürərsən, gedərsən Mollabaşı Axund Səmədi və sərdar Zaman xanı və vəzir Mirzə Möhsünü və müstövfi Mirzə Yəhyanı və münəccimbaşı Sədrəddin və mövlana Cəmaləddini tutarsan, apararsan salarsan Ərkdə olan zindana, qayıdarsan gələrsən, əncami-fərmaşi mənə ərz elərsən!

Əsəd bəy baş vurub rəvanə oldu. Sonra Yusif şah pişxidmətbaşı Əzim bəyi ehzar edib buyurdu ki:

– Tapşır, mənə şam hazır etsinlər ki, bu gün bir zad yeməmişəm.

Pişxidmətbaşı ərz elədi ki:

– Tapşırmışam, aşpazlar şam üçün hazır etməyə məşğuldurlar.

Şah buyurdu ki:

– Bəs sən və xacə Mübarək gəlin otaqları və hərəmxanəni mənə bir-bir göstərin və məlum edin ki, mənim istirahət otağım hansıdır.

Pişxidmətbaşı və xacə Mübarək düşdülər qabağa, bir-bir əndərun otaqlarını göstərməyə şüru etdilər.

Əvvəlinci otaqda əlvən fərşlər döşənib, qəribə gül və giyah ilə və quş şəkilləri ilə divarfi və səqfi münəqqəş olmuşdu.

İkinci otaq da habelə fərşlə döşənmişdi və divarlarında Səfəviyyə nəslindən vəfat edən padşahların və namdar şahzadələrin təsviri çəkilmişdi. Üçüncü otağın divarlarında İrənin sair silsilədən olan padşahlarının timsalı nəqş olunmuşdu. Dördüncü otağın divarlarında Şahnəmədə yazılan İrənin qədim pəhləvanlarının və Mazəndəran divlərinin surəti yazılmışdı ki, bir-birlərilə cəng edirdilər. Divlər buynuzlu və quyruqlu çəkilmişdi. Beşinci otağın divarlarında Şah İsmayıl Səfəvi ilə sairələrin mabeynində vəqə olan cənglərin surəti rəqəm olunmuşdu.

Hərəmxanə otaqlarının cümləsinin divarlarında qız, oğlan şəkli yazılmışdı ki, oğlanlar qızlara gül dəstəsi təarüf edirdilər və qızlar oğlanlara piyalə verirdilər və hər otaqda rəxti-xab hazır idi.

Yusif şah hələmxanə otaqlarının birisini özünün istirahəti üçün müqərrər edib xacə Mübarəkdən soruşdu ki:

– Hərəmlərin ziynət otağı hansıdır?

Xacə Mübarək ərz elədi ki:

– O başdakı otaqdır. Amma ağzı qıfıllıdır. Açarı sandıqdar Ağa Həsəndədir.

Şahın buyruğu ilə pişxidmətbaşı haman saat sandıqları hazır etdi. Ziynət otağının qapısını açdılar, şaha göstərdilər: bu bir böyük otaq idi: içində hər tərəfdən sandıqlar düzülmüş. Sadıqların qapağını götürdülər, qəribə-qəribə ziynət və zivərləri şaha göstərdilər; o cümlədən giranbaha kişmir, şalları, lətif ünə libasları, pakizə ipək parçalar, cəvahiratdan qayrılmış güllər və guşvarələr və üzüklər və mümtaz mivəriddən boyunbağılar idi.

Yusif şahın üç qızı var idi: böyüyü on dörd yaşında, ortancısı on iki yaşında, kiçiyi səkkiz yaşında və iki oğlu var idi: altı yaşında və dörd yaşında. Qızlarının hər birinə bir gül və bir gütlə guşvarə və bir üzük və bir boyunbağı və bir dəst libas və bir rizayi şal və övrətinə bir dəst libas və bir rizayi şal ayırdı, xacə Mübarəkə təslim etdi, buyurdu ki:

– Bunları apararsan Qəzvinin ikinci küçəsində mənim qədimi evimdə övrətimə yetirərsən. Deyərsən ki, mənim cəhətimdən əndişə etməsin, sabah oğlanlarımı hüzura göndərsin.

Xacə Mübarək şeyləri iki nəfər fərraşə götürdübdə getdi.

Bu vaxt gün qürub etdi. Pişxidmətbaşının təklifi ilə şah qayıtdı əvvəlincə otağa. Qızıl şamdanlar yanmışdı. Süfrə döşənmişdi. Şah əvvəl vüzu edib şam və xüftən namazını əda etdi, sonra süfrə üstündə oturdu. Pişxidmətlər rəngarəng təamlar hazır etdilər. Şah yedi, doydudu, süfrə yığıldı. Abtaba-ləgən gəldi, şah əlini yudu. Qəhvə gətirdilər, içdi. Qəlyan verdilər, çəkdi.

Bu halda fərraşbaşı Əsəd bəy daxil olub fərmaşişi bitirdiyini ərz etdi. Şah buyurdu ki:

– Çox yaxşı, mürəxxəssən!

Sonra xacə Mübarək qayıdıb şeyləri yetirməyini ərz elədi və dedi ki:

– Şahın övrəti və qızları göndərilən töhfələrdən qayətdə vəcd etdilər. Nəinki onun cəhətimdən əndişə etmərlər, bəlkə bu qəziyyəi-qeyri-mütərəqqibədən çox sevinirlər və şadlıqdan tullanıbdüşürlər.

Şah övrət-uşağı tərəfindən xatircəm oldu.

Xacə Mübarəkdən və pişxidmətbaşidan bir para əhvalat soruşdu. Gecədən dörd saat keçdi. Ayağa durub xabgahına gəlmişdi; rəxti-xabını saldılar.

Pişxidmətbaşuya buyurdu ki:

– Qaravul müvəkillərinə tapşır: qərarı-sabiq üzrə hər yerdə qaravul qoysunlar.

Sonra rəxti-xabına girib yatdı. Pişxidmətbaşı və xacə Mübarək çıxdılar. Hər birisi öz məqamına getdi.

Sabahı gün Yusif şah salam otağına təşrif gətirib Molla Rəməzanı və Qurban bəyi və Mirzə Cəlili və Mirzə Zəkini ki, onun dostlarından idilər və şahın olara hər xüsusda vüsuqu var idi, ehzar elədi, mənəbi-mollabaşılığını verdi Molla Rəməzana, sərdarlığı həvalə elədi Qurban bəyə, xanlıq ləqəbilə vəzərəti tapşırdı Mirzə Cəlilə, müstövfiyi Mirzə Zəkiyə, münəccimbaşılıq mənəbini bilmərrə mətruk etdi ki, dövlətə və millətə zərərdən başqa bir faydası yox idi. Buyurdu tamam vilayət hakimlərinə elamnamə və hökmi-müəkkəd göndərilsin ki, bu gündən sonra hərgiz cürət etməsinlər ki, biduni-təcvizi-şəri-şərif bir müsəlmanı mövridi-müaxizəyə gətirsinlər və bacarmasınlar ki, məhz həvayi-nəfləri ilə bir kəsi cərimə edələr və ya qətlə gətirələr və ya burun-qulağın kəsələr, gözü çızardalar və hökmdən əlavə hər vilayətə mötəmid baxıcılar təyin oldu ki, gedib vilayətlərin əhvalından və xalqın həvaicindən xəbərdar olub, gəlib ərz etsinlər.

Yusif şah bu baxıcıları hüzura istəyib dedi ki:

– Hakimi vilayətlərə mənim tərəfimdən elam edərsiniz ki, Allahdan qorxsunlar nahaq iş tutmasınlar, xalqı talayıb dağıtmasınlar, rüşvət almasınlar; yəqin bilsinlər ki, bu növ hərəkət axırda onların özlərinin bədbəxtliyinə və həlakətinə bais olur.

Olar mükərrər müşahidə ediblər ki, bu növ rəftar ilə dövlət cəm edən kəslər axırda baş veriblər və ya kəməli-bədbəxtliyə və zillətə və məskənətə düşüblər. İranda bu növ ilə cəm olunan dövlətin hərgiz heç bir xanədana davamı olmayıbdır. Hanı damqanlı Cəfər xanın kürurları? Hanı Səlim xan Qaragözlünün dövləti? Hanı şirazlı Mirzə Nağının əmlakı? Padişahani-İran həmişə vəqta ki, bir sahibi-mənəbi mülahizə edirlər ki, pul cəm edib sərvətə çatıbdır, haman saat bir bəhanə ilə onu məqami-müaxizəyə gətirirlər, hər nə vardır əlindən alırlar, özün həlak edirlər və ya zillətə və məskənətə salırlar.

Bu əmrə hakimi-vilayətlər şəbihdirlər zəlilərə ki, qan sorub şişdikdə, sahibi oları sıxar, tamam sorduqları Qanı qusarlar. Kimisi bu cəhətdən ölür və kimisi zəif və lağər olur. Fəemma əgər hakimlər niknəfəs olub və öz həlal rizqlərinə qane olalar, həmişə öz dərəcələrində baqi və xalq nəzərində müəzzəz və səlätin niyyətində mükərrəm olacaqlar və günbəgün rütbələri izdiyad behəm edəcək.

Bu sözləri təlqin edəndən sonra şah baxıcıları buraxdı. Sonra buyurdu xirac məbləği mötədil miqdaradək təxfif tapsın və əmr etdi ki, hər yerdə yollar təmir olunsun və lazım məqamlarda və mənzillərdə, körpülər və karvansaralar tikilsin və hər vilayətdə şəfaxanələr qayrıl-sın və mədrəsələr açılsın və susuz yerlərə su çıxarılsın, dullara və yetimlərə və şillərə və kohlara ianət və himayət göstərsin və vilayətlərdə hər bisərüpa özbaşına özünü üləma silkinə daxil etməsin, bu xüsusda mollabaşidan icazət istəsinlər və sinfi-üləma hər yerdə xalqın ehtiyacına kifayət edən miqdardan ziyadə olmasın və külli-üləmaya güzəran kifafınca xəzineyi-amirədən vəzifə qərəddad etdi ki, səltənətə möhtac olub ərbabi-mənasibi xidməti-şahidə əhli-zələmə xitab etməsinlər və əmri-mürəfiəni ki, səltənətin ümdə ləvazimatındadır, üləmanın əlindən alıb ərbabi-mənasibin süləhasına vagüzər elədi ki, millət mürəfiə cəhətindən özlərini üləmaya möhtac görüb ancaq oları mərcə bilməsinlər və səltənətdən uzaq düşməsinlər və buyurdu ki: vücuhi-bərr hər yerdə süləhadan dörd nəfərə müntəqil olub vilayətin füqərasına dəftər üzü ilə sərf olunsun və hesabı divana göstərsin; ta ki, füqəranın bəzi vücuhi-bərrdən bəhrəyab olub, bəzisi məhrum qal-masın və əmr etdi ki, xüms və imam malı verilməsin ta övladi-rəsul-əleyhüssəlam zilləti-sualdan azad olub sair xalq kimi öz kəsbləri ilə vəchi-məişət təhsil etsinlər.

Bu xüsusda mötəbər üləma Yusif şaha kütubi-fiqhdən fitvalar çıxardıb göstərdilər. Və vilayətlərə elamnamələr göndərdi ki, bundan sonra bir kimsənə cürət etməsin ki, şaha və ümənayi-dövlətə və çakə-rani-dərgaha peşkəş versin və payəndaz salsın və heç kəs peşkəş vasitəsilə hökumət tapmağı təmənnə etməsin, ancaq öz ixlasını və hüsnixidmətini bu mətləbin təhsilinə vəsilə bilsin və maliyyati-divan hər vilayətdə əmin şəxslərə təslim olunub xəzinə ismilə hər yerdə dursun və məsarifi-səltənət dəftəri üzilə təyin tapıb lazım olan övqatda hər yerin xəzinəsinə həvalə olunsun və rəaya bilkülliyyə həvaləcatiməsarifədən asudəhal qalsınlar. Və dəxi mədaxili-səltənətin izdiyadi

üçün qərar qoydu ki, tacirlər və bəyzadələr və xanzadələr və şahzadələr, hətta üləma və sadat və sair sinfi xalq mədaxili-əmlakdan şəhərlərdə ondan bir, dehatda iyirmidən bir xəzinəyə versinlər və qoşun xalqının və əhli-xidmətin məvacibi əsla lavüsul qalmasın ki, səltənətin nəqsidir; bəlkə həmişə vilayət xəzinələrindən bilatəxir mücra olunsun. Və bey və şərə olunan əmlakın qiymətindən dəxi xəzinənin nəfi üçün tümənə beş şahı vəz olunsun və qaideyi-beyü-şərə tərək olunsun ki, tənax sahibləri bu qaydanın vücudu ilə rəhn alıb borc verməyə mail olmadıqları üçünərbabi-həvaici müztər edirlər ki, mülk və mallarını ədna qiymətə beyi-şərə etsinlər, bu ümid ilə ki, vədə başındaərbabi-həvaic mülk və mallarının istirdadından aciz olacaqlar.

Çün Yusif şah bilirdi ki, miraxur yay fəslı padşahlıq atları yaylağa aparıb bəsləmək bəhanəsi ilə ətraf xalqına çox əziyyət və cəfalar yetirirdi və oları çapırdı, talayırdı və əmiri-topxanə topçuların cümləsinə xəzinədən məvacib götürüb heç birisinə bir həbbə vermirdi və xəzinədar padşahlıq pulun içinə çox qəlb pul qatıb xalqa dağıdırdı və Qəzvin bəylər-bəyisi xalqdan hədsiz rüşvət alırdı və daruğə dövlətliyə füğəranın müqabilində üz görürdü, kətxudalar Qəzvinin küçələrini nətəmiz saxlayırdılar, cümləsinə məzəl edib, yerlərinə özünə məruf olan şayistə adamlar təyin buyurdu.

Mollabaşı Axund Səməd Ərkin zindanında zindanbandan eşitdi ki, onun mənsəbini həmçəşmi Molla Rəməzana veriblər, qüssəsindən fəcətən həlak oldu.

Yusif şah dəxi əmr etdi ki, Qəzvinin küçələri genəlsin və içində hər yerdə zahir olan quyular örtülsün ki, gəlib-gedənlər olara düşməkdən məhfuz olsunlar və xalqın ərzinə qulaq asmağa və dadına yetişməyə qayda və qərar qoydu və buyurdu ki: Qəzvinin füğərasına bəhəliq cəhətilə padşahlıq ambarından buğda verilsin və sahibi-vüquf adamlardan və mahir kənkanlardan bir məclisi-məşvərət bərpa olub Qəzvinə su çıxarmaq üçün göftgu olunsun və tədbir və dəstürüləməl təhrir olunub nəzərə yetişsin.

Bu vaxtda Qolland taifəsindən bir parası fars xəlicinin qürbündə bir məhəldə süknə etmişdilər. Bu günlərdə oradan bir elçi əmələsi ilə Qəzvinə varid oldu ki, İrən dövləti ilə məbeynlərdə ticarət üçün şürut bağlasınlar. Elçinin əmələsi ilə Yusif şahın hüzuruna yetirdilər.

Onun nəvazişatından və əql və fərasətindən və gəideyi-cahandarlığından elçi və əmələsi vəcd etdilər. Bilkülliyə məramlarına nail

olub tühəf və hədaya ilə mürəxxəs oldular və kəməli-rizaməndlikdə muavidət elədilər.

Yusif şahın cülusundan bir həftə keçdi. Hər gün onun həsənatından və ədalətindən növ-növ əlamətlər xalqa zahir olurdu. İran üçün əyyami-firuzluq, əyyamisəadət və iqbal üz verdi. Lakin çifayda, bəni-növi-bəşər heç vaxt yaxşı günə dözməz. Bizim babamız Adəmə və anamız Həvvaya cənnətdə nə əksik idi ki, genə Allahın əmrini sındırdılar və cənnətdən qovuldular? İnsan belədir!

Əhli-Qəzvin hər gün qələ qapılarından adam şaqqalarını asılmış görmədilər və şah meydanında cəlladların adam şaqqalamaqlarını və dardan asmaqlarını və göz çıxarmaqlarını müşahidə etmədilər. Bu keyfiyyət olara xeyli qərib göründü. Əvvəl dedilər ki:

“Görünür bu təzə padşah çox rəhmli və helmlı adamdır!”

Sonra onun rəhminə və helminə bəhslər varid etdilər. Bunu süstrəyliyə və zəifülmizaclığa həml qıldılar. Bundan əlavə dəxi Yusif şahda hezar günə özgə eyblər tapdılar. Müxtəsəri-kəlam bir belə ziyadə rəhmli padşahın təhti-əmrində zindəganlıq etmək nəhayət dərəcədə məlal-əfza göründü.

Ümənayi-məzül xalqın bu növ niyyətini istinbat etdilər və onu qənimət bilməyə fürsəti fəvt etmədilər.

Hər birisinin başına şuriş və tuğyan xəyalı düşdü və tezliklə Qəzvinə şurişi-əzim bərpa oldu. Şurişin əvvəlincisi səbəbi məzül miraxur idi ki, küçədə köhnə xəzinədara rast gəlib, ona yoldaş olub soruşdu:

– Sən allah, Mirzə Həbib, de görüm xalq bizim təzə padşahımızın haqqında nə danışır?

Mirzə Həbib cavab verdi ki:

– Xalqın təzə padşahdan zəhləsi gedir. Onu süstrəy və bikarə bilirlər.

Miraxur:

– Vallah, Mirzə Həbib, xalq bizdən əqillidir. Doğru deyirlər. Sən allah, bu neçə əhməqlik idi ki, biz elədik? Bir sərraci-birütbəni gətirib özümüzə padşah qayırdıq, başımıza bəla açdıq. Qulluğumuzun və ixlasımızın əvəzində mənəsbimizi də əlimizdən aldı. İndi vilayət içində bir itcə abrumuz yoxdur. Vallah, belə rüsvaylıq olmaz ki, biz tutduq...

Xəzinədar:

– Məgər biz onu padşah elədik! Şah Abbas belə buyurdu; çarəmiş nə idi?



Miraxur:

– Xub, Şah Abbas o vaxt padşah idi. Hökmü bizə rəvan idi. İndi ki, Şah Abbas yoxdur aya bizə nə manedir ki, bu məlun və bidini ki, deyirlər tənəsüxi məzhəbdir, təxtdən aşağı salaq, tələf edək, sonra Səfəviyyə nəslindən bir şahzadəni təxtə oturdaq ki, bari nəcabətinə görə təxtü-taca sözavar olsun?!

Xəzinədar:

– Çox yaxşı danışırısan! Bu xüsusda bilkülliyyə mən səninlə müvafiqəm. Amma biz iki adamın əlindən nə gələr? Gedək əmiri-topxanənin yanına, onun rəyini dəxi hasil edək. Axı, o da bizim kimi məzullardandır.

Hər ikisi getdilər əmiri-topxanənin otağına. Əmiri-topxanə onların gəlməyindən çox xoşhal oldu. Qayət şövq ilə sözlərinə qulaq asdı. Bilkülliyyə olar ilə şuriş xüsusunda müttəfiq olub dedi ki:

– Bu iş süvarilərin sərkərdəsi Bağır xanın rızası olmamış sürət tapmaz.

Əmiri-topxanə:

– Bağır xan mənim ilə çox yeganə dostdur. Mən boynuma çəkirəm ki, onu bu əmrdə özümüzə yoldaş edəm. Ona deyəcəyəm ki, bu bidin Yusif şahın əyyami-səltənində laməhalə bizim başımıza gələn qəziyyə onun da başına gələcək. Vaxt ikən əlacını eləmək gərək. Yəqinimdir ki, bu söz Bağır xana əsər edəcək, çünki dünən səlamı-ammdə şah ona qəzəbnak olub sərzanış edibdir ki, çaxır içib, məst olub, namaz qılmağa, məscidə daxil olubdur.

Əgər Bağır xan bu əmrə razı olsa, piyadələrin sərkərdəsi Fərəc xan dəxi razı olacaq. Çünki Fərəc xan Bağır xanın əmisi oğlu və damadıdır. Heç bir əmrdə onun rəyinə müxalifət etməz. Amma siz durun, gedin Qəzvinin köhnə bəylərbəyisinin yanına. Onu dəxi razı edin, boynuna qoyun ki, məzul daruğə və kəndxudalarla bu xüsusda göftgu etməyi və onların rəyini ələ almağı təəhhüd etsin.

Müfəttinlər bir-birlərindən ayrıldılar. Hər birisi getdi iş görməyə. Mətləb çox tez hasil oldu.

Üç-dörd günün müddətində hamı müntəxəb olunan kəslər göründü və hamısı şurişə meyl və amadəlik göstərdilər. Müfəttinlər qərar qoydular ki:

– Şənbə günü sübhədən padşahlıq sarayını əhatə etsinlər və içəri daxil olub Yusif şahı təxtdən yerə salıb həlak eləsinlər. Sonra özlərinə Səfəviyyə nəslindən bir təzə padşah tiksinslər.

Müqərrar olunan günün səhər çağında ki, hələ padşahlıq sarayının qapıları açılmamışdı, külli süvari və piyadə tamam müsəlləh onun ətrafını bürüdülər...

Yusif şah keyfiyyətdən xəbərdar olub buyurdu ki:

– Sarayın qapılarını açmasınlar. Bu günə namünasib hərəkəti Yusif şah mollabaşiyi-sabiq Axund Səmədin, sərdar Zaman xanın və vəzir Mirzə Möhsünün və müstövfi Mirzə Yəhyanın və münəccimbaşının və mövlana Cəmaləddinin tərəfindən ki, əşxasi-sahib qüdrət və aşkara onun bədxahları idilər, mənzur edirdi. Ona binaən cülusunun ibtidasında ehtiyat yolundan lazım bilib oları həbsə saldırdı. Amma məhləkə özgə tərəfdən açıldı.

Bu halda Yusif şahın dəxi həvaxahları xəbərdar olub müsəlləh və kəsərət və izdiham ilə sərayi-şahiyyə anən-fəanən üz qoymağa başladılar. Müfəttinlər ilə müqabil durub nəsihət və mövizəyə şüru etdilər ki, bu hərəkəti tərk etsinlər; fayda-pəzir olmadı; iş islah və müdaradan keçdi; başladılar bir-birləri ilə atışmağa və cəng etməyə. Qiyamət bərpa oldu. Hər iki tərəfdən baş və candan keçməyə müzayiqə etmədilər. İş atışmaqdan ötüb şəmşir və xəncər ilə bir-birlərinə həmlə etməyə çatdı. Qan su yerinə axdı.

Üç saat yarım kəmalə-şiddətlə cəng tul tapdı. Hər iki tərəfdə altı min nəfərə qərib həlak və zəxmdar oldu. Aqibət asari-zəf və inkisar Yusif şahın həvaxahları tərəfindən müşahidə olundu; çünki həqnaşinas xalq peydərpey şəhərdən çıxıb, müfəttinlərin dəstəsinə qoşulub kəsərət və qüvvələrinə bais oldular. Ona binaən Yusif şahın həvaxahları şikəst tapıb hər kəs bir növ ilə başın mərəkədən qıraq çəkdi, canın qurtardı.

Müfəttinlər hücum edib sarayi-şahinin qapılarını sındırdılar, içəri daxil olub Yusif şahı axtardılar, tapmadılar. Yusif şah itkin oldu. Kimi söylədi ki, cəng zamanında öz həvaxahlarının dəstəsinə qoşulub özünün hüzurilə oları cəngə dəlir edirdi, əsnayi-cəngdə məqtul oldu; kimi dedi ki, gizlənilib, aralıqdan çıxıb, gözdən İtkin düşdü.

Xülasə, məqtulların arasında onun nəşi görünmədi. Fəəmma bir başqa yerdə dəxi bu gündən sonra onu nişan verən olmadı. Müfəttinlər sərayi-şahini qarət etdilər. Oradan çıxıb cühud və erməni küçələrinə aşıdılar: hamısının evini dağıdıb tarac etdilər, ənvə-ənvə biəndazəlik və şərərət əmələ gətirdilər.

Gün batdı. Hər kəs öz evinə və mənzilinə qayıtdı. Şuriş və qovqa sakit oldu.

Sabahı gün rüesayi-şuriş tezdən Ərkə rəvanə oldular. Sərdar zaman xanı və vəzir Mirzə Möhsünü və müstövfi Mirzə Yəhyanı və mövlana Cəmaləddini və münəccimbaşını həbsdən çıxarıb, güzarişi nəql edib soruşdular:

– İndi Səfəviyyə nəslindən hansı şahzadəni təxtü-taca səzavar görürlər?

Mövlana Cəmaləddin dedi ki:

– Siz allah, deyin görüm bu gün ayın neçəsidir?

Miraxur cavab verdi ki:

– Bu gün novruzdan on altı gün keçibdir.

Mövlana bəşəşət zahir edib dedi ki:

– Dəxi qəm çəkməyin, şuriş dünən vaqe olubdur. Mələmdur ki, afət keçibdir və Səfəviyyə şahzadələrinin heç birisi səltənətə şayistə deyil: tamam kəməndiş və kordurlar. Bir parasını Şah İsmayıl sani kor edibdir, bir parasın Şah Abbas özü:<sup>6</sup> olar məsrəfdən çıxıbdır, bir zada yaramazlar. Bizim padşahımız gənə Şah Abbasdır!

Miraxur dedi ki:

– Biz onun padşahlığına çox şadıq. Onun dövründə bizim hamımıza çox xoş keçirdi. Çifayda, nə eliyək ki, o təxtü-tacdan əl çəkib gözdən itibdir. İndi bilmirik ki, haradadır.

Mövlana güldü, dedi ki:

– Onun taxtı-tacdan əl çəkməyinin səbəbi var idi. İndi o səbəb rəf olubdur. Biz bilirik ki, o, harada gizlənidir. Gedək gətirək, imarətinə yetirək!

Hamsı ayağa durub gəldilər Şah Abbas gizlənən evə. Onu oradan çıxarıb yetirdilər sərayi-şahiyyə, təxtü-tacına əvvəlki kimi malik oldu. Hər iş qərarı sabiq üzrə sürət tapdı, guya ki, heç bir hadisə vaqe olmamışdı.

Bu kəvakibin həmaqətinə mən təəccüb edirəm ki, necə bilmədilər iranilər oları aldadırlar? Yusif Sərrac hərgiz İrənin şahı deyil idi. İrənilər onu hiylə üzündən padşahi-məsnu eləmişdilər. Belə sadəlik olurmu ki, kəvakib özlərini iranilərə aldadıb biçərə və bitəqsir Yusif Sərracı bədbəxt etdilər? Şah Abbası kənar qoyub qırx il sərəsər onun səffaqlığına və cəbbarlığına bətinə nazir oldular?

Şah Abbas cəbbarlığının ədna əlaməti bu idi ki, bir oğlunu öldürdü, ikincisinin dəxi gözünü çıxartdı. Dəxi oğlu yox idi nəvəsi ona varis oldu. Amma kəvakibi və qınamaq [yeri] yoxdur. Şah Abbasın xudişəxsinə nisbətən kəvakibin bir ədavəti yox idi. Olara lazım idi ki, novruzdan on beş gün keçmiş İran səltənətinin təxtindən bir şəxsi aşağı salıb bədbəxt etsinlər. Bu vaxt da İran səltənətinin təxtində oturmuşdu Yusif Sərrac. Ona binaən kəvakib onu aşağı salıb bədbəxt etdilər. Kəvakibin hərgis xəyalından xütur etməzdi ki, iranilər oları aldadaçaqlar, padşahi-həqiqinin əvəzinə padşahi-məsnuu onların sədəmäsini altına salacaqlar...

Vallah, qəribə əhməqdirlər bu ingilis tayfası ki, belə xətərli millət ilə az qalmışdır cəng başlayalar.<sup>7</sup>



*Şeizləz*



## ZƏMANƏDƏN ŞİKAYƏT

Fəsad ilə dolu göylər edərkən tərsinə dövrən,  
Tükənməz qəmdən olmuşdu könül-dərdli, ürək-nalan.  
Şərabım – qanlı göz yaşı, gözün peymanəsi – badəm,  
Yerim bir külxən olmuşdu, ənisim ah ilə əfqan.  
Kimə mən üns ilə baxdım, məni təshifi yandırdı.  
Kimə qəlbimdə yer verdim, məni qovdu kənarından.  
Kimə mən yar dedim dərhal mənə o döndü nar oldu.  
Vəfa umdumsa hər kəsdən cəfa etdi mənə hər an.  
Hər hansı qapımı döydüm, məni rədd etdilər dərhal,  
Haranı mənzil etdimsə, o mənzil oldu bir zindan.  
Ümidlə baxdığım dostlar mənə xor baxdılar, əfsus!..  
Təsəlli axtaran qəlbim buna heç tapmadı imkan.  
Kimə mən dost dedim, gördüm dönüb öz düşmənim oldu.  
Kimə mən ram oldumsa, dönüb mar oldu biiman.  
Həyatdan bunca bezdim ki, gəlib təngə dedim: “ay kaş,  
Bu dörd ünsür əzəl gündən olaydı xak ilə yeksan”.  
Ki birdən daxili bir səs dedi: “səhv etmə, ay aqıl,  
Saqın sən, qafil olma, qaç, uzaş bu qəm yuvasından.  
Məgər bilmirmisən hər kim gedərsə Tiflisə şəksiz  
Olar hər bir fülusu zər, palazı ətləsi-əlvan.  
Xüsusilə vəfadarlıq, təvazö, ehtiram, həm də  
Yaman gündə dada çatmaq oranın şənini şayan.  
Yaşar orda bilikli bir fəzilət sahibi alim,  
Ki, aləm içrə yoxdur heç onun mislində bir insan<sup>1</sup>  
Hamı ondan qalar razı, hamı didarına mayıl,  
Alar hər kəs kömək ondan, fəqirlər dərdinə dərman,  
Qədar əmrində bir quldur, fələklər hökmünə tabe.  
Qəza həqdən gətirmişdir ona qaziliyə fərman.  
O hər bir sirrə arifdir, sözün yaqutinə sərraf.  
Biliklərlə dolan qəlbi cahan nur saçır xəndan.  
Görüşdə Rumidən<sup>2</sup> artıq, məqamı Şəmsdən<sup>3</sup> yüksək,  
Bilikdə, fənni-hikmətdə böyükdür İbn Sinadan.<sup>4</sup>  
Onunla Tiflisin xalqı gözəllikdə olub məşhur,  
Necə gülşəndə gül qədri olar bülbüllə cavidan.  
Deyəndə incə sözlər, ya fəsahtə göstərən dəmdə,

Qoyar Səhbanı<sup>5</sup> xiclətdə, edər Xaqanini<sup>6</sup> heyran.  
Bütün qazilər ondan bil, alarlar təfsirin dərsin,  
Ona Qaziyyi-Beyzavi<sup>7</sup> olar şagird-əlif, beyxan”.  
Səbuhinin dili aciz onu vəsf etmək istərkən,  
Gərəkdir üzbəüz durmaq, sora yazmaq ona dastan,  
Mənə hatif dedi: “ruhum, yaraşmaz ki, bu idrakla,  
O cür dildarə çatmaqçın sənə mane ola hicran.  
Bilik dünyasına hakim, vəfada misli yoxdur heç,  
Onun idrakı çox yüksək, onun tərifi bipayan”.

### A.S.PUŞKİNİN ÖLÜMÜNƏ ŞƏRQ POEMASI

Gecə etdim uyqumu kənar,  
Sordum:  
“Ey sir çeşməsi-ürəyim, nə var?  
Nədən ötməz bağçanın şeyda bülbülü,  
Nədən qılmaz nitqinin tutisi göftar?  
Şeir yolun, söz yolun yoxsa kəsilmiş.  
Hanı xəyal qasidin, o yüngül çapar?  
Yaz gəlmiş; hər tərəfdə çəmən qızları,  
Bəzənib, camalını etmiş aşıkar.  
Çevrilmiş çayır, çəmən bənöfşəliyə  
Bağda odlu qönçələr açmış budaqlar.  
Çöl gəlini bəzənmiş; dağlar onunçün  
Ətək-ətək çiçəkdən cəvahir saçar.  
Başını tac qoyub da şüküfələrdən,  
Oturmuş ağacların şahı pürvüqar.  
Süsən, zanbaq içirlər jalə şərabdən.  
Lalə qədəhlərində təkrar...təkrar...  
Göy çəmənini yasəmən öylə donatmış,  
Nərgizin süzgün gözü baxsa qamaşar.  
Dimdiyində töhfəsi-gül yarpağından  
– Xoş gəldin, deyə bülbül ötər bəxtiyar.  
Bəstəkəmərlər buludlar sular gülşəni.  
Ətirli dan yelləri olmuş bir əttar.  
Yumşaq səslərlə quşlar deyir səbzəyə;



– Götür torpaq pərdəni üzündən, ey yar!  
Həpsinin əli dolu, həpsi sevdalı,  
Bu bazarda nə dürlü mətə desən var.  
Kimi gözəlliyilə cülvə göstərib,  
Kimi fəğanla eylər eşqini izhar.  
Keçirməkdə vaxtını şənliklə həpsi,  
Həpsi qəmdən, qüssədən eyləmiş fərar.  
Bu şadlıqdan, ey könül, nəsibsiz qalıb,  
Sənsən ancaq olmayan uyqudan bidar.  
Ürəyində həvəs yox, başında sevda,  
Dolaşırsan şöhrətdən, xəyaldan kənar.  
Söylə, sən haman könül deyilmisən ki,  
Dür sözlərçin fikirlər bəhrinə cumar.  
Məna gözəllərindən ötrü yapardın,  
İnci düzümlərindən zinəti-rüsxar?  
Bəs mələmət nədir, bu məlal nədir,  
Nədir varlığa qarşı bunca iğbirar?..  
Könlüm dedi:

“Ey mənim təklik yoldaşım,  
Var, get, bir də toxunma hissimə zinhar!..  
Çəmən qızları kimi, mən bilməmişdim  
Yaz yelinin dalınca payız yeli var.  
Söz atını qovub da, qılınc dilimlə  
Adından hər tərəfdə çəkəcəyəm car.  
Bizim axırımız da bəllidir bu gün  
Bu vəfasız dövrəyə yoxdur etibar.  
Ağılsızdır o quş ki, tordən çıxarkən,  
Danəyçin olur yenə tora giriftar.  
Bu nə şandır ki, bilməm güclü sədəsi  
Səma boşluqlarında şiddətlə gurlar.  
Başqa xəyal etmə ki, bəllidir, fələk  
Əhliylə daim eylər tərsinə rəftar.  
Ey dünyadan xəbərsiz, eşitmədinmi  
Söz ordusu başçısı Puşkindən əxbar?  
O Puşkin ki, nüktəyə başlayan zaman  
Hər bucaqdan qopardı coşğun alqışlar?  
O Puşkin ki, kağız da qaralanırdı,

Qələmi etsin deyə, üstündən güzar?  
 Xəyalı, tavus kibi, bərli-bəzəkli,  
 Sözdən qərib naxışalr eylərdi izhar?  
 Həzm evini süsləyən Lomonovdu.<sup>1</sup>  
 Orda Puşkin xəyalı oldu bərqərar.  
 Derjavin<sup>2</sup> tutmuşdusa sözü mülkünü,  
 Yerində Puşkin oldu nəzmi ilə muxtar.  
 Camə bilik meyini tökdü Kapamzin<sup>3</sup>  
 Puşkinə qismət oldu o cami-gülnar.  
 Çar kibi, Çindən tutub Tatara qədər  
 Dolaşırdı şöhrəti diyarbədiyar.  
 Şimalın göylərində – Şərqlə hilalı tək –  
 Barmağı bir işarə eylərdi ixtar.  
 Bu dildə, bu zəkada bir oğul hələ  
 Görməmiş “yeddi” ata, “dörd” ana zinhar.  
 Təəccüblə dinlə ki, böylə valideyn  
 Sərt davranıb, etmədi bu sərtlikdən ar.  
 Onu əcəl oxuna nişan qoyub da,  
 Varlığını eylədi ölüm tarimar.  
 Zülm, qara buludlardan dolu yağdırıb,  
 Tökdü ömür barını etdi xakisar.  
 Söndürdü əcəl yeli çıraq ruhunu.  
 Susqun gecələr kimi, cismi oldu tar.  
 El bağında, əlində sitəm külüngü  
 Cavan belini qırdı zalim ruzigar.  
 İncili mənaların məxzəni bir baş  
 Olmuş ilan məskəni, bir xarabazar.  
 Cisminin yuvasından uçdu can quşu,  
 Böyük, kiçik qəmindən çəkdi ahu-zar.  
 Bülbül, təbinə həmdəm – qönçə könlündən  
 Xəbər verməz torpaqdan baş çıxarsa xar.  
 Rus torpağı yas tutub, fəğan qılır ki.  
 – Ey qatillər əlilə ölən namidar.  
 Qurtulmadın zamanın qanlı şərindən,  
 Tilsimin də olmadı səən həvadar.  
 Sən ki, çıxdın dostların əlindən, buraq,  
 Üstündə haqq rəhməti olsun sayədar.

Torpağına saçmağa iki gül ətri,  
Qopar Baxçasaraydan bir incə rüzgar,  
Tutulub bu xəbərdən ağ saçlı Qafqaz  
Səbuhinin şerilə yasını saxlar.

## TƏCNİS

Əsiriyəm bir dilbərin ki, əgər  
Xəncərlə şan-şan o yara məni,<sup>1</sup>  
Visalından bullam həyatı-tazə  
Yəqin bil, öldürməz o yara məni.<sup>2</sup>

Əmən məmən neylər cənnətin narın?  
Düzəxə bənzətməm firqətin narın,<sup>3</sup>  
Riştəyi-can olmuş telindən narın<sup>4</sup>  
Dilər eldən: yetir o yara məni.<sup>5</sup>

Dərdə kimin vardır mən tək davamı.<sup>6</sup>  
Eşqin məriziyəm, sən ver dəvamı.<sup>7</sup>  
Hər aşiqin candır eşqində vami,<sup>8</sup>  
Göstərməsin malı o yara məni.<sup>9</sup>

Rəqiblərdən gəlləm sənə divanə,<sup>10</sup>  
Göstərmə rüxsarın sən bu divanə.<sup>11</sup>  
Yolunda bil hər aqilü divanə.<sup>12</sup>  
Salsa çətin dağı o yara məni.<sup>13</sup>

Ciyərdəndir gözümdən tökdüyüm hər dəm,<sup>14</sup>  
Atəşi-suzandır çəkdiyim hər dəm,<sup>15</sup>  
Can quşunu avaz edəndə hər dəm,<sup>16</sup>  
Oxur zülfündəyəm, o yara məni.<sup>17</sup>

## TƏCNİSİ-DİGƏR

Çıxıb gül fəslində seyrə nigarım,  
Sənalar eylərəm baharü yayə.<sup>1</sup>  
Doyunca gör qəddin, gözüm, bu qəmlə  
Ömr çatmaz bir dəxi ilə və ayə.<sup>2</sup>

Dedim: dilbər, məndən gözmə dəxi dur,<sup>3</sup>  
Yolunda payəndaz baş ilə can dur.<sup>4</sup>  
Dedi: çün oxşatdın, məndən uzaq dur,<sup>5</sup>  
Qəməmi peykanə, qaşımı yayə.<sup>6</sup>

Söylə, səba, yarə, əsib o yana,<sup>7</sup>  
Olurmu bir əhvalıma o yana,<sup>8</sup>  
Səhər ki, xabından sərxoş oyana,<sup>10</sup>  
Bənöfşə tək üzde telini yayə.<sup>11</sup>

Əcəl saqisindən allam peymanə.<sup>12</sup>  
Vəfa gər etməsən əhdü peymanə,<sup>13</sup>  
Məsturə tələtin cahan peymanə,<sup>14</sup>  
Nə nisbəti onun xurşidə, yayə.<sup>15</sup>

Sək rəqibin, ya rəb, başına qarə.<sup>16</sup>  
Baxmasın bir də o sinəsi qarə.<sup>17</sup>  
Mənə ki, rəhm etməz o bağı qarə,<sup>18</sup>  
Oxusan yüz ona hədisü ayə.<sup>19</sup>

## MƏDHİYYƏ

*Kapitan İqranoviç haqqında*

Şahi-şahan imperator, xosrovi-keyvan sərir,  
Padişahani-cahan olmuş onunçun dəstgir.  
Ədlilə tutmuş cahanı pərtövi-xurşid tək,  
Hər kəminə çəkəri əflakə qoymuşdur sərir.  
Qubbeyi-xərgahı doqquz çərxi-minadən keçib,  
Dadi-məzlumu sütun qalmış ədaləti cərir.  
Xosrovi-səyyarə baş açmış üfüqdən hər səhər.  
Asitani-ərş simasında qullar tək həqir.  
Çadiri-nili çəkib başına çərxi-lacivərd,  
Türreyi-şəbrəngə vurmuş şənə bu bədri-munir.  
Bir kənizi-mətbəxi qılmış özün ixlas ilə.  
Eyləyib cismi-lətifin barıgahında həsir.

Yeddi göylər cəbhəsin mina qılıb əncüm belə.  
 Boynuna zəncir salmış kəhkəşandan çərxi-pir.  
 Buqeyi-hər xakə təyin eyləmiş bir sərfəraz.  
 Hər biri İskəndəri-sani cahanda binəzir.  
 Sərhədi-İrana qoymuş kapitan İqranoviç.  
 Çeşmi-gərdun görməmiş devranda bir beylə ömir.  
 Rəşki-firdovsi-bərin qılmış Muğanı sərbəsər,  
 Şahsevən yeksər olubdur xaki-payında əsir.  
 Etməyib dünya qulağına kəlamı tək kəlam,  
 Görməyib çeşmi-fələk bir beylə hüşyarü bəsir.  
 Hər kimin qəlbində bir sirri-nihan olmuş ola.  
 İsiyi-Məryəm kimi əsrarə olmuşdur xəbir.  
 Düşməni-bədxu əyər kəndusuna qarşı dura,  
 Rubəh-asa titrər əzası görüb guya ki, şir.  
 Əncüm-əflakı mühit etmiş cünudi-rus tək.  
 Yer üzün təxsir qılmış ədl ilə Petri-Kər,  
 Navəki-dilduzu şiri-çərxdən pərran keçib,  
 Eylə kim asan keçər kərbasdən qərran tir.  
 Mehri xavər bədri-ənvər çərxi-ətləs, sübhü-şam.  
 Xani-mətbəxxanəsicün dəhr edib iki, fətir.  
 Zakoni-İsanı ehya eyləmişdir necə kim,  
 Eyləyibdir zində ənvatı Məsihullahi-pir.  
 Tövsəni-təbim genə "İqranoviçin mədhini,  
 Xingi-gərdun tək səriusseyr dər-vəqti-məsir.  
 Xidmətində baş açıbdır bir mütərcim sübhü şam,  
 Eylə kim gün qarşısında baş açıb bədri-munir.  
 Adına Mirzə İbadullah deyər əhli-cahan  
 Qaməti xoş xətti dilkeş, yox onunçün bir nəzir.  
 Madəri-gərdun onun tək doğmayıbdır bir cavan.  
 Səfheyi-dövranda yad etməz onun tək dəhr pir,  
 Xətti kağız üstə müşki-Çin təkdir diltirib,  
 Dudeyi-kilki-lətifi guya vardır əbir.  
 Mir Fəttah Mir Nizam oğlu sənə məddahdır,  
 Bir kərəm qıl, qoyma qalsın dəhr ara xarü həqir.  
 Zəhməti məhzi-rizayi-həqq üçündür, şah üçün,  
 Eyləməz bir yol təmənna hiç kəsdən bu ömir.

Həm mütərcim, həm özü vəqf eyləyib canın şəhə,  
Gecə-gündüz yatmayıb heç birisi bir ləhzə sir.  
Çox kəsə cibi-mübarəkdən verir altunü zər,  
Çoxların fəryadına yetmiş bu qapdan, ey bəsir!

## MİRZƏ FƏTƏLİNİN ŞANLI VƏLİƏHD ƏLAHƏZRƏTİN TƏRİFİNƏ YAZDIĞI QƏSİDƏ

Ey Gürcüstan torpağı, fəxr et ki, şahlar şahının oğlu,  
Dəniz və quru üzərində sürətlə və asan səyahət etmişdir.  
Üzərinə qədəm qoyub sənə yenidən həyat verdi,  
Hindistan ölkəsi bu gün sənə şöhrətinin həsrətini çəkir.  
O, indi şimaldan parlayıb zühur etdisə də,  
Sən, ona dünyanı bəsləyən parlaq günəş de!  
Şadlığa hazırlaş, hər cür qəmdən azad ol  
Ki, bu padşah nə Abbasdır, nə də Teymur Kurakandır.  
Misilsiz həzrətin iltifatından xoşbəxt olan  
Atasının vəliəhdi, padşahlar taxtının bəzəyidir.  
Onun iki adaşlarından bütün dünyanı təslim edən birincisi  
Dünyada yunan xalqının çirağını işıqlandırdı.  
Onun parlamasının cəlalını artırdı, ona izzət yolu göstərdi,  
Nə qədər əqilli bir hakim, necə bir başçılar başçısı.  
Onun başqa adaşı olan mübarək qədəmli, yaxşı əməlli xaqan,  
Yevropa padşahlarını Napoleondan qurtardı.  
Öz məmləkətinə əmniyyət, öz işinə bəzək verdi.  
Onun adı Ənuşirəvanın adı kimi dünya durduqca yaşadı.  
Ona da o birisi kimi dünyanın adlı-sanlısı olmaq layiqdir,  
Çünki, Nikolayın Fileqosa qədər sonsuz fərq var,  
Bu da onun kimi şahlara minnət qoymağa layiqdir.  
Çünki, bu onun sarayından onun taxtına varisdir.  
Onun cəlalı üçün bu kifayətdir ki, taleinin humayı  
Parlaq ayın və günəşin üzərində həmişəlik dövr edir.  
Ey Gürcüstan torpağı, indi səni bu mübarək üzlü,  
Dünyanın allahının əmri ilə bu gür şərəfləndirmişdir.  
Bu allah kölgəsinin kölgəsi altında mütləq qüdrət sahibinin  
lütfü ilə

Çoxlu asayiş və şöhrətlər görəcəksən.  
Onun dövründə özün üçün bolluq illəri görəcəksən.  
Onun zamanında illər uzununu xoşbaxt olacaqsan.  
Sənin könül açan fəzan İrəm bağı olacaqdır.  
Rum və İran ölkələri həmişə sənin həsrətini çəkəcəklər,  
Gələcək haqqındakı bu falın həqiqiliyini öz gözümlə görürəm.  
Bunlar dövlətin rüknü olan Voronsovun barəsində sübut  
edilmişdir.

Onun feyz və ehsan buludundan su içdiyi zamanda,  
Səxavət çiskini ilə parladığın kimi parlayacaqsan.  
Sənin cavanların mübarək gününü xatırlarkən,  
Təşəkkürlə öz can nəqdlərini xidmətində sərf edərlər.  
Şota Rustaveli və Bisryan xalqının oğulları,  
Ona gürcü şeirlərində tərif oxuyarlar,  
Onun dövlətinin həmişə qalmasının arzusu ilə  
Nəsimi kimi öz sözlərindən onun sarayına töhfələr yetirərlər.

## ZAKİRƏ MƏKTUB

Qasım bəy, eşitdim yaxın olubsan  
Xan qızına, axır nədir bu rəftar?  
Edibsən xubları yüz yol imtahan,  
Eylərsən onlara yenə etibar?

Yeyib otağında şamü nəharın,  
Kəsdiribsən yasdığının kənarın,  
Eşidirsən şirin-şirin göftarın,  
Kişi, sənin, vallah, əcəb işin var!

Dediyin qafiyə ona xoş gəlib,  
Qaçan bəxtin indi sənə tuş gəlib,  
Sövdalı başına təzə huş gəlib,  
Təəccüb eylərəm büsyar, büsyar!

Səni pərivəşlər salıb bu halə,  
Döndəriblər əlif qəddini dalə;

Çəkərdin onlardan həmişə nalə,  
Nədir yenə dildə əzbər olub yarlı?!

Xan qızı məhvəşdir, bir el, aləm,  
Məhvəşlər atəşdir, bizik əqli kəm;  
Yüz il xidmət edə oda bir adəm,  
Yenə düşən dəmdə ona, bil, yanar.

Xudadan isrətəm versin müradın,  
Yamanlığa hərgiz çəkmərəm adın.  
Yolunda zəhmətin, rənci-ziyadın,  
Mən çəkdim, o etdi məni şərmsar.

Özgə cəfalarım dursun kənarə,  
Nə lazım hər birin salmaq şümarə,  
Xeyr işinə onun mən o diyarə,  
Şadı xürrəm getdim, qayıtdım bəs xar.

O qafiyən mənə çox etdi əsər,  
Qalmadı könlümdə ondan bir kədər.  
Növcavandır, təkdir, iyzədi-davər,  
Eyləsin ömründən onu kamgar.

Rəvadırımı çəkə biəsurdü bixab...  
Bəstəri-möhnətdə bu qədər əzab?!  
Duayi-xeyrinə eyliyin şitab,  
Siz də mənim kimi hər leylü nahar.

Belə pəriruyun, heç səni tarı,  
Rəvadırımı qəmdən sola üzarı?  
Həm xələfdən xal ola kənarı?  
Olsun ona mövlam yavərü qəmzar?

Mənim də var gərçi bir az günahım,  
Sən get hüzuruna ol üzrxahım,  
Söylə ki, ey şahım, ey qibləgahım,  
İncimə, gər etdim şikayət izhar!



## ZAKİRƏ MƏKTUB

Ey Qasım bəy, əcəb dövrənə çatdıq,  
Mərdə indi olmaz başü can gərək!  
Qoç igidlər döyüş günü meydanda,  
Düşməninə qanlar ağıladan gərək!

Yapalaq osmanlı,<sup>1</sup> bəri bax, kişi,  
İstəyir yerisin şahbaz yerışı!  
Sınar pərü balı, pozular işi,  
Qulluğumuz rusə nümayan gərək.

Osmanlıya yoldaş olubdur firəng,<sup>2</sup>  
Bir də özün sanan dəryada nəhəng.<sup>3</sup>  
“Edə billik, – derlər, – urus ilə cəng”  
Belə işə urus şadiman gərək!

Kiçik Napolyon<sup>4</sup> da görəcək, bilun,  
O günü ki, gördü böyük Napolyon!<sup>5</sup>  
İngilisə əgər biz verməsək un,  
Onun əhvalına ağlayan gərək!

Söz müxtəsər, dünən yetişdi xəbər;  
İmperator yəni edib müqərrər,  
Dunay çayın keçib bir bölük əsgər,  
Ötə-aşa kuhi-Balakan gərək!

Bunda şübhə edən gərək ola gic,  
Aşmadımı əqdəm o dağı Dibiç?<sup>6</sup>  
Almadımı Ərzrumu Paskeviç?<sup>7</sup>  
Fəthi-rusə artıq nə bürhan gərək?

İndi Qarabağın igidlərinə,  
Kimdir şücaətdə ola qərinə?  
Yetişəcək hər biri düşmən sərinə,  
De ki, baydaq yıxıb, top alan gərək.

Köhlən at üstündə, qılınc belində,  
Meydana üz qoyub tufəng əlində,  
Gah sağına xəsmın, gahi solunda,  
Çıxarda naleyi-əlaman gərək!

Doğmamış Qafqazda analar qorxar  
Bizə döyüş gərək, nə biçin-başağ?  
Yenə Peterburqa sizlərdən baydağ,  
Bu il də istərik aparın gərək!

## TƏRİFNAMƏ

Ey Keyqubad taxtında əyləşən!  
Şahlığın onda həmişəlik olsun.  
Mənim bu əməyimə tərəf nəzər sal,  
Ki, bu mənim sərmayə və xəzinəmdir.  
Zəmanə şahının astanasına layiq  
Əgərçi töhfəm çox kiçikdir,  
Ondan başqa töhfəm yoxdur.  
Ancaq sədaqətdə heç kəsdən əskik deyiləm.  
Dünyanın, hadisələri olan bu namədə,  
Bir şahı sədaqətlə həmişəlik bəyəndim,  
Ki, İran ondan bəzək tapdı,  
Bütün işlər intizam və tərtib tapdı.  
Elə ki, fərmanvericilik taxtına əyləşdi,  
Öz qəhredici qüvvəsi ilə məmləkətdə fitnə  
qapısını bağladı.  
Zirəkliklə gələcəyin fikrini etdi.  
Ədalət və səxavətlə öz adını dirilti.  
Taxta əyləşdiyi vaxtdan, rus padşahı ilə  
Dostluq rəsmlərini saxlamışdır.  
Ey şah, bil ki, mənim bu kitabım  
Sənin gözəl işlərini dünyaya nişan verir.  
Baxışlarını İranın ətrafına tikərək,  
O ölkənin xəbərlərini yığaraq,  
Uca səs ilə dünyaya oxuyar.

Nasirəddin çox hörmətli şahdır.  
Xoşbəxt və mələk sifətli padşahdır.  
Xasiyyəti ilə tac və taxtı yüksəldən  
Tədbiri ilə hər işə ki, başlayır,  
Aydın iradəsini nəzərdə tutur.  
Ey padşah, sənın məmləkətinin xəbərləri,  
Sənın işlərini aşkar edir.  
Həmişə səni tərif edən kitabım  
Bu yaxşı işdə ondan yardım aldı.  
Şaha layiq saysız inciləri.  
Bir üzücü kimi o dənizdən çıxarır,  
Hər vaxt onları adamlara bağışlayır.  
Qafqaz ucqarından polyak yurduna qədər,  
Dünyanı başdan-başa sənın dövründə,  
Sənın adının şöhrəti ilə doldurur.  
Bütün bəşər tayfaları bilsinlər ki,  
Ey ədalətli, sənın bu gözəl dövründə,  
İran sənın sayəndə nə qədər rahatdır,  
Ey tac sahibi, bu məsnəvi ilə sənə tərif yazdım.  
Əgər ki, etibarca  
Onun qiyməti haqqında lovğalanmağa dəyməz.  
Ancaq onu səmimi sədaqətimin əlaməti hesab et!  
Ruslardan bir kiçik şairəm,  
Həzrətinizə sədaqət bəsləyirəm.  
Ümidim vardır ki, bu neçə beyt  
Ki, qaranlıq xatirimdə nəqş bağladı.  
Şahın mərhəmət günəşinin işığından  
Ay günəşdən işıqlandığı kimi, işıqlanacaqdır.  
Səxavətinlə məni də başı uca et!  
Şadlıq qapısını üzümə aç!  
Fikri aydın bilicilər nə gözəl demişdir:  
“Şahların kölgəsi könüldən qəmi aparar!”

## MÜXƏMMƏS

Zivər nə səzadır sənə ey dilbəri-ziba!  
Binəqs yaratmış səni ol xalqi-yekta!  
Deş bağırını dürdanələrin, boynuna asma!  
Et vəsməyə sən qaşu qabaq, ey qədi mina!  
Yum gözünü həm sürmədən, ey gözləri şəhla!

Kirşan, sənəma, ayineyi-ruyun edər tar  
Qoy həsrəti-vəchində ərissin onu zinhar.  
Gər qazə dəxi meyli-ruxun eyləsə izhar,  
Tök qanını öz dəstin ilə, ey büti-əyyar!  
Axır nəçidir vəslini o edə təmənna?!

Hüsünün sözü hər firqəyədir türfə fəsanə,  
Salmış bu zaman mehri-ruxun şölə cəhanə.  
Döndərdi sənin rəşki-ləbin badəni qanə,  
Düşsün tora, ya rəb, girə gər zülfünə şanə,  
Onun nə rəvadır düşə başına bu sövda?!

Əngüştərinin gözüne barmaq ola hər dəm,  
Gər meyl qıla kim ola dəstində mükərrəm,  
Əlbəttə edərsən kəmərin qamətini xəmə,  
Bundan sora ta edə miyanın həvəsin kəm,  
Lütfü nəzərin kəsmə vəfadardan əmma!

Tiflis müsəxxər sənə, ey düxtəri-tərsa!  
Aşıqlərinə məbəd olub deyrü kəlisa!  
Məndən sənə vəsf istədi şıxlı Əli Ağə,  
Dedim: səni vəsf etməyə manəndi-Məsiha  
Ruhülqüdüs imdadı gərək nitqi-Məsiha.

## CƏFƏRQULU XANA

Səlam olsun məndən sərkar xana,  
Mollalardan bir az edim şikayət.  
Mümkirdirlər əhadisə, qurana,  
Çifaidə gecdir hələ qiyamət!

Yetmişəm bulardan qələd<sup>1</sup> cana,  
Heç birisi yoxdur gələ imana.  
Görməmişəm belə əsrü zamana,  
Bular sarı nahəqq etdik siyahət!

İstəmənik derlər xətti-cədidi,<sup>2</sup>  
Əbəs yerə döymə soyuq hədidi,  
Üştüri-binoxta hərgiz бүdidi?  
Bizlərdə nöqtəsiz olmaz kitabət!

Qəzəb etsin tanrı belə millətə!  
Rəva deyil bular girə cənnətə,  
Nə vacibə qail, nə də sünnətə,  
Görməsinlər peyğəmbərdən şəfaət!..

Biri söylər: “Nədir bu nuni-səğir?  
Lazım deyil bizə nə zəbər, nə zir!  
Yazacağıq elə begiri Bəkir!  
Sən ha çığır-bağır elə məlamət!”

Bir neçəsi üzde müsəddiq olur,  
Qaib olur məndən, münafiq olur.  
Mürzə Əli ancaq ki, sadıq olur,  
Yerdə qalan cümlə tapır zəlalət!

Bilmirəm ki, nədir bu işə çarə!  
Gəlimmə mən Qarabağa dübarə?  
Olmasa gər xandan cüzi işarə,  
Əlifbey sarıdan olmanam rahət!

## CƏFƏRQULU XANA

Hacı qulu səndən, ey taci-sərim,  
Ziyadə-ziyadə xürrəm olubdur!  
Söz veribdir sizə Qruzenştərn,<sup>1</sup>  
Poçotniklik işi möhkəm olubdur.

Dünən güzar etmiş idi bu yana,  
Çox söhbət eylədi Süleyman xana,  
Guya bu müjdədən olub divana,  
Papaq və saqqalı püfnəm olubdur.

Həmişə sizlərdən eylərdi qeybət,  
Deyərdi, verməzsiz qədrinə qiymət.  
Hanı onda indi əvvəlki halət?  
Bir əcaib məddah adəm olubdur!

Bundan əqdəm on put qədri həlviyat,  
Mir Pəncəyə sizdən olubdur sövqat.  
Döşüyəndə Hacı qutuya qat-qat,  
Nisfindən artıcaq, bil, kəm olubdur!

Dedi: “Gərçi etdim onda bu işi,  
İndi dəyişmişəm belə rəvişi.  
Mən olmuşam xana ixlaslı kişi,  
Köhnə niyyətlərim bərhəm olubdur”.

Pənah xan nəslindən dəxi bir adəm,  
Tövbə etdi, aldatmayam dəmadəm.  
Haciyi-möhtərəm, ey qibləgahəm,  
Guya İbrahimi-Ədhəm olubdur!

Bundan belə olsun sizə bəşarət,  
Hacı olub indi əhli-kəramət.  
Gərək ola ona hər yerdə hörmət,  
Cənabi-dövlətdən əkrəm olubdur!

Qruzenşternə sizdən bir namə,  
Gərəkdir yazıla, yetə əncamə.  
Yəqindir yetirir işin itmamə,  
Zəxminə vədəsi mərhəm olubdur!

## CƏFƏRQULU XANA MƏKTUB

Səbəb nədir kim, yazdığım kağıza,  
Heç cavab yetişməz bizim diyara?  
Lütfi-xan kəm olub yəqin ki, məndən,  
Əyləşib könlümə bir belə qara.

Oturub eylərəm fikir hər zaman:  
Nə üçün bir kağız yazmaz mənə xan?  
Yəqin ki, bizlərdən olmuş bədgüman,  
Kəsildi yol, belə bağlandı ara.

Lazım olmuş mənə kim, yazım əhval,  
Nə günə keçinir keyfiyyəti-hal.  
Əvvəl ki, qar tutub dağı salbəsal  
Təqətdən düşübdür həm malü qara.

Başımıza gəldi dağda gör nə iş:  
Gecə-gündüz yağır peydərpey yağış.  
Bilmək olmaz yazdır, ya payız, ya qış,  
Nahaq qaldıq bu il həsrət bahara.

Anlayıbsınız ki, bu xalqın pis işi,  
Qoymayacaq gəlsin çəyirtkə quşi,  
Öyrətdiniz molla oxusun daşı,  
Tufan salsın şəhrə, çölə, dağlara.

İkinci təqərrür olunan xidmət,  
İnşallah düzəlir, gər olsa fürsət.  
Qalaya gələndə eylərik söhbət,  
Etdiyim əməllər olur aşkara...

Sındırdın balın və pərin Cəmalın,  
Çıxartdın əlindən yerin Cəmalın.  
Bir işə salıbsan sərin Cəmalın,  
Əlinizdən məgər ölə, qurtara!..

Bu yerdən ötəri, bir para əhval,  
Xidmətinə yazıb etmişəm irsal,  
Cavabını tez yazdırıb yola sal,  
Bu iş də düzəlsin var ikən çara.

## ÇEŞMƏ KİTABƏSİ

Bir əcəb çeşmə Əlaiddin rəvan etmiş idi,  
Məscidi-Batum civarində nəziri-səlsəbil.  
Yandı üstündə onun pəh-pəh əcayib sayəban,  
Hüsni-əxlaqilə məmduhu kərəmdə biədil  
Yəni Zünnureyn həm namı olur Şövqi ləqəb,  
Şimdi Lazistanadır qaimməqami-bibədil,  
Səlsəbil Osmani, Şövqiyə inayət eyləyə,  
Cənnətül-məvadə fərda həzrəti-rəbbi-cəlil.  
İstəsən ol sayəban tarixi məlumun ola,  
Misrəi-rabidəki üç kəlmədən al ey aqil!  
Yazdı bu tarixi türfə şerini Fəthi-Əli  
Müntəzirkən vapore Batumdadır ayəndə yil.

## SƏİDƏ XİTAB

Səida, nuri-çəşmim, bir nəsihət daxı məndən al!  
Ülümə sərfi-səy et, bulhəvəslik yoluna varma!  
Oxu türkü ərəb, fürsü firəng dillərini öyrən,  
Tələb et hüsni-inşanı və hüsni-xətti axtarma!  
Müqəffavü müsəccə yazmağı bilmərrə tərək eylə,  
Kəlamın vazeh olsun, mətləbi təkrar ilə yazma!  
Təkəllümdə və vəz ilə sölərsən mətləbi sadə,  
Şu vəzi hini-təhrirində daxı yaddan aparma!



## FUAD PAŞANIN MƏDHİNDƏ

Hər tərəfdən əhli-islamə bu gün təbşirdir.  
Kim Suleyman şahə Asəfvəş vəzirü mirdir.  
Şükr lillah ali-Osman dövlətində bu zaman,  
Zinət əfzayi-sədarət sədri-pur-tədbirdir.  
Şöhrətin tutmuş cahanı, əqldə, həm elmdə,  
Zikr xeyrin, Asəfa, məzkuri-bürna, pirdir.  
Çünki bilmiş xosrovi-zimərhəmət bu əsrdə,  
Məmləkət hifzində rəyin behtər əz-şəmşirdir,  
İntixab etmiş səni bu rütbeyi-üzmayə ol,  
Müsliminə bu səadət həqqdən təqdirdir.  
Mən dəxi ümmidvaram bu səadətdən olam,  
Bəhrəyab, əmma muradım xaric əz-təqirdir.  
Qeyrəti-İslamdan məmlu könül birlə bu dəm,  
Üz çevirdim dərgəhüzə, zuddur ya dirdir.  
Siz bilirsiniz dəftər içrə ərzimi şərh etmişəm.  
Sədri-dövrən əmri övsafında zu təsirdir.  
Qıl himayət sən dəxi Fəthi-Əliyə necə kim,  
Fəthi-Xeybər sənə hamıyyü dəstgirdir.

## YENİ ƏLİFBƏ HAQQINDA MƏNZUMƏ

Bu daimi olmayan dünyada mənim ömrüm,  
Həsərət və qüssə ilə başa çatdı.  
Vətən sevgisi üzündən,  
Çox tədbirlərə əl atdım.  
Ancaq səyim bir nəticə vermədi,  
Bu əsrdə bir könül sahibi görmədim.  
Türklərin və İran torpağını böyükkləri  
Hamısı Çin xalqı kimi yatmışdılar.  
Cavanlığım getdi, qüvvəm puç oldu,  
Zövqlü və ehtiraslı bir cavan görmədim.  
Dəniz yolu ilə Ruma səfər etdim,  
Yeni əlifbanı o ölkədə  
Bütün dövlət başçalarına göstərdim.<sup>1</sup>

Xəyalım çiy deyildi, çox pişkin idi.  
Birər-birər mənə “Yüz sağ ol!” dedilər.  
Dünya gözümdə behişt bağına döndü,  
Mənə böyük cəlal düzəldilər,  
Şaha layiq peşkəşlərlə əzizlədilər.  
Dünya muradımca idi, fələk mehribandı.  
O dəqiqədə səadət mənimlə həmnəfəsdı.  
Birdən bir sarı üzlü kişicik  
Mənim arzu piyalama zəhər damızdırdı.  
Onun vəzirlərin yanına yolu vardı,  
Məni dinin və dövlətin düşməni kimi qələmə verdi.<sup>2</sup>  
O natəmiz kişi, bu ittiham ilə,  
Məni hər kəsin yanında xatırlayırdı.  
O, türkləri dəhşətə saldı,  
Dövlət şurası başçılarını qorxutdu.  
“Onillik zəhmətim onun sayəsində heç oldu,  
Yerdən sızıltımı göy eşitdi.  
Pak Allah mənim köməyimə çatsın,  
Qiyamətdə ondan mənim qisasımı alsın”.  
Eşitdim ki, onun atası uşaqlıqda,  
Qəzvində üzü tüksüzlərdən biri imiş.  
O ay üzlü bir çox illər uzununu,  
Hamamlarda kisə çəkən olubmuş,  
Azadə şahənşahın dövründə<sup>3</sup>  
Heyif ki, bir... vəzir olmuşdur,  
Ey İran cəmaəti, layiq deyil ki,  
Məfulun birisi belə fəal olsun!  
Çarəsiz Rum torpağından qayıtdım,  
Orda qalmaq mənim üçün uğursuz idi,  
Bu nəticəsiz gedib gəlmək haqqında,  
Oradan Tehrana xəbər göndərdim.  
Elmlər vəzirinin adına yoldan,  
Ürəksevən bir məktub yazdım,  
Yeni əlifbanı ona nişan verdim,  
Onun üçün behiştə yeni qapı açdım.  
Bilmirəm onun himmətimi alçaq idi,  
Ya o, gecə-gündüz sərxoş idi,

Bu vəzir mənə cavab vermədi,  
Məqsədim üçün əl tutmadı.  
Başqa bir vəzir də dodaqlarını tərپətmişdi.  
Bu məsələ haqqında öz fikrini demişdi  
Ki, biz İran xalqı kiçikdən böyüyə qədər,  
Atəşpərəstdən, xristiandan, farsdan türkə qədər,  
Hamımız zirək və mərifət sahibləriyik.  
Zəka üzündən həmişə fikirdəyik.  
Yazının çətinliyindən qorxumuz yoxdur,  
Çala-çuxurdan çıxmaq üçün, korlara yol göstərən  
lazımdır.

Heç kəsdən yeni yazı qəbul etmərik.  
Bizim öz yazımız və öz fikrimiz kifayətdir.  
Sonra bu fikri ilə güvənmişdi,  
Əlinin içi ilə saqqalını tumarlamışdı.  
O məclisdə sıra ilə oturanların hamısı  
Ona demişdi: “Sağ ol, ey fikir deyən!  
Doğru sözünə min afərin olsun,  
Hikmətdə sənə heç kəs bərabər ola bilməz,  
Qəlbin işıqlıdır, sözün sağlamdır,  
Onu rədd etmək üçün Ərəstu belə cavab tapmaz”.  
Təəssüf ki, gözəl xasiyyətli şahənşahın  
Vəzirlərin axmaqlığından xəbəri yoxdur,  
Heyif ki, fərasətli və huşlu şahənşah  
Heyvərələrin işindən sakit oturur.  
Heyif ki, ədalətli hökm verən  
Bu əlifbanı başdan-başa görmədi,  
Heyif ki, onun parlaq dövründə  
Abırlı bir vəzir görmədik.  
Hamısı töməkər, hünərsiz, ağılsızdırlar,  
Kim onların adını yaxşılıqla çəkər?  
Hərçənd onun dövrünün başlanğıcında Şərqdə  
İldırım kimi bir vəzir parladı,<sup>4</sup>  
Ancaq o, ruslar ölkəsində vəzirlik edən  
Boris<sup>5</sup> kimi bir vəzir idi.  
Bütün işləri şahın qarışacağı olmadan gördüyü üçün,  
Ömrü Boris kimi zay oldu.

Bu rəmzi bu padşah anlarsa  
Onun ömrü günəş və ay kimi olsun.  
Ki, dövlət millətin pərəstarı olmalıdır.  
Millət dövlətin pərəstarı olmamalıdır.  
Ey Keyqubadın<sup>6</sup> taxtında əyləşən,  
Onun üzərində şahlığın daimi olsun!  
Eşitdinmi ki, rus ölkəsində,  
Himmətlə, qeyrətlə, namusla  
Aleksandr<sup>7</sup> rus millətinə nə yaxşılıq etdi  
Ad çıxarmaqda dünyada kişi oldu.  
Eşitdinmi, ki, Palmertson<sup>8</sup>  
Britaniyalılar üçün nələr etdi?  
Sən Vilhelmi,<sup>9</sup>  
O ağıllı, elm sahibi kralı eşitdinmi?  
Zəhmət və çalışmaqdan bir an belə rahatlanmır,  
Ona görə də dövründə mülkü behişt kimidir.  
Sən Bismarkı<sup>10</sup> eşitdinmi  
Ki, başını göylərə yüksəltdi.  
Onun fikrindən nə cür tədbirlər baş verdi?  
Vətəni uğrunda müharibə etdi.  
Eşitdinmi ki, inişil, Haribaldi<sup>11</sup>  
Öz ay üzlü arvadı ilə  
Nə kimi cəsarətli müharibələr etdi,  
Vətəninə yadlardan təmizlədi.  
Hər yerdə ki, o döyüşlə məşğul idi.  
Arvadı arxasında ona kömək idi.  
Sən Linkolnu,<sup>12</sup>  
Canını millətə necə qurban etdiyini eşitdinmi?  
Tyeri<sup>13</sup> eşidibsənmi ki, indi  
Onun ömründən səksən il keçir.  
Vətəni üçün həmişə kədərlidir,  
O, pul və rahatlıq qayğısında deyildir.  
Ey padşah, vəzirlərin nə etmişlər?  
Onların işinə özün şahid ol!  
Vəzirlərin nöqsansız bir iş görməmişlər,  
Onlar gah qarınlarının dərdindədirlər, gah  
kisələrinin.

Elə isə onlar bir arpaya dəyməzlər.  
Ey şahlar şahı, onları qapından qov!  
Elmli, düşəncəli vəzirlər axtar,  
Nəcəbətə burax, bacarıq axtar  
Ki, məmləkətə yenə bəzəklə  
İstədiyən qədər bəzənsin.  
Yeni əlifbanı işə salsınlar.  
Xoşbəxtliq ağacını meyvələndirsinlər.

(ƏZİZ DOSTUM RUHULQÜDSƏ XİTAB)

Çox şikayət etdim, söz uzandı,  
Vaz keçdim, bir daha səni görməyəcəyəm.  
Bu işi, bu zəhməti və əziyyəti başa çatdırmağı  
Gələcək nəsələ tapşırıdım.

### HƏCVİ-ƏBDÜRRƏSUL XAN

Dünən İranın paytaxtından  
Araq düşkünü, pərişan bir qoca gəldi;  
Nəcəbətdə əllaf nəvəsi olub,  
Həbənnəqə kimi axmağın biri idi.  
Dedi: “Firəngistana dövlət məmuruyam.”  
Allaha and olsun, bu xəbərdən yanıb töküldüm!  
Əliağa,<sup>1</sup> mənə bir içim su ver  
Ki, yanğım dəf olsun!  
Ay üzlü gürcü qızını  
O axmaq öpmək istədi,  
O saat araqdan onu qusmaq tutdu.  
Gücü çatdıqca ağzından  
O qızın üstünə...  
Təsadüfən yağlı mərək yemişdi.  
Qız tez ayağa qalxaraq dedi:  
“Sənə yüz dəfə Allahın lənəti gəlsin.”  
Tiflisdən o ayaqyalın,

Müxtəsərcə deyim ki, çılpaq getdi.  
Dedi: “Mən soyuqdan qorxmuram!  
Mən nə bürüncək alacağam, nə də xəz dərisi.”  
Ey Əliağa, nə səvab olar ki,  
Ona bir arxalıq göndərəsən!  
Qafiyə dar gəldi, yoxsa mən  
Onu çox layiqincə çullardım.

## MOLLA ƏLİ

Molla Əli, sənə olsun mübarək.  
Şairliyin “qul uhiyə təbarək”<sup>\*</sup>  
“Ya əyyühəl müzəmmilü müdsir”<sup>\*\*\*</sup>  
Qənim olsun sənə bəndeyi-kafir.  
Sənsən bu gün kəffarətül kafirun,  
Unudubsan “və iləyhi türçəun”<sup>\*\*\*</sup>  
İşpiyonluq binasını qoyubsan,  
Şeytani-məridə əcəb uyubsan.  
Məndən xudavəndə qeybət edirsən,  
Özün guya sabah Həccə gedirsən.  
Paşa qətlin, balam, şəhri-Nəcəfdə,  
Mənmi dandım, yoxsa sən, keçən həftə?  
Şamaxıda neftin küpdən daşmağın  
Seyid Hüseyin ayağından başmağın  
Çıxardıban ayaq yalın bir dəstə  
Mürid ilə gedib haman küp üstə,  
Öz sarığın neftə bulaşdırmağın,  
Mənmi dandım, yoxsa sən, ey süxənçin?  
Sən deyildin mægər karvansarada  
Çırağbanə mane olub orada  
Xalqa deyən: bica sərf etməyin pul,  
Bu işlərdən olmaz xeyirli bir yol?

---

\* Biz vəhy elədik, deyilən mübarək olsun.

\*\* Ey örtülmüş və susan.

\*\*\* Axırda ona qayıdacağımsız.

Neçün olmaz, balam, getdin meraca  
Peyğəmbər eylədi fərz hüccaca.  
Onun ərşdən dar durur yolu,  
Çırağbandan neçün olmur bir pulu?  
Sənin fikrin budur ki, xəlqi-tarı,  
Yol tapsınlar ancaq üz həccə sarı.  
Xeyr ilə nəhsi qoy məqamə, balam,  
Sən get, bir də Ağa Rəsul, vəssalam!

\* \* \*

Yenə insü cin arasında bu nə qarışıqlıqdır?!  
Sanki, mərsiyəxanın yemindən bir-iki batman əskikdir.  
Onun pul üçün etdiyi fəryad, bizim dünyada,  
Sur çalınmadan göyün ən yüksək qatına çatmışdır.  
Eyvay, pul istəyir. Ona görə də indi  
Dünyanın hər yerində şuluqluqdur.  
Onun təməkarlığından tək biz fəğan etmirik.  
Bütün mələklərin başı qəm dizindədir.  
Bir tərəfdən qıtlıq və aclıq,  
Bir tərəfdən molla həyəcan salmışdır, – iş hər  
yerdə pozğundur.  
Hər ölkədə, xüsusən, bəla ilə dolu İranda,  
Bu dilənçi adətli tayfanın əlindən yasdır.  
O dünyada bir dəfə qiyamət olar.  
Bu tayfanın üzündən bizə hər məhərrəm ayı qiyamətdir

\* \* \*

Onların təqlidi, elmi bərbad etdi.  
Ax, bu təqlidə iki yüz lənət olsun!  
Cəhaləti ictimad bizim qapımza gətirdi,  
Ey ağıllı, ictihaddan qaç!  
Dünyanın bütün bu qorxusu və qovğası,  
Bütün iranlıların ixtilafları,  
Həm təqliddəndir, həm ictihaddan.  
Sinəmizi çak edib, hər ikisindən dad çəkirik.  
Təqlid etmək bizə eyb olsun,  
Xüsusi ilə eşşək təbiətli (hud)un təqlidi.

\* \* \*

Mən ad və şöhrət axtararaq  
Behiştin hurisindən vaz keçdim.  
Nə üçün hər gün “vəzəvvicni”<sup>\*</sup> oxuyursan?  
Çətin ki, huridən kam alasan.  
Mən könlümü çərən-pərənə bağlamadım;  
Namaz və orucun əziyyətindən zəhləm gedir.  
Mərifət aləminə qədəm qoy!  
Bu sənin üçün huriyə çatmaqdan yaxşıdır.  
O, ağıllıların ruhunun ləzzətidir.  
Bu, cahillərin nəfsinin ləzzətidir.

### ŞAHMAT OYUNU HAQQINDA

Biri şah, biri vəzir və ikisi fildir,  
İki at və iki qala şaha kəfildir.  
İrəlidə gedən piyada ikinci səfdədir,  
Altı və iki (yəni səkkiz xanə) ədədin hər biri  
şaha dəlildir.

Altmış dörd xanəlik şahmat oyunu məclisi,  
Cümləsi ağ və qara rəngdədir.  
Şah bir xanədən artıq sıçraya bilməz,  
İrəliyə və geriyə qilü qalsız hərəkət edər.  
Vəzirin hərəkəti həm düz və həm də çəp olur.  
Onun meydanı geniş və uzundur.  
Fillərin hərəkəti daima çəp olar.  
Qalalar isə onların əksinə hərəkət edirlər.  
At iki xanədən artıq irəliləyə bilməz,  
Həmişə düz gedib yan tərəfə dönər – onun  
hərəkəti belədir.

Müxalifi qarşısında görünəcə  
Bunların hər biri ona əzrayıl olar.  
Piyada tək addımla düz hərəkət edər,  
Öz həriyi ilə yanaşı olduqda mütləq vurular.  
Əgər düşmənin sahəsini keçərsə  
Cəlallı vəzir olar.

---

\* Məni evləndir.



Əgər şah köməksiz və tək qalarsa  
Düşmən ona hücumə keçər.  
O artıq əsirdir, sən şahı mat say,  
Çünki onun ölüm günüdür!

## VANDA

Müsəlmanlar! Orda-burda az danışın yalanı,  
Gəlin həqqi unutmayın, insaf eyləyin bir az!  
Deyirsiniz – çoxdan keçmiş xariqələr zamanı  
Peyğəmbərlən sonra bir də möcüzələr yaranmaz –  
Bu sözlərə kim ananar, bir əfsanədir bunlar,  
Öz fikrimi isbat üçün mənim dəlillələrim var:  
Yetmiş altıncı illərdə Polşadan gələn kimi  
Tiflisə bir günəş doğdu, bu möcüzə deyilmi?

Cavab versin burdan axan, dünya görmüş dəli Kür,  
Bugünə tək kim Tiflisdə iki günəş görmüşdür?  
Adı Vanda, özü mələk, yanaqları nar kimi,  
Onaltıncı baharında yetişdi bahar kimi.

Qızın mehriban atası bir mötəbər kişidir,  
Onun əziz xatirini hamı sevir, istəyir.  
Göyün odlu günəşinə çox baxanlar kor olur  
Lakin, bu yer günəşindən zəif gözlər nur alır.

Vaxt olur ki, günün üzü buludlarla örtülür,  
Ancaq, mənim günəşimin üzü açıqdır, gülür.  
Kopernik də söyləmişdi günəş daim sabitdir,  
Lakin, Vanda dövr eyləyir, könüllərə can verir.

Hansı cənnət mələyində belə kamal, camal var,  
Hansı cənnət hurisində bu gözəllik tapılar?  
Mələklərə tay etmərəm bu füsunkar dilbəri,  
Listi çala bilərmə heç behiştin huriləri?

Mələklər heç bilirlərmi ayrı-ayrı dilləri?  
Görün necə dil bilir bu yer üzünün ölkəri.  
Heç mələklər oxumuşmu müxtəlif kitabları?  
Görün necə oxumuşdur Polşanın füsunkarı.

Köləliyi ləğv etdilər vuruşaraq gürcülər.  
Bu qılınclar, bu qırğınlar, heyf vermədi səmər –  
Vanda Kürün kənarında maral kimi gəzərkən  
Bir baxışla gürcüləri əsir etdi yenidən.

Səbuhi ki, əyilməzdi şahların qabağında.  
Gözəlliyə əsir oldu bu ixtiyar çağında...  
Vandaya can sağlığıdır şairin təmənnası  
Qoy onunla fəxr eləsin xoşbəxt ata-anası.

## HEKAYƏTİ-SEYYİD ƏLƏM SƏLYANI

Səlyanda var idi bir Seyyid Ələm,  
Ələmdən olmuşdu mərdi-möhtərəm.  
Yəni məhərrəmdə ələm gəzdirib,  
Hər adamın üstə onu süzdürüb,  
Deyirdi: “Var nəzrin sənin, ey adəm!  
Sənə sarı gəlməz bisəbəb ələm”.  
Kimdir ki, olmasın ömründə nəzri?  
Heç kimin olmazdı ona bir üzri;  
Çıxardı cibindən bir manat hər kəs,  
Deyirdi Seyyidə “Al, get, səsin kəs!”  
Xalqa, nəzir vermək guya bac idi,  
Lakin Seyyid genə elə ac idi.  
Yalan ilə qəni olmaz bir kimsə,  
Tatar ola, firəng ola, ya nemsə.  
Borc edərdi Seyyid hər il sərəsər,  
Borcuna olurdu axırda münkər.  
Bir əttara məqrüz idi on tümən,  
Vədə başı inkar eylədi birdən.  
Əttar onu çəkdi qazı yanına,  
Neyləsin, salmışdı atəş canına.  
Dedi: “Qazi, insaf elə, dad elə,  
Peyğəmbəri, imamları yad elə!  
Bu Seyyidə mən yaxşılıq eylədim,  
Bildim ki, doğrudur “limən əhsəntüm”,\*  
\* Gözəllərdir.

On tümən pulumu eyləyir inkar,  
 Üzündə nə şərmi, nə həyası var”.  
 Qazi dedi: “Seyyid, nədir cavabın?  
 Belə deyür kişi: qıfıllı babın!”  
 Seyyid dedi: “Ey qaziyi-mötəmən,  
 Heç görübsən məni tərəfədən sən?”  
 Adil imiş qazi, xeyli baməzə,  
 İstədi Seyyidin bir burnun əzə.  
 Dedi: “Çox görmüşəm, sual nə hacət?  
 Cavab istər səndən kişi bu saət”.  
 Seyyid dedi: “Haçan? Bu necə sözdür?”  
 Qazi dedi: “Gecə deyil, gündüzdür!”  
 Mehrini sən boşadığın xanıma,  
 Vermirdin, gəlmədinmi yanıma,  
 Tərafə etməyə, ağayi-əkrəm?  
 Söz müxtəsər: “Olmadınmi sən mülzəm?”  
 Seyyid dedi: “Yaxşı kəsdin sözüüm,  
 Bundan başqa heç görübsən üzümü?”  
 Qazi dedi: “Çox görmüşəm, ay ağa!  
 Niyə unudubsan, deyilsən çağa!  
 Bir də Mirzə Rəhim səni, ey məxdum,  
 Gətirmişdi şərə, üzünü gördüm,  
 Bağ nəqlində; uzun olmasın kəlam,  
 Bağ yetişdi ona sən oldun nakam”.  
 Seyyid dedi: “Yaxşı, dəxi başqa yol,  
 Heç görübsən?” Qazi dedi: “Sakit ol!  
 Bir də qamış davasında keçən il,  
 Gəmiçilər ilə edib qalü-qil,  
 Gəlmiş idin şərə, utanmaz kişi!  
 Mola Əkbər dəxi bilir bu işi”.  
 Seyyid dedi: “Dəxi bəsdir, ey qazi!  
 Çox gəlmişəm şərə zəmani-mazi,  
 Demişəmmi aya hərgiz bir yalan  
 Mən ömrümdə? İndi bu mən, bu Quran!”  
 Qazi dedi: “Seyyid, etmə hərərət!  
 Çəkərsən sözündən özün xəcalət.  
 Nə lazımdır bu iddiyə qəsəm?  
 Yalanına sənə şahiddir ələm.

Yalan deyən adəm deyər ahəstə,  
Ya örtülü, ya da gizlin, ya pəstə.  
Ələm ilə sən deyirsən yalanı,  
Belə yalan deməz kürdi-kolanı!  
Deyərsən aşikar xalqa, ey zalim,  
Bilin ələm olur hər qeybə alim.  
Yalan deyil məgər, bu söz nainsaf?  
Bəsdir dəxi vurma sədaqətdən laf!”  
Seyyid qəmgin başın aşağı saldı,  
Aciz olub lap quruyub mat qaldı.  
Rəhm eylədi qazi onun halına,  
Müddəiyə dedi: “Xüms malına,  
Hesab elə tələbini eysandır,  
Bağışla Seyyidə, çox natəvandır”.  
Əttar qəbul etdi qazinin sözün,  
Haman saat yumdu pulundan gözün.  
Seyyid Ələm oldu çox şadə-xürrəm,  
Xüsusən ki, tez yetişi mühərrəm.  
Yox idi ona heç başqa bir peşə,  
Düşdü yalançılıq təzədən işə.  
Seyyid olan adəm yalançı olur,  
Yalançı yox, bəlkə dilənçi olur.  
Çünki, bipeşədir cəmi sadat,  
Edərlər iddia kəşfi-kəramat.  
Biri deyər: “Mən sahibi-nəfəsəm,  
Duası müstəcab olan bir kəsəm”  
Biri deyər: “Ocağıma hər naçaq,  
Gəlsə, tapar səfa, olur sappasaq”.  
Yalan ilə daim keçər günləri,  
Zillətdədir onlar hicrətdən bəri.  
Çəngiz dedi: “Əqdəm beş-altı yüz il,  
Məhəmməd eləyib övladın zəlil”.  
Seyyid olma, canım, olma müftəxor!  
Xalqın gözündə ol şirin, olma şor!  
Tap bir mürşid, salma nəzər kövneynə,  
Tərəqqi eylə, çat qabi-qövseyne!  
Sən unqasən, cismin qəfəsdir,

Qəfəs içrə artıq qalmağın bəsdir.  
Sən özünü bilmə bir cürmi-əsqər,  
Gizlənqibdir səndə Aləmi-əkbər.  
Anla, nədir “fəna”, bax bir balayə,  
Seyr et üruc eylə ərşi-əlayə.  
Görəcəksən onda firavan derya,  
Biləcəksən kimdir Fironü Musa.  
Bir qətrədir o deryadan hər biri,  
Havaya cəzb olmuş, boş qalmış yeri.  
Seyr eyləyib bulud içrə bir zaman,  
Övd edəcək genə o deryaya, qan!  
Cümlə Firon, Musa, Əli ya Ömər,  
Bir qətrədir o deryadan müxtəsər.  
Müşəxxəsdir Ömər qətrə halında  
Müəyyəndir Əli öz məqalında.  
Təəyyünün rəfin eyləsən isbat,  
Hər ikisi onda olacaq bir zat.

\* \* \*

Ey zahidi-bizövq o məscid ki, sənin var,  
Olsaydı mənim, mən onu meyxanə edərdim.

Minbər yerinə bir neçə peymanə düzərdim,  
Mehrab içini mütrübə kaşanə edərdim.

Vaiz yerinə tar nəvazədə qoyardım,  
Taət yerinə cilvəyi-məstanə edərdim,

Rəqs eylərdim məscid ara səcdə yerinə,  
Eşq atəşinə özümü pərvanə edərdim.

Hər şamü səhər badəyi-gülgün içərdim,  
Nərdi əvəzi-səbhəyi-səddanə edərdim.

Yüz nəğmə ilə gülgülə əflakə, salardım,  
Min tənə o dəm qarei-Quranə edərdim.

Yüz sən kimi cahilləri zahid belə yerdə,  
Bir sağəri-səhbə ilə fərzanə edərdim.

## İZAHLAR

M.F.Axundzadənin oxuculara təqdim olunan yeni üçcildlik “Əsərləri”nin birinci cildinə ədəbin bədii əsərləri – altı komediyası, “Aldanmış kəvakib” povesti və şeirləri daxil olunmuşdur.

M.F.Axundzadənin komediyaları ilk dəfə rus dilində çap edilmişdir. Onlar 1851–1856-cı illərdə müəllifin öz tərcüməsində “Кавказ” qəzeti səhifələrində dərc olunmuşdur. 1853-cü ildə isə onun beş komediyası rus dilində, Tiflisdə Qafqaz canişinliyinin mətbəəsində “Комедии Мирзы Феть-Али Ахундова” sərlovhəsi altında bir toplu halında nəşr edilmişdir. Həmin pyeslər 1855-ci ildə yazılmış “Mürافیə vəkilləri” komediyası, 1857-ci ildə qələmə alınmış “Aldanmış kəvakib” povesti və “Fehristi-kitab” adlı giriş məqaləsi ilə birlikdə bilavasitə müəllifin öz təşəbbüsü və rəhbərliyi altında, 1859-cu ildə Tiflisdə Qafqaz canişinliyinin mətbəəsində, “Təmsilatı–kapitan Mirzə Fətəli Axundzadə” başlığı altında, Azərbaycan dilində nəşr olunmuşdur. Ədəbin sağlığında şeirlərindən yalnız ikisi nəşr üzə görmüşdür. Onun dahi rus şairi A.S.Puşkinin xatirəsinə hərs olunmuş “A.S.Puşkinin ölümünə Şərq poeması”nın rusca sətri tərcüməsi, 1837-ci ildə “Московский наблюдатель” jurnalının XI kitabında, 1853–1854-cü illər rus–türk müharibəsinə hərs olunmuş “Zakirə məktub” şeri isə 1854-cü ildə, “Кавказ” qəzetinin 29-cu nömrəsində dərc olunmuşdur. Bundan əlavə, görkəmli Azərbaycan tənqidçisi və ədəbiyyatşünası F.Köçərli, M.F.Axundzadənin anadan olmasının 100 illiyi münasibətilə, nəşr etdirdiyi “M.F.Axundzadə” tənqidi–bioqrafik oçerkində, onun Q.Zakirə yazdığı bir neçə mənzum məktubunu və farsca qələmə aldığı “Yeni əlifba haqqında mənzumə” şerini vermişdir.

Sovet hakimiyyəti illərində M.F.Axundzadənin komediyaları ilk dəfə 1926-cı ildə, hər biri ayrıca bir kitabça halında çap olunmuşdur. Böyük realist yazıçı və mütəfəkkirin anadan olmasının 125 illik yubileyi münasibətilə, 1938-ci ildə Azərbaycan alimlərinin bir qrupu onun əsərləri külliyyatını üç cildə nəşr etdirmişdilər. M.F.Axundzadə əsərlərinin üçcildlik külliyyatı təkmilləşdirilmiş şəkildə ikinci dəfə 1949–1955-ci illərdə (1949-cu ildə birinci cild, 1951-ci ildə ikinci cild, 1955-ci ildə üçüncü cild), üçüncü dəfə isə, 1958–1962-ci illərdə (birinci cild 1958, ikinci cild 1961, üçüncü cild 1962-ci ildə) təkrar nəşr olunmuşdur. Hər üç nəşrin birinci cildinə ədəbin komediyaları, “Aldanmış kəvakib” povesti və şeirləri salınmışdır (Tərtibçilər – F.Qasımzadə və H.Araslı).

M.F.Axundzadənin anadan olmasının 175 illiyi münasibətilə, nəşr olunan çoxcildlik əsərlərinin birinci cildi onun üçcildlik əsərlərinin son

nəşri (birinci cild, 1958) əsasında hazırlanmışdır. Lakin tərtibçi yazıçının komediyalarının və “Aldanmış kəvakib” povestinin mətnini “Təmsilat”la diqqətlə tutuşdurmuş, aşkar etdiyi səhvləri, təhrifləri təshih etmiş və əsərlərə geniş şərh yazmışdır.

## “HEKAYƏTİ-MOLLA İBRAHİMXƏLİL KİMYAGƏR”

(səh.31-44)

Mirzə Fətəlinin ilk pyesi “Hekayəti-molla İbrahimxəlil kimyagər” komediyasıdır. Azərbaycan dramaturgiyasının tarixi də məhz bu komediya ilə başlayır. M.F.Axundzadənin komediyalarının bizə gəlib çatmış əlyazma nüsxələrində və “Təmsilat”da bu pyesin, eləcə də “Hekayəti-müsyö Jordan həkimi-nəbatat və dərviş Məstəli şah caduküni-məşhur” komediyasının yazılma tarixi hicri 1267-ci il göstərilmişdir. Bu il miladi tarixlə 1850-1851-ci illərə uyğun gəlir. Buna görə Axundzadə araşdırıcılarının bir qismi, həmin komediyaların yaranma tarixini 1850-ci il, başqa qrupu isə, 1851-ci il hesab etmişlər. Lakin əlimizdə olan bəzi faktlar hər iki komediyanın yazılma tarixini dürüst müəyyənləşdirməyə və fikir ixtilafına son qoymağa imkan verir.

Məlumdur ki, M.F.Axundzadə ilk dəfə “Hekayəti-müsyö Jordan həkimi-nəbatat və dərviş Məstəli şah caduküni-məşhur” komediyasının rusca tərcüməsini, “Кавказ” qəzetinin 1851-ci il, 23, 27 fevral və 2 mart tarixli nömrələrində dərc etdirib. Komediyanın 1851-ci ilin əvvəllərində çap olunması aydın göstərir ki, müəllif onu, şəxsiz, 1850-ci ildə yazmış, həmin ilin sonunda, yaxud 1851-ci ilin yanvarında ruscaya çevirib, “Кавказ” qəzetinə təqdim edibdir. Mirzə Fətəlinin həm 1853-cü ildə rusca nəşr olunmuş komediyalar məcmuəsinin, həm də “Təmsilat”ın “Hekayəti-molla İbrahimxəlil kimyagər”lə başlanması isə, belə bir qəti qənaətə gəlməyə imkan verir ki, o, “Müsyö Jordan və dərviş Məstəli şah” komediyasından əvvəl, məhz 1850-ci ildə qələmə alınmışdır.

“Hekayəti-molla İbrahimxəlil kimyagər” komediyası ilk dəfə müəllifin tərcüməsində rus dilində, 1851-ci ildə “Кавказ” qəzetinin 12,15 iyun tarixli nömrələrində (№44, 45) dərc olunmuşdur.

Mirzə Fətəli “Hekayəti-molla İbrahimxəlil kimyagər” komediyasının süjetinin XIX əsrin 30-cu illərində, öz doğma vətəni Şəki (Nuxa – N.M.) şəhərində həqiqətən baş vermiş real bir hadisədən götürmüşdür. Əsrin baş qəhrəmanı Molla İbrahimxəlil kimyagər də XIX əsrin birinci yarısında Şəkiddə yaşamış, real bir şəxsiyyətdir. Bu barədə ilk məlumat maarifçi

dramaturq Rəşid bəy Əfəndiyevin (1863–1943) ədib haqqında xatirələrində verilmişdir.

Çar hökuməti Zaqafqaziyanın Rusiyaya ilhaqını başa çatdırdıqdan və İran, həmçinin Türkiyə ilə aparılan müharibələrdə qələbə çaldıqdan sonra, yeni istila etdiyi torpaqlardan, bir xammal mənbəi kimi istifadə etmək üçün, müəyyən hazırlıq işləri görməyə başlamışdı. Bu məqsədlə, o, bir qrup mütəxəssisi – mühəndis, iqtisadçı, etnoqraf və jurnalistləri buraya ezamiyyətə yollamışdı. Çar məmurlarını ən çox Zaqafqaziyanın faydalı qazıntıları maraqlandırırdı. Rəşid bəy Əfəndiyevin verdiyi məlumata görə, bu zaman “Nuxa” qəzasında Molla İbrahimxəlil adlı bir aferist zərgər, kimya xülyasına qapılıaraq yalnız avam xalqı deyil, çar hökumətinin yerli işçilərini də aldatmağa müvəffəq olmuşdu.

Molla İbrahimxəlil bir qədər gümüşü qumlu torpağa qatıb, sərdar dəftərxanasına gətirir. Bir ərizə ilə sərdara müraciət edərək, Xaçmaz dağlarında gümüş mədəni tapdığını bildirib, həmin mədəni işlətməyə icazə istəyir və hökumətdən maddi yardım tələb edir. Sərdar, Molla İbrahimxəlilin gətirdiyi qarışıq torpağı müayinə üçün Peterburqa göndərir. Müayinə nəticəsində torpağın içərisində əlli faiz gümüş olduğu aydınlaşdıqdan, haman mədəni işlətmək üçün hökumət Molla İbrahimxəlilə icazə və dörd min manat da para verir. Molla İbrahimxəlil icazə aldıqdan sonra gedib, bir müddət Xaçmaz dağlarında çadır qurub oturur. Hər tərəfdən pullu tacirlər bunun yanına gəlirlər. Molla İbrahimxəlil isə yanına saçlı-naçaqlı bir dərviş alıb, iksir ilə torpağı gümüşə döndərmək haqqında mövhumatlar yayıb, xalqın başını qarışdırır. Beləliklə, az bir zaman içərisində, Molla İbrahimxəlil çox para yığdı. (Rəşid bəy Əfəndiyev. Mirzə Fətəli haqqında bildiklərim və eşitdiklərim. – “İnqilab və mədəniyyət” jurnalı, 1928, №3).

Görkəmli ədib və dramaturq Ə.Haqverdiyev də “M.F.Axundzadənin həyat və yaradıcılığı” adlı məqaləsində, bu faktın dürüst olmasını təsdiq etmişdi: “Mən deməliyəm ki, Axundzadənin komediyalarındakı tiplər uyduurulmamışdır, bilavasitə həyatdan götürülmüşdür. Komediyalarda verilən şəxslər həqiqətən həyatda yaşamışlar. Hacı Qaranın nəvələri indi də Ağdam qəzasının Ağcabədi kəndində yaşayırlar. Molla İbrahimxəlil kimyagərin nəvəsi ilə mən Tiflisdə tanış olmuşam. O, orada həvəskar artist idi” (Bax: Azərbaycan Dövlət Universitetinin əxbarı”, 1928-ci il, III cild, səh. 12).

Son zamanlarda əldə edilmiş materiallar R.Əfəndiyevin və Ə.Haqverdiyevin mülahizələrinin düzgün olduğunu aydın sübut edir.

Gürcüstan Dövlət arxivində saxlanılan bir sənəddə Molla İbrahimxəlil haqqında müfəssəl məlumat mövcuddur. Bu sənəddən aydın olur ki, xaçmazlı İbrahimxəlil 1831-ci ildə Tiflisə gəlib, Xaçmaz dağlarında gümüş



mədəni tapması haqqında Qafqazın baş hakiminin dəftərxanasına yazılı məlumat və tərkibində gümüş olan bir qədər torpaq təqdim edir. “Həmin torpaq İbrahimxəlilin iştirakı ilə tədqiq olunur. Kimyəvi analiz göstərir ki, bu torpaqda çox az miqdarda gümüş vardır və mədən istismar üçün əlverişli deyildir” (ГИА Грузинской Республики, фонд 2, М.І, д. 2633, 1831-1832).

1850-ci ildə “Кавказ” qəzetində dərc edilmiş bir məqalədə də Molla İbrahimxəlilin real bir şəxsiyyət olması faktına rast gəlirik. Qafqazda faydalı qazıntıların öyrənilməsi sahəsində aparılan kəşfiyyat işlərinin nəticələrinə həsr olunmuş bu məqalədə belə bir məlumat verilir ki, Qafqazın faydalı qazıntılarının tədqiqi sahəsində, rus mütəxəssisləri qızğın kəşfiyyat işləri apardıqları zaman, yerli əhali içərisindən bir neçə şəxs (məqalədə həmin adamların adı çəkilir – tərtibçi) Qafqazın baş hakiminin dəftərxanasına müraciət edərək, mis və gümüş mədənləri tapdıqlarını bildirmişdilər. Həmin adamlardan biri də İbrahimxəlil adlı bir nəfər olmuşdur. Qəzetdə onun barəsində bu sətirlər yazılmışdır: “Gəldək və Daşazılı kəndləri keçmiş Şamaxı əyalətində, indiki Şəki qəzasındadır (Həmin kəndlər indi Oğuz rayonuna daxildir-tərtibçi). Bu qəzanın Arмянит kəndinin sakini İbrahimxəlil Abdulla Rəhim oğlu 1831-ci ildə Gürcüstanın ali baş komandanlığına xəbər verir ki, o, adları çəkilən kəndlərin yaxınlığındakı dağlarda gümüş mədəni tapmışdır. Bu barədə dağ ekspedisiyasına məlumat verilmiş, lakin işdən görünür ki, həmin mədənin tədqiqi sahəsində ekspedisiya o zaman heç bir tədbir görməmişdir; mədənin sonralar da bir kəs tərəfindən tədqiq olunması barədə, burada heç bir məlumat yoxdur (Bu barədə bax: “Кавказ”, 1850, №39, 41, 42, 43).

Təbiidir ki, M.F.Axundzadə bu real hadisəni olduğu kimi, heç bir dəyişiklik etmədən əsərinə köçürməmişdir. O, bu hadisə üzərində yarıdıcı iş aparmış, həyat həqiqətini böyük ustalıqla bədii sənət həqiqətinə çevirməyə nail olmuş və onun əsasında Azərbaycan həyatının geniş real mənzərəsini əks etdirən, dərin ictimai məzmunla malik olan satirik bir komediya yaratmışdır.

<sup>1</sup> *Kəldək* – Oğuz rayonunun kəndlərindən biridir.

<sup>2</sup> *Samux* – Oğuz rayonunun kəndlərindən biridir.

<sup>3</sup> Bu il, miladi tarixlə 1832-ci ilə düşür. M.F.Axundzadə şəxsən özü 1853-cü ildə rus dilində nəşr olunmuş komediyalar məcmuəsində verdiyi qeyddə, bu tarixi may 1832-ci il göstərmişdir.

<sup>4</sup> *Xaçmaz* – Oğuz rayonunun kəndlərindən biridir.

<sup>5</sup> Müsəlmanların müqəddəs kitabı Quran nəzərdə tutulur.

<sup>6</sup> *Qarun* – Bənn-İsraildə var-dövləti ilə məşhur olmuş bir şəxs. Şərqi ədəbiyyatında o, böyük dövlət, sərvət sahibi, simvolu kimi işlənmişdir.

<sup>7</sup> *Şeyx Sədi (1184-1291)* – klassik fars ədəbiyyatının görkəmli nümayəndəsidir.

<sup>8</sup> “Təmsilat” da M.F.Axundzadə özü Sədinin şerini aşağıdakı kimi tərcümə etmişdir.

Bahar günüdür, qalx, tamaşaya gedək.  
Dünyaya etibar yoxdur: kim bilir, bir də bahar gələcəkmi?  
Qalx, bahar küləyinin hərəkətini, quşun  
Mövzun nəğməsinə, lələzarin xoş qoxusunu qənimət bil.  
Yaşıl ağacların yarpaqları ağıllı şəxsin nəzərində  
Allahın varlığına birər dəftər səhifəsidir.

<sup>9</sup> *Övrad* – əzbərdən duanı, Quran ayələrini təkrar-təkrar oxumaq.

<sup>10</sup> “Çullu həkim” real bir şəxsiyyət olub. Mirzə Fətəli “Təmsilat”ı fars dilinə tərcümə edən cənubi azərbaycanlı Mirzə Məmməd Cəfərə 1871-ci il martın 25-də göndərdiyi məktubda onun haqqında aşağıdakı məlumatı vermişdir: “həkim çullu”... “biyabani” (çöllü) demək deyildir. Çul türk dilində atın belinə salınana deyirlər. Rəvayətə görə, 90 il bundan əvvəl dərvişəbiətli həkim səyahət məqsədilə İrandan Nuxaya (indiki Şəkiyə) gəlmiş və bir müddət bu şəhərdə qalmışdı. Onun təbəbətə və bir sıra qəribə elmlərdə, guya, tam məharəti varmış. Onun adı bu şəhərdə və onun ətrafında məşhurdur. Həmişə çula büründüyünə görə “Çullu həkim” adı ilə şöhrət tapmışdır. Yəni çul və ya kəpənək geyinən həkim. Nuxa camaatı hələ bu günə qədər həmin həkimi kimya sirlərini bilən bir adam kimi zənn edirlər” (M.F.Axundzadə. Əsərləri, Bakı, 1962, III cild, s. 245).

## “HEKAYƏTİ-MÜSYÖ JORDAN HƏKİMİ-NƏBATAT VƏ DƏRVIŞ MƏSTƏLİ ŞAH CADUKÜNİ-MƏŞHUR”

(səh.45-68)

“Hekayəti-müsyö Jordan, həkimi-nəbatat və dərviş Məstəli şah, cadukuni-məşhur” komediyasının əlyazma nüsxələrində və “Təmsilat” da onun yazılma tarixi hicri 1267-ci il göstərilmişdir. Qeyd etdiyimiz kimi, bu il miladi tarixilə 1850-1851-ci illərə müvafiq gəlir. Lakin komediyanın rusca tərcüməsinin “Кавказ” qəzetinin 1851-ci il, 23, 27 fevral və 2 mart tarixli nömrələrində dərc olunmasına əsasən demək olar ki, o, 1850-ci ildə yazılmışdır.

“Hekayəti-müsyö Jordan həkimi-nəbatat və dərviş Məstəli şah” komediyası M.F.Axundzadənin səhnədə oynanılmış ilk dram əsəridir. O, 1852-ci ilin əvvəllərində Peterburqda ev teatrlarından birində həvəskar

artistlər tərəfindən tamaşaya qoyulmuşdur. Tamaşa çox uğurla keçmişdir. Komediyanın tamaşaya hazırlanması və müvəffəqiyyətlə keçməsi barədə “Библиотека для чтения” jurnalında, M.F.Axundzadənin pyeslərinə həsr edilmiş məqalələrdə dürüst məlumat mövcuddur (Вах: “Библиотека для чтения”, 1851, cild №10, bölmə VI, noyabr, səh.15–21; Yenə orada, 1852, cild 112, bölmə VI, aprel, səh. 214–239).

<sup>1</sup> Müsyö Jordan real tarixi şəxsiyyətdir. Aleksis Jordan (1814–1879) həqiqətən görkəmli fransız nəbatat alimi olmuşdur.

M.F.Axundzadə real prototip əsasında Qərbi Avropa alimlərinin bədii obrazını yaratmışdır.

<sup>2</sup> Min iki yüz altmış üçüncü il miladi tarixlə 1847–1848-ci illərə düşür. 1853-cü ildə rus dilində nəşr olunmuş komediyalar məcmuəsində M.F.Axundzadə özü bu tarixi 1848-ci il kimi göstərmişdir. Bu həqiqətə daha uyğundur, çünki əsərdə Məstəli şahın guya Parisi dağıtması əhvalatı 1848-ci il, fevral inqilabı günlərində baş verir.

<sup>3</sup> *Karl Linney (1707–1778)* – məşhur İsveç təbiətşünası və naturalistidir.

<sup>4</sup> *Jozef Pitton de Turnefor (1656–1708)* – görkəmli fransız nəbatat alimi və səyyahıdır. O, Paris Elmlər Akademiyasının üzvü olmuşdur.

<sup>5</sup> *Bertram Djon* – XVIII əsrdə yaşamış görkəmli Amerika nəbatat alimlərindən biridir.

<sup>6</sup> *Georq Qlliford* – İngiltərənin Hollandiyada səfiri olmuşdur. O.Linneyi öz himayəsi altına almışdı.

<sup>7</sup> M.F.Axundzadə burada Aleksis Jordanın nəbatat elmi sahəsində fəaliyyətinin dürüst, obyektiv qiymətini vermişdir. Həqiqətən, keçən əsrin ortalarında A.Jordan əsərlərində adlarını çəkdiyi bu təbiətşünas alimlərlə mübahisə aparmış və bitkilərin növü haqqında yeni nəzəriyyə irəli sürmüşdür. Onun bu nəzəriyyəsi Fransada deyil, bütün Avropa ölkələrində bir müddət geniş yayılmışdı. “Jordanizm” adı altında məşhur olan bu nəzəriyyə, sonralar materialist təbiətşünaslar tərəfindən idealist bir baxış kimi, ciddi tənqid olunubdur.

M.F.Axundzadə tərəfindən fransız nəbatat aliminin elmi fəaliyyətinin dəqiq qiymətləndirilməsi göstərir ki, o, bu illərdə böyük səylə təbiətşünaslıq elmlərini öyrənirmiş.

<sup>8</sup> *Mərrix* – Mars planeti. Qırmızı qan rəngində görünən Mərrix (Mars)qədim mifologiyada “müharibə ilahəsi” mənasında işlədilmişdir. M.F.Axundzadə rus dilində nəşr olunmuş pyesləri məcmuəsində (1853) Mərrix ulduzu sözünə belə bir qeyd verib: “Şərq ölkələrində bu ulduz əlində siyirmə qılınc tutmuş adam şəklində təsəvvür olunur. Cadugərlər ondan öz bəd əməllərini həyata keçirmək üçün istifadə edirlər”.

<sup>9</sup> Tərcüməsi: “Nə etmək istəyirsiniz?”

<sup>10</sup> Tərcüməsi: “Parij şəhərinin heykəlini qurmaq istəyirəm ki, divlərə və ifritələrə hökm edim, bu qadının gözü qabağında bu heykəli alt-üst edincə Parij şəhərini də göz qırpınca alt-üst etsinlər”.

<sup>11</sup> Tərcüməsi: “Nə səbəbə?”

<sup>12</sup> Tərcüməsi: “Yüz dənə təzə bacaqlı səbəbinə ki, indi bu xanımdan bu işdən ötrü alacağam”.

<sup>13</sup> Tərcüməsi: “Yaxşı, bu xanımın Fransa paytaxtı və xalqı ilə nə düşmənçiliyi var?”.

<sup>14</sup> Tərcüməsi: “Bu hekayət çox uzundur, indi danışmaq yeri deyil, taxta-paraları xurcundan çıxart!”

<sup>15</sup> Tərcüməsi: “Bu saat, amma ağılıma sığmır ki, bu çətin iş düzələ, bilmirəm, zarafat edirsən ya yox. Göz qırpınca Parij xarab ola, nə deməkdir?”

<sup>16</sup> Tərcüməsi: “A kişi, necə yəni, nə?! Əlan bu böyük xanım bu iş üçün mənə yüz dənə təzə bacaqlı verəcəkdir və on gün də cadunun əsər etməsi üçün vaxt var. Bir adam da bu sirri bilmir və bilməyəcək də. Bacaqlıları alandan sonra əl-ayaq açmışam – on günə qədər özümü Arazın o tayına sala bilərəmmi? Məni orada kim tapacaqdır? Məndən sonra hər nə olursa olsun. On günə Parij xarab olsa, danışqsız bacaqlılar həzmi-rabedən keçəcəkdir. Sən nə bilirsən, bəlkə o vaxtadək bəzi səbəblərdən Parij xarab ola. Məgər belə qəribə işlər dünyada az törəmişdir?”.

<sup>17</sup> Tərcüməsi: “Bu axırıncı fəqərəni qətiyyənlə ağılım qəbul etmir, xam xəyaldır”.

<sup>18</sup> Tərcüməsi: “Yaxşı keçmiş fəqərəni ağılım qəbul edirdimi? O da xam xəyal deyildimi?”.

<sup>19</sup> Tərcüməsi: “Bəli, onda nə şübhə var!”

<sup>20</sup> Tərcüməsi: “Yaxşı hissələrimi faydasız suallarla qarışdırma! Atların yanına get, gözlə! Mən də bir saat sonra işimi qurtarıb gələm, minib qayıdacağam”.

<sup>21</sup> Tərcüməsi: “Bu qadın tayfası nə yazıq və sadələhdürlər, düşünüb daşınmadan inanırlar ki, mən Qarabağda oturub Pariji bir anda alt-üst edəcəyəm və ya mənim Mərixim Arazın o biri tərəfində Müsyö Jordanın boynunu vura bilər”.

<sup>22</sup> *Hacı Mirzə Ağası* – XIX əsrin 30-40-cı illərində, Məhəmməd şahın hakimiyyəti dövründə (1834-1848) İranda sədrəzəm, baş nazir olmuşdur. O, İran tarixində mürtəce rol oynayan müstəbid, məhdud düşüncəli, acgöz, fanatik bir dövlət nümayəndəsi kimi tanınmışdır. Məhəmməd şah vəfat edən (1848) kimi vəzifədən kənar edilmiş və Abbasabad şəhərinə qaçmışdır.

<sup>23</sup> Tərcüməsi: “Biz bu Əli şahın qullarıyıq,  
Bütün sirlərinə bələdik.  
Nə maaş, nə cirə, nə yem istəyirik,  
Allaha yaxın olmaq üçün nökrək”.

<sup>24</sup> XIX əsrin 30-40-cı illərində İranla Herat xanlığı, eləcə də Herat şəhəri üstündə İranla Əfqanıstan və İranla İngiltərə arasında konflikt baş vermiş, müharibə getmiş və İngiltərənin müdaxiləsi sayəsində bu müharibələr İran üçün uğursuz olmuşdur. M.F.Axundzadə də dərvişin dili ilə buna işarə etmişdir. Yeri gəlmişkən qeyd edirik ki, ədib “Aldanmış kəvakib” povestinin sonunda da bu məsələyə toxunmuşdur (Bu barədə “Aldanmış kəvakib” povesti haqqında şərhlərdə bəhs olunacaqdır – *tartibçi*).

<sup>25</sup> *Rüstəm* – İranın qədim tarixi-əfsanəvi qəhrəmanı. Klassik İran ədəbiyyatının görkəmli nümayəndəsi Firdovsi öz məşhur “Şahnamə” poemasında onun qəhrəmanlığını tərənnüm etmişdir.

<sup>26</sup> *Şihabi-saqib* – axan ulduz, meteorit. M.F.Axundzadənin özü komediyasını rus dilində dərc etdirərkən bu sözə belə bir şərh vermişdir. “Müsəlman xalqları uçan ulduzları “Şihabi-saqib” adlandırırlar. Onların əqidəsinə görə, o, yerə düşən zaman Allah iradəsinə qarşı çıxan şeytan və cinləri məhv edir” (Bax: “Кавказ” qəzeti, 1851, №17).

<sup>27</sup> *Əqrəb bürcü* – keçmiş astronomiya elminə görə, günəş dairəsi on iki hissəyə, bürcə – ulduzlar toplusuna bölünür. Əqrəb bürcü bunlardan səkkizincisidir. Şərq astroloqlarının fikrinə görə, bu bürc hansı yerə yaxın olarsa, mütləq orada fəlakət baş verir. M.F.Axundzadə dərvişin bu sözləri ilə Fransada tez-tez inqilab baş verməsinə işarə etmişdir.

<sup>28</sup> Bu parça dərvişlər və cadugərlər tərəfindən oxunur, mənasını təyin etmək mümkün olmadı.

<sup>29</sup> *Tülyeri* – Fransa kralının sarayı, burada dövlət mənasında işlənmişdir.

<sup>30</sup> Tərcüməsi: “Ey Parijin xatirəsi! İlahi, ilahi!”

<sup>31</sup> Tərcüməsi: “Ey Parijin xatirəsi!” “Ey Tülyerin xatirəsi!”

<sup>32</sup> Tərcüməsi: “Bu faciədir, ilahi, ilahi!”

<sup>33</sup> *Lui Filipp* (1779-1850) – Fransa kralı, 1848-ci il inqilabı zamanı hakimiyyətdən salınmışdır.

<sup>34</sup> Tərcüməsi: “İlahi, ilahi!”

<sup>35</sup> Tərcüməsi: “Ey Parijin xatirəsi!” “Tülyeri! İlahi bu faciədir!”

<sup>36</sup> Tərcüməsi: “Tülyeri! İlahi, ilahi!”

<sup>37</sup> M.F.Axundzadə Xanpərinin dili ilə Fransa inqilabının başqa ölkələrə təsiri məsələsinə işarə etmişdir.

## “HEKAYƏTİ-XIRSİ-QULDURBASAN”

(səh.69-97)

“Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyası M.F.Axundzadənin dördüncü dram əsəri hesab edilib, onun sovet dövründə nəşr olunmuş üçcildlik əsərlərinin birinci cildinə, eləcə də həm Azərbaycan, həm də rus dilində nəşr olunmuş “Seçilmiş bədii əsərləri”nə “Vəzir-xani-Lənkəran”dan sonra salınmışdır. Lakin müəllif özü komediyalarının, həm 1853-cü il rusca nəşrində, həm də “Təmsilat”da onu “Müsyö Jordan və dərviş Məstəli şah”dan sonra və “Sərgüzəşti-vəzir-xani-Lənkəran”dan əvvəl vermişdir. Son illərin araşdırmaları nəticəsində bu dolaylılığı doğuran səbəb dəqiq aydınlaşdırılmışdır.

M.F.Axundzadə “Təmsilat”da “Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyasının yazılma tarixini, hicri 1268-ci il göstərmişdir. Pyesin Azərbaycan EA Respublika Əlyazmalar Fondunda olan əlyazmalarında isə bu tarix daha da dürüsləşdirilmiş, onun hicri 1268, miladi tarixlə isə, 1852-ci ilin 17 yanvarında tamamlandığı göstərilmişdir. Tərtibçilər də bu tarixi əsas götürüb, onu hər üç nəşrin birinci cildində, 1851-ci ildə yazılmış “Sərgüzəşti-vəzir-xani-Lənkəran” komediyasından sonra vermişlər. Lakin “Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyasının rus dilində tərcüməsi hələ 1851-ci ildə, “Кавказ” qəzetinin 3 oktyabr, 2, 9, 27 və 30 noyabr (№83, 84, 86, 90, 91) nömrələrində dərc olunub. Bu aşkar göstərir ki, M.F.Axundzadə komediyayı 1851-ci ilin birinci yarısında yazmış və onu rus dilinə çevirərək, “Кавказ” qəzetində dərc etdirmişdir. Məhz buna görə də o, bu pyesini həm dram əsərlərinin rusca nəşrinə, həm də “Təmsilat”a “Sərgüzəşti-vəzir-xani-Lənkəran” komediyasından əvvəl daxil etmişdir. Bu nəzərə alınaraq yeni nəşrdə də “Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyası, M.F.Axundzadənin üçüncü dram əsəri kimi verilmişdir.

Tərtibçi eyni zamanda “Xırsi-quldurbasan” komediyası ilə bağlı olan ikinci bir mühüm məsələni də oxuculara çatdırmağı vacib saymışdır.

“Xırsi-quldurbasan” komediyasının “Кавказ” qəzetində dərc olunmuş nüsxəsini, onun həm 1853-cü il rusca nəşrinə, həm də “Təmsilat”a salınmış nüsxələri ilə müqayisə etdikdə aşkar edilmişdir ki, onlar arasında çox ciddi fərqlər vardır. Əslində “Кавказ”da çap olunan nüsxə əsərin ilk, birinci variantıdır. Onun nə rus dilində, nə də Azərbaycan dilində əlyazması hələlik tapılmamışdır. Kitab nəşrlərinə salınmış nüsxələr isə, komediyanın ikinci variantıdır. Həmin variantın rusca nəşrinin (1853) əvvəlində belə bir qeyd verilmişdir ki, komediya səhnə üçün qraf V.A.Sollo-

qub tərəfindən işlənmişdir. Rus liberal ədiblərindən olan Solloqub bu illərdə Tiflis rus teatrının direktoru vəzifəsini ifa edirdi.

“Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyasının hər iki variantının birinci və ikinci pərdələri əsasən bir-birinə tam uyğun gəlir. Qalan üç pərdə arasında isə kəskin fərqlər mövcuddur. Bu fərqlərin Axundzadənin dram yaradıcılığını öyrənmək üçün, böyük əhəmiyyət kəsb etdiyini nəzərə alaraq komediyanın ilk variantının 3-cü, 4-cü və 5-ci pərdələrinin tərcüməsi yeni nəşrdə tam verilir. Tərcüməci Nadir Məmmədovdur.

## “XIRSI-QULDURBASAN”

*Mirzə Fətəli Axundzadənin təmsili*

### III

Məclis iki gün sonra, yenə Namazın evində baş verir. Gecənin yarısıdır. Südlü plov ocağın üstündədir. Zalxa əri ilə oturubdur.

Zalxa. Namaz, Tarverдини qızışdırıb quldurluğa yola saldıq. Qorxuram ki, onu öldürələr, biz də bəlayə düşək.

Namaz. Ay zalım qızı! Niyə əvvəlcədən ürəyinə qorxu düşmədi? İndi iş-işdən keçib, qorxmağa başlamısan?

Zalxa. İnəyə tamahlandım, ağılıma gələni söylədim, cavan oğlanı aldadıb quldurluğa yolladım. İndi elə bil yuxudan ayılmışam.

Namaz. Hərzə-hərzə danışma! Dur get, Bayramı bura çağır, əgər bu gecə Tarvedi qayıtmasa, görək nə edirik (*Zalxa gedir. Namaz yalnız öz-özünə deyir*). Əcəb işə düşdük! Uşaqlar təcrübəsizdirlər, ola bilsin ki, tutulsunlar və desinlər ki, onları quldurluğa mən sövq etmişəm. Onda kürd atı bir yana qalsın, öz mal-qaram da əlimdən çıxar. Atalar doğru deyiblər: çox istəyən azdan da olur.

Bayram və Zalxa daxil olurlar.

Bayram. Namaz, kim azdan da olar?

Namaz. Mən.

Bayram. Niyə axı?

Namaz. Bax belə. Kürd atından ötəri Tarverдини, Vəlini və Orucu qızışdırıb quldurluğa yolladım. Əgər ələ keçsələr, şəksiz, məni də işə salacaqlar, məni tutacaqlar, mal-qaram da əlimdən çıxacaq.

Bayram. Boş şeydən öteri fikir eləmə. Sənin üzünə şahid dursalar da, hər şeyi boynundan atarsan. Sübut, dəlil olmadan səni necə həbs edə bilərlər? Qorxma!

Namaz. Hə, düz deyirsən.

Bayram. Bir də, haradan bilirsən, bəlkə də mal-dövlətlə qayıtdılar.

Namaz. Aqlım kəsmir, üçünün də əlindən bir şey gəlməz; əgər tutulmasalar, əliboş qayıdacaqlar.

Bayram. Fərqi yoxdur, hər iki halda biz məqsədimizə çatacayıq!

Birdən it hürüşməsinin, at kişnəməsinin səsi eşidilir.

Namaz. Zalxa, çıx bax gör, gələnlər uşaqlardır mı?

Zalxa (*Evdən çıxır və tez qayıdır*). Namaz! Gəlirlər, gəlirlər.

Namaz. Bayram, tez yükün dalında gizlən.

Bayram yükün dalında gizlənir, Vəli və Oruc daxil olurlar. Onlar yaranlanmış Tarverdinə də özləri ilə gətirlər.

Namaz. Bu nə deməkdir? Yoxsa Tarverdi yaralanıbdır?

Vəli. Özün görürsən də.

Namaz. Zalxa, tez get, Molla Şabanı bura çağır. O, yara sağaltmağı bacarır. Qoy gəlib Tarverdinin yarasına baxsın. Əmim oğlu Nəcəfi də bura çağır. (*Zalxa gedir*).

Namaz. Vəli, Oruc, danışın görək başımıza nə iş gəlib?

Vəli. Qoy, Tarverdi özü danışsın.

Namaz. Tarverdi, danış görüm, səni kim yaralayıb? Başına nə iş gəlib?

Tarverdi. Yorulmuşam, qoy bir balaca nəfəsimi alım.

Namaz. Güllə ilə yaralanmışsan, ya qılıncla.

Tarverdi. Nə güllə ilə, nə də qılıncla!

Namaz. Bəs nə ilə?

Tarverdi. Əhvalat lap qəribədir. Allah göstərməsin ki, bir Allah bəndəsinin başına belə bir iş gəlsin! Əgər danışsam, təəccübdən mat qalacaqsınız!

Namaz. Allahı sevirsən, tez danış görək başına nə iş gəlib?

Molla Şaban, Namaz və Zalxa daxil olurlar.

Molla Şaban. Salam-əleyküm. Nə var Namaz, Tarverdiyə nə olub?

Namaz. Sizdən nə üçün gizləyəm. Cavanlıqda adamı şeytan tez yoldan çıxardır. Tarverdi, Vəli və Oruc məndən xəbərsiz – əlbəttə, əgər mən bilsəydim, heç vəchlə onları qoymazdım – bu həftə çaharşənbə gün



arana quldurluğa getmişdilər, indi, Allaha şükür, malsız-pulsuz qayıdılar, ancaq deyəsən Tarverdi nə iləsə yaralanıb, başına çox qəribə bir əhvalat gəlib, hələ mənə danışmayıbdır.

Molla Şaban. Ay Tarverdi, sən imam qəbrini ziyarət etmiş bir Məşədi oğlusan, heç sənə belə işlər tutmaq yaraşarmı? Yaxşı, danış görək, başına nə iş gəlib, sonra sənin başına mən ağıl qoyaram.

Tarverdi. Çahaşənbə günü biz Tavuz dərəsində poşt yolunun üstünə getmişdik, kolluqda qaranlıq düşənə qədər gözlədik. Poşt yoluna çıxanda yenicə keçmiş araba təkərinin izinə rast gəldik. Birdən Tiflis tərəfdən gələn arabanın səsi eşidildi, o saat çaxmağı hazırladıq, araba bizə yaxınlaşanda tüfənglərimizin tətiyini çəkdik və arabanın üstündən güllə atdıq. Çox qəribədir, atın birinə güllə dəydi, araba dayandı, bir adam ondan düşüb qaçdı, arabaçı da kolluqda gözdən itdi. Oruc atları tutdu, mən Vəli ilə tez əldə qılnc arabaya hücum çəkdik, onun üstünə çıxdıq, qaranlıqda gözümlüzə iri bir sandıq sataşdı. Biz onu yerə saldıq. Mən Vəliyə dedim ki, sən arabadakı şeyləri yığ, özüm də qılıncla sandığın qapağını sındırmağa başladım. Bir neçə zərbədən sonra sandığın qapağı bir tərəfə düşdü, o dəqiqə-ay allah, indi də yadıma düşəndə tüklərim biz-biz olur! – O dəqiqə böyük bir ayı mənim yaxamdan yapışdı, tutdu və yerə yıxdı. Sonra bilmirəm, başıma nə iş gəldi, qoy dalını Vəli danışsın.

Zalxa, Namaz, Nəcəf (*bir ağızdan*). Böyük Allah, qadir Allah! Bu nə sirrdir? Vəli, danış görək.

Vəli. Axırı belə oldu. Tarverdi sandığım qapağını sındıranda, mən təzədən arabaya çıxdım, yenə bir sandığa toxundum. Əlimi atdım ki, sandığı yerə tullayım, əlim birdən elə bil dəmir məngənəyə keçdi; ay aman, barmaqlarımı nə isə elə bərk dişlədi ki, ağrıdan az qaldı ürəyim getsin! Arabada elə bir hay-küy qalxdı ki, az qaldı qorxudan dəli olam. Sonra bir təhər əlimi xilas edib, arabadan düşdüm və dalıma baxmadan, qaçmağa başladım. Bir az qaçdıqdan sonra bir təhər özümü ələ aldım və qulaq asmağa başladım, görək Tarverdiyə nə olub: nə səs var, nə səmir. Özümü toxdadıb, onun yanına qayıtdım. Nə görsəm yaxşıdır? O, ölü kimi tir-tap yerə sərilmişdir, nəfəsi gəlmir. Fit çalıb Orucu çağırdım, Tarverdinə yerdən qaldırıb, atın üstünə oturdum, sonra dərə ilə geri qayıtdım. Artıq mənə nə araba, nə də mal-dövlət maraqlandırır. Səhərə yaxın yaralı Tarverdi qan-tər içində ayıldı. Gündüz köhnə qalanın üstündə bir az yorğunluğumuzu aldıq, axşam atlanıb bütün gecəni yol gəldik, nəhayət bura gəlib çıxdıq. Bizim başımıza gələn əhvalat budur.

Namaz. Nəcəf, bu əhvalatdan nə başa düşdün?

Nə c ə f. Qoy molla desin görək bu nə sirrdir? Mən bir şey başa düşə bilmədim. Nə üçün ayı arabada sandığın içində olsun. Özü də bir ayı yox. Yəqin ki, hər sandıqda bir ayı varmış. Yox, bunu da demək çətindir: əgər yolçu tacir imişsə, onda bəs onun malı yalnız aylardan ibarət imiş? Bu harda görünübdür? Qoy molla desin, görək bu nə sirrdir?

M o l l a Ş a b a n (*təkəbbürlə*). Ay səfehlər, nə vaxta qədər nadan olub qalacaqsınız? Nə vaxta qədər belə əhvalatlar sizə bir sirr olaraq qalacaqdır. Bunu ağıllı bir uşaq da başa düşə bilər. Məgər, siz bu diyarın keçmiş sakinləri ola-ola bilmirsiniz ki, Əli Sultanın vaxtından, Tavus dərəsində şeyatinlər yurd-yuva salmışlar. Əgər çaharşənbə günü bir müsəlmanın ayağı ora düşsə – bu gün onların yığınağı olur – onda onlar adamlarla zara-fatlaşmağı daha çox sevirlər və başına bir qəziyyə açmadan buraxmırlar. Tarverdi və onun yoldaşlarının başına da belə bir iş gəlir; onlar çaharşənbə günü Tavuz dərəsinə getmiş, araba, meymun şəklinə düşmüş şeyatin yığınağına rast gəlmişlər. Şeyatinlər də onların başına bu oyunu açmışlar. İndi görək Tarverdiyə dua yazam, yoxsa onun başına hava gələ bilər.

N a m a z. A molla, şeyatinlər bir dəqiqənin içində o qədər ayını hardan tapdılar ki, bizim uşaqlara görüklər?

M o l l a Ş a b a n. Ha, ha, ha! Bax, bisavad olmaq belə şeydir... Nə əcəb bu vaxta qədər bir dəfə də olsa eşitməmişsiniz ki, şeyatinlər mələklər kimi hər şəkllə: adam, meymun, tülkü, hətta donuz və it şəklinə düşə bilərlər, ancaq mələklər donuz və itə çevrilə bilməzlər.

N a m a z. Şəksiz-şübhəsiz, belədir, ancaq mən qorxuram ki, divanbəyi bu əhvalatı eşitsin, uşaqların ayı şəklinə düşmüş şeyatinlərə rast gəlməsinə inanmasın və boş yerdən gəlib sorğu-sual aparsın, Tarverdi barədə iş açsın.

M o l l a Ş a b a n. Nə danışırsan? Məgər şeyatinlər gedib şikayət edə-cəklər ki, Tarverdi onlara hücum çəkib?

N a m a z. Şeyatinlər yox, ancaq ola bilsin ki, bir adam Tarverdinin başına gələn qəzanı ona danışsın, o da bu boş danışıqdan bir iş çıxartsın. Məgər siz bilmirsiniz ki, divanbəyilər bizi göz bəbəyi kimi qoruyurlar.

M o l l a Ş a b a n. Qoy gəlsin, mən əhvalatı necə varsa danışaram. O da sakit olub qayıdar. Bir də zənn etmirəm ki, o, bu məsələdən xəbərdar olsun. Bəli, yolda sizə bir adam rast gəldimi?

V ə l i. Qayıdan baş biz üç əmirliyə rast gəldik. Onlar sual etdilər ki, hardan gəlirik və nə üçün Tarverdi qan-tər içindədir? Oruc dedi ki, sizin nəyinizə görə. Əgər soruşsalar ki, dəvə gördünüz, deyin ki, qıgını da görmədik.

M o l l a Ş a b a n. Görək bu cür cavab verməyəydiniz. Yaxşı, ziyan yoxdur, qoy divanbəyi eşidib gəlsin, mən həqiqəti danışib onu sakit edəyəm.

Namaz. Divanbəyi sizin söhbətinizə, doğru sözünüzə inanacağımı?  
Molla Şaban. Allahın köməyi ilə mən onu inandıraram, əgər o, o qədər sadələvh deyil, belə şeylərdən baş çıxardır.

Namaz. O, ağlısız adam deyil, ancaq deyirlər ki, bir az kardır.

Molla Şaban. Karlıq həqiqəti başa düşməyə mane olmaz.

Birdən Laçın Koxa daxil olur.

Koxa. Salam-məleyk, ağalar! Divanbəyi dilmancla və kazaklarla bu saat obaya gəldilər. Bütün kişiləri yanına çağırır. Mən dedim ki, kənddə cavanlardan başqa üç-dörd kişi var, qalanları arana taxıl sulamağa getmişlər. O, əmr etdi ki, kənddə olan bütün kişilər onun yanına gəlsinlər. Gəlin ora, mən Məşədi Qurbana da demişəm. Tarverdiyə nə olub, naxoşlamayıb ki?

Molla Şaban. Yox, naxoş deyil, ancaq şeyatinlər Tavus dərəsində onun başına oyun açmışlar.

Koxa. Yaxşı, gedin.

Molla Şaban. Ay, ay! Mən vaxtında Tarverdiyə dua yaza bilmədim, onun başına bəla gələcək. Vəli, Oruc, hələlik aparın onu anasının yanına, qoy yatsın. Koxa, gedək.

Tarverdinin qoluna girib anasının yanına aparırlar. Sonra Molla Şaban, Nəcəf və Koxa çıxırlar. Bundan sonra Bayram yükün dalından çıxır. Onun rəngi ağarmışdır, gözləri parıldayır.

Bayram. Namaz! Bu nə qəribə sirdir?

Namaz. Bir şey başa düşmədim. İndi danışmaq vaxtı deyil, mən də gedirəm (*gedir*).

Bayram. Şeytanlar da mənim məhəbbətimə kömək edirlər.

#### IV

Məclis yüzbaşı Laçın koxanın evində vəqə olur. Divanbəyi Redkiy kürsüdə əyləşmişdir; onun yanında dilmanc Kamalov, küncdə kazak Matvey dayanmışlar. Kəndlilər daxil olub baş əyirlər.

Divanbəyi (*Koxaya*). Koxa, sən rus dilini bilirsən. De görüm bu adamlar kimdir?

Koxa (*əli ilə bir-bir göstərərək ucadan*). Bu Molla Şabandır, obanın ruhanisidir. Bu Namazdır, bu Nəcəfdir, bu da Məşədi Qurbandır ki, bir dövlətli, hörmətli kişidir.

Di v a n b ə y i . Ç o z l a z ı m d ı r m ə n ə o n u n d ö v l e t i ! S i z ə v v ə l k i d i v a n b ə y i l ə r ə ö z a d a m l a r ı n ı z ı b u c ü r t ə q d i m e t m ə y ə ö y r ə n m i ş s i n i z . M ə n o n l a r d a n d e y i l ə m . B u a d ə t i m ə n s i z ə t ə r g i d ə r ə m . . . H a n s ı ş e y t a n b u n u s i z ə ö y r ə t m i ş d i r .

K o x a . V a l l a h , m ə n k a s ı b a d a m a m , h e ç b i r ş e y t a n - z a d t a n ı m ı r a m .

Di v a n b ə y i . Ə g ə r b i r a z ö z a d a m l a r ı n ı z ı b u c ü r t ə q d i m e t s ə n , m ə n s ə n i ş e y t a n ı n y a n ı n a g ö n d ə r r ə m .

K o x a . Ə m r s i z i n d i r .

Di v a n b ə y i ( d i l m a n c a ) . B u n l a r ı t ər t i b i l ə h ər k ə s i n m ər t ə b ə s i n ə g ö r ə c ər g ə y ə d ü z . H a n s ı n ı n m ər t ə b ə s i a r t ı q d ı r ?

D i l m a n c . A ğ a g ər ə k b u l a r h a m ı s ı e l ə b i r m ər t ə b ə d ə d i r l ər .

Di v a n b ə y i . X u b , h a n s ı a ğ ı l l ı h e s a b o l u n u r ?

D i l m a n c . B e l ə b i l i r ə m k i , h a m ı s ı e l ə b i r a ğ ı l d a o l m u ş o l a r .

Di v a n b ə y i . P ər v ər d i g a r a ! A x ı r b i r i s i , ə l b ət t ə , o b i r i l ər i n ə g ö r ə s öz q a n a n , d a n ı ş a n o l a c a q d ı r k i , o n a m ü t ə v ə c c e h o l u b s öz s o r u ş a m . H a m ı s ı i l ə k i , b i r d ə n d a n ı ş m a q o l m a z !

D i l m a n c . O s u r ət d ə g ər ə k M o l l a o b i r i l ər i n d ən s öz q a n a n , d a n ı ş a n o l s u n ; ç ü n k i r u s i c ə d ə b i r a z b i l i r .

Di v a n b ə y i . X u b , m o l l a n ı b a ş d a q o y . ( D i l m a n c ə m r i y e r i n ə y e t i r i r ) M o l l a , s öz ü n a x ı r ı n a d ə k m ə n ə d i q q ə t l ə q u l a q a s , s o n r a c a v a b v e r .

M o l l a Ş a b a n . B a ş ü s t ə !

Di v a n b ə y i . M ə m l ə k ət i - x a r i c ə ə h l i n d ən c ə n a b F o k h a f i z i - c a n ə v a r a n m ü x t ə l i f ş ə h ər l ər i s ə y a h ət e d i r m i ş . O , k e ç ən m a r t a y ı n ı n 16 - d a T i f l i s e g ə l i r , ü ç a y b u r a d a y a ş a d ı q d a n s o n r a ü ç a l m a n a r a b a s ı t u t u r , ö z h e y v a n l a r ı n ı b u a r a b a l a r a d o l d u r u r v ə Y e l i z a v e t o p o l y o l u i l ə Ş a m a x ı y a y o l l a n ı r . G e c ə i k ən T a v u s i l ə H ə s ə n s u s t a n s i y a l a r ı a r a s ı n d a k ı d ər ə d ə a r a b a l a r d a n b i r i b e ş v e r s t g e r i q a l ı r . B u z a m a n ü ç q u l d u r a r a b a y a a t ə ş a ç ı r l a r . Q u l d u r l a r ı n a t d ı q l a r ı t ü f ə n g l ər i n g ü l l ər i n d ən a r a b a a t ı n ı n b i r i ö l ü b , a r a b a ç ı F r a n s a ğ ı r s u r ət d ə a y a ğ ı n d a n y a r a l a n ı b , o t u z i l s a h ı b ı n ə x ı d m ət e d ən b i r q o c a m e y m u n h ə l a k o l u b . A r a b a d a y a n ı r , a r a b a ç ı i s ə k o l l u ğ a q a ç ı r . A r a b a ç ı m ı n s ö y l ər d i y i n ə g ö r ə , q u l d u r l a r ə l d ə q ı l ı n c f u r q o n u n ü s t ü n ə c u m u b l a r . O n l a r ı n ə l i n ə ə v v ə l c ə i ç i n d ə Y e n g i D ü n y a a y ı s ı o l a n s a n d ı q d ü ş ü b ; q u l d u r l a r s a n d ı ğ ı y e r ə a t ı r , q ı l ı n c l a o n u n q a p a ğ ı n ı s ı n d ı r ı r l a r . H ı r s l ər n m i ş a y ı q ə f i l d ən q u l d u r l a r ı n b i r i n i n ü s t ü n ə a t ı l ı r . B i l m i r ə m , b u i ş n e c ə q u r t a r ı b . L a k i n q u l d u r l a r q a ç ı b l a r . D a ş ı n ü s t ü n d ə q a n i z i q a l ı b d ı r . A y ı k o l l u ğ a t ər ə f y o l l a n ı b d ı r . F o k h a d i s ə d ən x ə b ər t u t u r v ə s t a n s i y a d a q a l a r a q o g e c ə b u m ə s ə l ə n i m ə n ə x ə b ər v e r i r . M ə n o s a a t a d a m l a r ı m ü x t ə l i f y e r l ər ə g ö n d ər m i ş , a y ı n ı t a p d ı r m ı ş a m . İ n d i s ə r i h x ə b ər l ər ə g ö r ə , m ə l u m o l u r k i , b u i ş

ittifaq düşən gündə üç atlını, yaraqlı-əsbablı Əli-Mərdanlı obasından aşağı gedəndə görüblər. Bişək, onlar sizin uşaqlardandır. Görək quldurları bu saatda mənə verəsiniz. Yoxsa, sizin hamınızı bədbəxt elərəm.

Molla Şaban (*bərkədən*). Ağa, sən bir ağıllı adamsan ki, bu yekə mahalı sənə tapşırıblar.

Divanbəyi (*onun sözünü kəsərək*). Mənim ağıllımla sənənin nə işin var? Suala cavab ver!

Molla Şaban. Düşmənlər sənənin qulluğuna xilaf ərz ediblər. Sən görək heç vaxt belə quru nağıllara inanmayasan!

Divanbəyi. Necə quru nağıl? Mənim mahalımın ortasında aşkara quldurluq quru nağıldır?

Molla Şaban. Ağa, həqiqəti məndən soruş, doğruluq ilə ərz edim.

Divanbəyi. De, mən də elə onu istəyirəm.

Molla Şaban. Bizim obanın uşaqlarından bir neçəsi çaharşənbə günü arana taxıl sulamağa getmişdilər. Tavus dərəsində şeyatin yığmağına rast gəliblər. Şeyatinlər arabada gedirmişlər; Bular axmaqlıq edib, araba sarı tufəng atıblar ki, cinlər qorxub qaçsınlar. Görək idi bismillah deyə-dilər; cinlərin acığı tutub, çün hər şəkklə dönə bilirlər, ayı şəklinə dönüb, buların üstünə tökülüb dişləyiblər. İndi bizim düşmənlərimiz bunu bir nağıl qayırb, cinlərin böyüünə Poq adını qoyub sənəni başdan çıxarırlar.

Divanbəyi (*acıqla*). A kişi sən nə qozqurursan?

Molla Şaban (*üzünü dilmanca tutub*). Anlamıram, ağa nə buyurur?

Dilmanca. Divanbəyi buyurur ki, sizdə qoz-fındıq çox olurmu?

Molla Şaban (*Namaza*). Anlamıram, ağa nə buyurur?

Namaz. Yəqin divanbəyi qoz-fındığı çox sevir.

Nəcəf. A, a! Bu işarədir... Necə yəni başa düşmürsünüz; məgər bunsuz iş keçər?

Məşədi Qurban. Molla, de ki, biz divanbəyiyə qulluq etməyə hazırıq.

Molla Şaban. A başına dönüm, divanbəyiyə ərz elə ki, elə bu dərənənin adına Fındıqlı dərəsi deyirlər. Qozun, fındığın mədənidir. Allah qoysa, qoz çırpılında, fındıq dəriləndə çuval-çuval qulluğuna gətirik. Divanbəyinin layiqincə yolun görmək bizim başımız üstə.

Dilmanca (*divanbəyə rusicə*). Ağa, molla ərz edir ki, qoz, fındıq vaxtı çuval-çuval qulluğunuza gətirəcəklər və layiqincə yolunuza baxacaqlar.

Divanbəyi (*acıqla Molla Şabana*). Kişi, nə pərpuçat danışırsan?! Qoz, fındığı mən nə eləyəcəyəm? Mənim yolunun baxılmasına ehtiyacım yoxdur, quldurları verin!

Molla Şaban. Necə quldur?

Divanbəyi. Necə, necə quldur? Bir saatdır səninlə danışırım, gene soruşursan necə quldur?

Molla Şaban. Axı mən də ərz elədim ki, uşaqlar heç kimin üstünə tökülməyiblər, ancaq şeyatin yığnağına rast gəliblər.

Divanbəyi. Sən məhz cəfəngiyat danışırsan!

Molla Şaban. Ağa, siz dünya görübsünüz, heç ayının, meymunun, qurdun, çaqqalın arabaya minib şəhərdən–şəhərə səyahət etdiyini eşidibsinizmi?

Divanbəyi. Məgər mən dedim ki, ayılar, meymunlar arabaya minmişdilər.

Molla Şaban. Bəs nə dediniz?

Divanbəyi. Mən dedim ki, onların hafizi səyahət edirdi.

Molla Şaban. Faytonda?

Divanbəyi. Yox, arabada.

Molla Şaban. Yalqız?

Divanbəyi. Xeyr, öz canəvərlərilə.

Molla Şaban. Məgər o canəvərlər padşahıdır?

Divanbəyi. Sənə lazım deyil, hər sualı eləmək, ağıma zor vermək!

Molla Şaban. Mən ağıma zor vermirəm, amma ayı və meymun arabaya minib səyahətə çıxmaz! Şeyatin imişlər, bu şəkildə görüklüblər. Siz ağıllı bir adamsınız, gərək bizim uşaqların təqsirsiz olmalarına şübhə eləməyəsınız. Olar şeyatin yığnağına düşüblər.

Divanbəyi. Xub, o şeyatin yığnağına rast gələn uşaqları mənə göstərin.

Molla Şaban. Olar sizin nəyinizə gərəkdir?

Divanbəyi. Olar mənə lazımdır!

Molla Şaban. Düşmənlərin sözü ilə bizi böhtana salma!

Divanbəyi. Hansı düşmənlərin?

Molla Şaban. Dörd çövrəmizdəki əmirililər bizim düşmənlərimizdir.

Divanbəyi (*tərcüməçiyə*). Kamalov, sən Allah, buna başa sal ki, aşağı düşən atlıların xəbərini mənə əmirililər verməyiblər, malağanlar söyləyiblər.

Dilmanc (*azərbaycanca*). Molla! Siz nahaq yerə əmirililərdən şübhələnirsiniz. Quldurlar haqda xəbəri malağanlar söyləyiblər. Quldurları verin, yoxsa divanbəyi, vallah, sizin hamınızı bədbəxt edəcəkdir.

Molla Şaban. Malağanlar bizə qonşu olandan rahatlıq bizi tərkdədir. Olar bizə hamıdan çox düşməndirlər. Həmişə bizim ilə onların

arasında yer üstə, torpaq üstə cəngü-cədəl olacaq. İndi məlum olur ki, belə ustalıq ilə söz qayıрмаq, şeytanlıq eləmək onların işi imiş. Müsəlman başında belə şeytan fikri olmaz.

Dilman c. (*divanbəyiə rusicə*). Molla ərz edir ki, malağanlar onların qatı düşmənləridir və onlar arasında həmişə cəngü-cədəl olacaq.

Divanbəyi. Cəhənnəmə, qoy vuruşsunlar! Hələ indi quldurları versinlər! Kamalov, deyəsən, doğrudan bular mən dediyim sözlərə inanmırlar, boş nağıl hesab edirlər?

Dilman c. Vallah, ağa, bir tük qədər də inanmırlar.

Divanbəyi (*üzün kazaka tutub*). Matvey, get, iki kazaka de ki, o ayını çəkə-çəkə bura gətirsinlər. (*Kazak gedir*).

Divanbəyi (*dilmanca*). Kamalov, de ki, mən indi isbat edəməm ki, nağıl söyləmirəm.

Dilman c. (*azərbaycanca*). Divanbəyi bu saat isbat edəcəkdir ki, o, həqiqəti söyləyir, nağıl demir.

Molla Şaban. Qoy əbəs yerə zəhmət çəkməsin, yox zadın nəyin isbat edəcəkdir.

Dilman c. (*divanbəyiə*). Molla yenə inanmır. (*Bu halda kazaklar böyük bir ayını evə gətirirlər*)

Divanbəyi (*dilmanca*). De ki, budur dəlil ki, mən boş söyləməirdim.

Dilman c. (*ayıya işarə edib, tatarca*). Divanbəyi buyurur ki, budur şahid ki, mən boş nağıl söyləməirdim.

Molla Şaban. Xub, bu şahid ədayi-şəhadət eləsin görək.

Dilman c. (*divanbəyiə*). Ağa, ərz edir ki, ayı ədayi-şəhadət eləsin görək.

Divanbəyi (*tündləşib*). Məgər ayı ədayi-şəhadət edə bilir? Fu, Kamalov, sən axmaq da bunu mənə deyirsən! Məgər özün cavab verə bilmirsən? Matvey, sən türki dilini bilirsənmi?

Kazak (*qaim sövt ilə*). Hərgiz, bilmirəm, ağa!

Divanbəyi. Kazaklardan bilən varmı?

Kazak. Hərgiz, bilən yoxdur. Yeddi yüz əlli ikimci nomerin fövcündən kazak Sotnikov türkcə öyrənmək istir.

Divanbəyi. A canım, ayı necə ədayi-şəhadət edə bilər?

Molla Şaban. Biz ki, demirik, ağa! Siz özünüz ayını bizim ilə üzleşdirməyə gətirdiniz. Şəmsəddinin meşələrində ayı çox; hər kəs birini tuta bilər. Bundan lazım gəlməz ki, aylar arabaya minib ölkələri gəzsinlər.

Divanbəyi. Açıq de, indi quldurları nişan verməyəcəksiniz?

Molla Şaban. Quldur var ki nişan verək?

Divanbəyi. Quldurların izi açılbıdır, mən oları tutmağa çarə tapa-  
ram. Amma sizin üçün çox yaman keçəcəkdir.

Molla Şaban. Əlhökmü lillah, təqdirdi-qəzadan qaçmaq olmaz!

Divanbəyi. Di, gedin. Artıq mən sizinlə söhbət etmək iqtidarında deyiləm.

Molla Şaban, onun ardınca Namaz baş əyirlər. Sonra Nəcəf də baş əymək istəyir və bu zaman təsadüfən Məşədi Qurbanı itəlyir. O, geri çəkilmə zaman yerdə uzanmış ayıya toxunur və yerə yığılır. Ayı anqırmağa başlayır. Məşədi Qurban cəld qalxır və divanbəyiə baş əyərək evdən çıxır.

Divanbəyi. Qəribə xalqdır! Olarla necə rəftar etmək lazımdır ki, sənə sonra sağ ol desinlər. (*Kəndlilər gedir, yalnız koxa qalır*).

Divanbəyi (*koxaya*). Ey Koxa, sən quldurları tanıyırsanmı?

Koxa. Bizdə quldur yoxdur.

Divanbəyi. Bəs, o şeyatin yığnağına rast gələn uşaqları tanıyırsanmı?

Koxa. Olardan birini tanıyıram.

Divanbəyi. Kimdir o?

Koxa. Bu yığılan kişinin oğludur. Adı Tarverdidir.

Divanbəyi. İndi onu tutmaq olarmı?

Koxa. Hardan tapacaqsınız? Bizim uşaqlar tamam qaçıb meşədə gizlənilblər.

Divanbəyi. Əgər təqsirli deyillər, niyə qaçıb gizlənilblər?

Koxa. Bu düzdür, ancaq arvadlar tamam alaçıqın dalısından qulaq asırdılar. Əlbəttə, onlar xəbər veriblər ki, divanbəyi şeyatin yığnağına rast gələnləri tutmaq istir.

Divanbəyi. Yaxşı, sən də get. (*Koxa gedir*).

Divanbəyi. Kamalov! Biz indi evə qayıtmalı olacağıq. Axşam çoxlu kazak götürüb, qəflədən bura gələrik və yığılan kəndlinin evini mühasirəyə alıb qulduru tutarıq. Yəqin ki, o gecə evdə yatacaqdır.

Dilmanc. Düz buyurursunuz, ağa!

Divanbəyi. Onun evinin harada olduğunu öyrən.

Dilmanc. Mən onun evini tanıyıram, kəndin lap axırındadır.

Divanbəyi. Bu kağızı (*cibindən çıxardır*) yasavul Musaya ver ki, tez Zəyəmə gedib qəza həkimi Trezvinə çatdırsın. Bu şərtlə ki, o, həkimlə birlikdə bu obaya qayıtsın.

Dilmanc. Bir saata göndərrəm, yasavul Musa yarım saatlıq bir iş dalınca getmişdir.

Divanbəyi. Yaxşı, indi gedək. Matvey, kazaklara de ki, atları gətirsinlər.



Məclis vaqə olur Məşədi Qurbanın evində. Gecənin yarısıdır. Məşədi Qurban, onun arvadı Sənəm, qardaşı Həmzə və oğlu Tarverdi yorğan-döşəkdə yatırlar. Birdən Tarverdi vəhşi bir səslə qışqıraraq yerindən qalxır.

Tarverdi. Ayı! Şeytan! Əcinnə!

Məşədi Qurban (*yuxudan ayılıaraq*). Arvad, işığı yandır. (*Tarverdini tutaraq*) Tarverdi! Oğlum, sənə nə olubdur?

Tarverdi cavab vermir və qaçmaq istəyir. Sənəm işığı yandırır. Onlar Tarverdinin üzündə dəhşətli bir dəyişiklik görürlər: onun gözləri qanla dolmuşdur. O, heç kimi tanımır; Məşədi Qurban və Sənəm onu bu halda görüb dəhşətə gəlirlər.

Məşədi Qurban (*qardaşına*). Həmzə! Tez, Molla Şabanın dalınca get. Sənəm (*üzünü cırmaqlayaraq*). Oğlum! Sənə nə olubdur? Oğlum! Sənə nə olubdur? Vay!!! Başıma kül olsun, oğlumu cin vurubdur.

Məşədi Qurban. Oğlum, Allaha dua et.

Tarverdi (*güclə qaçmaq istəyir*). Ayı! Şeytan! Ayı! Şeytan!

Məşədi Qurban (*ağlaya-ağlaya onu saxlayır*). Vay, oğlum! Mənim evim viran oldu, ocağım söndü... Vay, vay!

Səsə Sona və onun qızı Pərzad gəlirlər. Onlar da bu dəhşətli səhnəni görərək ağlamağa başlayırlar.

Sənəm. Sona! Oğlum əlimdən getdi. Başıma kül olsun. Tavuz dərəsini görüm viran olsun!

Molla Şaban, Koxa, Namaz və onun arvadı Zalxa evə daxil olurlar.

Molla Şaban. Tarverdiyə yaxınlaşaraq dua oxuyub, üç dəfə onun üzünə üfürür və onu Tarverdi deyə çağırır. Tarverdi cavab vermir. O, heç kimə məhəl qoymur və qaçmaq istəyir. Atası onu saxlayır.

Molla Şaban. Divanbəyinin görüm evi yıxılsın. Gəlib boş işdən ötrü sorğu-suala başladı və qoymadı ki, vaxtında Tarverdiyə dua yazam. Mən dediyim kimi, indi o, dəli olub.

Sənəm. Vay, Tarverdi, oğlum! Vay, vay! Özümü öldürəcəyəm, dəli olub dağlara düşəcəyəm. Aman! Aman!!! (*Hamı, o cümlədən Pərzad ağlayır*).

Zalxa (*sakit səslə ərinə*). O, niyə ağlayır?

Namaz (*o da sakit səslə*). Kəs səsini!

Qəfildən itlər hürüşür, evin dalından səs qalxır. Divanbəyi kazaklara bərkdən əmr verir.

Divanbəyi. Altı kazak əldə qılınc evi dövrəyə alsın. Hər kim evə girməyə cəhd etsə və ya evdən çıxmaq istəsə, onu həbs edin. Altı kazak da mənimlə evə daxil olsun! Kamalov, dalımca gəl.

Onlar əldə qılınc evə daxil olurlar.

Divanbəyi. Yerinizdən tərpənməyin.

Heç kim ona fikir vermir. Hamı ağlayır və ahu-zar edir. Qadınlar özlərini döyürlər. Tarverdi yenə qaçmaq istəyir və əvvəlki kimi ayı, şeytan, əcinnə deyər qışqırır. Divanbəyi təəccübdən mat qalır. Bir dəqiqədən sonra o, Molla Şabanı səsləyir. Molla Şaban yaxınlaşıb baş əyir.

Divanbəyi. Bu nə deməkdir? Nə olubdur?

Molla Şaban. Bu cavab Tavuz dərəsində şeyatınlarə rast gəlib, qorxudan dəli olubdur.

Divanbəyi. Artıq bəsdır, ay məlun, nağıl danışdın! Şeytan nədir..., ruhlar nədir. Niyə axı o, dəli olsun?!

Molla Şaban. Mənə inanmırsınızsa, onda özünüz baxın.

Divanbəyi Tarverdiyə yaxınlaşır və onun qəribə baxışını görüb təəccüblənir.

Kazak (*bayırdan*). Ağa, qəza həkimini içəri buraxımmı?

Divanbəyi. Kamalov, onu tez bura çağır. (*Kamalov çıxır və həkimlə birlikdə geri qaydır*).

Həkim. İvan İvanoviçə salamlar olsun! Mən sizin kağızınızı alan kimi tələsik buraya gəldim. Bu evin yanında kazaklara rast gəldim. Onlar dedilər ki, siz buradasınız. Lakin icazəniz olmadan məni heç vəclə otağa buraxmadılar. Bu nə deməkdir?

Divanbəyi. Cənab doktor, sizin gəlişiniz lap yerinə düşübdür. Siz allah, hər şeydən əvvəl, bu cavab baxın, görək ona nə olubdur?

Həkim Tarverdiyə yaxınlaşıb diqqətlə ona baxır, sonra onun nəbzini yoxlayıb divanbəyiə deyir.

Həkim. Onun bərk qızdırması vardır, baxışı da yaxşı deyil. Deyəsən, qorxudan onun beyni sarsılmışdır... Bunlardan soruşun, görək o, nədən qorxubdur?

Divanbəyi. Sorğu-suala nə ehtiyac var. Bu filosof (*mollanı göstərir*) onu inandırırıbdır ki, o, Tavuz dərəsində şeyatın yığnağı ilə rastlaşbıdır. O da belə güman edibdir ki, əcinnələrə rast gəlibdir. İndi qorxudan dəli olub.

Həkim. Demək, o, həqiqətən dəli olub.

Divanbəyi. Siz buna qəti əminsinizmi?

Həkim. Bəli.

Divanbəyi. Onda bu haqda gərək mənə arayış verəsiniz.

Həkim. Baş üstə.

Divanbəyi (*dilmanca*). Kamalov! Bu dəli mənim nəyimə gərəkdir. Yaxşı olar ki, bu işlər haqqında naçalnikə ətraflı məlumat göndərim və onun yoldaşlarını tutmaq üçün tədbir görüm.

Dilmanc. Düz buyurursunuz, ağa!

Divanbəyi (*mollaya*). Mən indi bu cavanı həbs etmirəm, ancaq naçalnikə yazacağam ki, onun dəli olmasına bais sənşən.

Molla Şaban. Mən də səndən şikayət yazacağam ki, boş yerə gəlib burda sorğu-sual apardınız və mənə vaxtında ona dua yazmağa mane oldunuz. Ona görə o, dəli olubdur.

Divanbəyi. Qəribədir! Onu öz əqidəsindən döndərmək mümkün deyil... Həkim, gedək...

Bu zaman Tarverdi qəfildən atasının əlindən çıxır və qapıya tərəf qaçır. Divanbəyi qeyri-ixtiyari olaraq dayanır. Namazdan başqa bütün kişilər Tarverdinə tutmaq üçün onun dalınca qaçırlar. Bu zaman Zalxa öz ərinə deyir.

Zalxa. Namaz, Bayram öz istəklisinə çatacaqdır.

Namaz. Sənə də inək qismət olacaq. (*Qapı dalından səs*) Sən də, Namaz, kürd atını alacaqsan.

Birdən çöldən səs gəlir və kazaklar Bayramı darta-darta içeri gətirirlər.

Kazaklar. Ağa, bu adam çöldən qulaq asırdı, biz də tutub onu içeri gətirdik.

Divanbəyi. Kamalov, soruş görək, o, nə istəyir.

Dilmanc. Ey, de görüm, niyə qulaq asırdın?

Bayram (*özünü itirmiş*). Mən?.. Mən bura gəlmişdim... Mən ona görə gəlmişdim ki... Mən Namazı və onun arvadı Zalxanı çağırmaq istəyirdim.

Dilmanc (*Namazı və Zalxanı göstərərək*). O, bu kişini və onun arvadını çağırmaq istəyirdi.

Divanbəyi. Nə üçün?

Dilmanc. Nə işdən ötrü onlar sənə lazım idi?

Bayram. Nə işdən ötrü... (*cavab tapmır*).

Divanbəyi. Nə isə, çox şübhəlidir. Koxa! (*Koxa yaxınlaşır*). O adam kimdir?

Koxa. Bizim kəndlidir.

Divanbəyi. O, necə adamdır? Oğurluqla məşğul olurmu? (*Koxa susur*). Düzünü de, yoxsa səni qulluqdan qovaram.

Koxa. Bir qədən əli təmiz deyil.

Divanbəyi. Deməli, məşhur oğru və quldurdu... Onun adı nədir?

Koxa. Bayram.

Divanbəyi. A! Bu ad mənə çox tanış gəlir. Onun haqqında mənə şikayət yazmışlar... Onun kürd atı varmı?

Koxa. Var.

Divanbəyi. Kəhər at, alnında da ağ xalı.

Koxa. Bəli.

Divanbəyi (*bərkdən*). O özüdür! (*Kazaklara üz tutaraq*) Uşaqlar, onun qollarını bərk-bərk bağlayın (*kazaklar dərhal onun əmrini yerinə yetirirlər*). Kamalov, elan et ki, bu yaramaz Axalsik qəzasında bir kəndi yandırır, orda çaxnaşma salmış və fürsətdən istifadə edib bir bəyin atını oğurlamışdır. Bir həftədir ki, mən onu tutmaq üçün əmr almışam. Başqalarına ibrət üçün beş gündən sonra o, mütləq dar ağacından asılacaqdır.

Dilmanc. Ey, qulaq asın! Bu adam böyük nadürüstdür. O, Axalsikdə bir kəndi yandırır bir bəyin kürd atını oğurlayıbdır. Beş gündən sonra o, sizin gözünüz qabağında dar ağacından asılacaqdır.

Bu dəhşətli xəbərdən sonra Zalxa səssiz-səmsirsiz otaqdan çıxır. Pərzad qəşş edir, adamlar ona yaxınlaşırlar. Onun anası Sona yerdə oturur və ağlayaraq özünü döyməyə başlayır. Tarverdini saxlayan Məşədi Qurbandan savayı bütün kişilər Pərzada yaxınlaşırlar, onun yanında əlləşir və üzünə su səpirlər. Molla Şaban dua oxuyur.

Divanbəyi. Molla Şaban, ona nə olmuşdur?

Molla Şaban. Bu qızın ürəyi gedibdir.

Divanbəyi. Niyə?

Molla Şaban. Divanə olmuş adaxlısına ürəyi bərk yandığı üçün.

Divanbəyi. Doğrudanmı, buna görə?

Molla Şaban. Əlbəttə, buna görə. Mən şəxsən onları adaxlamışam. Qız dəlicəsinə onu sevir.

Divanbəyi. Bəs niyə onun ürəyi indi getdi! Bu vaxta qədər ki, hər bir təgyir hiss edilmirdi? Lakin burada nə desən ola bilər! Həkim, bu gözəl qıza kömək etmək istəməzsinizmi?

Həkim. Bunlar bizə inanmırlar. Bunların işinə qarışmağa dəyməz.

Divanbəyi. Onda gedək. Yoxsa biz də bu qəribə əhvalatlardan dəli ola bilərik.

Birdən başdan-ayağa qədər silahlanmış dörd adam otağa daxil olur. Bunlar Bayramın qardaşlarıdır. Onlar cəsarət və hədə ilə divanbəyidən tələb edirlər ki, Bayram azad etsin. Divanbəyi əlində tapança onlara yaxınlaşır və kazaklara əmr edir.

D i v a n b ə y i . Uşaqlar! İrəli! Vurun yaramazları!

Kazaklar Bayramın qardaşlarının üzərinə hücum çəkirlər. Onlar hay-küylə qaçırlar.

D i v a n b ə y i (*Bayramın yanında dayanmış kazaklara*). Uşaqlar, onu və Namazı özünüzlə götürün. Koxa, sabah Namazın arvadı Zalxanı da mənim yanıma gətir. Yəqin ki, o, buradan sakitcə çıxıb Bayramın qardaşlarına xəbər vermişdir. Sabah mən onlarla hesablaşaram! Həkim, gedək!

Tamam oldu.

“Hekayəti-xırsi-quldurbasan” komediyası (ikinci variant) M.F.Axundzadənin Tiflis rus teatrında tamaşaya qoyulmuş ilk komediyasıdır. O, 1852-1853-cü ilin teatr mövsümündə oynanılmışdır. “Кавказ” qəzetində dərc olunmuş teatr resenziyalarında qeyd edilmişdir ki, tamaşa böyük uğurla keçmişdir.

<sup>1</sup> *Tat* – fars dili qrupuna mənsub olan xalqlardandır. Tatlar əsas etibarilə ticarət və sənətkarlıqla məşğul olurdular. Burada tat əsl mənasında deyil, məcazi mənada, təhqir kimi işlədilir.

<sup>2</sup> Təcik sözü də burada, tayfa, xalq mənasında deyil, qorxaq, əciz, bacarıqsız adam mənasında işlədilir.

<sup>3</sup> *Kuçer* – arabaçı, araba sürən. M.F.Axundzadə komediyalarında işlənmiş ilk rus sözlərindəndir.

<sup>4</sup> Keçən əsrin 40-50-ci illərində, ayrı-ayrı ləzgi dəstələri tez-tez Azərbaycanın rayonlarına hücum edib, şəhərləri, kəndləri talayırdılar. M.F.Axundzadə divanbəyinin dili ilə buna işarə etmişdir.

<sup>5</sup> *Hafizi-canəvaran* – heyvanları mühafizə edən.

## “SƏRGÜZƏŞTİ-VƏZİRİ-XANİ-LƏNKƏRAN”

(səh.98-120)

Komediya hicri 1267-ci ildə yazılmışdır. Bu miladi tarixlə 1850-1851-ci illərə düşür. Lakin müəllifin onu “Hekayəti-xırsi-quldurbasan”dan sonra rusca nəşr edilmiş komediyalar məcmuəsinə (1853) və “Təmsilat”a salması göstərir ki, əsər 1851-ci ildə yazılmışdır.

Komediyanın ilk adı “Sərgüzəşti-vəziri-xani-Sərab”dır. Bu sərlövə altında o, 1853-cü ildə “Кавказ” qəzetində (№7, 9), həmin ildə rusca çıxmış komediyalar məcmuəsində və “Təmsilat”da dərc olunmuşdur. Komediyanın bizə gəlib çatmış əlyazma nüsxələrində də bu başlıq işlənmişdir.

M.F.Axundzadənin 1874-cü ildə fars dilində nəşr olunmuş komediyalar məcmuəsində isə, əsər ilk dəfə “Hekayəti-vəziri-xani-Lənkəran” adı ilə çapdan çıxmışdır. Buna əsaslanaraq bir sıra Qərbi Avropa şərqşünasları belə hesab etmişdilər ki, əsərin adını M.F.Axundzadənin komediyalarını fars dilinə tərcümə edən, cənubi azərbaycanlı Mirzə Məmməd-cəfər Qaracadağı dəyişdirmişdir. Bu mülahizə uzun zaman Azərbaycan axundovşünaslığında da hökm sürmüşdür. Lakin son illərdə aydınlaşmışdır ki, Mirzə Məmməd-cəfər Qaracadağı bilavasitə müəllifin məsləhəti ilə Sərab sözünü Lənkəranla dəyişdirmişdir. Buna səbəb o olmuşdur ki, komediyada əhvalat dəniz sahili şəhərlərindən birində vəqə olur və tamamlanır, Sərab isə dənizdən uzaq bir qəsəbədir. M.F.Axundzadə özü sonralar bu uyğunsuzluğu hiss edərək əsərinin adını dəyişdirməyi vacib saymışdır. Bu haqda məlumata onun İranlı dostu, maarifçi ziyalı Mirzə Yusif xana göndərdiyi, 1870-ci il, 17 dekabr tarixli, məktubunda təsadüf edirik. Bu məktubda ədib öz dostuna dönə-dönə tapşırırdı. “Əziz mütərcimə deyiniz ki, “Sərab xanının hekayəti”ni hər yerdə “Lənkəran xanının hekayəti” ilə əvəz etsin... Sərab səhvdir Lənkəran yazılmalıdır. Çünki Sərab yanında dəniz yoxdur” (Bax: Axundzadə M.F. Əsərləri. – Bakı, 1962, III c., s.220). Mirzə Yusif xan da M.F.Axundzadənin xahişini tərcüməçiyə çatdırmış və o da müəllifin arzusunu yerinə yetirərək komediyanın adını dəyişdirmişdir. Bundan sonra komediya M.F.Axundzadənin bütün nəşr olunmuş kitablarında “Sərgüzəşti-vəziri-xani-Lənkəran” adı altında dərc olunmuşdur.

“Hekayəti-vəziri-xani-Lənkəran” komediyası da 1852-1853-cü illərin teatr mövsümündə Tiflis rus teatrında müvəffəqiyyətlə tamaşaya qoyulmuşdur. O, Azərbaycan səhnəsində də oynanılmış ilk dram əsəridir. Komediya Həsən bəy Zərdabinin rəhbərliyi və Nəcəf bəy Vəzirovun fəal iştirakı ilə, 1873-cü ilin 10 (22) martında (“Кавказ” “qəzeti”, 1873, 25 mart), böyük təntənə ilə tamaşaya qoyulmuşdur. Azərbaycan teatrının tarixi də məhz bu tamaşa ilə başlayır. M.F.Axundzadə “Кавказ” qəzetində verilmiş müxbir məktubundan bu barədə xəbər tutmuş və H.Zərdabiyə göndərdiyi məktubda öz sevincini belə ifadə etmişdir: “Mən qocalmışam və yaxın vaxtlarda ölümümü gözləyirdim. Lakin bu xəbər mənim ömrümü on il artırdı”.

<sup>1</sup> Komediya hadisələr 1800-1801-ci illərdə, Şimali Azərbaycan Rusiyaya birləşdirilməmişdən əvvəl, ölkədə kiçik feodal dövlətləri – xanlıqlar mövcud olduğu illərdə cərəyan edir.

<sup>2</sup> *Rəşt* – İranın şimalında, Xəzər dənizi yaxınlığında yerləşən iri şəhərlərdən biridir.

<sup>3</sup> Şeir görkəmli Azərbaycan şairi Molla Pənah Vaqifdir (1717-1797).

<sup>4</sup> “Əssinə bissinni, vəl eynə bil-eyni, vəlcürühə qisas” islam dininin cəza qanunlarından biridir. Azərbaycan dilinə tərcüməsi: “Diş əvəznə diş, göz əvəzinə göz, yara əvəzinə yara”.

<sup>5</sup> *Xülafoy-i-əzimişşən* – yüksək, böyük rütbəli xəlifələr. Məhəmməddən sonra ərəb xəlifələri olan Əbubəkr, Ömər, Osman və Əli nəzərdə tutulur.

<sup>6</sup> *Sultan Mahmud Qəznəvi* – İranda IX-X əsrlərdə hökmranlıq etmiş Qəznəvilər sülaləsinin hökmdarı.

<sup>7</sup> *Cəzairçi* – piyada ordu əsgəri M.F.Axundzadə özü komediyalarının 1853-cü il rusca nəşrində bu sözə belə şərh vermişdir: “Xanların piyada ordusu belə adlanırdı”.

## “SƏRGÜZƏŞTİ-MƏRDİ-XƏSİS” (HACI QARA)

(səh.121-157)

“Sərgüzəşti-mərdi-xəsis” M.F.Axundzadənin dram yaradıcılığının şah əsəri, Azərbaycan dramaturgiyasının gözəl nümunələrindən biridir. Müasirlərinin yazmalarına görə, M.F.Axundzadə bu komediyayı özünün ən yaxşı dram əsəri saymışdır. Komediya ədəbiyyatımızda onun baş komik qəhrəmanı Hacı Qaranın adı ilə məşhurdur.

“Hacı Qara” komediyası hicri 1269-cu ildə, miladi tarixlə 1852-ci ildə yazılmışdır. O, ilk dəfə müəllifin tərcüməsində 1853-cü ildə “Кавказ” qəzetinin 15, 18, 25, 29, aprel və 2 may tarixli nömrələrində (№28, 29, 30, 31, 32) dərc olunmuşdur.

“Hacı Qara” M.F.Axundzadənin Azərbaycan səhnəsində tamaşaya qoyulmuş ikinci dram əsəridir. Bu komediyada bilavasitə H.Zərdabinin rəhbərliyi altında və N.Vəzirovun fəal iştirakı ilə, 1873-cü ilin aprel ayının 17-də (son vaxtlara qədər bu tarix səhv olaraq iyun ayı hesab edilirdi – tərtibçi) müvəffəqiyyətlə oynanılmış və tamaşaçıların rəğbətini qazanmışdır (“Кавказ” qəzeti, 1873, 25 aprel, №13).

“Hacı Qara” komediyasının mövzusu real həyat hadisələrindən alınmışdır. M.F.Axundzadə 1852-ci ildə İrandan qaçaq mal keçirən kontrabandaçılara qarşı mübarizə aparmaq üçün, sərhəd rayonlarına göndərilmiş

podpolkovnik Meyerin tərcüməçisi olmuş və bu zaman qaçaq mal keçirən dəstələrin sərgüzəştlərini bilavasitə müşahidə etmişdi. Çox güman ki, o öz beşinci komediyasının süjetinin əsasına, bilavasitə şahidi olduğu hadisələrdən birini qoymuşdur.

<sup>1</sup> “*Nə qızılbaş döyüşü var, nə osmanlı döyüşü var*” – XIX əsrin birinci çərçivəsində Zaqafqaziyanın Rusiyaya birləşdirilməsi dövründə, Rusiya ilə İran və Rusiya ilə Türkiyə arasında gedən müharibələr nəzərdə tutulur. Məlumdur ki, bu müharibələrdə könüllü Azərbaycan süvari alayları da fəal iştirak etmişdir.

<sup>2</sup> Bu illərdə Şeyx Şamilin başçılığı altında Dağıstan xalqları ilə Rusiya arasında gedən müharibələr nəzərdə tutulur.

<sup>3</sup> Dahi İran şairi Firdovsinin “Şahnamə” epopeyasının əfsanəvi qəhrəmanı Rüstəm nəzərdə tutulur.

<sup>4</sup> M.F.Axundzadə Heydər bəyin bu sözlərilə dövrünün mühüm bir iqtisadi-siyasi hadisəsini əks etdirmişdir.

XIX əsrin ortalarında Rusiyanın mərkəzi şəhərlərində manufaktura sənayesi geniş inkişaf tapmışdı. Lakin rus toxuculuq sənayesinin malları, keyfiyyət baxımından inkişaf etmiş Qərbi Avropa ölkələrinin mallarından aşağı səviyyədə istehsal olunur, xarici rəqabət tələblərinə cavab vermir, nəinki Rusiyanın daxili bazarlarında, hətta yeni tutulmuş ucqar rayonlarda belə çətinliklə satılırdı. Belə bir iqtisadi çətinliyə düşən çar hökuməti öz milli burjuaziyasının mənafeini müdafiə edərək, xaricdən manufaktura mallarını gətirməyi olduqca məhdudlaşdırmışdı. Bu tədbir yerli tacirlərə böyük ziyan vurmuş, onların arasında ciddi narazılıq doğurmuşdu. Bu çətinlikdən xilas olmaq üçün, yerli tacirlər qanunsuz hərəkətlərə əl atır, qaçaq, kontrabandçı dəstələrlə əlaqə saxlayıb, İrandan Fransız manufaktura malları gətirirdi və gizli surətdə satırdılar. Çar hökuməti də öz növbəsində İrandan gizli xarici mal keçirən qaçaq, kontrabandçı dəstələrə qarşı ciddi mübarizə aparırdı. M.F.Axundzadə öz komediyasında bəzlərin və Hacı Qaranın dili ilə bir neçə yerdə bu məsələyə toxunmuşdur.

<sup>5</sup> Şuşa şəhəri nəzərdə tutulur.

<sup>6</sup> Müsəlmanların müqəddəs şəhəri Məkkə nəzərdə tutulur.

<sup>7</sup> İran nəzərdə tutulur.

<sup>8</sup> Azərbaycan EA Əlyazmaları İnstitutunda M.F.Axundzadənin şəxsi arxivində hifz olunan əlyazmalarından məlum olur ki, o, “Hacı Qara” komediyasının beşinci pərdəsinin remarkasını genişləndirmiş və onu əsərinə əlavə etmək niyyətində olmuşdur. Rus dilində Mirzə Fətəlinin öz xətti ilə yazılan və bir neçə dəfə üzü çıxarılan əlyazmalarında “Hacı Qara” komediyasının beşinci məclisi belə başlanır:



## Beşinci məclis

Bu məclis tatar (Azərbaycan – *red.*) toyu ilə başlayır. Heydər bəy toy paltarında xalça üzərində oturmuşdur. Onun yanında sağdışi və soldışı, ətrafında isə qohumlar və dostlar əyləşmişlər.

Aşiq saz və ya zurna çalır. O biri züylə tutur, üçüncüsü oxuyur. Bir dəqiqədən sonra səhnə arxasında zurna səsi və “ay şabaş, ay şabaş” – deyə çığırtılar eşidilir. Bu, gəlinin yaxınlaşmasına işarədir. Nəhayət, ətrafını çoxlu cavan oğlan və qız bürümüş gəlin görünür. Onun da sağ və solunda yengələr vardır. Adamlar Heydər Bəyi durğuzurlar. O, gəlinin qarşısında üç dəfə baş əyir. Arasıkəsilməz zurna səsi altında hamı səhnəni dövr edir. Rəqs başlanır. Oğlanlar və qızlar rəqs edirlər. Sonra gəlini onun üçün ayrılmış otağa aparırlar. Rəqs qurtarır. Qonaqdar toy məclisini tərk edirlər. Heydər bəy gəlin otağına keçir.

### “MÜRƏFİƏ VƏKİLLƏRİNİN HEKAYƏTİ”

(səh.158-186)

M.F.Axundzadə “Təmsilat”da “Mürəfiə vəkillərinin hekayəti” komediyasının yazılma ilini hicri tarixlə 1272-ci il, miladi tarixlə 1855-ci il kimi göstərmişdir. Əsər ilk dəfə müəllifin tərcüməsində 1856-cı ildə, “Кавказ” qəzetinin 23, 24, 25 noyabr və 6 dekabr tarixli nömrələrində (№93, 94, 95, 96) “Восточные адвокаты” başlığı altında dərc olunmuşdur.

M.F.Axundzadənin əvvəlki komediyalarından fərqli olaraq “Mürəfiə vəkilləri”ndə hadisələr Cənubi Azərbaycanda, Təbriz şəhərində cərəyan edir. Ümumiyyətlə, bu komediyadan etibarən M.F.Axundzadə əksər əsərlərinin mövzusunu İran həyatından almışdır. Bunun əsas səbəbi müəllifin öz yaxasını çar senzorumun təqiblərindən qurtarmaq məqsədi olmuşdur. Qafqaz canişinliyində məsul vəzifədə çalışan M.F.Axundzadə, məhkəmələrin və məhkəmə məmurlarının eyiblərini açıq və kəskin tənqid edə bilməzdi. Odur ki, sonuncu dram əsərində o, hadisələri Təbrizə keçirməyə məcbur olmuşdu. Lakin əsərdə müəllif dolayı yolla yerli məhkəmələrin qanunsuzluğunu, özbaşınalığını və rüşvətxorluğunu da kəskin satıra atəşinə tuturdu.

<sup>1</sup> *Mütə* – müvəqqəti kəbin. Şəriət qanunlarına görə, vərəsəlik hüquqlarına yalnız kişinin qanuni, kəbin kəsilməmiş arvadı malik olur. Siqə, mütə yolu ilə alınmış arvadlar isə vərəsəlik hüquqlarından məhrum edirlər.

<sup>2</sup> *Hibənamə* – vəkalətnamə.

<sup>3</sup> *Əhli-zələmə* – müsəlman şiə ruhaniləri dövlət məmurlarını əhli-zələmə adlandırır, onlara mənfi münasibət bəsləyirdilər. Onlara görə, dövlət şiə peyğəmbərlərinin həqiqi varisləri sayılan ruhanilərə mənsub olmalıdır. M.F.Axundzadə də Zübeydinin dili ilə İran dövlət məmurlarını zülm, istibdad əhli kimi tənqid edirdi.

<sup>4</sup> *Atamın tiyul kəndlərini* – vaxtilə şah tərəfindən atama verilmiş kəndlər.

<sup>5</sup> *Əflatuni-əsr* – əsrin Əflatunu. Əflatun – Platon eramızdan əvvəl, üçüncü əsrdə yaşamış qədim yunan filosofudur. Onun poetika, etika, siyasət, tarix və sair elmlərə aid əsərləri vardır.

<sup>6</sup> M.F.Axundzadə öz mənfi qəhrəmanının dilində işlətdiyi “firqeyi-sual” sözləri ilə İran əsgərlərinin kasıb vəziyyətdə yaşamalarına, dilənçi kimi əl açıb yerli əhalidən kömək istəmələrinə və onların əhalinin dilənçi dəstəsinə mənsub olmalarına işarə etmişdir. Əsərinin rusca tərcüməsində o, “firqeyi-sual” sözünü dilənçilər (нищие) kimi tərcümə edibdir.

<sup>7</sup> *“Ərbabüddüvəli mühləminə”* – qeyri adi, ilahi, Allah tərəfindən tək-tək adamlara bəxş edilən istedad, ilhama malik olan ali dövlət hakimi, məmuru. Ağa Bəşir bu sözlərlə məhkəmə hakimi qarşısında yaltaqlanır, onu ələ almağa çalışır. M.F.Axundzadə bu dialoqu daxili bir kinayə ilə Ağa Bəşirin dilində işlətməmiş və bununla məhkəmə sədrinin səfeh, başıboş, sadələvh bir hakim olduğuna bir işarə etmişdi.

<sup>8</sup> *Leylac* – Yaxın Şərqdə əfsanəvi şahmat, nərd oyunçusu, mahir qumarbaz simvolu.

## “ALDANMIŞ KƏVAKİB” POVESTİ

(səh.189-212)

M.F.Axundzadə “Aldanmış kəvakib” povestini 1857-ci ildə yazmışdır. Əsər ilk dəfə “Təmsilat”da dərc olunmuşdur. Ədib “Кавказ” qəzetində çap etdirmək məqsədilə, onu 1857-ci ilin iyun ayında rus dilinə tərcümə etmiş (bu barədə “Aldanmış kəvakib”in Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda hifz olunan rusca tərcüməsinin əlyazmasında müəllifin xüsusi qeydi vardır), lakin məqsədinə yalnız 1864-cü ildə nail olmuşdur (“Кавказ” qəzeti, 1864-cü il, №25, 27, 30 və 31).

“Aldanmış kəvakib”in mövzusu, əsas süjeti Şah Abbasın katibi və tarixçisi İskəndər bəy Münşinin “Tarixə-Aləm-arayə-Abbasi” əsərindən götürülmüşdür. Ədib özü əsərinin bir yerində bu haqda aydın məlumat vermişdir: “Olur ki, xanəndələr bu güzərişin vüquunda şübhə edib gizbə

həml edələr, bu surətdə mən olardan təvəqqe edirəm ki, “Tarixi-Aləm-ara”da Şah Abbasın culusunu yeddinci ilində sadir olan vəqaiyə mülahizə etsinlər”.

İskəndər bəy Münşinin tarixi əsərində “Aldanmış kəvakib”in əsas süjet xəttini xatırladan bu sətirələr yazılmışdır: “...Həmin il (1595-ci il nəzərdə tutulur – N.M.) münəccimlər xəbər verdilər ki, aşağı və yuxarı ulduzların hərəkəti və bir-biri ilə yaxınlaşması günəşə mənsub olan ali rütbəli bir şəxs (şah nəzərdə tutulur – N.M.) məhvi və edamı ilə nəticələnəcəkdir. Həm də ehtimal edirdilər ki, bu hadisə İranda baş verə bilər. Münəccimlərin gəldiyi nəticəyə görə, padşahın tale ulduzu zəvalə uğramaq ərəfəsində idi. Bu yüksək elmdə zamanın qabaqcılı olub, nücum elmi hökmlərinə əsasən, nəticə çıxarmaqda öz müasirlərindən irəli gedən Mövlana Cəlaləddin Məhəmməd Münəccim Yəzdi o uğursuzluğu bu tədbirlər aradan qaldırmaq qərarına gəldi ki, əlahəzrət bədbəxtlik gətirən iki ulduzun yaxınlaşması təsirinin ən güclü olduğu üç günün ərzində özünü padşalıqdan kənar edib, qətlə vacib olan canilərdən birini padşahlığa təyin etsin. Belə ki, həmin üç günün ərzində qoşun və rəiyyəti onun əmrlərinə tabe olub, padşahın hökmü kimi sözsüz icra etsinlər və üç gündən sonra o canı, ulduzların yaxınlaşmasının böyük darğasına və zaman hadisələri cəlladına tapşırılsın ki, qətlə yetirsin. Hamı bu tədbiri bəyəndi və qurə (puşk) dinsizlikdə öz yoldaşlarından daha iti gedən usta Tərkəşduz Yusifin adına düşdü. Buna görə də, qeyd olunan dinsizlər dəstəsinə mənsub olan həmin Yusifi, ordu qəragahına gətirdilər. Əlahəzrət özünü şahlıqdan çıxarıb, padşahlıq adını o əcəli çatmışa öta etdilər və şahlıq tacını onun başına qoyub, gözəl paltar geyindirildilər. Köç günü onu yəhər və cilovu qiymətli cəvahiratla bəzədilmiş Bərdə qatırına mindirib, padşahlıq bayraqlarını onun üstünə qaldırdılar. Bütün əmirlər, əyanlar, xidmətçilər qoşun ilə onun ətrafında xidmətə hazır vəziyyətdə duraraq, aparıb mənzilə çatdırır və şah divanxanasına gətirib yemək-icmək hazırlayırdılar. Gecə isə qalib qoşun və yüksək rütbəli qorçular (xüsusi qvardiya hissəsi – N.M.) keşik çəkirdilər...

Xülasə, üç gündən sonra onun həyatının birovuz paltarı soyundu və taxtı tabuta çevrildi. Qeyd olunan hadisədən sonra əlahəzrət yenidən səltənət taxtına əyləşdilər...\*

---

\* Bax: *Həsənov A.Q., Onullai S.M.* “Aldanmış kəvakib” əsərindəki surətlərin prototipləri haqqında. Azərbaycan Dövlət Universitetinin elmi əsərləri. Dil və ədəbiyyat, ser., 1968, №6, s.70

Lakin ədib tarixi əsərdə təsvir olunan bu hadisəni kortəbii, olduğu kimi, heç bir dəyişiklik aparmadan əsərində qələmə almamışdır. O, tarixi hadisəni yaradıcılıq süzgəcindən keçirmiş, genişləndirmiş, yeni hadisələrə, epizodlarla zənginləşdirmiş, ona yeni bir məna vermiş, tam yeni bir istiqamətdə inkişaf etdirmişdir. Müəllifin əsas ustalığı onda olmuşdur ki, o, bu qeyri-adi, nağılvari hadisənin əsasında dərin ictimai-siyasi məzmunu və yüksək bədii məziyyətlərə malik olan satirik bir povest yaratmışdır.

<sup>1</sup> İranda 1502–1722-ci illər arasında hökmranlıq edən Səfəviyyə sülaləsinin əsası, görkəmli dövlət xadimi və şair Şah İsmayıl Xətai (1486–1524) tərəfindən qoyulmuşdur.

<sup>2</sup> Məhəmməd şah Səfəvi (?–1587), 1578–1587-ci illərdə İranda hökmranlıq etmişdir. Onun hakimiyyəti illərində İran ağır iqtisadi-siyasi böhrana uğramışdı. 1587-ci ildə o, şahlıqdan əl çəkib, hakimiyyəti Şah Abbasa təhvil vermişdi.

<sup>3</sup> I Şah Abbas (1557–1629), 1587–1629-cu illərdə İran hökmdarı olub.

<sup>4</sup> M.F.Axundzadə burada səhv edir. Şah Abbas hakimiyyət başına (1587) 30 yaşında gəlmişdir. Demək, povestdə təsvir olunan əhvalat baş verəndə onun 36–37 yaşı olub.

<sup>5</sup> M.F.Axundzadə baş vəzir Mirzə Möhsünün dili ilə, Şah Abbasın atası Məhəmməd şahın hakimiyyəti illərində, İranın ağır iqtisadi-siyasi iflasa uğramasına işarə etmişdir.

<sup>6</sup> Şah Abbas həqiqətən oğlu Səfi Mirzəni ona qəsd etməkdə şübhələnilib öldürmüş və iki oğlunun isə gözünü çıxartmışdı.

<sup>7</sup> XIX əsrin 40–50-ci illərində, İranla İngiltərə arasında Herat üstündə dəfələrlə ixtilaf üz vermiş, 1856-cı ildə isə müharibə başlanmışdı. İngilis qoşunları İranın Xarq və Buşar adalarını tutmuş və ölkənin daxilinə doğru irəliləməyə başlamışdı. İran istila olunmaq təhlükəsi altına düşmüşdü. Lakin, bir tərəfdən, Hindistanda İngiltərə müstəmləkəçilərinə qarşı azadlıq hərəkatının qüvvətlənməsi və ikinci tərəfdən isə, Fransa və Rusiyanın bu ixtilafa qarışması sayəsində, İngiltərə İranla 1857-ci ildə, mart ayının 4-də sülh müqaviləsi bağlamağa məcbur olmuşdu. Beləliklə, İran bir sıra güzəştlərə getsə və Heratdan əl çəksə də, tam istila edilmək təhlükəsindən xilas olmuşdu. “Aldanmış kəvakib” povestinin son cümləsində Mirzə Fətəli buna işarə etmişdi.

## ZƏMANƏDƏN ŞİKAYƏT

(səh.215-216 )

M.F.Axundzadənin bizə gəlib çatmış ilk şeridir. Əsər fars dilində yazılmışdır. O, uzun müddət ədəbi ictimaiyyətə məlum olmamışdır. Şəri ilk dəfə Mirzə Fətəlinin şəxsi arxivindən aşkar edən və fars dilindən Azərbaycan dilinə çevirib nəşr etdirən ədəbiyyatşünas Məmmədəğa Sultanov olmuşdur (Bax: Azərbaycan Elmlər Akademiyasının məruzələri, Bakı, 1954, cild X). Şərin əlyazmasında onun yazılma tarixi haqqında heç bir qeyd yoxdur. Lakin Məmmədəğa Sultanov əsərin məzmununa əsaslanaraq belə bir fikir irəli sürmüşdür ki, o, Axundzadənin Şəkiden Tiflisə gəlməsi ərəfəsində, təxminən 1832-1833-cü illərdə qələmə alınmışdır. Bu mülahizə sonralar Axundzadə irsinin araşdırıcıları tərəfindən yekdilliklə qəbul olunmuşdur.

<sup>1</sup> Ədəbiyyatşünaslarımız belə bir mülahizə söyləyirlər ki, Axundzadənin öz əsərində tərif etdiyi ziyalı, bu illər Tiflisdə rəsmi dövlət idarəsində xidmət edən, görkəmli Azərbaycan şairi və alimi Abbasqulu ağa Bakıxanovdur (1794-1847).

<sup>2</sup> *Rumi Cəlaləddin (1207-1263)* – Klassik Şərq ədəbiyyatı və fəlsəfəsinin görkəmli nümayəndələrindəndir.

<sup>3</sup> *Şəms Təbrizi* – Şəmsəddin Məhəmməd ibn-Əli ibn-Məlik – XIII əsrdə yaşamış, Şərq fəlsəfi fikrinin görkəmli nümayəndələrindən biridir. O, C. Ruminin mürşidi olmuş və əsərlərində sufi görüşləri təbliğ etmişdir.

<sup>4</sup> *İbn-Sina-Əbu-Əli-Sina (980-1083)* – məşhur Şərq alimi və şairi. İbn-Sina riyaziyyat, geometriya, astronomiya, məntiq, tibb, fəlsəfə elmləri sahəsində qiymətli əsərlər yazmış, nəinki Şərq ölkələrində, hətta bütün dünyada geniş şöhrət tapmışdır.

<sup>5</sup> *Söhbani-Vail* – Abbasilər sülaləsindən olan Harunərrəşidin dövründə yaşamış məşhur ərəb alimidir. O, nəsr sahəsində şöhrət qazanmışdır. Klassik Şərq ədəbiyyatının görkəmli nümayəndələri şeir sahəsində özlərini islam dini və dövlətinin banisi Məhəmməd peyğəmbərin dövründə geniş şöhrət tapmış şair Həsən ibn Sabitə, nəsr sahəsində isə Söhbani-Vailə bənzətmişlər.

<sup>6</sup> *Xaqani Şirvani (1126-1191)* – Azərbaycan və ümumən klassik Şərq ədəbiyyatının görkəmli nümayəndəsi.

<sup>7</sup> *Qaziyi-Beyzəvi* – XIX əsrdə yaşamış, görkəmli Şərq alimi və tarixçisi.

## A.S.PUŞKİNİN ÖLÜMÜNƏ ŞƏRQ POEMASI

(səh.216-219)

M.F.Axundzadənin bizə gəlib çatmış, ikinci poetik əsəridir. Poema dahi rus şairi A.S.Puşkinin (1799-1837) ölümü münasibətilə, baharın ilk dövründə, təxminən fevralın sonu və martın əvvəllərində yazılmışdır. Fars dilində, klassik Şərq şerinin ənənələri üslubunda yazılmış bu poemanı, M.F.Axundzadə dərhal özü nəslə rus dilinə sətri tərcümə etmiş və bu tərcüməni həmin illərdə onunla eyni idarədə xidmət edən dostu, rus şairi İ.S.Klementyevə təqdim etmişdi. Klementyev poemanı oxuyub vəcdə gəlmiş və onun sətri tərcüməsi üzərində, çox güman ki, müəyyən təshih işləri aparıb, çap olunmaq üçün kiçik məktubla “Московский наблюдатель” jurnalına göndərmişdi. “Puşkinin ölümünə Şərq poeması” tezliklə jurnalın 1837-ci il XI nömrəsində (mart) çap olunmuşdur. Redaksiya poemaya əlavə etdiyi kiçik giriş məqaləsində Axundzadənin poemasına yüksək qiymət vermişdir: “Cənab Klementyevin hissələrinə şerik çıxaraq və İran şairinin (İ.S.Klementyevin ardınca jurnal M.F.Axundzadəni səhvən İran şairi adlandırmışdı – *tərtibçi*) əli ilə Puşkinin qəbri üstünə bəxş edilmiş gözəl gülü bizə göndərməsinə görə ürəkdən təbrik edərək, səmimi qəlbədən gözəl istedad sahibinə müvəffəqiyyətlər arzulayırıq. Əsərdən biz aydın görürük ki, o, rus təhsilinə qızğın rəğbət hissi bəsləyir”.

Həmin ilin may ayında Mirzə Fətəlinin yaxın dostu, Qafqazda sürgündə olan dekabrist yazıçı A.A.Bestujev-Marlinski “Puşkinin ölümünə Şərq poeması”nın sətri tərcüməsi ilə tanış olmuş və onun üzərində bir sıra təshih işləri aparmışdır. Poemanın sətri tərcüməsinin eyni variantını, uzun illər M.F.Axundzadəylə yaxından əməkdaşlıq və dostluq etmiş görkəmli şərqşünas alim Adolf Berje 1874-cü ildə dərc olunmaq üçün “Русская старина” jurnalına göndərmişdi. Tərcümə həmin ildə jurnalın 9-cu nömrəsində (sentyabr) dərc edilmişdir.

“Puşkinin ölümünə Şərq poeması”nın farsca orijinalı inqilaba qədər ədəbi ictimaiyyətə məlum olmamışdır. Onun əlyazmasını 1936-cı ildə görkəmli ədəbiyyatşünas Əziz Şərif meydana çıxarmış və bu haqda “Ədəbiyyat” qəzetində (1936, №33) məlumat vermişdir. Əsər istedadlı şairlərimizdən əvvəl, M.Müşfiq, sonra isə Böyükağa Qasımzadə, Cəfər Xəndan və M.Soltan tərəfindən ana dilimizə tərcümə edilmişdir. Burada M.Müşfiqin tərcüməsi verilir.

<sup>1</sup> *Lomonosov M.Y. (1711-1765)* – məşhur rus şairi və alimi.

<sup>2</sup> *Derjavin Q.R. (1743-1816)* – rus ədəbiyyatının görkəmli nümayəndələrindən biri.

<sup>3</sup> *Karamzin N.M. (1766 – 1826) – görkəmli rus yazıçısı və tarixçisi, rus ədəbiyyatında sentimentalizmin banilərindən biri.*

## TƏCNİS

(“*Əsiriyəm bir dilbərini ki, ağər*”)

(səh.219)

Təcnis hicri 1257-ci, miladi tarixlə 1841-ci ildə yazılmışdır. Bu şeir Axundzadənin Azərbaycan dilində bizə gəlib çatmış ilk bədii əsərlərindəndir. Axundzadə özü şeirdəki cinslərə fars dilində şərhlər vermişdir. Burada şərhlərin Azərbaycan dilində tərcüməsi verilir.

<sup>1</sup> Yaralar.

<sup>2</sup> O yara.

<sup>3</sup> Od, atəş.

<sup>4</sup> Nazik.

<sup>5</sup> Davam gətirmək.

<sup>6</sup> O yara (sevgiliyə).

<sup>7</sup> Dərman, dava.

<sup>8</sup> Borcu.

<sup>9</sup> Sürü.

<sup>10</sup> Şikayət.

<sup>11</sup> O divlərə.

<sup>12</sup> Dəli.

<sup>13</sup> O yar məni dağa salsa.

<sup>14</sup> Qan.

<sup>15</sup> Nəfəs.

<sup>16</sup> An.

<sup>17</sup> Zülfünü yol, axtar məni.

## TƏCNİSİ-DİGƏR

(“*Çıxıb gül fəslində seyrə nigarım*”)

(səh.219–220)

Təcnisin əlyazmasının sonunda onun yazılma tarixini, Axundzadə hicri 1257-cü il göstərmişdir ki, miladi tarixlə 1841-ci ilə düşür. Bu təcnisdə də işlədilən cinslərə müəllif özü fars dilində şərhlər yazmışdır ki, onların azərbaycanca tərcüməsi belədir:

<sup>1</sup> Yay fəslü.

<sup>2</sup> İl və ay.

<sup>3</sup> Uzaq.

<sup>4</sup> Candır.

<sup>5</sup> Get, uzaq dayan.

<sup>6</sup> Yaya (kamana).

<sup>7</sup> O tərəfə.

<sup>8</sup> Yana (yanmaq).

<sup>9</sup> Bu kəlmə əvvəl “sübhdən”

yazılıb, sonra düzəldilmişdir.

<sup>10</sup> Oyana (oyanmaq).

<sup>11</sup> Dağıda, yaya.

<sup>12</sup> Piyalə.

<sup>13</sup> Əhd.

<sup>14</sup> Dünyanı gəzən deyildir.

<sup>15</sup> Günəşə və ya aya.

<sup>16</sup> Başına qaramaq.

<sup>17</sup> Qar kimi ağ sinə.

<sup>18</sup> Ürəyi qara.

<sup>19</sup> Hədis və ayə.

## MƏDHİYYƏ

(səh.220–222)

Mədhıyyədən aydın məlum olur ki, Mirzə Fətəli 50-ci illərin əvvəllərində, Mir Fətəh Mir Kazım oğlunun xahişi ilə yazmışdır. Şeir İran sərhəddində kontrabandçılara, qaçaqlara və sərhədi qanunsuz keçən başqa ünsürlərə qarşı mübarizə aparan, rus sərhədi qoşunlarının rəisi kapitan İqranoviçə həsr olunmuşdur. Şerə əsasən belə güman etmək olar ki, Mir Fətəh Mir Kazım oğlu kapitan İqranoviçin yanında ya tərcüməçi, ya da köməkçi sifəti ilə qulluq etmişdir. Mədhıyyənin əlyazması Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda, Mirzə Fətəlinin şəxsi arxivindədir.

## QƏSİDƏ

(səh.222–223)

XIX əsrin 50-ci illərinin əvvəlində Rusiya çarlığının vəliəhdi, çar I Nikolayın oğlu II Aleksandr Qafqaza gəlmişdir. Çox güman ki, Qafqazın canişini knyaz Mixail Semyonoviç Voronsovun xüsusi tapşırığı ilə, M.F.Axundzadə vəliəhdin Qafqaza gəlməsi münasibətilə fars dilində bu qəsidəni yazmışdır. Qəsidənin əlyazması Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda, M.F.Axundzadənin arxivində hifz olunur. Burada şerin sətri tərcüməsi verilir.

## ZAKİRƏ MƏKTUB

(*“Qasım bəy, eşitdim yaxın olubsan”*)

(səh.223–224)

M.F.Axundzadə bu şeri tərtib etdiyi Q.Zakirin “Divan”ının (Bu “Divan” Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda, M.F.Axundzadənin şəxsi arxivində hifz olunur) 319–320-ci səhifələrinə köçürmüşdür. Şerin əvvəlində, onun yazılma tarixi haqqında müəllif belə bir qeyd vermişdir. “İbtidai mühərrəmülhəramda sənəyi 1271 (miladi 1854) Mirzə Fətəli tərəfindən, Qasım bəyə, Mehdiqulu xan Qarabağlının qızı Xurşud Banu Bəyim haqqında yazılan qafiyədir”.



## ZAKİRƏ MƏKTUB

(“*Ey Qasım bəy, əcəb dövrəyə çatdıq*”)

(səh.225–226)

M.F.Axundzadə 1853–54-cü illər, rus-türk müharibəsi münasibətilə Q.Zakirə mənzum məktub yazaraq, onu rusca sətri tərcüməsi ilə birlikdə “Кавказ” qəzetinin 1854-cü il, 29-cü nömrəsində dərc etdirmişdir. Onu da xatırladıyıq ki, Q.Zakir də öz növbəsində Mirzə Fətəlinin ünvanına bu mövzuda mənzum məktub yazıb göndərmişdir. Həmin şeir də sətri tərcüməsi ilə birlikdə “Кавказ” qəzetində dərc olunmuşdur.

<sup>1</sup> Türkiyə dövləti nəzərdə tutulur.

<sup>2</sup> Fransa nəzərdə tutulur.

<sup>3</sup> İngiltərə nəzərdə tutulur.

<sup>4</sup> *Kiçik Napoleon* – Napoleon III (Lui Napoleon Bonapart 1808–1873) nəzərdə tutulur. O, Napoleon Bonapartın qardaşı oğludur. 1852–1870-ci illər arasında Fransanın imperatoru olmuşdur. Hakimiyyəti illərində əminsinin siyasi xəttini davam etdirmişdir. O, fransız iri burjuaziyasının və katolik kilsəsinin mənafeyini müdafiə edərək, 1848-ci il inqilabından sonra respublika tərəfdarlarına divan tutmuş, fəhlə hərəkatına qarşı fəal mübarizə aparmışdır. Lui Napoleon hakimiyyəti illərində aramsız istilacı müharibələr etmişdir. 1870-ci il fransız inqilabı nəticəsində taxtdan salınan Lui Napoleon İngiltərəyə mühacirət etmişdir.

<sup>5</sup> *Böyük Napoleon* – I Napoleon Bonapart (1769–1820) 1789–1794-cü il Böyük Fransa burjuva inqilabı məğlubiyyətə uğradıqdan sonra hakimiyyəti ələ keçirmiş və Fransanın imperatoru olmuşdur. XIX əsrin əvvəllərində bir sıra Avropa ölkələrini istila edən I Napoleon, 1812-ci ildə Rusiyaya hücum etmiş və Moskvanı almağa nail olsa da, sonra ağır məğlubiyyətə uğramış, 1814-cü ildə isə hakimiyyətdən salınmışdır. M.F.Axundzadə də şerində Napoleonun Rusiyadakı məğlubiyyətinə işarə edir.

<sup>6</sup> *Dibiç Zabalkanski, İvan İvanoviç (1785–1831)* – XIX əsrin 20-ci illərində Rusiyanın tanınmış generallarından biri olmuşdur. 1828–1829-cu illər rus-türk müharibəsində iyirmi minlik qoşunla Balkan ölkələrini keçib, Adrianopol şəhərini tutmuşdu.

<sup>7</sup> *Paskeviç, İvan Fyodoroviç (1782–1856)* – XIX əsrin 20-ci illərində rus ordusunun general-feldmarşalı olmuşdur. O, 1806–1812-ci illər rus-türk müharibəsində iştirak etmiş, 1826-cı ildə Qafqazın Baş idarəsinin rəisi təyin olunmuş və 1826–1828-ci illər Rus-İran müharibələrində Qafqaz rus ordusunun Qafqazdakı Əlahiddə korpusunun rəisi olmuşdur. 1828–1829-cu illər rus-türk müharibəsində onun başçılığı ilə rus ordusu Kars, Axalkələk, Axalsık və Ərzurum şəhərlərini fəth etmişdir.

## TƏRİFNAMƏ

(səh.226-227)

Şerin Azərbaycan Elmlər Akademiyasının Əlyazmalar İnstitutunda, M.F.Axundzadənin arxivində bir neçə əlyazma nüsxəsi vardır. Bu nüsxələrin birində, Mirzə Fətəli şerin sərlövhəsində, belə bir qeyd veribdir: “1271-ci ildə Verderevski adlı bir dostumun tərəfindən əlahəzrət İrən şahənşahına”. Şerin başqa bir əlyazma nüsxəsinin əvvəlində isə o, şerin yazılması münasibətilə belə bir müfəssəl şərh yazmışdır: “Verderevski bir nəfər rus şairi ki, Tiflisdə “Кавказ” qəzetinin katibi və mənimlə dost idi. 1271-ci ildə İrən məmləkətinin tərifləri haqqında yazılmış qəzetlərdəki materiallardan bir kitabça tərtib edib, hədiyyə olaraq İrən şahənşahına göndərdi. Məndən xahiş etdi ki, onun haman kitabça münasibətilə, o əlahəzrətin tərifində dediyi misraları fars dilində şəərə çəkəm, buna görə onun xahişini qəbul edib, bu beytləri yazdım və kitabçanın içində Tehrana göndərdim.”

M.F.Axundzadənin bu qeydlərindən aydın görünür ki, bu şeri keçən əsrin əllinci illərində Tiflisdə yaşayan və “Кавказ” qəzetində əməkdaşlıq edən rus şairi Verderevski hicri 1271-ci (miladi 1855-ci) ildə, rus dilində yazmış, M.F.Axundzadə isə, onu fars dilinə tərcümə etmişdir. Şerin bir yerində də bu barədə aydın işarə mövcuddur:

Ey tac sahibi, bu məsnəvi ilə sənə tərif yazdım.  
Onun qiyməti haqqında lovğalanmağa dəyməz.  
Ancaq onu səmimi sədaqətimin əlaməti hesab et!  
Ruslardan bir kiçik şairəm,  
Həsərinizə sədaqət bəsləyirəm.

Burada şerin sətri tərcüməsi verilib.

## MÜXƏMMƏS

(“Zivər nə səzadır sənə, ey dilbəri-ziba”)

(səh.228)

Müxəmməs 1857-ci ildə qoşulmuşdur. O, Ağa Məsih Şirvaninin

Ey şövqi-ruxin gün kimi əşyayə mücəllə,  
Üşşaqə təməşayi-cəmalın fərəhəfza –

Beyti ilə başlanan müxəmməsinə nəzirədir. Burada yeri gəlmişkən xatırladaq ki, M.F.Axundzadə Ağa Məsih Şirvanini Vaqif, Zakir kimi yüksək istedadlı Azərbaycan şairlərindən biri saymışdır (Bax: M.F.Axundzadə. Əsərləri, II cild. – Bakı, 1961, s.203).

CƏFƏRQULU XANA  
(“*Səlam olsun məndən sərkar xana*”)  
(səh.228–229)

Bu mənzum məktubu M.F.Axundzadə 1859-cu ildə Şuşada olarkən, Qarabağın adlı-sanlı əyanlarından və dövlət nümayəndələrindən biri olan Cəfərqulu xana yazmışdır. O, Qarabağ xanlığının əsasını qoymuş Pənah xanın nəvəsi, İbrahim xanın qardaşı oğludur. Böyük malikanəsi, dövləti, köndləri olan Cəfərqulu xan Qarabağda çar xidmətində olmuş və ona general rütbəsi verilmişdir. Q.Zakir və B. Şakir bir sıra şeirlərində onu özbaşınalığı, qanunsuz, ədalətsiz hərəkətlərə yol verməsi üstündə kəskin satira atəsinə tutmuşdular. Cəfərqulu xan “Nəva”, “Arif” təxəllüsləri ilə şeir yazmışdır.

Mirzə Fətəli xalq şeri üslubunda yazdığı bu mənzum məktubunu hazırda Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda hifz olunan komediyaları toplusunun əlyazma nüsxələrinin birinin sonuna əlavə etmişdir. Burada o, şerin əvvəlində fars dilində belə bir qeyd vermişdir: “1859-cu ilin yanvarın əvvəlində Şuşa qalasında Mirzə Fətəlinin sərkar Cəfərqulu xana yazdığı şeir”. Şerin sonunda isə Cəfərqulu xanın M.F.Axundzadəyə yazdığı mənzum məktubu verilmişdir.

<sup>1</sup> Şuşa şəhəri nəzərdə tutulur.

<sup>2</sup> Yeni əlifba nəzərdə tutulur. Şeirdən belə məlum ki, Axundzadə bir qrup Şuşa ruhanilərini tərtib etdiyi yeni əlifba ilə tanış edib, onlardan öz təşəbbüsünü həyata keçirmək üçün kömək istəmişdir. Lakin fanatik Şuşa ruhaniləri onun islahatını kəskin tənqidlə qarşılamışdılar.

CƏFƏRQULU XANA  
(“*Hacı Qulu səndən, ey taci-sərim*”)  
(səh.229–230)

M.F.Axundzadə şəxsi kitabxanasında olan “Zakir” divanının 287–289-cu səhifələrindəki avtoqrafında Cəfərqulu xana göndərilmiş bu mənzum məktubun yazılma tarixini 1860-cı il kimi göstərmişdir. Şeir ilk

dəfə Axundzadənin yaxın dostu olan görkəmli rus şərqşünası Adolf Berje-  
nin 1868-ci ildə Almanıyanın Leypsiç şəhərində nəşr etdirdiyi “Azərbay-  
can şairlərinin şeirləri məcmuəsi”ndə dərc olunmuşdur.

<sup>1</sup> *Qruzenştərn A.F.* – Şərin yazıldığı illərdə Qafqaz canişinliyi baş ida-  
rəsinin rəisi olmuşdur.

CƏFƏRQULU XANA MƏKTUB  
(“*Səbəb nədir kim, yazdığım kağıza*”)  
(səh.231-232)

Şərin əlyazmasında onun nə vaxt yazılması barədə qeyd verilməmiş-  
dir. Çox güman ki, Cəfərqulu xana göndərilmiş bu məktub da 50-ci illə-  
rin sonu və 60-cı illərin əvvəllərində yazılmışdır.

ÇEŞMƏ KİTABƏSİ  
(səh.232)

Bu şərin Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda M.F.Axundzadənin  
arxivində bir neçə əlyazma nüsxələri vardır. Bu nüsxələrdən birinin əvvə-  
lində müəllif bu sözləri yazmışdır: “1280-ci il məhərrəmdə, rus vaporun-  
da Batum qaimməqamı Osman Şövqi Əfəndiyə”. Bu qeyddən dürüst  
məlum olur ki, Mirzə Fətəli 1863-cü ildə tərtib etdiyi, yeni əlifba layihə-  
sini Türkiyədə müzakirə etdirməyə gedərkən, Batuminin qaimməqamı  
(polkovnik, şəhərin rəisi) Şövqi Əfəndinin evində qonaq qalmış və bu  
şərinə ona ithafən yazmışdır.

SƏİDƏ XİTAB  
(səh.232)

M.F.Axundzadə bu şərinə də 1863-cü ildə Batumidə olarkən yazmış-  
dır. Şeir Batumi şəhərinin rəisi Osman Şövqi Əfəndinin oğlu Müti bəyə  
nəsihətdən ibarətdir. Sonralar müəllif Müti bəy sözünü Səidlə əvəz etmiş  
və ona sonuncu beyti artırmışdır.

FUAD PAŞANIN MƏDHİNDƏ  
(səh.233)

M.F.Axundzadə yeni əlifba layihəsini müzakirə etdirmək məqsədilə,  
1863-cü ildə İstanbulda olarkən, bu şəri yazmışdır. O, şəri bu illərdə  
Türkiyənin baş naziri olan Fuad paşaya ithaf etmiş və onu tərif edərək,  
əlifba layihəsini həyata keçirmək üçün kömək istəmişdir.

## YENİ ƏLİFBA HAQQINDA

(səh.233-237)

Şeir fars dilində, klassik Şərq şəri üslubunda yazılmışdır. Onun əvvəlində Mirzə Fətəli özü belə bir qeyd vermişdir: “Mənzumeist ki, Kolonel Mirzə Fətəli Axundzadə moterceme-caneşine-Qafqaz də vəsfə-halə-xod qofteəst dər sənaye – 1284” (Tərcüməsi: “Qafqaz canişinin mütərcimi Kolonel Mirzə Fətəli Axundzadənin 1284-cü ildə öz vəsfə-halına dair dediyi mənzumədir”). Bu miladi tarixilə 1867-ci ilə düşür. Axundzadə əsərinin bir yerində yazır ki, o, on ildir yeni əlifba uğrunda fəal mübarizə aparır. Məlumdur ki, əlifba islahatı üzrə fəaliyyətə Axundzadə 1857-ci ildə başlamışdır. Bu, bir daha göstərir ki, şeir 1867-ci ildə yazılmışdır. Burada şerin sətiri tərcüməsi verilir.

İran şahı Nasirəddin şah müraciətlə yazılmış bu mənzum məktubunda M.F.Axundzadə əlifba islahatı ilə əlaqədar olaraq apardığı mübarizəsini və əzab-əziyyətlərini təsvir etmişdir. Görkəmli ədəbiyyatşünas Firidunbəy Köçərli, onun bu şerindən bəhs edərkən göstərmişdir ki, “Mirzə Fətəlinin bu mənzum şivənü naləsi, Firdovsi əleyhirrəhmənin Sultan Mahmud Qəznəvi haqqında yazdığı həcvə bənzəyir. Hər iki kəlamın mənbəi bidadlıq və ədalətsizlikdən nəşət edən nalələrdir. Axundzadə ustadi-kamil məqamında olan Firdovsiyi-şirinkələmə peyrəvilik etməkdə, artıq dərəcədə məharət bürüz etmişdir. İrənzəmin vəzirlərinə elə bir qara ləkə və həcv sikkəsi vurubdur ki, qiyamətədək baqi qalacaqdır, yumaq və qazımaq ilə getməyəcəkdir.” (Bax: Firidun bəy Köçərli. Azərbaycan ədəbiyyatı. – Bakı, 1978, I c., s.433-434).

<sup>1</sup> 1863-cü ildə M.F.Axundzadə Türkiyəyə gedib, yeni əliyba layihəsini İstambulda, Cəmiyyəti-Elmiyyəi-Osmaniyyədə müzakirə etdirir. Akademiya, eləcə də Türkiyənin bəzi ali dövlət nümayəndələri Axundzadənin əlifba islahatını sözdə bəyənir və onu Türkiyənin yüksək ordeni ilə təltif edirlər. Lakin əlifbanı həyata keçirmək üçün heç bir əməli iş görülmür və Mirzə Fətəli Türkiyədən çox pəşman qayıdır. Şeirdə buna işarə olunur.

<sup>2</sup> M.F.Axundzadə yeni əlifba layihəsini Türkiyədə müzakirə etdirdiyi vaxtda hamıdan çox ona İranın Türkiyədəki səfiri Mirzə Hüseyn xan mane olur. Mirzə Hüseyn xan əvvəllər İranın Tiflisdə konsulu vəzifəsində çalışmış və Mirzə Fətəli ilə yaxından dostluq etmişdi. M.F.Axundzadənin məktublarından öyrənirik ki, İstambulda olarkən o, əlli gün Hüseyn xanın qonağı olmuş, lakin İran səfirinin bəd əməllərinə görə onun evini

tərk etmiş və onunla əlaqəni kəsmişdi. “Yeni əlifba haqqında” şerinin yazıldığı ildə isə, Hüseyn xan İranda nazir vəzifəsini ifa edirdi. Axundzadə əsərində Hüseyn xanın bədxahlığını xatırlayır və onu iqtisadi-mədəni tərəqqi ideyalarından bixəbər olan bir dövlət nümayəndəsi kimi kəskin tənqid atəşinə tuturdu.

<sup>3</sup> Burada İranın hökmdarı Nasirəddin şah nəzərdə tutulur. O, İranın mürtəce, fanatik şahlarından biri olmuşdur. Nasirəddin şahın hakimiyyəti illərində İran dövlətinin idarəsi, İran xalqının taleyi nadan, xudbin, hər cür tərəqqi meyllərinə qatı düşmən münasibəti bəsləyən fanatik şəxslərə tapşırılmış, İranın mütərəqqi ziyahıları, dövlət xadimləri, maarifçi-demokratik və milli-azadlıq hərəkatının nümayəndələri amansız təqib olunmuşdur. 60-cı illərdə maarifçi hakim ideyalarına dərin inam bəsləyən Axundzadə, şerində Nasirəddin şahı müraciət edərək, onu axmaq vəzirləri, hakimləri qovub, onların yerini İran dövləti və xalqının tərəqqisi haqqında düşünən ağıllı, bacarıqlı, namuslu adamlara tapşırmağa və İranı dərin iqtisadi-siyasi böhrandan xilas etmək üçün, geniş islahatlar keçirməyə çağırır.

<sup>4</sup> M.F.Axundzadə burada mütərəqqi İran dövlət xadimi, 1848-1852-ci illərdə İranın baş vəziri olan Mirzə Tağı xan Əmir Nizamı (1805-1852) xatırlayırdı. O, İran dövlətini dərin böhrandan xilas etmək məqsədilə ölkənin iqtisadi-siyasi və mədəni həyatında bir sıra islahatlar keçirməyə başlamışdı. Lakin, bir tərəfdən, İranın mürtəce hakim dini-feodal qüvvələrinin, ikinci tərəfdən isə, xarici ölkələrin təzyiqi nəticəsində, Mirzə Tağı xan baş nazir vəzifəsindən uzaqlaşdırılır, sürgün edilir və nəhayət, öldürülür.

<sup>5</sup> *Boris Fyodoroviç Qodunov (1551-1605)* Rusiyanın görkəmli dövlət xadimlərindəndir. O, bacısının eri çar Fyodor İvanoviç dövründə on ildən artıq, faktiki olaraq Rusiya hökumətinin başçısı olmuşdur. Boris Qodunov çara tabe olmaq istəməyən feodal knyazlarına qarşı sərt, ağır mübarizə apararaq, Rusiyada qüvvətli mərkəzləşmiş bir dövlət yaratmaq sahəsində böyük iş görmüşdür. 1598-ci ildən Rusiyanın çarı olmuşdur. Axundzadə əsərində Boris Qodunovun Rusiyada mərkəzləşdirilmiş dövlət yaratmaq sahəsində apardığı mübarizəyə və çəkdiyi əzab-əziyyətlərə işarə edir, onun taleyi ilə Mirzə Tağının taleyi arasında bir yaxınlıq görürdü.

<sup>6</sup> *Keyqubad* – İranın əfsanəvi şahlarındanıdır.

<sup>7</sup> II Aleksandr 1855-1881-ci illərdə Rusiyanın imperatoru olmuşdur. Rusiyanın Krım müharibəsində birləşmiş türk, ingilis və fransız qoşunları tərəfindən məğlubiyyətə uğradığı bir dövrdə, hakimiyyətə gəlmişdi. Bu məğlubiyyət çar mütləqiyyət üsuli-idarəsinin çürüklüyünü, zəifliyini açıq nümayiş etdirir, ölkədə böyük narazılıq hissi doğurur. Müharibə nəticə-

sində, xüsusən kəndlilərin vəziyyəti çox ağırlaşır, imperiyanın hər bir yerində mütləqiyyət üsuli-idarəsinə, təhkimçiliyə qarşı kəndli üsyanları baş qaldırır. Rusiyada inqilabi situasiya yaranır. Çar II Aleksandr öz dünyagörüşü baxımından mütləqiyyət quruluşunun qızgın tərəfdarı olsa da o, kəndli üsyanlarının qarşısını almaq məqsədilə 1861-ci ilin 19 fevralında, ölkədə islahat keçirir və təhkimçilik hüquqlarını ləğv etdirir. Bu islahat nəticəsində mülkədarlar təhkimçi kəndlilərin torpaqlarının böyük hissəsini ələ keçirib, onların vəziyyətini daha da ağırlaşdırmışdılar. Kəndli islahatı Rusiyada kapitalizmin inkişafına ciddi təkan verdi.

Rus liberal tarixçiləri və publisistləri II Aleksandrın islahatlarını həddindən artıq tərəflənmiş, şişirtmişdilər. M.F.Axundzadə də bu tarixçi və publisistlərin təsiri altında öz şerində II Aleksandrın islahatlarını təqdir edirdi.

<sup>8</sup> *Palmertson Henri Con Templ (1784-1865)* – İngiltərənin dövlət xadimlərindəndir. 1807-ci ildən ümumi palatanın üzvü seçilmişdir. Palmertson uzun müddət ərzində İngiltərədə xarici işlər naziri, daxili işlər naziri və baş naziri (1855-1858 və 1859-1865-ci illərdə) olmuşdur. İngilis burjuva sinfinin mənafeyinin qızgın müdafiəçisi olan Palmertson, İngiltərədə burjuva üsuli-idarəsinin möhkəmlənməsi, qatı müstəmləkəçilik siyasətinin geniş vüsət tapması və ingilis kapitalının xarici ölkələrə nüfuzunun qüvvətlənməsi sahəsində mühüm rol oynamışdır. Çox hiyləgər dövlət xadimi olan Palmertson, ingilis burjuaziyasının təcavüzkarlıq siyasətini liberal sözlərlə pərdələyirdi. K.Marks Palmertsonun ictimai-siyasi fəaliyyətinin əsl mahiyyətini açıb göstərmiş, onun hiyləgərliyini, ikiüz-lülüyünü kəskin tənqid atəsinə tutmuşdur.

M.F.Axundzadə Palmertsonun ingilis burjuva dövlətinin möhkəmlənməsi sahəsində rolundan bəhs edərkən, aludəçiliyə yol vermiş, onun siyasətinin həqiqi mahiyyətini düzgün təyin edə bilməmişdi.

<sup>9</sup> *I Vilhelm (1797-1888)* – 1861-1888-ci illərdə Prussiyanın kralı və 1871-1888-ci illərdə isə Almaniyanın imperatoru olmuşdur. Alman burjuva tarixi ədəbiyyatı, onun Almaniya mərkəzləşdirilmiş dövlət yaratmaq sahəsindəki rolunu olduqca şişirtmiş və onu “Böyük Vilhelm” adlandırmışlar. Faktiki olaraq isə I Vilhelmin dövründə Prussiyayı, sonra isə Alman imperiyasını Bismark idarə edirdi. M.F.Axundzadə şerində I Vilhelmin, eləcə də Bismarkın Almaniya vahid mərkəzləşdirilmiş dövlət yaratmaq sahəsindəki fəaliyyətini təqdir edirdi.

<sup>10</sup> *Bismark, Otto fon Şyonhauzen (1815-1898)* – Prussiya və Almaniyanın görkəmli dövlət xadimlərindən, yunker-burjuaziya alman imperi-

yasının banilərindən biridir. F.Engels onu “Böyük praktiki ağıla və qeyri-adi çevik xarakterə malik olan” bir dövlət xadimi kimi səciyyələndirmişdir. 60-cı illərdə Almaniyanın əvvəl nazir-prezidenti və sonra xarici işlər naziri olan Bismark, Almaniya qüvvətli ordu təşkil etmiş və əsasən müxtəlif hiyləgər, çevik diplomatik tədbirlərlə vahid, mərkəzləşmiş alman dövləti yaradılması sahəsində böyük iş görmüşdür. V.İ.Lenin Bismarkın fəaliyyətinə qiymət verərəkən göstərmişdi ki, “Almaniyanın birləşdirilməsi zəruri idi... Almaniyanı inqilabi yolla birləşdirmək mümkün olmadıqda, Bismark bunu əksinqilabi yolla yunker üsulu ilə etdi”.

M.F.Axundzadə də şərinə, yuxarıda dediyimiz kimi, məhz Bismarkın, eləcə də Alman imperatoru I Vilhelmin Almaniya qüvvətli vahid bir dövlət yaratmaq sahəsindəki rolunu təqdir edirdi.

<sup>11</sup> *Cüzepe Haribaldi (1802-1882)* – İtaliyanın xalq qəhrəmanı. İtaliya inqilabi-demokratik və milli-azadlıq hərəkatının ən görkəmli nümayəndələrindən biri olmuşdur. Haribaldi uzun illər ərzində İtaliyanın xarici istila və zülməndən azad olması, parçalanmış dini-feodal İtaliya dövlətlərinin vahid bir dövlət ətrafında birləşdirilməsi uğrunda mübarizə aparmışdır. O, feodal-mütləqiyyət üsuli-idarəsi və dini katolik irtica əleyhinə çıxmış, zəhmətkeş xalq kütlələrinin mənafeyini müdafiə etmişdir. Hərbi səfərlər və döyüşlər zamanı Haribaldinin arvadı həmişə əri ilə olmuş, bilavasitə döyüşlərdə iştirak etmişdi. Axundzadə də əsərində Haribaldinin İtaliyanı yadelli istila və zülməndən xilas etmək və ölkədə qüvvətli mərkəzləşdirilmiş dövlət yaratmaq uğrunda apardığı mübarizəsini tərənnüm edirdi.

<sup>12</sup> *Avraam Linkoln (1809-1865)* – Amerikanın görkəmli dövlət xadimi, 1861-1865-ci illərdə ABŞ-ın prezidenti olmuşdur. O, 1854-cü ildə Amerikada respublikaçılar partiyasının yaradılmasında fəal rol oynamış, onun liderlərindən biri olmuş və bu partiyanın nümayəndəsi kimi 1860-cı ildə Amerikanın prezidenti seçilmişdir.

A.Linkoln Amerikada quldarlığa qarşı çıxmış, zəncilərin azad edilməsinin tərəfdarı olmuş, Amerika burjuaziyası və fermerlərinin mənafeyini qızgın müdafiə etmişdir. Prezident seçilən kimi Amerikanın qatı quldarlıq sistemi hökm sürən cənub ştatlarında üsyan baş vermiş, ölkənin şimal əyalətləri ilə cənub əyalətləri arasında vətəndaş müharibəsi başlanmışdı. Bir neçə il davam edən bu müharibədə burjuva şimal əyalətləri qəti qələbə çalır və Amerikada quldarlıq sistemi ləğv edilir. 1865-ci ilin 9 aprelində Linkoln cənub plantatorlarının və Nyu-York bankirlərinin agenti tərəfindən ağır yaralanır. Prezidentin vəfatı Amerika xalqı tərəfindən böyük itki kimi qarşılanır. Linkoln Amerikanın tarixində mütərəqqi



rol oynamış dövlət xadimlərindəndir. M.F.Axundzadə də Linkolnun Amerika tarixində rolunu yüksək qiymətləndirir. Nasirəddin şahı ondan ibrət almağa çağırır.

<sup>13</sup> *Adolf Tyer (1797-1877)* – Fransanın dövlət xadimi və tarixçisidir. Napoleonun məğlubiyyətindən sonra o, Fransada bərpa edilmiş feodal-mütləqiyyət üsuli-idarəsinə qarşı müxalifətdə olan burjua partiyasına qoşulmuş, bu partiyanın qızğın təbliğatçısı və ideoloqlarından biri olmuşdur. 1830-cu ilin iyul ayında Fransada burjua inqilabı qələbə çaldıqdan və ölkədə burjua monarxiyası qurulduqdan sonra müxtəlif nazir vəzifələrində çalışan Tyer, respublikaçılara qarşı çıxmış və 1834-cü ildə Parisdə və Lionda baş qaldırmış respublika üsyanlarının yatırılmasında fəal iştirak etmişdir. 60-cı illərdə Tyer İkinci imperiya və imperator Lui Napoleona qarşı çıxmış və mötədil liberal burjua partiyasına qoşulmuşdur. İkinci imperiya yıxıldıqdan sonra isə, o, irticaçı burjua partiyasının başçısı olmuş və 1871-ci il Paris Kommunasının yıxılmasında, kommunarlara divan tutulmasında və ölkədə irticaçı burjua hakimiyyətinin bərpa olunmasında fəal iştirak etmişdir.

Feodal-mütləqiyyət üsuli-idarəsinə kəskin tənqidi münasibət bəsləyən M.F.Axundzadə öz şerində Tyerin Fransada feodal-mütləqiyyət üsuli-idarəsinin devrilməsi və burjua hakimiyyətinin qurulması sahəsindəki çoxillik qızğın fəaliyyətini təqdir edirdi.

## HƏCVİ-ƏBDÜRRƏSUL XAN

(səh.237-238)

Bu həcvi M.F.Axundzadə 1868-ci ildə İrənin Tiflisdə konsulu olan Əli xana göndərdiyi məktubuna əlavə olaraq yazmışdı, Şerində o, İrənin Fransada konsulu olan Əbdürrəsul xanın yolüstü Tiflisdə olarkən, günlərini eys-ışrətlə keçirməsini, xanın ali dövlət qulluğuna heç bir ləyaqəti olmamasını ifşa etmişdir. Mirzə Fətəli dostu və məsləkdaşı Mirzə Yusif xana 1869-cu ilin avqustunda yazdığı məktubunda şerin yazılması səbəbini belə izah etmişdir.

“Yazılasi təzə bir əhvalat yox idi. Ancaq bunu bildirirəm ki, 2-3 ay bundan əvvəl, Tehrandan Tiflisə Əbdürrəsul xan adlı bir kişi gəlmişdi. O vaxtlar da mən əlifba haqqında Tehrana bəzi yazılar göndərmişdim. Buna görə də onun gəldiyini eşidən kimi görüşünə getdim. İran konsulu Əli xanın evində mənzil etmişdi. Hər tərəfdən söhbət düşdü. Nəhayət, söz mənim əlifba haqqında Tehrana yazıb göndərmiş olduğum məsələlərə

gəlib çatdı. Həmin şəxs çox ısrarla məndən xahiş etdi ki, həmin yazıların surətini sabahısı gecə gətirib, onun üçün oxuyam. Mən onun xahişini qəbul etdim və sabahısı axşam yazıları gətirdim və ona oxumağa başladım. Lakin həmin şəxs fəvvrən, qabağına bir şüşə araq qoyub, noğul-məzə də gətirdirib, dalbadal araq içməklə məşğul oldu. Belə ki, bir-iki dəqiqə ərzində ağı başından getdi. Mən qəlbən çox incidim, lakin incikliyimi üzə vurmadım və o qədər dözdüm ki, konsulun nökrələrindən biri otağa daxil olub dedi ki: “Əbdürrəsul xanı bir nəfər o biri otaqda çağırır”.

Əbdürrəsul xan bu xəbəri eşidən kimi dərhal dik atılıb, getdi. Mən bildim ki, onun üçün fahişə gətirmişlər. Halbuki, konsulxana ədalət məhkəməsidir və bir növ müqəddəs yer sayılır. Ona görə də belə bir yerə hər gedib-gələnin üçün fahişə gətirmək mənim fikrimcə, əcnəbi xalqlar gözündə çox çirkin əməllərdən sayılır.

Hər halda, mən yazıları oxumağı dayandırıb, əsəbi halda oturdum. Bir qədər sonra Əbdürrəsul xan pərişan və şaşqın halda qayıdıb dedi: “Filankəs, yazılarını oxu, qurtar!”.

Mən dedim: “Mən yazılarımı ancaq elə bir adama oxuyaram ki, başında ağı ola, qəlbində aramı. Sizin isə indi içdiyiniz arağın təsirindən nə başınızda ağı var, nə də fahişənin gəlməsi münasibətilə qəlbinizdə aram”.

Konsul Əli xan dedi: “Filankəs, haqlısınız! Yazıları oxumaq başqa bir asudəçilik vaxta qalsın. Əbdürrəsul xana icazə verin, aycamallı gürcü qızının yanına getsin!”

Mən dedim: “Buyursun!..”

Əbdürrəsul xan dərhal qalxıb, tərsa qızının yanına getdi. Bir neçə dəqiqədən sonra onların olduğu otaqdan qalmaqal səsi eşidildi. Məlum oldu ki, “şəni yüksək olan” xan qızın üstünə qusmuş və onun paltarını bulamışdır. Qız şikayətə başlamış və min cür böyük və nəlayiq sözlərlə onun yanından qaçmışdır. Xanın isə nə özündən xəbəri var, nə də qızdan. Sərxoş və ağı itmiş halda ölü kimi otağın fərşinə düşüb qalmışdı. Elə ki, mən bu əhvalatı gözümlə gördüm və evə qayıtdım; həmin gecə bu beytləri Əbdürrəsul xanın vəsfində yazdım.” (Bax: M.F.Axundzadə Əsərləri. – Bakı, 1962, III c., s.177-178).

Burada şerin farscadan sətri tərcüməsi verilir.

<sup>1</sup> Əliağa bu illərdə İranda yaşamış real bir şəxsiyyətdir. M.F.Axundzadə Mirzə Yusif xana yazdığı həmin məktubunda, onun haqqında belə bir məlumat vermişdi: “Xələc alayının komandiri sərhəng Mahmudağanın qardaşı Kirman alayının komandiri sərhəng Əliağa da Tehrandə bu adamı türkcə həcvə qoymuşdur. Ona görə də, bəzi misralarda Əliağaya xitab

olunur. Onun həcvindeki bəzi misraların məzmunu münasibətilə bu misralar göstərilən şərh ilə Təbrizdə və Tehrandə əldən-ələ gəzəcəkdir...” (III c., s.178)

## MOLLA ƏLİ

(səh.238-240)

Bu həcvin yazılma tarixi məlum deyildir. Çox güman ki, Molla Əli simasında ruhanilərin ikiüzlülüyünü, riyakarlığını tənqid atəsinə tutan bu şerini, Mirzə Fətəli keçən əsrin 60-cı illərinin sonunda yazmışdır.

“Yenə insü can arasında bu nə qarışıqlıqdır”.

(səh.239)

Fars dilində olan bu şerin yazılma tarixi haqqında əldə heç bir məlumat yoxdur. Şerin məzmunundan belə bir nəticəyə gəlmək olar ki, o da keçən əsrin 60-cı illərində yazılıb. Burada şerin sətri tərcüməsi verilir.

“Onların təqlidi elmi bərbad etdi”.

(səh.239)

Mirzə Fətəlinin bu şeri də fars dilində yazılmışdır. Onun yazılma tarixi dürüst məlum deyildir. Lakin şeri diqqətlə oxuduqda, aydın hiss olunur ki, o da keçən əsrin 60-cı illərinin sonunda qələmə alınıb. Burada şerin sətri tərcüməsi verilir.

“Mən ad və şöhrət axtararaq”.

(səh.240)

Fars dilində olan bu şerin dəqiq yazılma tarixi məlum deyil. Lakin onun məzmunundan belə güman etmək olar ki, 60-cı illərin sonunda yazılıb.

## ŞAHMAT OYUNU HAQQINDA

(səh.240-241)

Fars dilində yazdığı bu şerini M.F.Axundzadə öz kitabxanasında saxladığı “Qamusı-Firuzabadi” adlı kitabının əvvəlinə öz əli ilə köçürmüşdür. Çox güman ki, Mirzə Fətəli bu şeri 1864-cü ildə Qocur yaylağında yazıb.

VANDA  
(səh.241-242)

Şerin Azərbaycan EA Əlyazmalar İnstitutunda hifz olunan əlyazma nüsxəsində onun yazılma tarixi haqqında fars dilində belə bir qeyd verilmişdir: “Bu qəsidəni polkovnik Mirzə Fətəli Axundzadə, öz dostu general Berjenin zahişi ilə, 1876-cı ildə Vanda adlı polşalı bir qızın tərifiinə həsr etmişdir”. Fars dilində yazılmış bu şeirdə Tiflisə konsert verməyə gəlmiş gənc pianoçu polyak qızının gözəlliyi və sənətkarlığı tərənnüm olunmuşdur. Burada şerin Azərbaycan dilində tərcüməsi verilir. Tərcümə edən Osman Sarıvəllidir.

HEKAYƏTİ-SEYYİD ƏLƏM SƏLYANI  
(səh.242-245)

M.F.Axundzadə 1876-cı ilin yayında Qocur yaylağında olan bağında istirahət edərkən, dahi Şərq şairi Cəlaləddin Ruminin “Məsnəvi”sini oxumuş və özünün məşhur “Mollayi-Rumi və onun təsnifi babında” adlı tənqidi məqaləsini, eyni zamanda, onun təsiri altında bir neçə şeir yazmışdır. Ədib məqaləsini və şeirlərini həmin ilin iyul ayının 8-də kiçik bir məktubla Şeyxülislama göndərmişdi. Məktubda Axundzadə şeirlərin yazılma səbəbini bu cür izah etmişdi: “Mollayi-Rumini sizə müşahidətən məruf etmək üçün, mən dəxi üç məsəl türki dilində nəzmə gətirib, göndərdim; əmma onun kimi məğzi-mətləbi gizlədə bilmədim. Vaqiən Mollayi-Rumi məğzi-mətləbi gizləməkdə ustadi-kamil və hərif-i-bimislidir.

Məsəllərin bəhri məsnəvi bəhrindən bir əlif əksikdir, çünki kamil məsnəvi bəhri türk dilinə mütəarif deyil...”

Oxuculara təqdim olunan “Hekayəti-Seyyid Ələm Səlyani” həmin üç şeirdən biridir.

QƏZƏL  
(“Ey zahidi-bizövk o məscid ki, sənin var...”)  
(səh.245)

Görkəmli ədəbiyyatşünas Əjdər Ələsgərzadə 1938-ci ildə, Azərbaycan EA Əlyazmaları İnstitutunda M.F.Axundzadənin şəxsi arxivində tədqiqat işi apararkən, burada hifz olunan “Burhani-qate” lüğətinin cildlərinin iç üzündə onun öz dəsti-xətti ilə Azərbaycan dilində yazılmış iki

qəzəlinə təsadüf etmiş və onları həmin ildə “Революция и культура” jurnalında (1938, №6-7, səh.150) dərc etdirmişdir. Araşdırmalar sayəsində Əjdər Ələsgərzadə belə güman etmişdir ki, Mirzə Fətəlinin bu qəzəlləri böyük Azərbaycan şairi Seyid Əzim Şirvaninin:

Əl çatsa fəda canımı cananə edərdim,  
Şəmi-rüxünə könlümü pərvanə edərdim.

Beyti ilə başlanan qəzəlinə nəzirədir.

Filoloji elmlər doktoru Sadiq Hüseynov Seyid Əzimə həsr olunmuş tədqiqat əsərində M.F.Axundzadə və S.Ə.Şirvani arasında əlaqələr məsələsindən bəhs edərək, bu qəzəllər üzərində müfəssəl dayanmış və belə bir fikir söyləmişdir ki, Mirzə Fətəlinin qəzəllərindən biri nəzirə yox, Seyid Əzimin təsiri altında yazılmış orijinal bir şeirdir (Bax: Sadiq Hüseynov. Seyid Əzim Şirvaninin yaradıcılıq yolu. – Bakı, 1977, s.110-111). Mirzə Fətəlinin qəzəlini Seyid Əzimin qəzəli ilə müqayisə etdikdə, aydın görünür ki, Sadiq Hüseynovun fikrini həqiqət kimi qəbul etmək olar.

M.F.Axundzadənin bu qəzəli onun külliyatında ilk dəfə nəşr olunur.

## MÜNDƏRİCAT

*Mirzə Fətəli Axundzadənin həyatı və bədii yaradıcılığı* ..... 4

### Komediyalar

Hekayəti-molla İbrahimxəlil kimyagər .....	31
Hekayəti-müsyö Jordan həkimi-nəbatat və Dərviş Məstəli şah caduküni-məşhur .....	45
Hekayəti-xırsi-quldurbasan .....	69
Sərgüzəşti-vəziri-xani-Lənkəran .....	98
Sərgüzəşti-mərđi-xəsis (Hacı Qara) .....	121
Mürəfiə vəkillərinin hekayəti .....	158

### Povest

Aldanmış kəvakib .....	189
------------------------	-----

### Şeirlər

Zəmanədən şikayət .....	215
A.S.Puşkinin ölümünə Şərq poeması .....	216
Təcnis .....	219
Təcnisi-digər .....	219
Mədhiyyə .....	220
Mirzə Fətəlinin şanlı vəliəhd əlahəzrətin tərifinə yazdığı qaside .....	222
Zakirə məktub .....	223
Zakirə məktub .....	225
Tərifnamə .....	226
Müxəmməs .....	228
Cəfərqulu xana .....	228
Cəfərqulu xana .....	229

Cəfərqulu xana məktub .....	231
Çeşmə kitabəsi .....	232
Səidə xitab .....	232
Fuad paşanın mədhində .....	233
Yeni əlifba haqqında mənzumə .....	233
Həcvi-Əbdürrəsul xan .....	237
Molla Əli .....	238
Şahmat oyunu haqqında .....	240
Vanda .....	241
Hekayəti-Seyyid Ələm Səlyani .....	242
“Ey zahidi-bizövq o məscid ki, sənin var” .....	245
<i>İzahlar</i> .....	246

Buraxılışa məsul: *Əziz Güləliyev*  
Texniki redaktor: *Rövşən Ağayev*  
Tərtibatçı-rəssam: *Nərgiz Əliyeva*  
Kompyuter səhifələyicisi: *Rəvan Mürsəlov*  
Korrektor: *Elmira Teymurova*

Yığılmağa verilmişdir 30.09.2004. Çapa imzalanmışdır 29.03.2005.  
Formatı 60x90  $\frac{1}{16}$ . Fiziki çap vərəqi 18,5. Ofset çap üsulu.  
Tirajı 25000. Sifariş 64.

Kitab “PROMAT” mətbəəsində çap olunmuşdur.